

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Vsechno_je_definitivni.pdb](C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Vsechno_je_definitivni.pdb)

PDB Name: Stephen King - Všechno je defin

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 23.5.2005

Modification Date: 23.5.2005

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Stephen King

Všechno je definitivní

14 temných povídek

ÚVOD:

O PROVOZOVÁNÍ (TÉMĚŘ)
ZAPOMENUTÉHO UMĚNÍ

Už nejednou jsem se zmiňoval o své radosti z psaní a necítím potřebu vám ještě i dnes tohle téma znovu servírovat, ale rád bych se přiznal k něčemu jinému: jistě tak trochu poblázněné amatérské potěšení mi přináší i obchodní stránka toho, co dělám. Baví mě do všeho se míchat, čas od času si k oboustrannému prospěchu zalaškovat s médii a pořád vymýšlet nějaké novoty. Zkusil jsem psát televizní minisérie (Bouře

století a Rose Red), román na pokračování (Zelená míle) a román na pokračování na internetu (The Plant'). Nejde mi o to vydělat víc peněz a už vůbec ne o vytváření nových trhů; spíš je to taková snaha pohlížet na psaní jako na tvorbu, umění i řemeslo z nových úhlů, celý proces tím oživit a udržet výsledné výtvoř - jinými slovy příběhy - co nejnápaditější.

Začal jsem na předchozím řádku psát "udržet [příběhy] stále nové", ale pak jsem to v zájmu upřímnosti smazal. Říkám si, koho (kromě sebe samého) bych tím asi tak ještě dnes mohl oklamat, že, dámy a pánové? Vždyť svou první povídku jsem prodal, když mi bylo jednadvacet a byl jsem v předposledním ročníku vysoké školy. Ted' je mi čtyřiapadesát a tím svým třináctisetgramovým organickým počítačem, který mám ve zvyku přikrývat kšiltovkou Red Sox, už jsem prohnal pořádnou řádku slov. Psaní příběhů pro mě už dávno není nic nového, což ovšem neznamená, že by tím ztratilo své kouzlo. Kdybych si však nenašel způsob, jak je pro sebe udržet svěží a zajímavé, nejspíš by se mi rychle ohrálo a přesytil bych se jím. A já chci, aby se nic takového nestalo, protože bych nerad podváděl lidi, kteří moje knihy čtou (tím myslím tebe, drahý Věrný čtenáři), a nerad bych podváděl ani sám sebe. Koneckonců jsme v tom společně. Ty příběhy jsou takové naše rande. Měli bychom se bavit. Měli bychom tančit.

A tak, máje tohle všechno na paměti, vám hned jeden příběh nabízím. Pokud to nevíte, vlastníme společně s mou ženou dvě rozhlasové stanice. WZON-AM, která se věnuje sportu, a WKIT-FM, zaměřenou na klasický rock (říkáme jí "Bangorské rock-rádio"). Provozování rádia je v dnešní době pěkná fuška, zejména na takovém trhu jako v Bangoru, kde vládne nadbytek stanic a nedostatek posluchačů. Máme tu současnou country, klasickou country, oldies, klasické oldies, komentátory Rushe Limbaug-ha, Paula Harveyho a Caseyho Kasema. Stanice Stevea a Tabby Ringových už pěkných pár let prodělávají - nijak zvlášť moc, ale přece víc než dost na to, aby mě to štvalo. Jsem rád úspěšný, což je snad pochopitelné, a přestože vyhráváme v Arbu (to jest v hodnocení společnosti Arbitron, která provozuje takový rádiový peoplemetr), účetnictví uzavíráme každý rok v minusu. Vysvětlili mi to tak, že na bangorském trhu prostě nejsou dostatečně vysoké výnosy z reklamy, že koláč je tu rozkrájený na příliš mnoho dílků.

Pak mě něco napadlo. Napíšu rozhlasovou hru, řekl jsem si, takovou, jako byly ty, co jsem poslouchával s dědou, když jsem dospíval (a on stárnul) v Durhamu ve státě Maine. Třeba nějakou halloweenskou! Samozřejmě jsem znal onu proslulou - i když možná nechvalně - halloweenskou adaptaci VííZfey světů, kterou Orson Welles předvedl v rozhlasovém dramatickém pořadu The Mercury Theatre. Welles dostal nápad (naprosto geniální nápad) připravit ten klasický román H. G. Wellse o mimozemské invazi jako sérii rozhlasových zpravodajství a reportáží. A ono to zabralo. Zabralo to tak dokonale, že to rozpoutalo celonárodní paniku, a Welles (Orson, nikoli H. G.) se musel přistíh týden v Mercury Theatre veřejně omluvit. (Vsadím se, že se omlouval s úsměvem na tváři - aspoň já bych se tedy rozhodně usmíval, kdyby se mi někdy podařilo přijít se lži tak účinnou a přesvědčivou.)

Říkal jsem si, že co zabralo u Orsona Wellese, zabere i u mě. Jenom místo tanečního orchestru, kterým začínala Wellesova adaptace, zahájí tu mou Ted Nugent se svou kvílivou "Cat Scratch Fever". Pak vysílání přeruší hlasatel (dýdžej už jim snad dneska nikdo neříká), a musí to být doopravdy někdo z našich lidí na WKIT. "Tady je JJ West, zprávy WKIT," řekne. "Jsem v centru Bangoru, kde se na Pickering Square mačká asi

tak tisícovka lidí a sledují, jak se k zemi snáší obrovský, stříbrný diskovitý předmět... počkejte chvílku, když zvednu mikrofon, možná ho sami uslyšíte."

A tím by se to celé rozjelo. Zvukové efekty bych klidně vyrobil za pomoci vybavení naší domácnosti, role by si rozebrali herci místního ochotnického divadla, a co by na tom bylo nejlepší? Co by na tom bylo ze všeho to úplně nejlepší? Výsledek bychom mohli nahrát a uvést ho současně na všech stanicích po celém kraji! Celkový příjem, soudil jsem (a moje účetní s tím souhlasila), bychom brali jako "příjem z rozhlasového vysílání" a ne jako "příjem z kreativního psaní". Tímhle způsobem bychom zahladili schodek způsobený nízkými výnosy z reklamy a obě rozhlasové stanice by mohly končit rok v plusu!

Nápad na rozhlasovou hru byl úžasný a vyhlídka, že bych svými spisovatelskými schopnostmi mohl dopomoci našim stanicím k přivýdělku, ještě úžasnější. A co se tedy stalo? Prostě jsem to nedokázal, to se stalo. Zkoušel jsem to a zkoušel, jenže všechno, co jsem napsal, znělo příliš jako vyprávění. Žádná hra, která by se vám odvíjela bezmála před očima (ti dost staří na to, aby si vzpomínali na rozhlasové

programy jako Sus-pense a Gunsmoke, budou vědět, o čem mluvím), ale spíš něco jako namluvená knížka. Jsem si jistý, že jsme to i tak mohli po kraji odvysílat, a jistě bychom tím něco vydělali, ale věděl jsem, že úspěšná by ta hra nebyla. Byla nudná. Šidili bychom posluchače. Prostě byla trapná a já nevěděl, co s tím. Připadá mi, že psaní rozhlasových her už je zapomenuté umění. Ztratili jsme schopnost vidět ušima, jako jsme to dokázali dřív. Vzpomínám si, že mi kdysi stačilo slyšet v rádiu někoho klepat klouby prstů do dutého špalíku dřeva... a jasně jsem viděl Matta Dillona, jak v zaprášených botách kráčí k baru Long Branch Saloonu. To už je pryč. Tyhle časy se už nevrátí.

Psaní her v shakespearovském stylu - komedií a tragédií, jejichž děj plyne v blankversu -, to je další zapomenuté umění. Lidé sice pořád chodí na vysokoškolské inscenace Hamleta a Krále Leara, ale řekněme si to na rovinu: jak myslíte, že by si tyhle hry vedly v televizi proti Nejslabší! Máte padáka nebo Esmeraldě, i kdyby třeba uhnali Brada Pitta, aby hrál Hamleta, a Jacka Nicholsona na Polonia? A přestože lidi na takové alžbětinské výstřednosti jako Král Lear nebo Macbeth pořád ještě chodí, potěšení z dané umělecké formy je na světelné roky vzdálené schopnosti něco nového v oné umělecké formě vytvořit. Čas od času se někdo pokusí uvést na Broadwayi nebo i jinde něco v blankversu, ale vždycky je to nevyhnutelně propadák.

Poezie naopak zapomenuté umění není. Poezii se vede lépe než kdy dřív. Pochopitelně ji z větší části píše ta klasická banda idiotů (jak sami sebe nazývali pravidelní přispěvatelé magazínu Mad) poschovávaná kdesi v houštinách, lidé, kterým se plete okázalost s genialitou, ale našli byste i spoustu skutečně vynikajících provozovatelů tohoto umění. Schválně se podívejte do literárních časopisů ve svém knihkupectví, jestli mi nevěříte. Na každých šest nanicovatých básniček, které si tam přečtete, objevíte jednu nebo dvě dobré. A to je podle mého hodně slušný poměr braku ke skutečným hodnotám.

Povídka taky nepatří mezi zapomenuté umění, ale troufám si tvrdit, že je k pádu do propasti zapomnění o pěkný kus blíž než poezie. Když jsem v onom neskutečně dávném roce 1968 prodával svou první povídku, už tehdy jsem si naříkal na stále se zmenšující trh: pulpové časopisy byly pryč, výběrové magazíny mizely, týdeníky (jako třeba The Saturday Evening Post) odumíraly. V následujících letech jsem byl svědkem, jak se trh s povídkami scvrkává stále víc. Bůh žehnej drobným magazinům, v nichž mohou mladí spisovatelé dosud publikovat své povídky jen za autorské výtisky, a Bůh žehnej redaktorům, kteří dosud pročítají všechen škvár, co se jim kupí na stole (obzvláště po té antraxové panice roku 2001), a Bůh žehnej vydavatelům, kteří dají čas od času zelenou nějaké antologii původních povídek - a věřte mi, že by Bůh na požehnání těmhle lidem rozhodně nepotřeboval celý den, dokonce ani pauzu na kafe by mu to celou nezabralo. Deset až patnáct minut by úplně stačilo. Tak málo jich totiž je a rok co rok jeden či dva ubudou. Magazín Story, taková vůdčí hvězda pro mladé spisovatele (včetně mě, přestože jsem tam nikdy nepublikoval), je teď pryč. Amazing Stories jsou i přes opakované pokusy o znovuoživení taky pryč. Zajímavé vědeckofantastické časopisy jako třeba Vertex jsou pryč a s nimi samozřejmě i časopisy hororové jako Creepy nebo Eerie. Všechna tahle skvělá periodika jsou dávno po smrti. Čas od času se někdo pokusí některý z těchto magazinů oživit; právě když tohle píšu, potácejí se v takové oživovací kúře Weird Tales. Většinou bez úspěchu. Je to s nimi jako s těmi hrami v blankversu, objevují se a zase se ztrácejí během jediného mžiknutí oka. Co jednou zmizí,

nemůžete přivést nazpátek. Co je jednou zapomenuté, už zapomenuté zůstane.

Já během let v psaní povídek pokračuji, částečně proto, že se mi tu a tam vynoří v hlavě nějaký nápad - nádherně zhuštěný nápad, který si vyloženě říká o takové tři tisíce slov, možná devět tisíc, patnáct tisíc maximálně -, a částečně proto, že tímhle způsobem dokazuji, přinejmenším sám sobě, že jsem se nezaprodal, ať už si ti nepřátelštější kritikové myslí, co chtějí. Povídky jsou stále kusová práce, jakýsi ekvivalent jedinečných výrobků, které si můžete koupit v obchůdkách soukromých řemeslníků. Pokud tedy máte chuť být trpěliví a počkat si, než vám je ručně někde v dílně vytvoří.

Nevidím však důvod, proč by se měly povídky prodávat starými metodami po vzoru našich otců jenom proto, že se takovými metodami dodnes tvoří, a stejně tak nevidím důvod se domnívat (jak to očividně činí spousta staromilců v řadách kritického tisku), že způsob, jakým se daný literární kus prodává, ho musí nutně nějak poskvřnit nebo snížit jeho hodnotu.

Mluvím tu o "Jízdě na Střele", s níž je spojena moje nepochybně nejneobvyklejší zkušenost na trhu, na němž se snažím prodávat své zboží, a zároveň i příběh, který ilustruje hlavní závěry, k nimž se tu snažím

dospět: že co je jednou ztracené, není snadné zachránit, že jakmile věci jednou překročí jistou hranici, bývá jejich zánik nevyhnutelný, ale že nová perspektiva v pohledu na určitou stránku tvůrčího psaní - například stránku obchodní - dokáže někdy celou věc oživit.

Na "Střele" jsem začal pracovat v době, kdy jsem dokončil knihu O psaní a zároveň jsem se dosud zotavoval po nehodě, která mě zanechala ve stavu bezmála neustálého fyzického nepohodlí. Psaní mě odvedlo od těch nejhorších bolestí; bylo (a stále zůstává) tím nejúčinnějším tisícím prostředkem v mém omezeném arzenálu. Příběh, který jsem chtěl vyprávět, byl prostota sama; sotva něco víc než obyčejná duchařská historka k táboráku. Jednoduše řečeno, je to o stopaři, který se nechá svézt mrtvolou.

A zatímco jsem v nereálném světě své představivosti dával dohromady tenhle příběh, vyrůstala v obdobně nereálném světě obchodování po internetu ohromná bublina kolem takzvaných elektronických knih. Elektronických knih, které podle některých znamenají zánik knih takových,

jak jsme je vždycky znali, svázaných a poslepovaných předmětů se stránkami, které otáčíte vlastní rukou (a které taky někdy vypadnou, když je lepidlo špatné nebo vazba stará). Začátkem roku 2000 se zvedla vlna zájmu kolem jistého eseje Arthura C. Clarka, publikovaného výhradně v kyberprostoru.

Ten esej byl však velice kratičký (jako polibek vlastní sestře, napadlo mě, když jsem ho prvně četl).

Moje povídka byla naopak po dopsání poměrně dlouhá. Jednoho dne mi na podnět Ralpha Vicinanzы zavolala Susan Moldowová, moje redaktorka ze Scribneru (jakožto fanoušek Akt X jí říkám agentka Moldowová... sami si domyslete proč), a zeptala se mě, jestli bych neměl něco, co bych rád vyzkoušel na elektronickém trhu. Poslal jsem jí "Střelu", a pak jsme my tři - Susan, Scribner a já - společně napsali drobný kousek vydavatelské historie. Povídku si stáhlo několik set tisíc lidí a já si přišel na takovou částku, že jsem se za ni musel stydět. (To je pochopitelně lež jako věž, nestyděl jsem se ani trochu.)

Dokonce i rozhlasová práva se vyšplhala přes sto tisíc dolarů, což je až komicky přemrštěná cena.

Že se tu vytahuju? Že se vychloubám, až se mi od huby práší? Svým způsobem ano. Ale především jsem vám chtěl říct, že "Jízda na Střele" mě doháněla k naprostému šílenství. Obyčejně, když se objevím v některém z těch přepychových barů v letištních terminálech, zbytek klientely si mě nevšímá; všichni jsou plně zaměstnaní brebentěním do telefonů nebo bůhvíjakými obchodními jednáními. Jen tu a tam se u mě někdo zastaví a poprosí, jestli bych se mu pro manželku nepodepsal na ubrousek od koktejlu. Manželka, oznamují mi obyčejně tihle pohledně oblečení chlapíci s kufříkem v ruce, četla všechny moje knihy. Oni naopak nečetli žádnou. Tohle mi oznamují taky. Prostě mají moc práce. Četli Sedm zásad úspěšného člověka, četli Kam se poděl můj sýr?, četli Jábezovu modlitbu, ale to je všechno. Musím chvátat, musím letět, do čtyř let si nejspíš uženu infarkt a chci mít jistotu, že až mě potrefí, budu na něj čekat s životním a důchodovým pojištěním zaplaceným do posledního centu.

Poté, co se "Střela" objevila jako elektronická kniha (s obálkou, scrib-nerovskou tiráží a podobně), tohle se změnilo. V letištních barech se kolem mě náhle mačkaly hotové davy. Dokonce se kolem mě mačkaly i v baru na autobusovém nádraží v Bostonu. Na ulici se na mě lidi lepili jako klíšťata. Jistou dobu jsem odmítal tři nabídky na vystoupení v něja-

ké splašené talk show denně (snil jsem jedině o Jerry Springerovi, ale ten se nikdy neozval). Dokonce jsem se dostal na obálku časopisu Time a v The New York Times ze široka rozebírali nezpochybnitelný úspěch "Jízdy na Střele" a stejně nezpochybnitelný nezdar jejího kyber-ná-sledovníka, románu The Plant. Dobrý bože, vždyť já se dostal i na přední stranu Wall Street Journalu. Nechtěně se ze mě stal internetový magnát.

A co mě tedy dohánělo k šílenství? Proč mi to všechno připadalo tak nesmyslné? Inu, protože se nikdo nezajímal o tu povídku. Nikdo se na ni dokonce ani nezeptal, a přitom víte vy co? Přitom je to docela dobrá povídka, když už to musím říct sám. Prostá, ale zábavná. Plní svůj účel. Pokud by vás (ať už ona nebo kterákoli jiná z povídek ve sbírce, která následuje) přiměla třeba jen vypnout televizi, tak co se mě týče, budu to pokládat za úspěch.

Jenomže u "Střely" se všichni ti chlápci v kravatách vyptávali pořád jen "Jak si vede? Jak se prodává?" Jak jsem jim měl vysvětlit, že je mi absolutně ukradené, jak si ta povídka vede na trhu, že mě zajímá jen to, jak si vede v srdci čtenáře? Má u něj úspěch? Propadla? Pronikla mu až do konečků nervů? Přeběhl mu při jejím čtení alespoň jednou mráz po zádech, jak by to u každé strašidelné povídky mělo být?

Postupně jsem si uvědomoval, že před sebou vidím další příklad tvůrčího úpadku, další krok, kterým se

jedno z umění přiblížilo konečnému zániku. Případá mi podivně dekadentní, když se člověk dostane na obálku významného časopisu prostě proto, že použil novou cestu k přístupu na trh. A ještě podivnější pocit mám, když uvážím, že všechny ty čtenáře možná mnohem víc zaujala hlavně novota elektronického balení než to, co v tom balení vlastně najdou. Ale chtěl bych vědět, kolik ze čtenářů, kteří si "Jízdu na Střele" stáhli, si "Jízdu na Střele" skutečně přečetlo? Ne, nechtěl. Mám dojem, že bych byl asi pořádně zklamaný.

Elektronické publikování možná je, možná není vlnou budoucnosti; mně je tohle úplně fuk, to mi věřte. Pro mě to byla prostě jen další cesta, jak si uchovat maximální zájem o tvorbu příběhů. A jak je potom zprostředkovat co největšímu počtu lidí.

Tahle kniha se pravděpodobně na nějakou dobu usadí na žebříčku bestsellerů; mám v těchhle věcech docela štěstí. Ale pokud ji tam uvidíte, zkuste si položit otázku, kolik dalších povídkových sbírek se v průběhu

roku do takového žebříčku dostane a jak dlouho budou asi vydavatelé vydávat typ knihy, o který čtenáři nejeví nijak zvláštní zájem. A přitom například pro mě existuje jen pramálo věcí tak příjemných, jako usadit se za chladné noci se šálkem čaje do svého oblíbeného křesla, zaposlouchat se do venkovního větru a přečíst si dobrý příběh, který stihnu celý na jediné posezení.

Jejich psaní už tak příjemné není. V téhle sbírce mě napadají jen dvě povídky - ta titulní a pak "L. T. a jeho teorie domácích zvířat" -, jejichž napsání mě nestálo úsilí o mnoho větší, než za kolik by ten relativně hubený výsledek stál. A přece si myslím, že se mi daří udržovat své řemeslo stále čerstvé, přinejmenším pro sebe - hlavně asi proto, že nenechám minout jediný rok, abych alespoň jednu dvě povídky nenapsal. Ne pro peníze, ani proto, že bych je tak miloval, ale spíš tak nějak z povinnosti. Protože když chcete psát povídky, musíte dělat víc než jen myslet na psaní povídek. Ono to s nimi totiž není jako s ježděním na kole, ale spíš jako s cvičením v posilovně: jakmile jednou přestanete, brzy z toho vypadnete.

Dělá mi velkou radost, když je tu vidím takhle sebrané pohromadě. Doufám, že stejné potěšení z nich budete mít i vy. Můžete mi dát vědět na www.stephenking.com a můžete pro mě (i sami pro sebe) udělat ještě něco: jestli se vám tyhle povídky budou líbit, kupte si nějakou další sbírku. Třeba Sam the Cat od Matthewa Klama nebo The Hotel Eden od Rona Carlsona. A to jsou jen dva z dobrých spisovatelů, kteří odvádějí dobrou práci, a přestože už teď oficiálně máme jedenadvacáté století, odvádějí ji pořád postaru, pěkně slovo za slovem. Formát, v jakém se jejich práce nakonec objeví, na tom nic nemění. Pokud máte zájem, podpořte je. A nejlepší způsob, jak je podpořit, se vpravdě příliš nezměnil: čtěte jejich povídky.

Chtěl bych poděkovat několika lidem, kteří četli ty moje: Billu Bufor-dovi z The New Yorkem; Susan Moldowové ze Scribneru; Chucku Verril-lovi, který v rozpětí tolika let redigoval spoustu mé práce; Ralphu Vici-nanzovi, Arthuru Greeneovi, Gordonu Van Gelderovi a Edu Fermanovi z The Magazine of Fantasy and Science Fiction; Nyemu Willdenovi z Ca-valieru; a zesnulému Robertu A. W. Lowndesovi, který tehdy v '68 koupil mou první povídku. A také - to především - své ženě Tabithe, která zůstává mou nejmilejší Věrnou čtenářkou. Všichni tihle lidé pracovali a pracují na tom, aby se povídka nestala zapomenutým uměním. Stejně tak já. A tím, co si kupuješ (a tím pádem ses to rozhodl podporovat) a co čteš, také ty, Věrný čtenáři. Ty ze všech nejvíc.

Stephen King

Bangor, Maine

11. prosince 2001

PITEVNÍ SÁL ČTYŘI

Je taková tma, že si chvíli - jak dlouho přesně, to netuším - myslím, že jsem pořád v bezvědomí. Pak mi pomalu začne docházet, že lidé v bezvědomí nemívají pocit pohybu temnotou, doprovázený slabým rytmickým skřípáním, jaké může vydávat jediné vrzající kolečko. Cítím, že se mě něco dotýká, po celém těle od vršku hlavy až po paty. Čichám něco, co připomíná gumu nebo vinyl. Tohle jistě není bezvědomí

a v těch po-čítcích je cosi příliš... příliš co? Příliš racionálního, aby mohlo jít o sen.

Tak co to tedy je?

Kdo jsem?

A co se to se mnou děje?

Kolečko skončí se svým protivným rytmickým vrzáním a já se zastavím. Kolem mě se ozve šustění té gumově páchnoucí látky.

Hlas: "Na kolikátku říkali?"

Pauza.

Druhý hlas: "Myslím, že na čtyřku. Jo, na čtyřku."

Dáme se znovu do pohybu, ale mnohem pomalejšího. Slyším teď tiché šoupám nohou, nejspíš v botách s měkkou podrážkou, možná teniskách. Vlastníci těch hlasů jsou zároveň vlastníky těch bot. Znovu mě zastaví. Ozve se bouchnutí následované tichým zasyčením. Odhaduji, že asi otevřeli dveře s pneumatickými závěsy.

Co se to tu děje? vykřiknu, jenže ten výkřik zazní jen v mé hlavě. Rty se mi ani nepohnou. Cítím je - cítím i jazyk, který mi leží na spodním patře úst jako omráčený krtek -, ale nedokážu s nimi hýbat.

Ta věc, co na ní ležím, se opět rozjede. Postel na kolečkách? Ano.

Pojízdné lůžko, jinými slovy. Už jsem s nimi měl tu čest, i když poměrně dávno, během toho ne zrovna vydařeného asijského dobrodružství Lyn-dona Johnsona. Dojde mi, že jsem v nemocnici, že mě potkalo něco ošklivého, něco jako ten výbuch před tříadvaceti lety, který mě málem vykastroval, a že mě budou operovat. Tahle představa přináší spoustu odpovědí, z větší části docela rozumných, až na to, že mě nic nebolí. Nebýt té drobné maličkosti, že jsem k smrti vyděšený, cítím se docela v pořádku. A jestliže mě tihle zdravotníci vezou na operační sál, proč nic nevidím? A proč nemůžu mluvit?

Třetí hlas: "Sem, hoši."

Jedoucí postel nabere postrčením nový směr a mně v hlavě začne dunět otázka Do jakého průsvihu jsem se to proboha dostal?

Nemohlo by to tak trochu souviset s tím, kdo jsi? zeptám se sám sebe a hned si uvědomím, že přinejmenším na tohle už si odpovědět dokážu. Jsem Howard Cottrell. Jsem burzovní makléř, některým kolegům známý jako Howard Dobyvateľ.

Druhý hlas (přímo nad mojí hlavou): "Dneska vám to sekne, doktorko."

Čtvrtý hlas (ženský a odměřený): "Tvoje poklona vždycky potěší, Zrzku. Můžete sebou trochu hnout? Ta slečna, co mi hlídá děti, mě čeká už v sedm. Je dneska, chudinka, odsouzená k večeři s rodiči."

V sedm, v sedm. Takže je pořád odpoledne, možná časně zvečera, a přitom je tu taková tma, tma jako v pytli, tma jako v prdeli, tma jako o perské půlnoci, tak co se to tu děje? Kde jsem byl? Co jsem dělal? Jak to, že jsem neobsakoval telefony?

Protože je sobota, zamumlá jakýsi hlas kdesi hluboko dole. Byl jsi... byl jsi...

Zvuk: PONK! Zvuk, který zbožňuju. Zvuk, pro který víceméně žiju. Zvuk... ale co ho vydává? Golfová hůl, pochopitelně. Golfová hůl, když odpálí míček z podstavku. Stojím a dívám se, jak odlétá k modré... Najednou mě popadnou, za ramena a za kotníky, a zvednou. Příšerně se leknu a zkusím vykřiknout. Nevyjde ze mě ani hláska... nebo možná vyjde, takové tichounké zaskřípání, ještě tišší, než bylo skřípání toho kolečka pode mnou. A možná ani to. Možná se mi to jen zdá.

Obaleným temnotou se mnou smýknou vzduchem - Heleďte, hlavně mě neupust'te, nemám v pořádku záda! snažím se zavolat, ale znovu se mi nepohnou ani rty, ani čelisti; jazyk se mi dál válí na spodním patře, krtek

možná nejen omráčený, ale přímo mrtvý, a najednou mě přepadne děsivé pomyšlení, při němž moje zděšení udělá další krok směrem k panice: co když mě položí špatně a jazyk mi sklouzne dozadu a ucpe mi průduš-nici? Nebudu moct dýchat! Přesně tohle mívají lidi na mysli, když o někom řeknou, že "spolkl vlastní jazyk", ne?

Druhý hlas (Zrzek): "Bude se vám líbit, doktorko, vypadá jako Michael Bolton."

Doktorka: "A to je kdo?"

Třetí hlas - zní na mladého muže, možná sotva něco po dvacítce: "Přece ten bílej soulovej zpěvák, co si hraje na černocho. Ale neřekl bych, že tohle je on."

Nato se ozve smích, k němuž se (trochu nejistě) přidá i ženský hlas, a zatímco mě pokládají na nějaký měkký stůl, Zrzek prohodí další fórek - zdá se, že už je to pro něj rutina. Jeho šprýmovnou poznámku však přeslechnu v návalu nečekané hrůzy. Když mi jazyk ucpe průdušnici, nebudu moct dýchat, ano, přesně tohle mi před chvilkou blesklo hlavou, jenomže co když nedýchám už teď?

Co když jsem mrtvý? Co když takhle vypadá smrt?

Všechno to sedí. Všechno to s příšernou profylaktickou přesností sedí. Ta tma. Ten gumový pach. Dnes sice jsem Howard Dobyvateľ, burzovní makléř extraordinaire, postrach Obecního golfového klubu města Derry, pravidelný a častý host toho, čemu se na golfových hřištích po celém světě říká devatenáctá jamka, ovšem v jedenasedmdesátém jsem byl příslušníkem zdravotnického týmu v deltě Mekongu, vyděšeným klukem, který se po nocích celý ubrečený budil ze snů o svém psovi, a okamžitě je mi jasné, co ta tma a ten pach znamenají.

Dobrý bože, já jsem v saku na mrtvoly.

První hlas: "Podepíšete mi to, doktorko? Nezapomeňte pořádně přitlačit -jsou pod tím tři kopie."

Škrábání pera po papíře. Představuji si vlastníka prvního hlasu, jak doktorce přidržuje psací desku s přicvaknutými papíry.

Kriste pane, ai nejsem mrtvý! snažím se vykřiknout, nic se však neozve.

Přece ale dýchám... nebo ne? Tedy ne, že bych to přímo cítil, ale moje plíce se zdají v pořádku, nijak mě v nich nepíchá ani nebolí z nedostatku vzduchu, jako když plavete příliš daleko pod vodou, tak přece musejí být v pořádku, ne?

Až na to, že jestli jsi mrtvý, zamumlá ten hlas v hloubce, tak nemají, proč by bolely z nedostatku vzduchu, nebo mají? Nemají - protože mrtvé plíce nepotřebují dýchat. Mrtvé plíce se s tím prostě tak nějak... dokážou srovnat.

Zrzek: "Co děláte příští sobotu večer, doktorko?"

Ale jestli jsem mrtvý, jak to že umírám? Jak to, že cítím ten sak, co v něm jsem? Jak to, že slyším ty hlasy, doktorku, jak právě teď říká, že příští sobotu půjde ke kadeřníkovi se svým psem, který se jmenuje Zrzek, jaká náhoda, že, a teď všechny, jak se tomu smějí. Jestli jsem mrtvý, proč nejsem buď úplně pryč nebo proč aspoň nevidím to bílé světlo, jak o něm každou chvíli mluví v talk show Oprah Winfreyové?

Ozve se zvuk, jako když se něco trhá, a najednou vidím bílé světlo; oslepí mě jako slunce, když se za zimního dne prodere oponou mraků. Pokusím se před ním přimhouřit oči, ale nic se nestane. Moje víčka jsou jako rozbité rolety.

Skloní se nade mě tvář a zastíní část toho svitu, který nevychází z žádné oslnivé astrální pláně, ale z řady stropních zářivek. Tvář patří mladému, tradičně pohlednému muži kolem pětadvaceti; vypadá jako jeden z těch plážových svalovců z Pobřežní hlídky nebo Melrose Pláce. Jen asi o drobet chytřejší. Pod nedbale nasazenou, chirurgicky zelenou čapkou vykukují temně černé vlasy. Taky má na sobě plášť. Oči má kobaltově modré, takové, za jaké bývají dívky údajně ochotné položit život. Tváře mu pod očima zdobí obloučky nezřetelných pih.

"No to mě podrž," vydechne. Je to ten třetí hlas. "Ten chlap vážně vypadá jako Michael Bolton! Možná má trochu moc velkou chleběrnu..." Nakloní se blíž. Jedna z plochých tkaniček u krku jeho zeleného pláště mě zašimrá na čele. "... ale jinak jo. Celej on. Haló, Michaele, zazpívej něco."

Pomoc! Tohle se snažím zazpívat, ale nezmůžu se na víc než upírat svůj ztuhlý mrtvolný pohled do jeho tmavě modrých očí; můžu jen hloubat nad tím, jestli opravdu jsem mrtvola, jestli to chodí zrovna takhle, jestli si tohle absolvuje každý, když se mu zastaví pumpa. Jestli jsem pořád naživu, jak je možné, že neviděl, jak se mi zúžily zorničky, když do nich udeřilo to světlo? Jenže odpověď na tuhle otázku znám... nebo si to aspoň myslím. Prostě se nezúžily. Proto je mi ten ostrý jas zářivek tak nepříjemný.

Tkanička mě šimrá na čele jako peříčko.

Pomoc! ječím na toho plážového hezouna, který je tu patrně jako praktikant nebo možná právě vyšel z medicíny. Prosim, pomozte mi!

Rty se mi ani nezachvějí.

Obličej se odtáhne, tkanička mě přestane šimrat a do očí neschopných uhnout a jimi až do mozku mě opět naplno zasáhne to bílé světlo. Je to příšerný pocit, jako kdyby mě znásilňovali. Jestli do toho světla

budu muset zírat delší dobu, tak z toho oslepnu, napadne mě, a nejspíš se mi tím pořádně uleví.
PONK! Zvuk golfové hole odpalující míček, ale tentokrát trochu falešný, a taky v rukou cítím, že to nebylo ono. Míček letí vzhůru... ale stáčí se... stáčí se stranou... stáčí se do...

Sakra.

Do trávy.

Ted' se do mého zorného pole skloní další obličej. Zespoda ho rámuje bílý plášť místo zeleného, seshora hustý neupravený chomáč oranžových vlasů. IQ prodavače v zastávám, takový je můj první dojem. Může to být jediné Zrzek. Tvář mu zdobí široký přihlouplý úsměv, takový, co mu já říkám středoškolský, úsměv mládence, k němuž by se hodilo, aby měl na jednom ochablém bicepsu vytetováno PODPRSENKY STRHÁVÁM NA POČKÁNÍ.

"Michael!" vykřikne Zrzek. "Kurňa, vypadáš dobře, chlape! Je to pro nás čest! Zazpívej nám, kámo! Zazpívej, ty chciplotino!"

Kdesi za mnou se ozve doktorčin hlas, chladný, už se ani nesnaží předstírat, že ji tyhle šaškoviny baví.

"Nech toho, Zrzku." A pak trochu jiným směrem: "Jak k tomu došlo, Mikeu?"

Mikeovi patří ten první hlas - je to Zrzkův parťák. Zdá se, že se trochu stydí, že musí pracovat s klukem, který chce být stejný komik jako Andrew Dice Clay, až vyroste. "Našli ho na čtrnáctý jamce v Obecním golfovém klubu. Vlastně v trávě kus mimo hřiště. Kdyby kvůli němu ta čtveřice, co hrála za ním, nemusela přerušit hru a kdyby nezahlídl, jak mu z té vysoký trávy trčí jedna noha, už by si na něm ted' pochutnávali mravenci."

Znovu v hlavě zaslechnu ten zvuk - PONK! -, ale tentokrát následuje ještě další, mnohem méně příjemný zvuk: šelestem' trávy, kterou rozhrnuji holí. A muselo se mi to stát zrovna na čtrnáctce, kde údajně roste škumpa. Škumpa a...

Zrzek na mě dál zírá, tupě a dychtivě. Nezajímá ho však smrt; zajímá ho moje podobnost s Michaellem Boltonem. Ano, jistě, sám o ní vím, nejednou jsem se snížil k tomu, že jsem jí využil při jednání s některými klientkami. Ale jinak kvapem zastarává. A za těchto okolností...

"Koho k tomu přivolali?" zeptá se doktorka. "Nebyl to Kazalian?"

"Ne," odvětí Mike a na okamžik na mě pohlédne. Je starší než Zrzek, dobře o deset let. Černé vlasy se stopami šedin. Brýle. Jak to, že nikdo z těch lidí nevidí, že nejsem mrtvý? "Mezi těma čtyřma, co ho našli, byl totiž lékař. Je tady na první stránce podepsanej... vidíte?"

Šustění papíru, pak: "Prokrista, Jennings. Toho znám. Ten dělal zdravotní prohlídku už Noemovi, když přistál s archou na Araratu."

Zrzek nevypadá, že by ten vtip pochopil, ale stejně mi vyprskne smíchy do tváře. Cítím z jeho dechu cibuli, nejspíš ještě od oběda, a když můžu cítit cibuli, tak musím dýchat. Prostě musím, jasné? Kdybych jen -

Než stačím tu myšlenku dokončit, Zrzek se ke mně nakloní ještě blíž a mnou projede záblesk naděje.

Něčeho si všiml! Něčeho si všiml a chce mi dát dýchání z úst do úst! Bůh ti žehnej, Zrzku! Bůh žehnej tobě i těm cibulím, co ti po nich páchne dech!

Jenže jeho připitomělý úsměv se ani trochu nezmění, a místo aby přiložil svá ústa k mým, zasune mi dlaň pod bradu. Palec mi zaboří do jedné tváře, ostatní prsty do druhé.

"Je naživul" zaječí. "Je naživu a ted' zazpívá pro fun klub Michaela Boltona na pitevním sále čtyři."

Zaryje prsty ještě hlouběji - bolí to, ale jaksi vzdáleně, podobně jako bolí rána, když se probouzí z umrtvení novokainem - a začne mi hýbat čelistí nahoru a dolů, až mi o sebe zuby cvakají. "Ifšíííz béééd, hííkáánt síííit," pje Zrzek příšerným, atonálním hlasem, ze kterého by takovému Percymu Sledgeovi nejspíš explodovala hlava. "Šíí ken dúú nou rrróóóó-óng..." Ústa se mi otvírají a zavírají pod bezohlednou taktovkou jeho ruky; jazyk se mi pohupuje sem a tam jako mrtvola psa na neklidné vodní hladině.

"Přestaň!" okřikne ho doktorka. Zdá se, že je upřímně šokovaná. Zrzek, který to patrně vycítil, nepřestane, ale vesele pokračuje dál. Jeho prsty mi probodávají tváře. Mé nehybné oči zírají slepě vzhůru.

"Téém hiz bek on hiz bestfréénd if šíí put him d-"

A najednou je tu, žena v zeleném plášti s lékařskou čapkou uvázanou

pod krkem a zavěšenou na zádech, jako nosí kovboj Cisco Kid svoje sombrero, krátké hnědé vlasy sčesané dozadu, hezká, ale taková upjatá - možná spíš pohledná než krásná. Popadne Zrzka rukou s nakrátko ostříhanými nehty a odtáhne ho ode mě.

"Hele!" ohradí se rozhořčeně Zrzek. "Nešahejte na mě!"

"Tak ty nesahej na něj," usadí ho a v jejím hlase je zřetelně znát vztek. "Už mám těch tvých klučicích pitomostí až po krk, Zrzku, a jestli začneš ještě jednou, budu si na tebe stěžovat."

"No tak, uklidněte se všichni," vloží se mezi ně náš fešák z Pobřežní hlídky - doktorčin asistent. Podle hlasu je dost vyplašený, jako by měl strach, aby se tu Zrzek s jeho šéfkou do sebe nakonec nepustili.

"Prostě na to zapomeneme, platí?"

"Proč mě tak buzeruje?" opáčí Zrzek. Pořád se snaží mluvit rozhořčeně, ale ve skutečnosti už teď spíš jen kňourá. Pak, trochu jiným směrem: "Proč mě musíte tak buzerovat? Máte dneska krámy, nebo co?"
Doktorka znechuceně: "Odved'te si ho odsud."

Mike: "Pojď, Zrzku. Stejně se musíme jít zapsat."

Zrzek: "Jo. A nadejchat se čerstvého vzduchu."

Já, který to všechno poslouchám jako v rádiu.

Dvojí kroky vržou směrem ke dveřím. Zrzek, teď celý nevrlý a uražený, sejí ptá, proč při těchhle náladách nenosí nějakou placku nebo něco, z čeho by to lidi poznali. Vrzání měkkých podrážek na dlaždičkách najednou přejde v šustění vysoké trávy, jak ji rozhrnují holí, abych našel ten prokletý míček, kde může být, přece nezapadl nijak daleko, tím jsem si jistý, tak kde sakra je, zatraceně, nenávidím čtrnáctku, prý tady roste škumpa, a navíc by v tomhle hustém podrostu klidně mohli být -

A pak mě něco kouslo, nebo ne? Ano, jsem si téměř jistý, že kouslo. Do levého lýtky, těsně nad okraj mé bílé atletické ponožky. Do ruda rozžhavená jehla bolesti, nejprve soustředěná do jediného místa, pak se začala šířit dál...

... potom tma. A nakonec pojízdné lůžko a já těsně zazipovaný do saku na mrtvolu a nade mnou hlasy Mikea ("Na kolikátku říkali?") a Zrzka ("Myslím, že na čtyřku. Jo, na čtyřku.").

Jsem přesvědčený, že to byl had, ale to možná jen proto, že když jsem hledal ten míček, zrovna jsem na ně myslel. Klidně to mohl být nějaký hmyz, vzpomínám si pouze na ten jediný zášleh bolesti, a vůbec, co na

tom vlastně záleží? Ted' záleží jen na tom, že jsem naživu a oni o tom nevědí. Je to k neuvěření, ale oni o tom vážně nevědí. Pochopitelně jsem měl smůlu - znám doktora Jenningse, vzpomínám si, že jsem se s ním bavil, když jsem je při hře míjel u jedenácté jamky. Fajn chlap, jen dost povrchní a taky v letech. Tak tenhle stařík mě prohlásil za mrtvého. A pak mě prohlásil za mrtvého i Zrzek, s těma svýma připitomělyma zelenýma očima a úsměvem jako z past'áku. A ta doktorka, slečna Cisco Kid, se na mě ještě ani nepodívala, rozhodně ne pořádně. Kdyby to udělala, možná -

"Jak já toho pošuka nesnáším," řekne, jakmile se zavrou dveře. Zbyli jsme tu jen my tři, i když slečna Cisco Kid si pochopitelně myslí, že tu zbyli jen oni dva. "Proč musejí pošukové vždycky vyjít na mě, Pete?"

"To nevím," odpoví pan Melrose Pláce, "ale Zrzek je zvláštní případ, dokonce i v análech těch nejvřehlasnějších pošuků světa. Chodící klinická smrt."

Doktorka se zasměje a cosi zařinčí. Po zařinčení následuje zvuk, který mě opět příšerně vyděsí: navzájem do sebe narážející ocelové nástroje. Mám je nalevo od sebe, a přestože na ně nevidím, vím, k čemu se tady ti dva chystají: k pitvě. Chystají se mě rozřezat. Hodlají Howardu Cottrel-loví vyndat srdce, aby zjistili, jestli mu praskl píst, nebo se zlomilo táhlo.

Moje noha! zaječím uvnitř v hlavě. Podívejte se mi na levou nohu/ V té je hlavní problém, ne v srdci! Moje oči si nakonec asi přece jen trochu přivykly. Úplně v horní části svého zorného pole teď vidím jakési rameno z nerez oceli. Připomíná to nějaké zařízení ze zubařské ordinace, až na to, že ta věc na konci není vrtačka. Je to pila. Odkudsi z hlubin, v nichž mozek uchovává ty nejbezpečnější informace, které potřebujete, jen když se v televizi účastníte Riskuj!, dokonce vydolují i její jméno. Je to Gigliho pilka. Používá se, když vám chtějí odříznout vršek lebky. Což se pochopitelně dá udělat teprve poté, co vám z obličejů stáhli kůži jako dětskou halloweenskou masku, i s vlasy a se vším.

Pak vám vyndají mozek.

Klink. Klink. Klank. Ticho. A pak KLANK! tak hlasitě, až bych nadskočil, kdybych byl schopný skákat.

"Chceš provést perikardiální řez?" zeptá se doktorka.

Pete opatrně: "A chcete, abych to zkusil?"

Doktorka Cisco Kid potěšené jako někdo, kdo druhému právě prokazuje laskavost a zároveň na něj přesouvá odpovědnost: "Ano, jistěže ano."

"Tak dobře. Budete mi asistovat?"

"Vždy k službám," zasměje se ona. Svůj smích podtrhne výrazným šmik-šmik. Nůžky stříhající naprázdno ve vzduchu.

Panika se mi teď třepotá v lebce a buší o stěny jako hejno špačků zavřených na půdě. Vietnam už mám pěkných pár let za sebou, ale byl jsem tam svědkem půl tuctu pitev v polních podmínkách - lékaři vždycky říkali, žejdou "s nebožtíkem pod stan" - a vím, co se Cisco Kid se svým věrným druhem Panchou chystají udělat. Ty nůžky mají dlouhé, ostré čepele, hodně ostré čepele, a velké otvory pro prsty. Přesto musíte mít řádnou sílu, abyste s nimi mohli pracovat. Spodní čepel zajede do břicha jako do másla. Potom šmik, vzhůru přes pletenec nervů na solaru plexu a do ochablé vrstvy svalů a šlach nad nimi. Pak do hrudní kosti. Když se čepele setkají tentokrát, stane se tak s těžkým zaprašštěním, jak se kost rozpůlí a hrudní koš se rozskočí jako dva sudy, až dosud k sobě svázané provazem. A stále výš a výš postupují nůžky, které jako by z oka vypadly nůžkám na drůbež, jaké používají řezníci v supermarketech - šmik-KŘUP, šmik-KŘUP, šmik-KŘUP, štípou kost a stříhají svaly, obnažují plíce, mřítí k prů-dušnici a Howarda Dobývatele porcují jako krocana v Den díkůvzdání.

Vysoké, vtíravé bzučení - tohle skoro zní jako zubařská vrtačka.

Pete: "Můžu -"

Doktorka Cisco Kid, takovým až mateřským tónem: "Ne. Tímhle." Šmik-šmik. Asi mu předvádí, jak na to.

"Proč?"

"Protože to tak chci," odvětí ona, už ne tak mateřsky. "Až si to budeš řídit sám, Peťulko, dělej si, co chceš. Ale na pitevně Katie Arlenové budeš začínat perikardiálními nůžkami."

Pitevna. Vida. Je to venku. Nejradši bych, aby mi po celém těle naskočila husí kůže, ale pochopitelně se nic nestane.

"Pamatuj si," řekne doktorka Arlenová (ted' už mu v podstatě dělá přednášku), "používat dojičku se naučí každý hlupák... ale podojit vlastníma rukama je vždycky lepší." Jako by z jejího hlasu zaznívala jakási nezřetelná dvojsmyslnost. "Jasně?"

"Jasně," přisvědčí on.

Vážně to chtějí udělat. Musím vydat nějaký zvuk nebo se nějak pohnout, jinak to vážně udělají. Až po prvním zapíchnutí nůžek vytryskne nebo vystříkne krev, uvědomí si, že něco není v pořádku, jenže pak už bude s největší pravděpodobností příliš pozdě; jakmile dojde k tomuhle prvnímu šmik-KŘUP, budu mít žebra rozvalená na nadloktích a srdce ve svém krví lesklém obalu bude horečnatým rytmem dotepávat pod zářivkami-

Soustředím všechnu energii do hrudníku. Zatlačím, nebo se o to aspoň pokusím... a něco se stane.

Zvuk!

Vydal jsem zvuk!

Z větší části zazněl jen uvnitř v puse, ale slyším ho a cítím i v nose -takové tiché zabručení.

Soustředím se, sbírám každičkový kousek síly a podaří se mi to znovu, navíc je ten zvuk tentokrát o něco hlasitější, uniká mi nozdrami jako cigaretový kouř: Nnnnnnn- Připomene mi to jeden starý televizní pořad od Alfreda Hitchcocka, který jsem kdysi dávno sledoval. V jednom díle zůstal Joseph Cotten paralyzovaný po automobilové bouračce a nakonec se mu podařilo dát najevo, že je pořád naživu, tím, že uronil jednu jedinou slzu.

A pokud nic jiného, pak tohle nepatrné komáří pištění, které jsem vydával, dokázalo mně samotnému, že pořád žiju, že nejsem jen duše setrvávající uvnitř hmotné schránky svého mrtvého těla.

Když se soustředím, dokážu vnímat vzduch pronikající nosem dolů do hrdla a pak do plic, kde nahrazuje vzduch, který už jsem spotřeboval, a čeká, až ho znovu pošlu ven, přestože mě to stojí větší námahu, než

jakou jsem poznal za celá léta dřiny u Laneovy stavební společnosti, pro kterou jsem jako mladík pracoval, větší námahu, než jakou jsem poznal za celý život, protože teď o ten život bojuji, a oni mě musejí zaslechnout, pro Krista Ježíše, přece musejí.

Nnnnnnnn-

"Co bys říkal na nějakou muziku?" nadhodí doktorka. "Mám tu Mar-tyho Stuarta, Tonyho Bennetta -" On zoufale zasténá. Skoro je neposlouchám, takže mi v první chvíli nedorazí, co pro mě její slova znamenají... a patrně je to pro mě lepší.

"No dobře," řekne ona se smíchem. "Taky tu mám Rolling Stones."

"Vy?"

"Já. Nejsem zas tak předpotopní, jak vypadám, Pete."

"Nemyslel jsem to..." Zdá se na rozpacích.

Poslouvejte mě! vykřiknu uvnitř v hlavě a zatuhlýma očima nadále zírám do ledově bílého světla.

Přestaňte štěbetat jako straky a poslouvejte mě!

Cítím, jak mi další vzduch proudí dolů hrdlem a napadne mě, že ať už se mi stalo cokoli, možná to začíná odeznívat... ale to je jen kratičký záblesk na obrazovce mých myšlenek. Možná to skutečně odeznívá, jenomže úplné uzdravení se pro mě už za chvíli klidně může stát jenom snem. Vynakládám veškerou energii na to, aby mě zaslechli, a tentokrát mě taky zaslechnou, vím to.

"Takže Stouny," řekne ona. "Ledaže by sis přál, abych na počest tvého prvního perikardu skočila někam sehnat Michaela Boltona."

"Prosím, jen to ne!" zvolá on a oba se rozesmějí.

Znovu se ve mně začíná sbírat ten zvuk, a tentokrát je hlasitější. Sice ne tak hlasitý, jak jsem doufal, ale přesto by to mělo stačit. Určitě to bude stačit. Zaslechnou mě, musejí.

Pak, zrovna, když ten zvuk začínám tlačit nosem ven jako nějakou rychle tuhnoucí kapalinu, zaplní místnost zavřeštění přebuzené kytary a ode zdí se začne odrážet hlas Micka Jaggera: "Oúúú, no, it's only rock and roli, butl LÁÁÁÁÁJKIT..."

"Ztlum to!" zaječí komicky z plných plic doktorka Cisco Kid a ve všem tomhle randálu není moje zoufalé hučení nosními dírkami slyšitelné o nic víc než šepot ve slévárně.

Teď se nade mnou znovu skloní její obličej a já pocítím novou vlnu hrůzy, když spatřím, že má na očích ochranný štít z plexiskla a přes ústa operační roušku. Ohlédne se přes rameno.

"Já ti ho svleču," řekne Peteovi a skloní se ke mně s lesklým skalpelem v ruce, skloní se ke mně za doprovodu kytarového hřmění Rolling Stones.

Zoufale hučím, ale není to k ničemu. Neslyším se ani sám.

Skalpel se mi mihne nad hlavou, pak se zařízne.

V duchu zaječím, ale necítím žádnou bolest, jenom rozříznutá sportovní polokošile mi sklouzne k bokům. Rozevřela se stejně, jako se mi rozevře hrudník, až Pete nevědomky provede svůj první perikardiální řez na živém pacientovi.

Něco mě zvedne. Hlava mi padne dozadu a na okamžik zahlédnu Petea obráceného vzhůru nohama, jak si u ocelového pultíku nasazuje svůj vlastní plexisklový štít a prohlíží si sadu děsivých nástrojů. Věvodí jim obrovské nůžky. Stačím je zahlédnout jen letmo, jen ten nemilosrdný záblesk jejich hladkých čepelí. Pak jsem opět položen na záda, ovšem bez košile. Jsem teď od pasu nahoru nahý. Je tu chladno.

Podívej se mi na hrudník! křičím na ni. Musíš přece vidět, jak mi stoupá a klesá, i když třeba dýchám jen povrchně! Jsi snad odborník, ne, pro Kristovy rány!

Jenže ona místo toho pohlédne přes místnost a zvýší hlas, aby ji bylo přes tu hudbu slyšet. (/ like it, I like it, yes I do, vyzpěvují Stouni a já mám pocit, že tenhle imbecilní refrén budu v sálech pekla nucen poslouchat na věky věků.) "Co hádáš? Trenky, nebo slipy?"

Se směsí vzteku a hrůzy si uvědomím, o čem to mluví.

"Trenky!" odpoví on. "To je jasný! Stačí se na něj podívat!"

Blběčku! chce se mi vykřiknout. Ty si asi myslíš, že všichni chlapi přes čtyřicet nosí jediné trenky! Asi si myslíš, že až tobě bude čtyřicet, budeš -

Doktorka mi rozepne knoflík na bermudách a stáhne zip. Kdyby mi tohle ženská hezká jako ona (ve tváři trochu upjatá, to ano, ale i tak hezká) provedla za jiných okolností, byl bych na vrcholu blaha.

Ovšem dnes -

"Prohráls, Peťulko," prohlásí. "Slipy. Dáš hezky dolar do fondu."

"Až z výplaty," odvětí on. Jeho obličej se připojí k jejímu; prohlíží si mě za svými plexisklovými maskami jako dva mimozemšťani čerstvě unesenou oběť. Snažím se je přimět, aby mi pohlédli do očí, aby si všimli, že se na ně dívám, jenže ti dva pitomci zatím zírají na moje spodky.

"Fííha a navíc červený," prohodí Pete.

"Podle mě jsou spíš oprané růžové," namítne ona. "Nadzvedni mi ho, Pete, váží snad tunu. Ani se nedivím, že dostal infarkt. Vezmi si z toho ponaučení."

Já jsem náhodou ve formě! křiknu na ni. Možná v lepší formě než ty, ty huso!

Silné ruce mi najednou trhnutím nadzvednou pánev. Lupne mi v zádech; až mi z toho zvuku poskočí srdce.

"Promiň, chlapec," utrousí Pete a najednou je mi ještě chladněji než předtím, protože mi stáhli kraťasy i červené slipy.

"Šup ven jedna noha," řekne doktorka a zvedne mi levou nohu, "šup ven druhá noha," zvedne pravou, "a už jdou dolů boty, a už jdou dolů ponožky -"

Náhle se zarazí a mne znovu zaplaví naděje.

"Heleď, Pete."

"No?"

, Je to normální hrát golf v bermudách a v mokasínách?"

Za ní (i když tam je jenom zdroj, jinak se to rozléhá všude kolem nás) přešli Rolling Stones k "Emotional Rescue". I will be your knight in shi-ning áá-rmáá, zpívá Mick Jagger a mě napadne, jak vesele by asi tancoval, kdyby měl do toho svého hubeného zadku vražené tři štangle dynamitu.

"Podle mě si tenhle chlap vyloženě koledoval o problémy," pokračuje doktorka. "Myslela jsem, že se na golf nosí speciální boty, takové ty hrozně šeredné, s těmi špunty na podrážce -"

"To jo, ale není na to zákon, že by se nosit musely," namítne Pete. Zvedne, ruce v rukavicích nad můj obličej dosud obrácený ke stropu, spojí dlaně a prohne prsty. Klouby zapraští a od dlaní se jako jemný sníh snese sprška zásypu. "Aspoň zatím. To není jako s botama na kuželky. Když vás chytnou na kuželnkách bez kuželnářských bot, můžete klidně skončit ve vězení."

"Vážně?"

"Jo."

"Chceš si vzít na starosti teploměr a ohledání těla?"

Ne! zaječím. Ne, vždyť je to ještě zelenáč, co to DĚLÁŠ?

On se k ní otočí, jako by mu hlavou bleskla ta samá myšlenka. "To ale není... ehm... tak docela legální, že ne, Katie? Totiž já..."

Ona se během jeho řeči teatrálně rozhlédne po místnosti a já začínám mít dojem, že se tu děje něco, co pro mě nevěstí nic dobrého: ať vypadá upjatě, nebo ne, zdá se mi, že slečna Cisco Kid - alias doktorka Katie Arlenová - po tom svém Peťulkovi s tmavě modrýma očima zatraceně pálí. Pro rány boží, oni mě paralyzovaného převezli z golfového hřiště přímo do jedné z epizod seriálu General Hospital, tento týden s podtitulem "Láska vzkvétá na pitevním sále čtyři".

"Jémináčku," zašeptá ona melodramaticky tlumeným hlasem. "Ale já tady kromě nás dvou nikoho dalšího nevidím."

"Jenže kazeta -"

"Se zatím netočí," dokončí ona. "A až se roztočí, budu ti celou dobu, krok za krokem, stát hnedle u lokte... a i kdyby ne, nikdo se to nikdy nedozví. Ale většinou budu. Jenom bych ráda, aby sis to taky vyzkoušel jinak než jen na obrázku. A kdyby se ti začalo dělat vážně zle -"

Jo! vykřiknu na něj ze své nehybné tváře. Udělá se ti zle! STRAŠNĚ zle! NESNESITELNĚ zle!

Jenže jemu je čtyřiaadvacet a copak asi odpoví téhle pohledné ženě s upjatou tváří, která mu doráží na tělo způsobem, jaký vážně může znamenat jen jedno jediné? Ne, maminko, já mám strach? Navíc se mu do toho samotnému chce. Vidím tu touhu i za tím plexisklovým štítem, poskakuje mu v očích jako partička přestárklých punk-rockerů na muziku našich Stounů.

"No jestli to za mě vezmete, kdyby -"

"Samozřejmě," ujistí ho ona. "Stejně se do toho jednou budeš muset pustit, Pete. A kdyby to vážně bylo třeba, přetočím kazetu kus nazpátek."

Vyplašeně na ni pohlédne. "To můžete?"

Ona se usměje. "My tu na pitevně máme chodně tajemství, mein Herr."

"Taky se mi zdá," přikývne on a rovněž se usměje. Pak se natáhne kamsi mimo mé zamrzlé zorné pole.

Když se jeho ruka vrátí, svírá v prstech mikrofon zavěšený na černé šňůře od stropu. Mikrofon připomíná ocelovou slzu. A jako by celému tomuhle hororu vdechl nový rozměr reality. Nakonec mě přece jen nevykuchají, že ne? Pete sice nemá praxi, ale nějaké ty zkušenosti už jistě ano; po tom kousnutí, které jsem utržil, když jsem ve vysoké trávě hledal míček, musely zůstat nějaké stopy, on si jich určitě všimne, a přinejmenším to v nich obou probudí podezření. Musí to v nich probudit podezření.

Přesto před očima pořád vidím bezcitný lesk těch hladkých čepelí -prerostlé porcovací nůžky na drůbež - a v duchu se ptám, jestli budu ještě naživu, až mi z hrudního koše vyndá srdce a na okamžik ho, celé od krve, zvedne před zablokovaný pohled mých očí, načež se otočí, aby ho plesknul na misku vah. Připadá mi, že bych mohl být; vážně bych mohl být. Neříká se snad, že mozek zůstává při vědomí ještě tři minuty poté, co se srdce zastaví?

"Jsem připravený, doktorko," řekne Pete a hlas už mu zní skoro normálně. Kdesi se točí kazeta.

Pitevní procedura začala.

"Tak si tu omeletku nejdřív otočíme," prohlásí ona zvesela a téměř okamžitě nato jsem obrácen. Pravá paže mi vyletí do strany a pak se zhoupne dolů přes vyvýšenou kovovou hranu stolu, která se mi zaryje do bicepsu. Pekelně to zabolí, bolest je téměř nesnesitelná, ale já jí nevěnuji pozornost. Modlím se, aby se mi hrana stolu zaryla až skrz kůži, modlím se, abych začal krváčet, prostě něco, co bonafide mrtvoly nedělají.

"Ale, ale," prohodí doktorka Arlenová. Zvedne mou paži a připlácne mi ji zpátky k boku.

Ted' si ze všeho nejvíc uvědomuji svůj nos. Je přimáčkly ke stolu a z plic poprvé přichází nouzové volání - pocit vyprahlosti a nedostatku. Ústa mám zavřená, nosní dírky částečně ucpané (nakolik ucpané, nedokážu odhadnout; dokonce ani necítím, že bych dýchal, ne doopravdy). Co když se takhle zadusím? Pak se přihodí něco, co nadobro odvede mou pozornost od nosu. Jakýsi obrovský předmět - připadá mi to jako skleněná baseballová pálka - mi hrubě pronikne do konečnicku. Znovu se pokusím vykřiknout, ale dokážu ze sebe vyloudit jen to zoufalé, slabounké hučení.

"Teploměr zaveden," ohlásí Peter. "Zapnul jsem stopky."

"Dobrý nápad," řekne ona a odstoupí stranou. Dává mu prostor. Nechává ho vyrazit na zkušební jízdu. Zkušební jízdu na mně. Hudba se trochu ztiší.

"Mrtvé tělo patří muži, bělochovi, věk čtyřiačtyřicet let," odříkává ted' Pete do mikrofonu pro příští generace. "Jmenuje se Howard Randolph Cottrell, bytem v Laurel Crest Lané 1566 tady v Derry."

Doktorka Arlenová kdesi opodál: "V Mary Mead."

Odmlka, pak znovu Pete, nyní trochu nervózně: "Doktorka Arlenová mě právě informovala, že mrtvý ve skutečnosti bydlel v Mary Mead, která se od Derry odtrhla v -"

"Nech toho dějepis, Pete."

Proboha, co mi to nacpali do zadku? To je snad teploměr pro krávy. Mám dojem, že kdyby byl jen o trochu delší, cítil bych jeho konec až na jazyku. A s lubrikantem si taky hlavu nedělali... ale proč by vlastně měli? Jsem koneckonců mrtvý.

Mrtvý.

"Omlouvám se, doktorko," řekne Pete. Chvilí v duchu tápe co dál, ale

nakonec se opět sebere. "Tyto informace pocházejí z ambulantního formuláře. Původně byly převzaty z řidičského průkazu vydaného státem Maine. Ohledávajícím lékařem byl, ehm, Frank Jennings. Smrt byla stanovena už na místě nálezu."

Ted' doufám, že mi začne téct krev aspoň z nosu. Prosím, domlouvám mu, ať z tebe začne téct krev. A nejen téct. TRYSKAT.

Jenže nezačne.

"Příčinou smrti byl pravděpodobně infarkt," pokračuje Peter. Po nahých zádech až ke štěrbině mezi půlkami mi zlehka přejede ruka. Modlím se, ať ze mě vytáhne ten teploměr, ale to neudělá. "Páteř

vypadá neporušená, žádné zajímavé úkazy."

Zajímavé úkazy? Zajímavé úkazy? Co si sakra myslí, že jsem?

Zvedne mi hlavu, cítím bříška jeho prstů na lících kostech a zoufale zahučím - Nnnnnnnnnn -, i když vím, že přes ječící kytaru Keitha Richard-se mě pravděpodobně neuslyší, ale doufám, že by mohl ucítit, jak mi to hučení vibruje v nose.

Neučiti. Místo toho mi převrací hlavou ze strany na stranu.

"Žádné znatelné zranění na krku, ani posmrtná ztuhlost," komentuje a já zadoufám, že mi hlavu prostě jen pustí a nechá ji udeřit obličejem o stůl - tohle by mi totiž krev z nosu určitě spustilo, tedy pokud skutečně nejsem mrtvý -, jenomže on ji položí opatrně, ohleduplně a znovu mi přitom rozplácne nos, takže vidina zadušení nabude opět jasnějších obrysů.

"Žádné viditelné zranění na zádech ani na hýždích," pokračuje, jenom v horní části pravého stehna je stará jizva, která nespíš zůstala po nějakém poranění, možná od střepiny. Vypadá dost ošklivě."

Bylo to dost ošklivé a byla to střepina. Ke konci mého pobytu ve válce. Do skladiště dopadl minometný granát, dva muži tam zahynuli, jeden -já - měl štěstí. Ještě ošklivěji to vypadá zepředu, navíc na dost choulostivém místě, ale nádobíčko mi funguje, jak má... nebo fungovalo, až dodneška. O centimetr víc vlevo a zbytek života jsem v oněch intimních chvílích používal ruční pumpu a bombičky s CO2.

Konečně ze mě vytáhne teploměr - bože, ta úleva - a podle stínu na protější stěně vidím, jak ho zvedá.

"34,5," oznámí. "Fíha, to není zrovna málo. Ten chlap by skoro mohl být i naživu, Katie... doktorko Arlenová."

"Nezapomeň, kde ho našli," ozve se z druhé strany místnosti. Nahrávka, kterou posloucháme, právě dospěla do mezery mezi dvěma skladbami, takže na chvíli slyším její kázání docela zřetelně. "Golfové hřiště? Letní odpoledne? Ani kdyby ti ten teploměr ukázal 37, nijak by mě to nepřekvapilo."

"Jistě, jistě," on na to hned pokorným tónem. Pak: "Nebude tohle všechno znít na té kazetě trochu komicky?" Překlad: Nebudu já na té kazetě vypadat jako blb?

"Bude to znít jako výuková pitva," odvěti ona, "a nic jiného to taky není."

"Dobře. To je fajn."

Jeho prsty v gumových rukavicích mi roztáhnou půlky, pak je pustí a sunou se mi po zadní straně steh. Kdybych byl schopný ztuhnout, tak v tomhle okamžiku určitě ztuhnu.

Levá noha, vysílám v myšlenkách. Levá noha, Pet'ulko, levé lýtko, vidu ho?

Musí ho vidět, musí, když já ho i cítím, jak pulsuje jako po včelím žihadle nebo po injekci nějaké neobratné sestřičky, která všechno vstřík-la do svalů, místo aby trefila žílu.

"Mrtvý je skutečně ukázkovým příkladem, jaká je to hloupost hrát golf v krat'asech," komentuje a já si najednou přeju, aby se byl narodil slepý. Ztraceně, vždyť on se možná narodil slepý - rozhodně se tak aspoň chová. "Vidím všechny možné kousance od hmyzu, od písečných blech, škrábance..."

"Mike povídal, že ho našli ve vysoké trávě," zavolá doktorka Arlenová. Dělá příšerný rámus; spíš to zní, jako by umývala nádobí v kuchyni nějaké restaurace, než že si připravuje náčiní. "Podle všeho ten infarkt dostal, když tam hledal míček."

"Aha..."

"Pokračuj, Pete, jde ti to."

To je dle mého názoru nanejvýš diskutabilní tvrzení.

"Dobře."

Další šť'ouchání a dloubání. Ohleduplné. Možná až příliš ohleduplné.

"Na levém lýtku má štípance od komára, které vypadají zanícené," řekne, a ačkoli se mě i nadále dotýká jen zlehka, tentokrát mnou projede tak mocná bolest, že bych nepochybně zařval, kdybych byl schopný vydat jakýkoli hlasitější zvuk než to tichounké hučení. Náhle mě napadne, že můj život možná závisí na tom, jak dlouhá je ta kazeta s Rolling Stones, co poslouchají... samozřejmě za předpokladu, že to skutečně je kazeta a ne cedéčko, které se nemusí otáčet. Pokud první strana dohraje dřív, než mě začnou řezat... a pokud dokážu zahučet dostatečně hlasitě na to, aby mě zaslechli, než někdo z nich tu kazetu otočí...

"Možná se na ty štípance po ohledání těla mrknu," ozve se ona, "i když jestli máme pravdu s tím jeho srdcem, tak ani nebude třeba. Nebo... chceš, abych se na ně podívala hned? Dělalj ti starosti?"

"Ne, jsou to úplně jasně štípance od komárů," odvěti Hlupák Gimpl. "Tam na západní straně města lítají pořádní mackové. Má pět... sedm... osm... fiha, přes deset štípanců jen na levé noze."

"Zapomněl si vzít repelent."

"Nejen repelent, hlavně si zapomněl vzít digitalin," podotkne on a společně se pobaveně rozesmějí.

Trocha pitevního humoru.

Tentokrát mě převrátí sám, nejspíš spokojený, že může předvést ty svoje naposilované supermanovské svaly, a zároveň tím nadobro schová a zakryje ta hadí kousnutí i komáří štípance kolem nich. Znovu hledím na řadu zářivek. Pete poodstoupí z mého zorného pole. Ozve se bzučení. Stůl se začne naklánět a já vím proč. Až mě rozříznou, budou díky tomu mé tělesné tekutiny stékat pěkně z kopce do sběrných bodů u jeho paty. Dostatek vzorků pro státní laboratoře v Auguste, kdyby během pitvy vyvstaly nějaké pochybnosti.

Soustředím veškerou vůli a úsilí na to, abych zavřel oči, dokud se na mne takhle dívá, ale nedokážu ani zamrkat. Chtěl jsem si jen užít svých sobotních odpoledních osmnáct jamek, a místo toho jsem se proměnil ve Sněhurku s chlupatým hrudníkem. Nedokážu z mysli vypudit představu, jaké to asi bude, až mi ty porcovací nůžky zajedou do břicha.

Pete drží v jedné ruce nějaký papír. Něco si v něm čte, pak ho odloží a znovu promluví do mikrofonu. Hlas mu teď zní mnohem méně afektovaně. Právě se dopustil nejhrůznější chybné diagnózy svého života, jenomže o tom nemá potuchy, tak se začíná rozechřívat.

"Pitvu zahajuji v 17:49," prohlásí, "v sobotu, 20. srpna, 1994."

Odhrne mi rty, podívá se mi na zuby jako člověk, který se rozmýšlí, jestli má koupit nějakého koně, pak mi rozevře čelisti. "Má dobrou barvu, a žádné petechie na tvářích." Současná skladba v reproduktorech pomalu odeznívá a já zaslechnu cvaknutí, jak stoupl na pedál, který zastavuje záznamovou pásku. "Sakryš, ten chlap by ještě vážně mohl být naživu!"

Hučím ze všech sil, ale doktorka Arlenová v tu chvíli upustí cosi, co nadělá randálu, že to musela být přinejmenším lůžková mísa. "Moc bych mu to teď nepřála," rozesměje se. On se k ní přidá a já na ně na oba v duchu sesílám rakovinu, nějaký neoperovatelný druh, který by je trápil hodně dlouho.

Zběžně mi postupuje rukama po těle, přejede po hrudníku ("Žádné podlitiny, otoky ani jiné vnější známky srdeční příhody," komentuje, a to je nám panečku překvapení, že?), pak prohmatá břicho. Říhnu.

Zadívá se na mě, oči vyvalené, ústa nepatrně pootevřená, a já se znovu zoufale snažím zahučet, i když vím, že přes "Start Me Up" mě neuslyší, ale říkám si, že vzhledem k tomu říhnutí by už konečně mohl začít tušit, co se tady děje -

"Teda, Howie, ani se neomluvíš," ozve se kdesi za mnou ta zmije doktorka Arlenová a zachichotá se.

"Radši si dávej pozor, Pete - tyhle postmortální krkance bývají nejhorší."

On si teatrálně rozežene dlaní vzduch před obličejem, načež, se vrátí k práci. Mých genitálií se skoro nedotkne, jen poznamená, že jizva ze zadní části pravého stehna pokračuje dopředu.

Ta velká ti ovšem unikla, pomyslí si, možná proto, že je o něco výš, než se díváš. Ale na tom nesejde, můj plážový přítelíčku, horší je, že ti uniklo i to, že JSEM POŘÁD NAŽIVU, protože na tom tedy SEJDE!

Dál recituje do mikrofonu, stále klidnějším a klidnějším tónem (vlastně mluví trochu jako Jack Klugman v tom seriálu o soudním lékaři Quin-cym), a já vím, že jeho spolupnice kdesi vzadu za mnou, ta naivní lékařská optimistka, se ani v nejmenším nepřipravuje na to, že by musela v téhle části vyšetření přetáčet kazetu nazpátek. Až na přehlédnutí oné drobné skutečnosti, že jeho první adept na perikardiální řez je dosud živý, si ten mládenec vede skvěle.

Nakonec prohlásí: "Myslím, že jsem připravený pokračovat." Z hlasu mu ale zní nejistota.

Doktorka přistoupí blíž, letmo po mně přejede očima, pak stiskne Peteovi rameno. "Dobře," přikývne.

"Šou může začít!"

Pokusím se vypláznout jazyk. Jen tohle prosté, drzé dětské gesto by stačilo... a zdá se mi, že hluboko mezi rty cítím jakési slabé brnění,

podobný pocit, jako-když se konečně probíráte po silné dávce novokainu. A teď, že by mi tam zacukalo? Ne, jen zbožné přání -

Ale ano! Ano! Jenže tímhle zacukáním to skončí, když se o to pokusím podruhé, nic se nestane.

Zatímco si Pete bere do ruky nůžky, přejdou Rolling Stones k "Hang Fire".

Podržte mi před nosem zrcátko! Ječím na ně. Podívejte se, jestli se zamlží! Copak pro mě nemůžete udělat aspoň tohle?

Šmik, šmik, šmiky-šmik.

Pete skloní nůžky, takže se světlo rozlije po celé délce čepelí, a já jsem si poprvé jistý, doopravdy jistý, že tahle bláznivá šaráda bude pokračovat až do naprostého konce. Žádný režisér nestopne film. Žádný sudí nezastaví zápas v desátém kole. Žádná přestávka na reklamu. Budu tu dál bezmocně ležet, dokud mi Pet'ulka nezajede těmi nůžkami do vnitřností, a pak mě otevře jako zásilkový balíček.

Váhavě pohlédne na doktorku Arlenovou.

Ne! zaúpím, jenže hlas se mi rozléhá jen mezi temnými stěnami lebky, z úst nevyjde ani hláska. Ne, prosím ne!

Doktorka přikývne. "Jen do toho. Uvidíš, že to půjde."

"Eh... nechcete vypnout tu muziku?"

Ano! Ano, vypněte ji!

"Tobě to vadí?"

Ano! Vadí mu to! Zmagořil z toho tak dokonale, až si myslí, že je jeho pacient po smrti!

"Mno..."

"Ale klidně," řekne ona a zmizí z mého zorného pole. O chvíli později Mick a Keith konečně utichnou. Pokusím se znovu vydat to hučení, ale zjistím příšernou věc: teď už nedokážu ani tohle. Hrůza mi nadobro zmrazila hlasivky. Mohu jen zírat, jak se vrací k Peteovi a jak na mě oba shora koukají jako pohřební zřízcenci do otevřeného hrobu.

"Díky," hlesne Pete. Pak se zhluboka nadechne a zvedne nůžky. "Provádím perikardiální řez."

Nůžky pomalu klesají. Vidím je... vidím je... pak se mi ztratí z dohledu. O nekonečný okamžik později ucítím na svém nahém břiše chladnou ocel.

Nejistě pohlédne na doktorku.

"Vážně nechcete sama -"

"Chceš pracovat v téhle branži, nebo ne, Pete?" přeruší ho ona s jistou hrubostí.

"To víte, že chci, ale -"

"Tak řezej."

Pete přikývne, rty pevně stisknuté. Kdybych mohl, zavřel bych v té chvíli oči, jenže samozřejmě nemohu udělat ani to; mohu se jen zatvrdit proti bolesti, která už je teď jen vteřinu dvě vzdálená - zatvrdit se proti tvrdé oceli.

"Řežu," ohlásí a předkloní se.

"Počkej ještě!" zarazí ho ona.

Tlak těsně pod mým solarem plexem o něco povolí. Vzhledne k ní, překvapený, zmatený, možná i s jistou úlevou, že se ten kritický okamžik o něco oddálil -

Cítím, jak se míjejí prsty v gumových rukavicích sevrou kolem penisu, jako by mi ho chtěla bůhvíproč vyhonit, takový Bezpečný sex s mrtvolou, a pak povídá: "Tohle ti uniklo, Pete."

On se skloní, aby se podíval, co objevila -jizvu u mých genitálií, úplně nahoře na pravém stehně, hladkou, bezpómatou prohlubeninu ve svalstvu.

Její ruka mi nadále svírá penis, drží ho stranou, aby nepřekážel, nic víc; úplně stejně by držela třeba polštář na gauči, kdyby někomu chtěla ukázat poklad, který pod ním objevila - mince, ztracenou peněženku, možná myšku na hraní pro kočky, kterou jste nemohli takovou dobu najít -, ale pozor, něco se děje.

Pro Krista Ježíše s berlema do kříže, něco se děje.

"A koukni sem," pokračuje doktorka Arlenová. Její prst zlehka, šim-ravě načrtne linku po straně mého pravého varlete. "Vidíš tyhle tenounké jizvičky? Musel je mít nateklá jak dva pomeranče."

"Měl štěstí, že o ně nepřišel."

"Na to můžeš vsadit... na to můžeš vsadit, víš co," řekne ona a znovu se rozesměje tím mírně dvojsmyslným smíchem. Její prsty povolí, pohnou se, opět pevně stisknou, aby co nejlépe vyklidily

zkoumanou oblast. Neúmyslně provádí to, za co byste jiné museli vysolit pětadvacet až třicet lupenů, aby vám to udělala úmyslně... za jiných okolností, pochopitelně. "Myslím, že je to válečné zranění. Podej mi tu lupu, Pete."

"Ale neměl bych -"

"Za chvilíčku," přeruší ho. "On ti nikam neuteče." Je nadobro pohlcená tím, co objevila. Stále mě drží v ruce, stále mě tiskne, a to, co se dělo před chvílí, jako by se dělo dál, ale možná se pletu. Musím se plést, jinak by to přece viděl a ona by to cítila -

Skloní se ještě níž, takže už vidím jen její zelená záda, po nichž se kroubí provázky chirurgické čapky jako zvláštní prasečí ocásky. A teď, božínku, teď tam dole cítím její dech.

"Všimni si toho paprskovitého uspořádání," upozorňuje. "Nejspíš byl zraněný při výbuchu, řekla bych minimálně tak před deseti lety, mohli bychom se podívat do jeho vojenských záznamů."

Vtom se rozletí dveře. Pete vyjekne překvapením. Doktorka Arlenová ne, ale její prsty se mimovolně sevrou, opět mě pevně tiskne a já si najednou připadám jako v nějaké pekelné variaci na ony klasické příběhy o nemravných sestřičkách.

"Neřezejte ho!" zařve někdo a hlas má tak pronikavý a roztřesený hrůzou, že v něm jen stěží poznám Zrzka. "Neřezejte ho, v tom jeho golfovém pytlí byl had, a kousnul Mikea!"

Oba se k němu obrátí, oči vytřeštěné, bradu pokleslou; její ruka mě pořád svírá, ale ona si to - alespoň v té chvíli - neuvědomuje o nic víc, než si Pet'ulka uvědomuje, že si pravou dlaň drží přitisknutou na levé části svého chirurgického pláště. V té chvíli vypadá on jako ten, komu tady vysadila pumpa.

"Cože... co to..." koktá Pete.

"Úplně ho to složilo!" vysvětluje - blábolí - Zrzek. "Bude podle mě v pořádku, ale skoro nemůže mluvit! Takovej malej hnědej had, v životě jsem žádnýho podobnýho neviděl, útek pod nakládací molo, je tam někde zalezlejší, ale to teď není důležité! Myslím, že kousnul taky toho chlapa, co jsme ho přinesli.

Myslím... kurňa, doktorko, o co se to jako snažíte? Vyhonit ho zpátky k životu?"

Ona se rozhlédne, zmatená, v první chvíli nechápe, o čem to Zrzek mluví... až si najednou uvědomí, že drží v ruce teď už téměř ztopořený penis. A když pak vykřikne - vykřikne a vytrhne Peteovi z ruky ty por-covací nůžky -, já si náhle znovu vybavím ten starý televizní seriál Alfreda Hitchcocka.

Chudák Joseph Cotten, napadne mě.

On se dostal jen k pláči.

POZNÁMKA NA ZÁVĚR

Od mého zážitku na pitevním sále čtyři už uplynul celý rok a já jsem se nadobro zotavil, přestože paralýza byla značně zatvrzelá a stejně tak nepříjemná; měsíc trvalo, než jsem začal zvládat jemnější pohyby prstů. Hrát na klavír mi nejde ještě ani dnes, ale to mi koneckonců nešlo nikdy. Hloupý vtip, ale já se za něj neomlouvám. Myslím si, že první tři měsíce po tom mém nešťastném dobrodružství mi právě můj smysl pro humor pomohl udržet onu tenkou, nicméně životně důležitou hranici mezi zdravým rozumem a nervovým zhroucením. Dokud sami neucítíte dotyk pitevních nůžek na svém břiše, asi nepochopíte, o čem mluvím.

Zhruba dva týdny poté, co jsem tak o vlasek vyvázl životem, zavolala jakási žena z Dupont Street na policii, aby si postěžovala na "příšerný smrad", který vycházel ze sousedního domu. Ten dům patřil staromláde-neckému bankovnímu úředníkovi jménem Walter Kerr. Policie našla dům nadobro bez života... tedy přinejmenším lidského. Ve sklepě objevili přes šedesát různých hadů. Víc než polovina z nich byla mrtvá - vyhladovění a dehydratace -, ale spousta se naopak ukázala nečekaně živá... a nečekaně nebezpečná. Několik z nich bylo velice vzácných a jeden dokonce patřil k druhu, o němž se podle herpetologa přizvaného ke konzultaci soudilo, že vyhynul už před půl stoletím.

Od 22. srpna, tedy dva dny potom, co jsem byl pokousán, a den potom, co se můj příběh dostal do novin (PARALYZOVANÝ MUŽ UNIKL Z PITEVNÍHO STOLU, hlásaly titulky; na jednom místě uváděli, že jsem prý podle vlastních slov "tuhnul strachy") se Kerr neukázal v práci ve Veřejné bance města Derry.

V každé kleci toho Kerrova podzemního zvěřince se našel had, kromě jedné. Ta prázdná klec byla neoznačená a had, který vyklouzl z mého golfového pytle (ambulantní zdravotníci ho naložili společně s "mrtvolou", a potom si na parkovišti u nemocnice zkoušeli krátké odpaly), se nikdy nenašel. Toxin

zjištěný v mé krvi - tentýž toxin, jaký byl v menším množství nalezen i v krvi zdravotníka Mikea Hoppera -, byl sice zdokumentován, ale nikdy se ho nepodařilo identifikovat. Během posledního roku jsem si prohlédl pořádnou kupu obrázků s hady a objevil jsem přinejmenším jednoho, jehož jedu lidí údajně způsobuje paralýzu celého těla. Je to bojga peruánská, nebezpečný plaz z čeledi zmijovitých, který měl vymřít někdy kolem roku 1920. Dupont Street se nachází necelé půl míle od Obecního golfového klubu města Derry. Většinu půdy mezi nimi pokrývají porosty křovin a opuštěné pozemky.

Ještě poslední poznámka. S Katie Arlenovou jsem chodil čtyři měsíce, od listopadu 1994 do února 1995. Rozešli jsme se po vzájemné domluvě kvůli sexuální neslučitelnosti.

Byl jsem impotentní, dokud si nevzala gumové rukavice.

Mám dojem, že každému autorovi hororových povídek někdy přijde na mysl téma předčasného pohřbu, i kdyby jen proto, jak pronikavý strach musí v člověku taková věc vyvolat. Když mi bylo něco kolem sedmi let, nejstrašidelnější program, který běžel v televizi, byl Alfred Hitchcock uvádí, a nejstrašidelnější díl Alfreda Hitchcocka - na tom jsem se dokonale shodl se všemi svými přáteli - byl ten, v němž Joseph Cotten hraje muže zraněného při automobilové nehodě. Zraněného dokonce tak těžce, že ho lékaři pokládají za mrtvého. Ani mu nenahmatají puls. Už se chystají provést mu pitvu - jinými slovy vykuchat ho zaživa, zatímco on na ně ječí uvnitř v hlavě -, když se mu podaří uronit jednu jedinou slzu a dát jim tak najevo, že žije. Bylo to dojemné, ale já dojemnost ve svém obvyklém repertoáru nemám. Když se na toto téma upnuly mé vlastní myšlenky, napadl mě mnohem - dá se říct modernější? - způsob, jak by muž mohl projevit svou živost, a tato povídka je výsledkem. Ještě poslední poznámka ohledně toho hada: ani v nejmenším si nemyslím, že by existoval takový plaz jako bojga peruánská, ale v jednom z kousků slečny Marplové zmiňuje Agatha Christie bojgu africkou. To slovo se mi tak zalíbilo (bojga, nikoli africká.), že jsem ho v téhle povídce prostě musel použít.

PÁN V ČERNÉM OBLEKU

Jsem dnes už velice starý člověk a tohle se mi přihodilo, když jsem byl ještě velmi mladý - pouhých devět let mi bylo. Stalo se to roku 1914, léto poté, co na západním poli přišel o život můj bratr Dan, a tři roky předtím, než Amerika vstoupila do první světové války. Nikdy jsem nikomu nevyprávěl, co mě tehdy tam u potoka potkalo, a nikdy to ani nikomu vyprávět nebudu... přinejmenším ne ústně. Rozhodl jsem se však všechno sepsat do tohoto zápisníku, který nechám na nočním stolku u postele. Nevydržím psát dlouho, protože už se mi ruce příliš třesou a nemám v nich téměř žádnou sílu, ale myslím, že to ani dlouho trvat nebude.

Časem snad někdo objeví, co jsem napsal. Připadá mi to dost pravděpodobné, protože vrozená lidská zvědavost vždycky někoho přiměje nahlédnout do notesu označeného DENÍČEK, když jeho majitel odejde z tohoto světa. Tedy ano - má slova se nejspíš dočkají přečtení. Jiná otázka ovšem je, zda jim někdo uvěří. Téměř jistě neuvěří, ale na tom nesejde. Netoužím po důvěře, toužím po vysvobození. A psaní, jak jsem zjistil, mi je může dát. Dvacet let jsem v Castle Rocku přispíval do místního listu sloupkem "Tak dávno a daleko" a vím, že někdy to tak funguje - co jednou svěříte papíru, opustí vás navždy, stejně jako staré fotografie, které, jsou-li zanechány na slunci, celé dokonale vyblednou.

Modlím se, abych byl vysvobozen podobným způsobem.

Říkáte si, že u devadesátiletého člověka by měly být všechny hrůzy dětství dávno zažehnány, jenže jak stařecké neduhy zvolna pohlcují mé tělo jako vlny přílivu rozlévající se stále blíže a blíže nepříteli pevně postavenému hradu z písku, vyvstává přede mnou ta děsivá tvář stále zřetelněji. Září v souhvězdí mého dětství jako temná hvězda. Co jsem dělal včera, kdo tu za mnou v mém pokoji v pečovatelském domě snad byl, co jsem tomu dotyčnému snad řekl nebo co řekl on mně... to vše už jsem zapomněl, jen tvář toho pána v černém obleku je stále jasnější, stále blíže, a já si vybavuji každé slovo, které splynulo z jeho rtů. Nechci na něj myslet, ale nemohu si pomoci, a někdy v noci se mé staré srdce rozbuší tak splašeně, až mi připadá, že mi v příštím okamžiku musí vyskočit z hrudi. A tak jsem vzal plnicí pero a nutím svou třesoucí se ruku, aby zapsala tuto bezvýznamnou anekdotu do notesu,

který jsem dostal od jedné ze svých pravnuček - nevzpomínám si teď přesně na její jméno, jen vím, že začíná na S - k minulým Vánocům a do něhož jsem až do této chvíle nevěpsal ani čárku. Ted' do něj tedy psát budu. Převyprávím do něj příběh o tom, jak jsem se jednoho odpoledne v létě roku 1914 setkal na břehu Castleského potoka s pánem v černém obleku.

Městečko Motton, to byl tehdy úplně jiný svět - tak jiný, že vám to ani nedokážu popsat. Byl to svět bez bzučení letadel nad hlavou, svět téměř bez aut, svět, kde se obloha nedělila do leteckých koridorů a ne-protínaly ji dráty připevněné na sloupech.

V celém městečku jsme neměli jedinou dlážděnou ulici a kromě obytných domů ho tvořily všehovšudy Corsonovo smíšené zboží, Thutovo železářství a půjčovna koní, metodistický kostel na Kristově růžku, škola, radnice a Harryho restaurace půl míle opodál, které má matka s nezlomným pohrdáním přezdívala "pijárna".

Hlavní rozdíl byl však v tom, jak se tehdy žilo - jak odloučení všichni byli. Nejsem si jistý, jestli to lidé narození po první polovině dvacátého století mohou doopravdy pochopit, i když ze zdvořilosti k nám starým třeba říkají, že mohou. Kupříkladu jsme tehdy v západním Maine ještě neměli telefony. První u nás nainstalovali teprve o pět let později, a než jsme si jeden pořídili také domů, už mi bylo devatenáct a chodil jsem na čtyřletou nástavbu při Mainské univerzitě v Oronu.

Ale to je všechno jen vršek ledovce. K nejbližšímu doktorovi jsme museli do Casca a tucet stavení pohromadě už pro nás bylo malé město. Lidé většinou nežili moc blízko u sebe (něco jako sídliště vůbec neexistovalo - myslím, že jsme ani neznali to slovo) a scházeli se takřka jen do kostela a při tancovačkách. Otevřená, neohrazená pole byla spíš výjim-

kou než pravidlem. Stavení mimo město byly farmy, vzdálené pořádný kus cesty jedna od druhé, a od prosince do poloviny března žila většina z nás uzavřená v nevelkých bublinách tepla kolem kamen, jež pro nás znamenaly rodinu. Krčili jsme se a naslouchali skučení větru v komíně a doufali, že nikdo neonemocní nebo si nezlomí nohu nebo ho nepopadne rapi jako toho farmáře v Castle Rocku, který před třemi zimami podřezal svou ženu i tři děti a u soudu potom vypověděl, že ho k tomu donutili duchové. V tehdejších dobách před Velkou válkou tvořily okolí Mottonu povětšinou lesy a bažiny, temná, odlehlá místa plná losů a komárů, hadů a tajemství. Tehdy bývali duchové všude.

K té události, o níž tu píšu, došlo v sobotu. Můj otec mi zadal celou horu věcí, které je třeba udělat, mezi nimi i několik takových, jež by připadly na Dana, kdyby byl ještě naživu. Byl to můj jediný bratr a zemřel na bodnutí včelou. Minul už celý rok, ale má matka na to pořád nechtěla slyšet. Tvrdila, že to bylo něco jiného, muselo být, že na bodnutí včelou ještě nikdy nikdo neumřel. Když se jí teta Dobrácká, nejstarší dáma metodistického dobročinného ženského spolku, snažila vysvětlit - stalo se tak při jedné církevní večeři předešlé zimy -, že totéž potkalo v sedmdesátém třetím roce jejího milovaného strýčka, matka si přitiskla dlaně na uši, vstala a odešla ze suterénu kostela. Od té doby už se ke spolku nevrátila a nic, co jí otec říkal, nedokázalo její rozhodnutí změnit. Prohlašovala, že s církví nadobro skončila a že jestli se ještě někdy potká s Helen Robichaudovou (tak se teta Dobrácká ve skutečnosti jmenovala), vyškrábe jí oči. Nebude si prý schopná pomoci, tvrdila.

Toho dne po mně otec chtěl, abych nanosil dříví pro kamna v kuchyni, vyplel fazole a okurky, vyházel seno z půdy, přinesl dva džbány vody a dal je do chladu do spíže a oškrábal tolik staré barvy z pažení ve sklepě, kolik půjde. Potom, řekl mi, můžu jít na ryby, jestli mi nebude vadit, že budu muset jít sám - on se musí stavět u Billa Evershama kvůli kravám. Odvětil jsem, že mi vůbec nebude vadit, že budu muset jít sám, a táta se usmál, jako že ho to nijak zvlášť nepřekvapuje. Týden předtím mi daroval bambusový prut - ne, neměl jsem narozeniny ani nic takového, jen mi prostě rád dával dárky, někdy - a já byl celý žhavý vyzkoušet ho v Cas-tleském potoce, v němž žilo nejvíc pstruhů ze všech potoků, co jsem v nich kdy rybařil.

"Ale nechod' moc hluboko do lesa/" nabádal mě. "Nejdál tam, co se potok rozdvíjí." "Ano, otče."

"Slib mi to."

"Slibuji, otče."

"Ted' to ještě slib své matce."

Stáli jsme na zadní verandě; měl jsem zrovna namířeno se džbány ke krytému prameni, když mě táta zastavil. Ted' mě otočil tváří k mámě, která stála v záplavě světla ostrého dopoledního slunce, jež dovnitř

pronikalo dvojími okny nad dřezem. Do čela jí spadal pramen vlasů a dotýkal se až obočí - vidíte, jak jasně si to všechno vybavuji? V bodavých slunečních paprscích připomínal ten pramen vlasů nitky ze zlata a probouzel ve mně touhu rozběhnout se k ní a obejmout ji. V tom okamžiku jsem ji viděl jako ženu, viděl jsem ji tak, jak ji musel vidět můj otec. Vzpomínám si, že na sobě měla domácí šaty poseté drobnými červenými růžičkami a zadělávala těsto na chleba. U nohou jí ostražitě postával Černoch Bili, náš malý černý teriér, vzhlížel k matce a čekal, jestli něco neodpadne. Matka se dívala na mě.

"Slibuji," řekl jsem.

Usmála se, ale byl to přesně ten starostlivý úsměv, jaký se jí na rtech objevoval pravidelně od té doby, kdy otec přinesl v náruči Dana ze západního pole. Přišel tehdy se vzlykotem a do půli těla nahý. Svlékl košili, aby s ní zakryl Danův obličej, který byl celý nateklý a fialový. Můj chlapec! plakal. Podívejte se na mého chlapce! Kriste pane, podívejte se na mého chlapce! Vybavuji si to, jako by se to stalo včera.

Bylo to poprvé, kdy jsem slyšel otce vzít Spasitelovo jméno nadarmo.

"Co slibuješ, Gary?" zeptala se.

"Slibuji, že nepůjdu dál, než jak se potok rozdvíjí, máti."

"Než kde se rozdvíjí."

"Než kde."

Věnovala mi trpělivý pohled a mlčela, jen ruce nadále hnětly těsto, které teď už vypadalo hladce a hebece.

"Slibuji, že nepůjdu dál, než kde se potok rozdvíjí, máti."

"Díky, Gary," řekla. "A pamatuj si, že gramatiku se učíš stejně pro školu jako pro život."

"Ano, máti."

Černoch Bili mě doprovázel celou dobu, co jsem plnil své denní povinnosti, a když jsem hlta oběd, usadil se mi mezi nohama a sledoval mě se stejnou ostražitostí jako prve mou matku při zadělávání těsta, ale když jsem popadl svůj nový bambusový prut se starým proutěným košíkem a vyrazil přes přední dvorek, zarazil se a zůstal stát v prachu vedle staré role drátěné zástěžky. Zavolal jsem na něj, ale ani se nehnul. Jednou dvakrát na mě ňafnul, jako by mi povídal, ať se vrátím, ale to bylo všechno.

"Tak si zůstaň," prohodil jsem a snažil se, aby to znělo, jako že mi na tom nezáleží. Ale záleželo, aspoň trochu ano. Černoch se mnou vždycky chodil na ryby.

Ve dveřích se objevila matka a se zvednutou levou rukou, aby si zaclonila oči, se na mě zadívala. Pořád ji tak ještě vidím a vím, že jsem měl v té chvíli pocit, jako bych se díval na fotografii někoho, koho později potkalo nějaké neštěstí nebo náhle zemřel. "Nezapomeň, co ti říkal otec, Gary!"

"Ne, máti, nezapomenu."

Zamávala mi. Já taky zamával. Pak jsem se otočil a vydal se na cestu.

Zhruba prvních čtvrt míle se mi do zátylku opíralo slunce, ostré a horké, ale pak jsem vešel do lesa, kde na cestu padal dvojí stín a bylo tam chladno a vonělo tam po jedlích a člověk slyšel šumět vítr v hustých jehličnatých hájích. Vykračoval jsem si s prutem přes rameno, jak kluci v tehdejších dobách chodili, proutěný košík jsem držel v druhé ruce jako podomní obchodník svůj kufřík se vzorky. Asi dvě míle dál v lese, stále na cestě, kterou vlastně tvořily jen dvě vyježděné koleje s travnatým pruhem na hrbolu uprostřed, ke mně poprvé dolehlo uspěchané, nedočkávé zurčení Castleského potoka. Představil jsem si pstruha s lesklým kope-natým hřbetem a čistě bílým břichem a srdce mi jen poskočilo.

Potok protékal pod nevelkým dřevěným můstkem a svahy sklánějící se k vodě byly strmé a zarostlé. Sestupoval jsem po nich opatrně, přidržoval jsem se, kde se dalo, a zarážel jsem paty do země. Z léta jsem se najednou ocitl znovu uprostřed jara, alespoň mi to tak připadalo. Z vody stoupal příjemný chlad a vůně jako z mechu. Když jsem dospěl na okraj vody, zůstal jsem tam chvíli jen tak stát, zhluboka jsem vdechoval tu mechovou vůni a sledoval kroužení váček a bruslení vodoměrek. Pak, kus dál po proudu, jsem zahlédl pstruha vyskočit po motýlovi - byl to

pěkný macek, možná čtrnáct palců dlouhý - a vzpomněl jsem si, že jsem sem nepřišel jen za podívanou.

Sel jsem po břehu podél potoka a vlasec jsem poprvé smočil, ještě než se mi můstek ztratil z dohledu.

Něco mi jednou nebo dvakrát zatahalo za háček a sežralo půlku žízály, ale na mé devítileté ruce to bylo přece jen asi moc mazané - nebo ne dost hladové, aby si to přestalo dávat pozor -, tak jsem šel dál.

Než jsem se dostal na místo, kde se Castleský potok větví (jihozápadní proud směřuje do Castle Rocku a ten jihovýchodní do osady Kashawa-kamak), asi dvakrát nebo třikrát jsem se na chvíli zastavil a při

jedné z těch zastávek jsem chytil toho největšího pstruha ve svém životě, krasavce, který podle malého pravítka, jež jsem s sebou nosil v košíku, měřil od huby k ocasu celých devatenáct palců. Hotový obr mezi potočními pstruhy, dokonce i na tehdejší časy.

Kdybych se byl s takovým úlovkem za jediný den spokojil a vrátil se, nejspíš bych teď nic nepsal (a už vidím, že to psaní bude přece jen delší, než jsem se zprvu domníval), jenže jsem se nevrátil. Místo toho jsem hned na místě svůj úlovek zaopatřil, jak mě to naučil otec - očistil jsem ho, položil ho na dno košíku, které jsem vystlal suchou trávou, a pak ho přikryl trávou mokrou -, načež jsem se pustil dál. Ve svých devíti letech jsem nepokládal chycení devatenáctipalcového pstruha za nic zvlášť pozoruhodného, ačkoli si vzpomínám, jak mě udivilo, že mi nepraskl vlasec, když jsem ho bez podběráku neobratně vytáhl z vody a těžkopádným obloukem jsem ho, mrsakajícího ocasem, zhoupal k sobě.

O deset minut později jsem dospěl k místu, kde se tehdy potok rozděloval (dnes už tomu tak dávno není; kde se kdysi Castleský potok prodíral lesem, stojí dnes kolonie dvojbytových domků a také okresní gymnázium, a pokud tu ještě nějaký potok teče, pak někde v temnotách). Rozbíhal se do dvou stran kolem obrovského šedého balvanu velikosti zhruba naší kolny. Nad ramenem, kterému můj otec říkal Jižní, byl příjemný rovný plácek, zatravněný a měkký. Dřepl jsem si tu na paty, nahodil prut a v okamžiku jsem táhl ven slušného pstruha duhového. Nebyl stejný macek jako ten první -jen něco přes stopu -, ale i tak pěkná ryba. Očištěného jsem ho měl, ještě než přestal hýbat žábami, uložil jsem ho do košíku a znovu nahodil prut do vody.

Tentokrát jsem se žádné okamžité odezvy nedočkal, tak jsem si lehl na záda a zahleděl se na modrý pruh oblohy, který se táhl nad potokem. Od západu k východu přes něj proplouly mraky a já si zkoušel představovat, co mi připomínají. Viděl jsem jednorožce, pak kohouta, pak psa, který vypadal trochu jako Čemoch Bili. Zatímco jsem vyhlížel další, přepadla mě dřímota. Nebo možná spánek. Nejsem si jistý. Vím jen tolik, že do slunného odpoledne mě zpátky probralo trhnutí vlascem tak mocné, že mi bezmála vyškublo bambusový prut z ruky. Posadil jsem se, pevně prut chytil a najednou jsem si uvědomil, že mi cosi sedí na špičce nosu. Zašilhal jsem a spatřil včelu. Srdce se mi málem zastavilo a celou příšernou vteřinu jsem si byl jistý, že se počurám do kalhot.

Vlascem znovu něco trhlo, tentokrát ještě mocněji, ale přestože jsem nadále pevně svíral konec prutu, aby mi snad neodletěl do potoka a někam neuplaval (mám dojem, že jsem v sobě dokonce našel tolik duchapřítomnosti, že jsem ukazováčkem zarazil odvíjející se vlasec), neudělal jsem nic pro to, abych lapenou rybu zaseknul. Veškerou pozornost jsem vyděšeně soustředil na tu tlustou žlutočernou věc, která si z mého nosu udělala odpočívadlo.

Pomaličku jsem vyšpulil spodní ret a foukl nahoru. Včela se trochu podrážděně naježila, ale zůstala na místě. Znovu jsem foukl a ona se naježila znovu... ale tentokrát se navíc neklidně zavrtěla a já už si dál foukat netroufal ze strachu, abych ji nadobro nerozladil a ona mi nedala žihadlo. Měl jsem ji příliš blízko před očima, abych dokázal zaostřit na to, co dělá, ale snadno jsem si představil, jak mi vráží žihadlo do jedné z nosních dírek a vstříkuje jed směrem k očím. A k mozku.

V hlavě se mi vylíhla hrůzná myšlenka: že je to stejná včela, která zabila mého bratra. Věděl jsem, že to nemůže být pravda, a nejen proto, že včela medonosná se patrně nedožívá více než jednoho roku (možná až na královny; u těch jsem si nebyl jistý). Nemohla to být pravda taky proto, že včely po bodnutí umírají - tohle jsem už ve svých devíti letech věděl. Jejich žihadlo má takové ostny, a když ho zabodnou a snaží se uletět, roztrhnou samy sebe vejpl. Přesto mě ta myšlenka neopouštěla. Tohle byla zvláštní včela, pekelná včela, a vrátila se, aby připravila o život i druhého ze synů Albiona a Loretty.

A ještě něco: včelí žihadlo už jsem dostal několikrát, a přestože mi bodnutí nateklo víc, než je asi obvyklé (s jistotou to tvrdit nemohu), neumřel jsem z toho. To potkalo jen mého bratra, byla to příšerná past, která před ním ležela připravená už od samého narození, past, jíž jsem já bůhvíjak unikl. Jenže jak jsem tam tak vsedě šilhal, až mě bolely oči, ve snaze zaostřit na včelu, neexistovala pro mě žádná logika. Existovala jen a jen včela, jenom ona, včela, která zabila mého bratra a znetvořila ho tak odporně, že si můj otec stáhl šle pracovních kalhot, aby si mohl svléknout košili a zakrýt s ní Danův nateklý, překrvený obličej. Udělal to dokonce i přes nezměrnou hloubku svého zármutku, protože nechtěl, aby jeho žena viděla, co se stalo jejímu prvorozenému. A teď se ta včela vrátila a zabije mě. Zabije mě a já v křečích zemřu tady na břehu, budu tu sebou házet, jako sebou háže

pstruh, když mu vytáhnete háček z huby.

Jak jsem tam tak seděl a celý se třásl strachem - strachem prostě jen vyskočit na nohy a někam utéct -, ozvalo se za mnou prásknutí. Bylo ostré a rezolutní jako výstřel z pistole, ale já věděl, že výstřel z pistole to nebyl; bylo to obyčejné tlesknutí. Jediné tlesknutí. V okamžiku, kdy se ozvalo, skulila se mi včela z nosu a spadla mi do klína. Ležela mi tam na kalhotách, nožičky roztažené a žihadlo jen jako bezmocnou černou nitku na starém ošoupaném hnědém manšestru. Byla nadobro mrtvá, to jsem poznal okamžitě. V téže chvíli sebou prut znovu trhl -ještě o něco silněji - a já o něj znovu málem přišel.

Popadl jsem ho oběma rukama a co nejvíc s ním cuknul, což byla pěkná hloupost. Kdyby to viděl táta, nejspíš by se hned chytal za hlavu. Nad hladinu se s cáknutím vymrštil pstruh duhový, o pořádný kus větší než ten, kterého už jsem chytil, a od dlouhého ocasu se mu rozstřílely drobné kapičky vody - vypadalo to úplně jako jeden z těch zromantizovaných rybářských obrázků, co bývaly ve čtyřicátých a padesátých letech k vidění na obálkách pánských magazínů jako True nebo Man's Adventu-re. V té chvíli však představoval zápas s takovým mackem jednu z posledních věcí, na které jsem měl pomyšlení, takže když vlasec praskl a ryba dopadla zpátky do potoka, téměř jsem si toho nevšiml. Ohlédl jsem se přes rameno, abych viděl, kdo to tleskl. Mezi prvními stromy nade mnou stál nějaký pán. Měl velice protáhlou a bledou tvář. Černé vlasy přčesané těsně k lebce a na levé straně úzké hlavy s úzkostlivou péčí rozdělené pěšinkou. Byl velmi vysoký. Na sobě měl černý třídílný oblek a já rázem poznal, že to není člověk, protože oči měl oranžovorudé

jako plameny v krbu. A nemyslím tím jenom duhovky, protože on nemel žádné duhovky, a žádné zomíčky a rozhodně žádné bělmo. Ty oči byly celé oranžové - a ta oranž se vlnila a mihotala. Už je asi na čase, abych ze sebe vymáčkł, co mám vlastně na mysli, že? On prostě uvnitř hořel a jeho oči byly jako ty malé slídivé průzory, co bývají ve dvířkách kamen.

Můj měchýř už dál nevydržel a ošoupaná hněď, na níž ležela včela, o něco potemněla. Sotva jsem si uvědomoval, co se stalo, nemohl jsem totiž spustit oči z toho pána, který tam stál na vršku stránky a shlížel na mě dolů, na pána, který si vyrazil třicet mil do hloubi hustých mainských lesů v elegantním černém obleku a úzkých botách z lesklé kůže. Také jsem si všiml, že se mu přes vestu táhne prověšený řetízek od hodinek a blyští se v letních slunečních paprscích. Neměl na sobě ani jediný kousek jehličí. A usmíval se na mě.

"Hleďme, on je to malý rybář!" zvolal lahodným, roztomilým hlasem. "Jen si to představte! Jsi rád, že mě vidíš, rybářičku?"

"Dobrý den, pane," pozdravil jsem. Hlas, který mi vyšel z hrdla, se ani nezaťrásl, ale vůbec přitom nezněł jako můj vlastní. Připadal mi starší. Možná jako Danův. Nebo dokonce jako hlas mého otce. A já v té chvíli nedokázal myslet na nic jiného, než že mě třeba nechá jít, když budu předstírat, že jsem nepoznal, co je zač. Když budu předstírat, že jsem si nevšiml, že v místech, kde by měl mít oči, mu žhnou a tančí plameny.

"Možná jsem tě právě zachránil před něčím hodně ošklivým," povídá, a pak k mému zděšení sešel dolů na břeh, kde jsem seděl já, s mrtvou včelou v mokrému klíně a bambusovým rybářským prutem ve ztuhlých rukou. Jeho městské boty s hladkou podrážkou měly na té nízké trávě, která porůstala strmou stránku, správně uklouznout, jenže neuklouzly; ani po sobě nezanechávaly žádné stopy, jak jsem viděl. V místech, kde se jeho chodidla dotkla - nebo to alespoň vypadalo, že se dotkla - země, nezůstala ani jediná zlomená větévka, rozmáčkнутý list nebo vyšlápnutý otisk nohy.

Ještě předtím, než došel až ke mně, jsem ucítil zápach, který mu vyvěral z kůže pod oblekem - zápach vyhořelých zápalek. Zápach síry. Ten pán v černém obleku byl Dábel. Vyšel si do hlubokých lesů mezi Mottonem a Kashwakamakem a teď stál přímo vedle mě. Koutkem oka jsem zahlédl dlaň stejně bledou jako dlaň figuríny z výlohy. Prsty byly odporně dlouhé.

Dřepl si vedle mě na zadek a v kolenou mu při tom luplo zrovna tak, jako by mohlo lupnout kterémukoli normálnímu člověku, ale když natáhl ruce a svěsil je mezi kolena, spatřil jsem, že každý z těch dlouhých prstů končí nikoli nehtem, ale protáhlým žlutým drápem.

"Neodpověděl jsi mi na otázku, rybářičku," pronesl tím lahodným hlasem. Když si ho teď vybavím, připomínal hlas jednoho z těch moderátorů, kteří se o léta později objevili v rádiu, těch, co nabízeli léky jako Geritol a Seturan a Ovaltine a dýmky doktora Grabowa. "Jsi rád, že mě vidíš?"

"Prosím, neubližujte mi," zašeptal jsem tak tiše, že jsem se sám sotva slyšel. Měl jsem větší strach, než tu dokážu vypsat, větší strach, než je mi milé si pamatovat... ale pamatuji si ho. Pamatuji. Ani na okamžik mi nepřišla na mysl spásná myšlenka, že se mi to možná všechno jen zdá, ačkoli předpokládám, že být starší, asi by mě to napadlo. Jenže jsem starší nebyl; bylo mi devět a dokázal jsem rozeznat skutečnost od snu, zvlášť když si vedle mě sedla na zadek. Poznal jsem kozu od vozu, jak by řekl můj otec. Ten pán, který onoho sobotního odpoledne uprostřed léta vyšel z lesa, byl Dábel a v prázdných očích důlcích mu planul mozek.

"Ale copak, že bych tu něco cítil?" zeptal se, jako by mě neslyšel... přestože jsem si byl jistý, že slyšel. "Že bych tu cítil něco... mokrého?"

Naklonil se ke mně a vystrčil nos jako člověk, který si chce čichnout ke květině. A já si všiml příšerné věci; jak se stín jeho hlavy pohyboval po břehu, tráva pod ním žloutla a odumírala. Sklonil hlavu k mým kalhotám a začíchal. Pak přimhouřil své žhnoucí oči, jako by vdechl nějakou vznešenou vůni a chtěl se soustředit jen a jen na ni.

"Ó, to je ale nechutné!" zvolal. "Jak nádherně nechutné!" A pak zazpíval: "Safír! Opál! Topas! Beryl! Gary si do kalhot nalil!" Potom se na tom nevelkém rovném plácku svalil na záda a nevázaně se rozchechtal. Byl to smích šilence.

Napadlo mě dát se na útěk, jenže nohy jako bych vůbec neměl spojené s mozkiem. Ale nebrečel jsem; načural jsem si do kalhot jako mimino, ale nebrečel jsem. Na to jsem měl příliš velký strach. Najednou jsem věděl, že zemřu, a nejspíš hodně bolestivě, jenže nejhorší na tom bylo, že ani tohle možná nebude to nejhorší.

To nejhorší možná přijde teprve potom. Po smrti.

Zničehonic se znovu posadil a z obleku zavál zápach vyhořelých zápalek, z něhož se mi zvedal žaludek. Když ke mně obrátil svůj úzký bledý obličej s planoucíma očima, tvářil se velice vážně, ale já přesto vycítil, že uvnitř se stále ještě směje. Vlastně jako by se uvnitř smál až od začátku. Po celou dobu z něj člověk cítil jistou dávku humoru.

"Špatné zprávy, rybářičku," řekl. "Nesu ti špatné zprávy."

Dokázal jsem na něj jen upřeně hledět - ten černý oblek, ty elegantní černé boty, ty dlouhé bílé prsty, zakončené nikoli nehty, ale drápy.

"Tvoje matka je mrtvá."

"Ne!" vykřikl jsem. Vybavil jsem si ji, jak hnětla těsto na chleba, jak jí pramen vlasů spadal do čela až skoro k obočí, jak tam stála v ostrém dopoledním slunci, a znovu se mi tělem prohnal strach... ale tentokrát ne o sebe. Pak jsem si vzpomněl, jak vypadala, když jsem odcházel s rybářským prutem, jak stála ve dveřích kuchyně s očima zacloněnými levou dlaní a jak mi v té chvíli připadala jako fotografie někoho, o kom jste si mysleli, že ho zase brzy uvidíte, jenže už k tomu nedošlo. "Ne, vy lžete!" zvolal jsem.

Usmál se - smutným, trpělivým úsměvem člověka, který bývá často falešně obviňován. "Obávám se, že ne," odvětil. "Stalo se jí totéž co tvému bratrovi, Gary. Bodla ji včela."

"Ne, to není pravda," bránil jsem se a teď jsem skutečně začal brečet. "Je dospělá, je jí třicet pět, kdyby ji včelí žihadlo mohlo zabít stejně jako Dannyho, umřela by už dávno, a vy jste prolhanej zmetek!"

Řekl jsem Dáblovi, že je prolhanej zmetek. Vzdáleně jsem si to uvědomoval, ale jinak byla celá moje mysl zaujatá obludností toho, co mi právě sdělil. Moje matka mrtvá? To mi stejně tak mohl tvrdit, že tam, co bývaly Skalnaté hory, se teď rozlil nový oceán. Přesto jsem mu věřil. Na jisté úrovni vědomí jsem mu věřil každé slovo, jako ostatně všichni, na jisté úrovni vědomí, vždy věříme tomu nejhoršímu, co si naše srdce dokáže představit.

"Chápu tvůj zármutek, malý rybářičku, ale obávám se, že tenhle argument neobstojí." Hovořil tónem plným falešné útechy, krutým, nelítostným, odpudivým tónem, který mě doháněl k šílenství. "Člověk může prožít třeba celý život, aniž by viděl drozda, ale znamená to snad, že drozdi neexistují? Tvoje matka -"

Kousek pod námi skočila ryba. Pán v černém obleku se zamračil

a namířil na ni prstem. Pstruh sebou ve vzduchu křečovitě škubl, tělo se mu prohnulo tak, že se na zlomek vteřiny zdálo, jako by se chtěl zakousnout do vlastního ocasu, a pak spadl zpátky do

Castleského potoka, kde zůstal bez života, mrtvě plavat na hladině. Narazil do velkého balvanu, u něhož

se vody rozdělovaly, dvakrát se zatočil ve víru, který se tam tvořil, a nakonec odplul směrem ke Castle Rocku. Děsivý cizinec mezitím obrátil své plamenné oči zpět ke mně, dvě řady drobných ostrých zubů vyceněné v kanibalském úsměvu.

"Tvé matce se prostě dařilo žít celý život bez toho, aby ji bodla včela," pokračoval. "Až dnes - ani ne před hodinou - proletěla jedna kuchyňským oknem, zrovna když tvá matka vyndávala chléb z pece a pokládala ho na stůl, aby vychladl."

"Ne, tohle já nebudu poslouchat, nebudu to poslouchat, nebudu!"

Zvedl jsem ruce a přikryl si uši dlaněmi. On našpulil rty, jako by se chystal pískat, a zlehka na mě foukl. Bylo to jen slabounké vydechnutí, ale ten zápach byl k nepopsání odporný - ucpané stoky, kadiboudy, které nezažily jediný posyp vápnem, mrtvá kuřata po povodni.

Dlaně mi okamžitě odpadly od uší.

"Správně," řekl on. "Tohle si musíš vyslechnout, Gary; musíš si to vyslechnout, můj malý rybářičku. Právě tvá matka předala tvému bratrovi Danovi tu osudovou slabost; i ty z ní trochu máš, jenže ty jsi navíc dostal ochranu od svého otce, a té se nebohému Danovi jaksi nedostalo." Znovu našpulil rty, tentokrát však na mě nefoukl svůj odpudivý dech, ale místo toho udělal takové komické tiché ts-ks-ks. "Takže i když nerad mluvím špatně o mrtvých, vlastně je to taková skoro až poetická spravedlnost, co říkáš? Koneckonců, zabila tvého bratra Dana stejně jistě, jako kdyby mu přiložila k hlavě pistoli a stiskla spoušť."

"Ne," zašeptal jsem. "Ne, to není pravda."

"Buď si jistý, že je," odvětil. "Včela proletěla oknem a usadila se jí na krku. Plácla ji dřív, než si vůbec stačila uvědomit, co dělá - to ty jsi byl chytřejší, vid', Gary? -, a včela jí dala žihadlo. Okamžitě ucítila, jak se jí stahuje hrdlo. To se totiž lidem alergickým na včelí jed stává, víš? Stáhne se jim hrdlo a oni se udusí, i když kolem nich je spousta vzduchu. Proto byl Danův obličej tak nateklý a brunátný. Proto ho tvů of" zakrvl košilí."

Zíral jsem na něj, neschopný jediného slova, ťo i vařích mi stékaly slzy. Nechtěl jsem mu věřit a z kostela jsem věděl, že d'ábel je otcem lži, ale přesto jsem mu věřil. Věřil jsem, že v tom okamžiku stál na dvorku a přihlížel kuchyňským oknem, jak má matka klesá na kolena, drží se za nateklé hrdlo a kolem ní s pronikavým štekotem poskakuje Černoch Bili.

"Vydávala to nejnádhernější chroptění, co jsem kdy slyšel," ponořil se pán v černém obleku do vzpomínek, "a obávám se, že si taky nepěkně poškrábala obličej. Oči jí vylézaly z důlků jako žábě. Plakala." Odmlčel se a po chvíli dodal: "Pomalu z ní unikal život a ona plakala, není to dojemné? A pak přišlo to nejlepší ze všeho. Když byla konečně mrtvá... když už ležela na podlaze asi patnáct minut, v naprostém tichu, které přerušovalo jen praskání v peci, a s tím maličkým včelím žihadýlkem dosud zapíchnutým ze strany v krku, víš, co udělal Černoch Bili? Ten malý ničema jí olízal slzy. Nejdřív na jedné tváři... pak na druhé."

Na chvíli se zahleděl do potoka, v obličejí smutek a zamyšlení. Potom se otočil ke mně a ten výraz bolestné ztráty se rozplynul jako sen. Tvář měl povadlou a vyhladovělou. Připomínal mrtvolu člověka, který hodně strádal. Oči mu žhnuly. Mezi bledými rty jsem viděl ty drobné ostré zuby.

"Mám hlad," řekl nečekaně. "Zabiju tě a roztrhám a sežeru tvoje vnitřnosti, rybářičku. Co ty na to?"

JVe, snažil jsem se vykřiknout, prosím ne, ale nevyšla ze mě ani hláska. Viděl jsem, že to myslí vážně. Skutečně to chtěl udělat.

"Mám prostě hrozný hlad," řekl, zároveň nedůtklivě i laškovně. "A bez svojí milované maminky bys stejně žít nechtěl, na to ti dávám svoje slovo. Protože tvůj otec je typ chlapa, co prostě potřebuje nějakou teplou díru, kam by to strčil, to mi věř, a kdybys byl k maní jediné ty, musel bys mu posloužit. Téhle nepříjemnosti a nepohodlí já tě ušetřím. Navíc se dostaneš do Nebe, jen na to pomysli. Zavražděné duše jdou vždycky do Nebe. A tak dnes odpoledne oba posloužíme Bohu, Gary. Není to báječné?"

Natáhl ke mně své dlouhé, bledé ruce a já dočista bez rozmyšlení otevřel proutěný koš, zašátral až na samém dnu a vytáhl ven toho obřího pstruha, kterého jsem předtím chytil - toho, s nímž jsem se měl spokojit. Slepě jsem mu ho strčil před obličej, prsty zat'até do rudé štěrbině v břiše, které jsem zbavil

vnitřností stejně, jako pán v černém obleku hrozil, že zbaví vnitřností mě. Skelné rybí oko na mě zasněně zíralo a ten zlatý kroužek kolem černého středu mi připomněl svatební prsten mé matky. V tom okamžiku jsem ji spatřil ležet v rakvi, svatební prsten lesknoucí se

ve slunečních paprscích, a věděl jsem, že je to pravda - dostala žihadlo od včely, udusila se v kuchyni plné teplého, chlebem provoněného vzduchu a Černoch Bili jí olízal poslední slzy z nateklých tváří.

"Velká ryba!" zvolal pán v černém obleku hrdelním, lačným hlasem. "Vida, véelkáá rybááá!"

Vytrhl mi ji z ruky a nacpal šiji do úst, která se při té příležitosti rozevřela víc, než by mohla ústa jakéhokoli člověka. O mnoho let později, když už mi bylo pětasedesát (vím, že to bylo v pětasedesáti, protože to bylo onoho léta, kdy jsem přestal učit), jsem se vypravil do Novoanglic-kého akvária a konečně na vlastní oči spatřil žraloka. Ústa toho pána v černém obleku vypadala přesně jako žraloci tlama, když se otevřela, jenom jícnem měl plamenně červený, stejné barvy jako ty děsivé oči, a já ve tváři ucítil závan horka, podobně jako vás zalije náhlá vlna horkého vzduchu z krbu, když v něm vzplane nové suché poleno. A to horko bylo taky skutečné, vím, že bylo, protože těsně předtím, než zastrčil hlavu mého devatenáctipalcového pstruha mezi své rozevřené čelisti, jsem zahlédl, jak se šupiny na obou bocích ryby napřimují a začínají se smotávat jako kousky papíru vznášející se nad otevřeným spalovačem odpadků.

Když si rybu soukal do hrdla, vypadal při tom jako polykač mečů z pojízdného kabaretu. Vůbec nekousal a planoucí oči měl vyvalené jakoby námahou. Ryba se nořila stále hlouběji a hlouběji, a jak se posouvala jeho jícnem, hrdlo se mu vyboulilo a také on začal ronit slzy... jenomže ty jeho slzy byly z krve, šarlatové a husté.

Myslím, že právě pohled na ty krvavé slzy mi vrátil vládu nad tělem. Nevím, proč by k tomu mělo dojít zrovna kvůli těm slzám, ale mám pocit, že to tak bylo. Vyskočil jsem na nohy jako čertík z krabičky, s bambuso-vým prutem dosud v ruce jsem se obrátil a rozběhl se vzhůru do stránky, co nejvíc předkloněný, abych se volnou rukou mohl zachytávat trsy trávy a stoupat díky tomu rychleji.

Za zády se mi ozvalo dušené, vzteklé zachrčení - podobný zvuk, jaký by vydal každý člověk s plnými ústy -, ale ohlédl jsem se, teprve když jsem se dostal až nahoru. Hnal se za mnou, sako obleku mu vzadu pleskalo do zad a tenký zlatý řetízek od hodinek se pohupoval a odrážel záblesky slunečního světla.

Ocas ryby mu stále ještě trčel z úst a já cítil, jak už se zbytek praží v peci jeho jícnu.

Sápal se po mně, natahoval po mně své drápy a já se dal na útěk dál

podél břehu. Asi po stovce yardů se mi konečně vrátil hlas a já začal křičet - strachy, to především, ale také ze zármutku nad svou milovanou mrtvou matkou.

Hnal se za mnou. Slyšel jsem praskání větví a šlehání křovisek, ale neohlížel jsem se. Hlavu jsem držel skloněnou, mhouřil oči před křovi-nami na břehu potoka a před nízkými větvemi a upaloval, jak nejrychleji jsem mohl. S každým krokem jsem očekával, že ucítím, jak mi na rameno dopadá jeho ruka a strhává mě nazpět do posledního žhavého objetí.

To se však nestalo. O neurčitou dobu později - hádám, že to nemohlo být víc než pět nebo deset minut, ale připadalo mi to jako věčnost - jsem mezi oponami listů a jehličí spatřil můstek. Dosud s křikem, i když už téměř bez dechu, takže jsem vlastně spíš jen pištěl jako čajová konvice, ze které už se vyvařila bezmála všechna voda, jsem dosáhl této druhé, strmější stráně a pustil se do ní.

Asi v půli cesty jsem sklouzl na kolena, ohlédl jsem se přes rameno a zjistil, že pán v černém obleku je mi téměř v patách, bledý obličej stažený grimasou vzteku a chtivosti. Tváře měl potřísněné krvavými slzami a žraloci tlama zela dokořán jako vyvrácená z pantů.

"Rybářičku!" zavrčel, skočil za mnou do stráně a jednou ze svých dlouhých rukou mě chytil za nohu.

Vyprostil jsem se, otočil se a mrštil po něm svůj rybářský prut. Bez obtíží ho srazil k zemi, jenže se mu do něj nějak zamotaly nohy, takže klesl na kolena. Na nic dalšího jsem nečekal; obrátil jsem se a vyrazil k vršku stráně. Úplně nahoře jsem málem znovu uklouzl, ale podařilo se mi chytit se jedné podpěry, která se táhla pod mostem, a zachránit se.

"Stejně mi neutečeš, rybářičku!" zavolal za mnou. Z jeho hlasu zněla zlost, ale zároveň mi připadalo, jako by se smál. "Na to je třeba víc než jedno sousto pstruha, abych se já nasýtil!"

"Nechtě mě být!" ječel jsem na něj. Chytil jsem se zábradlí mostu a nemotorným saltem jsem se přešvihl na druhou stranu, přičemž jsem si zadřel do dlaní nespočet třísek a narazil si hlavu o prkna tak tvrdě, až

jsem viděl hvězdičky. Převrátil jsem se na břicho a začal se plazit pryč. Ještě než jsem dospěl na konec mostu, už jsem se znovu vyškřábal na nohy, naposledy jsem zavrával, a pak jsem našel ztracený rytmus a opět se rozběhl. Pelášil jsem, jak umějí pelášit jen devítiletí kluci, to znamená jako s větrem o závod.

Zdálo se mi, jako by se má chodidla

dotýkala země jen při každém třetím čtvrtém kroku, a co já vím, klidně je to i možné. Běžel jsem v pravé vyježděné koleji cesty, běžel jsem, dokud mi ve spáncích nebušilo a oči mi nepulsovaly v důlcích, běžel jsem, dokud mi celým levým bokem od podpaží až k poslednímu žebru neprobíhalo ostré bodání, běžel jsem, dokud jsem vzadu v ústech necítil krev a pachut' jako z kovových hoblin. Když už jsem nemohl běžet dál, klopýtavě jsem se zastavil a ohlédl se přes rameno. Odfukoval jsem u toho jako dýchavičný kůň. Byl jsem přesvědčený, že ho uvidím stát přímo za sebou, v tom elegantním černém obleku, blyštivý řetízek od hodinek obloukem zavěšený přes vestu, ani jediný vlasek rozčuchaný.

Ale byl pryč. Cesta vedoucí mezi temně stěsnanými borovicemi a smrky zpátky ke Castleskému potoku byla prázdná. Přesto jsem ho někde poblíž v těch lesích cítil, jak mě sleduje svýma plamennýma očima a šíří kolem sebe zápach vyhořelých zápalek a pečené ryby.

Obrátil jsem se a vykročil, jak nejrychleji to šlo, jen jsem trochu pokulhával - natáhl jsem si svaly na obou nohách, a když jsem následujícího dne lezl z postele, bolely mě tak, že jsem sotva mohl chodit. V té chvíli jsem si však takových věcí nevšiml. Jen jsem se bez ustání ohlížel přes rameno, neboť jsem se potřeboval znovu a znovu ujist'ovat, že cesta za mnou je prázdná. Pokaždé, když jsem se podíval, tak byla, ale přesto můj strach při každém ohlédnutí spíš rostl, než aby ustupoval. Jedle se mi zdály temnější, robustnější a já si stále představoval, co za těmi stromy kolem cesty leží - dlouhé, propletené lesní průseky, pasti na zvěř, hluboké strže, v nichž může žít dočista cokoli. Až do oné soboty roku 1914 jsem si myslel, že to nejhorší, s čím bych se tu v lese mohl potkat, je medvěd.

Ted' jsem věděl, že jsou i horší věci.

Asi míli dál na cestě, jen kousek za místem, kde vycházela z lesa a napojovala se na Geeganovu silnici, jsem spatřil otce, jak si vykračuje směrem ke mně a pohvizduje si "To staré dubové vědro". Nesl si svůj vlastní prut, ten s tím úžasným navijákem z obchodu Monkeyho Warda. V druhé ruce držel taky proutěný košík, jenom tenhle měl do držadla vpletenou stužku, na které stálo napsáno ZASVĚCENO JEŽÍŠOVI a vpletla ji tam má matka, když byl ještě Dan naživu. Do té chvíle jsem jenom šel, ale jakmile jsem ho uviděl, znovu jsem se rozběhl, z plných plic jsem

volal Tátu! Tátu! Tátu! a potácel jsem se na unavených, přetažených nohou jako opilý námořník. Výraz překvapení v jeho tváři, když mě poznal, by za jiných okolností mohl působit komicky, ne však za těchto. Bez rozmyšlení upustil prut i košík na cestu a vyběhl mi naproti. Rychleji jsem ho snad v životě běžet neviděl; je téměř s podivem, že když jsme doběhli k sobě, nevyrazil nám oběma ten náraz duši z těla, a já udeřil obličejem do přezky jeho opasku tak tvrdě, že se mi spustilo trochu krve z nosu. Ale toho jsem si všiml až mnohem později. V té chvíli jsem jen zabořil svou rozpálenou tvář do jeho břicha a zašpinil jsem mu tak starou modrou pracovní košili krví a slzami a soplem.

"Gary, copak je? Co se stalo? Jsi v pořádku?"

"Máma je mrtvá!" vzlykl jsem. "Potkal jsem v lese jednoho pána, at' mi to pověděl! Máma je mrtvá! Dostala žihadlo od včely a celá natekla, stejně jako se to stalo Danovi, a teď je mrtvá! Leží na podlaze v kuchyni a Černoch Bili... jí o-olízal... sl-slzy... z..."

Tváří bylo to poslední slovo, které jsem chtěl říct, jenže v té chvíli už sebou můj hrudník trhal tak, že jsem to ze sebe nedokázal vypravit. Znovu mi vytryskly slzy a otcův překvapený, vyděšený obličej se mi rozpil do tří vzájemně se překrývajících obrazů. Začal jsem hlasitě brečet - ale ne jako malé děcko, když si odře koleno, spíš se to podobalo vytí psa, který při svitu měsíce spatřil něco zlého - a otec si znovu přitiskl mou hlavu ke svému pevnému plochému břichu. Já mu ale vyklouzl zpod ruky a ohlédl se přes rameno. Chtěl jsem se ujistit, že se neblíží ten pán v černém obleku. Nikde po něm nebylo ani známky; cesta, jež se vinula do hloubi lesa, byla dočista prázdná. V duchu jsem si přísahal, že po téhle cestě do lesa už nikdy nepůjdu, vůbec nikdy, ať by se dělo cokoli, a dnes mám dojem, že Bůh nejvíce požehnal Svým stvořením tím, že jim do vínku nedal schopnost vidění do budoucnosti. Nejspíš bych se v té chvíli pomátl, kdybych věděl, že po té cestě znovu půjdu, a dokonce ani ne za dvě hodiny. V tom okamžiku se mi však nesmírně ulevilo, když jsem spatřil, že jsme stále sami. Potom jsem si vzpomněl na matku - na

svou milovanou mrtvou matku - a znovu zabořil tvář do otcova břicha a rozbrečel se.

"Gary, poslouchej mě," řekl mi po chvíli. Já brečel dál. Tak mě ještě nějakou dobu nechal, ale nakonec mi nadzdvihl bradu tak, aby mi viděl do tváře a abych já viděl do té jeho. "Tvoje matka je v pořádku," ujistil mě.

Nesvedl jsem víc, než na něj hledět očima plnýma slz. Nevěřil jsem mu.

"Nevím, kdo ti co napovídal, nebo jaký mizera by mohl chtít takhle děsit malého kluka, ale přísahám při Bohu, že tvá matka je v pořádku."

"Ale... ale on říkal..."

"Nezajímá mě, co říkal. Vrátil jsem se od Evershamových dřív, než jsem čekal - žádné krávy prodávat nechce, byly to jen drby - a rozhodl jsem se, že se vydám za tebou si zachytat. Stavil jsem se pro prut a pro košík a tvoje matka nám zatím připravila pár krajíců s marmeládou. Z toho čerstvého chleba. Je ještě teplý. Takže před půlhodinou byla v pořádku, Gary, a můžu ti zaručit, že nikdo, kdo přichází z tohoto směru, to nemůže vědět líp než já. Ani ne před půlhodinou." Zahleděl se k lesu. "Kdo byl ten člověk? A kde je? Já si ho najdu a zmaluju ho, až bude litovat, že se narodil."

Hlavou mi během dvou vteřin proletělo tisíc věcí - aspoň mi to tak připadalo -, ale ta poslední, která mi přišla na mysl, byla nejsilnější: kdyby se můj táta potkal s tím pánem v černém obleku, nepřipadalo mi moc pravděpodobné, že by to byl táta, kdo by toho druhého zmaloval. Nebo kdo by potom odešel po svých.

Dobře jsem si vybavoval ty dlouhé bledé prsty a ty drápy na jejich konci.

"Gary?"

"Nevzpomínám si, že bych ho znal," řekl jsem.

"Byl jsi až tam, co se potok rozdvíjí? U toho velkého balvanu?"

Když mi otec položil přímou otázku, nikdy jsem mu nedokázal zalhat - ani kdyby to jemu nebo mně mělo zachránit život. "Ano, ale nechod' tam." Oběma rukama jsem ho chytil za paži a zatahal za ni. "Prosím tě. Mám z něj strach." V tom mi hlavou jasně jako blesk projel nečekaný nápad. "A myslím, že měl pistoli." Zamysleně se na mě zadíval. "Třeba tam ani žádný člověk nebyl," pronesl a u posledního slova trochu pozvedl hlas, čímž tu větu proměnil napolo v otázku. "Třeba jsi jenom usnul při rybaření, synku, a měl jsi zlý sen. Jako jsi mívával minulou zimu o Dannym."

Předešlou zimu jsem skutečně mívával spoustu zlých snů o Danovi, snů, v nichž jsem otevíral dveře do naší komory nebo do temných, ovocem provoněných prostor cedrového přístavku a viděl ho tam stát s tou fia-

lovou zadušenou tváří a hledět na mě; z mnohých takových snů jsem se probouzel s křikem a budil jsem tím také rodiče. I na břehu potoka jsem na chvíli usnul - nebo si aspoň trochu zaklímbal -, ale nic se mi nezdálo a byl jsem si jistý, že než ten pán v černém obleku svým tlesknutím zabil včelu, až se mi svalila z nosu do klína, byl jsem určitě vzhůru. Nezdál se mi tak, jako se mi zdál Dan, to jsem věděl s jistotou, přestože naše setkání už v mých vzpomínkách začínalo získávat trochu snový nádech, jak se to podle mého stává u všech nadpřirozených jevů. Pokud byl však otec přesvědčený, že ten člověk existoval jen v mé hlavě, tím líp. Tím líp pro něj.

"Možná to tak bylo," připustil jsem proto.

"Takže bychom se teď měli vrátit a najít tvůj prut a košík, co říkáš?"

Skutečně hned vykročil směrem k lesu a já se mu musel zoufale pověsit na ruku, abych ho znovu zastavil a obrátil ho zpátky k sobě.

"Až potom. Prosím, táti. Chci se podívat na mámu. Musím ji vidět na vlastní oči."

Zamyslel se nad tím a pak přikývl. "Dobře, asi to tak bude lepší. Nejdřív zajdeme domů a pro prut s košíkem se vrátíme později."

Tak jsme se společně vydali zpátky k farmě, můj otec se svým rybářským prutem položeným přes rameno, jako by byl jen jeden z mých kamarádů, já s jeho košíkem a oba jsme ukusovali přeložené krajíce matčina chleba namazané černorybízovou marmeládou.

"Chytil jsi něco?" zeptal se, když už jsme měli na dohled stodolu.

"Ano," přikývl jsem. "Duháka. Pěkného macka." A pak ještě jednoho pstruha mnohem většího, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem to neřekl. Největšího, jakého jsem kdy viděl, po pravdě řečeno, ale toho už ti

neukážu, táti. Dal jsem ho tomu pánovi v černém obleku, aby nesežral mě. A zabralo to... i když ne úplně.

"Jen jednoho? Nic dalšího?"

"Potom, co jsem ho chytil, tak jsem usnul." Neodpověděl jsem mu sice tak docela na to, na co se ptal, ale ani jsem mu nezalhal.

"Máš štěstí, že jsi nepřišel o prut. Nepřišel jsi o něj přece, že ne, Gary?"

"Ne, táti," odpověděl jsem zdráhavě. Lhaním na tuhle otázku bych si stejně nijak nepomohl, i kdybych si vymyslel bůhvíco - určitě pokud byl tak jako tak rozhodnutý vrátit se pro můj košík, a na tváři jsem mu jasně viděl, že rozhodnutý je.

Před námi zatím ze zadních dveří vyběhl Černoch Bili, pronikavě na nás poštekával a vrtěl celým zadkem, jak už to teriéři dělají, když mají z něčeho radost. To už jsem nevydržel čekat; naděje a netrpělivost mi vypěnily až do hrdla. Utrhl jsem se od otce a rozběhl se k domu, v ruce dosud jeho košík a v hloubi srdce přesvědčení, že svou matku najdu mrtvou na podlaze kuchyně, s obličejem nateklým a fialovým, jako byl ten Danův, když ho otec s pláčem a voláním Ježíšova jména přinesl ze západního pole. Ale stála u stolu, stejně zdravá a čilá, jako když jsem ji opouštěl, loupala hrášek do misky a broukala si k tomu nějakou písničku. Otočila se ke mně, nejprve překvapeně, pak s hrůzou, když spatřila moje vytřeštěné oči a sinalé tváře.

"Gary, co se stalo? Copak je?"

Neodpověděl jsem, jen jsem k ní doběhl a zahrnul ji pusami. Po chvíli se objevil otec a řekl: "Nedělej si starosti, Lo -je v pořádku. Jenom měl tam u potoka zase nějaký zlý sen."

"Dej Bůh, aby byl poslední," povzdechla si a objala mě ještě pevněji. Černoch Bili jí poskakoval kolem nohou a pronikavě štekál.

"Nemusíš se mnou chodit, jestli nechceš, Gary," řekl mi otec, přestože dal předem jasně najevo, že podle něj bych s ním jít měl - že bych se měl vrátit, že bych se měl svému strachu postavit tváří v tvář, jak by se asi řeklo dnes. U věcí, které jsou jen výplodem naší fantazie, je to samozřejmě dobrá rada, ale ani ty dvě hodiny nijak neoslabilly mé přesvědčení, že onen pán v černém obleku byl skutečný. Otce bych o tom však nepřesvědčil. Myslím, že žádný devítiletý kluk, co kdy žil, by nedokázal přesvědčit svého otce o tom, že viděl Dávla, jak se v černém obleku prochází po lesích.

"Půjdu," prohlásil jsem. Když se otec před chvílí rozhodl vydat na cestu, vyšel jsem za ním z domu, přestože jsem musel sebrat veškerou odvalu, abych přiměl nohy k pohybu, a teď jsme stáli u špalvu na sekání dřeva na bočním dvorku.

"Co to máš za zády?" zeptal se.

Neochotně jsem to vytáhl. Hodlal jsem s ním jít a doufal jsem, že ten pán v černém obleku a s pečlivou pěšinkou na levé straně hlavy bude pryč... ale kdyby nebyl, chtěl jsem být připravený. Nebo aspoň tak připravený, jak to jen půjde. V ruce, kterou jsem dosud skrýval za zády, jsem držel rodinnou Bibli. Původně jsem chtěl vzít jen svůj Nový zákon, který jsem vyhrál v soutěži Čtvrtční večerní školy mladých za to, že jsem se dokázal naučit zpaměti nejvíc žalmů (zvládl jsem jich osm, přestože do týdne už se mi většina z nich kromě Dvacátého třetího zase vykouřila z paměti), ale ta malá červená knížečka se mi nezdála dostatečnou oporou, chystal-li jsem se možná postavit samému Dávlovi, a to i přesto, že slova Ježíšova v ní byla vytištěna červeným inkoustem.

Otec si starou Bibli, naplněnou rodinnými dokumenty a fotografiemi, přeměřil pohledem a já už si myslel, že mi řekne, abych ji šel vrátit na místo, ale neřekl. Tváří mu proběhl výraz smíšené lítosti a soucitu, a pak přikývl. "Dobře," prohlásil. "Víš o tom tvá matka, že jsi ji vzal?"

"Ne, otče."

Znovu přikývl. "Tak budeme doufat, že si jejího zmizení nevšimne dřív, než se vrátíme. Pojd'. A neupust' ji."

Asi o půl hodiny později už jsme oba stáli na břehu nad místem, kde se Castleský potok rozdvíjí a kde jsem se setkal s tím pánem s rudo-oranžovými očima. V ruce jsem držel svůj prut - sebral jsem ho pod mostem - a na plácku přede mnou ležel i můj košík. Proutěné víko bylo odklopené. Stáli jsme tam dlouhou dobu, můj otec a já, a ani jeden z nás nic neřikal.

Safir! Opál! Topas! Beryl! Gary si do kalhot nalil! Tak zněla jeho nechutná básnička, a jakmile ji

odrecitoval, svalil se na záda a rozesmál se jako děcko, které právě zjistilo, že má dostatek odvahy, aby nahlas řeklo nějaké sprosté slovo jako třeba hovno. Plácek pod námi byl stejně zelený a svěží jako kterýkoli jiné místo v Maine, k němuž mělo v raném červenci přístup slunce... až na tu část, kde ležel onen cizinec. Tam byla ve tvaru lidské postavy tráva mrtvá a zažloutlá.

Sklopil jsem zrak a spatřil, že naši starou neforemnou Bibli držím přímo před sebou, oba palce přitisknuté na desky tak pevně, že jsou celé bílé. Podobně držival Norville, manžel tety Dobrácky, vrbovou virguli, když se někomu snažil najít místo pro studnu.

"Zůstaň tu," nakázal mi otec nakonec a začal bokem sestupovat ze stránky, přičemž zarýval boty do kypré půdy a ruce držel roztažené, aby neztratil rovnováhu. Já stál na místě, strnule jsem před sebou svíral Bibli

jako virguli a srdce mi tlouklo o překot. Nevím, jestli jsem měl tehdy pocit, že mě někdo pozoruje, nebo ne; byl jsem příliš vystrašený, abych měl pocit čehokoli, snad kromě touhy být co nejdál od toho místa a těch lesů.

Otec se sklonil, přičichnul k povadlé trávě a ušklíbl se. Věděl jsem, co ucítil: cosi jako vyhořelé zápalky. Pak sebral můj košík a spěšně se vrátil nahoru na stránku. Jednou za sebe zběžně hodil pohledem, aby se ujistil, že ho nic nepronásleduje. Nepronásledovalo. Když mi košík podal, víko na chytře vymyšlených kožených pantech viselo dosud odklopené. Nakoukl jsem dovnitř a nespátřil nic než dvě hrsti trávy.

"Myslel jsem, že jsi povídal něco o pstruhovi," prohodil otec, "ale o tom se ti nejspíš taky jen zdálo." Tón jeho hlasu mě popíchl. "Ne, otče," namítl jsem. "Jednoho jsem chytil."

"No těžko asi mohl vyskočit ven. Rozhodně ne, jestli jsi ho vyvrhnul a očistil. A bez toho bys přece úlovek do košíku nedal, že ne, Gary? Mám dojem, že to jsem tě snad naučil."

"Ano, otče, naučil, ale -"

"Takže jestli se ti to jen nezdálo, že jsi ho ulovil, a jestli byl mrtvý v košíku, pak muselo něco přijít a sežrat ho," pokračoval otec, načež se znovu chvatně ohlédl přes rameno, oči rozšířené, jako by v lesích něco zaslechl. Nijak mě nepřekvapilo, když jsem si povšiml, že se mu na čele perlí kapky potu jako velké číré diamanty. "Pojď," vybídl mě. "Radši odsud zmizíme."

S tím jsem mohl jedině souhlasit, takže jsme rychlým krokem mlčky zamířili po břehu zpátky k mostu. Když jsme tam došli, otec si klekl na jedno koleno a prohlédl si místo, kde jsem našel prut. Byla tu další skvrna mrtvé trávy a několik květů pantoflíčku, celých zahnědlých a zkroucených, jako by je sežehl nějaký ostrý žár. Zatímco otec zkoumal trávu, já znovu nahlédl do prázdného košíku.

"Musel se vrátit a sníst i tu druhou rybu," prohlásil jsem.

Otec ke mně vzlédl, druhou rybu!"

"Ano, otče. Sice jsem ti to neřekl, ale chytil jsem ještě jednoho pstruha. Pořádně velkého. A ten chlap měl příšerný hlad." Chtěl jsem říct ještě něco a slova už mě svrběla na jazyku, ale nakonec jsem je polkl. Vyšplhali jsme na most a vzájemně si pomohli přes zábradlí. Otec ode mě vzal košík, podíval se do něj, pak přikročil k zábradlí a košík přes ně hodil. Došel jsem na kraj mostu akorát včas, abych viděl, jak košík dopadl do potoka a odplouvá pryč jako loďka, stále hlouběji a hlouběji zanořený pod hladinu, jak do něj mezi proutěným pletivem natékala voda.

"Byl nějak divně cítit," pronesl otec, ale nedíval se na mě, když to povídal, a jeho hlas zněl nezvykle defenzivně. Byla to jediná příležitost, kdy jsem ho slyšel takovým tónem promluvit.

"Ano, otče."

"Tvé matce řekneme, že jsme ho nemohli najít. Když se bude ptát. Když se ptát nebude, nebudeme jí říkat nic."

"Ne, otče, nebudeme."

A ona se neptala a my jí nic neřekli a u toho zůstalo.

Ten den v lesích leží už jedenaosmdesát let v minulosti a po většinu z těch let jsem si na něj ani nevzpomněl... přinejmenším v bdělém stavu. O snech s takovou jistotou mluvit nemohu, jako ostatně žádný muž nebo žena, kteří kdy žili. Teď jsem však starý, a jak se zdá, sním s otevřenýma očima. Stařecké neduhy pohlcují mé tělo jako vlny, které už brzy dosáhnou až k opuštěnému dětskému hradu z písku, a společně s nimi mě pohlcují i mé vlastní vzpomínky, které mi připomínají jednu starou říkanku o ztracených ovečkách, jež končila: "Jen být je nech/ony se samy vrátí/a ještě zavrtí ocáskem." Vzpomínám

si na jídla, která jsem jedl, hry, které jsem hrával, děvčata, která jsem musel políbit ve školní šatně, když jsme hráli vadi nevadí, kluky, s nimiž jsem kamarádil, první vypitou skleničku, první cigaretu (tu jsem vykouřil za prasečím chlívkem Dickyho Hammera a pak jsem se pozvracel). Přesto je ze všech vzpomínek ta na onoho pána v černém obleku nejživější, jako by zářila svým vlastním přízračným, strašidelným světlem. Byl skutečný, byl to Ďábel a toho dne si pro mě přišel buď záměrně, nebo na mě narazil jen náhodou. A stále silněji si uvědomuji, jaké jsem měl štěstí, že jsem mu unikl - jen štěstí, nešlo o žádný zásah Boha, jehož jsem celý život uctíval a pěl mu chvalozpěvy.

Jak tu tak ležím ve svém pokoji v pečovatelském domě a zároveň v onom hradu z písku, který je mým tělem, říkám si, že se Ďábla nemusím bát - že jsem prožil dobrý, laskavý život, a nemusím mít proto z Ďábla strach. Čas od času si připomenu, že jsem to byl já, ne můj otec, kdo později téhož léta přesvědčil matku, ať se vrátí k církvi. Přesto když nadejde tma, není v moci těchto myšlenek přinést mi úlevu nebo uklidnění. S temnotou přichází hlas, který mi šeptá, že ani ten devítiletý chlapec, kterým jsem tehdy byl, neudělal nic, kvůli čemu by se měl bát d'ábla... a přesto Ďábel přišel. A někdy mi v temnotě připadá, že ten hlas ještě víc ztichne, jako by vycházel odněkud z nelidských hloubek. Velká ryba! šeptá s potlačovanou lačností a před jeho hladem se rozpadají všechny pravdy morálního světa. Véélkáá rybáá!

Kdysi dávno za mnou přišel Ďábel; co když se teď chystá přijít znovu? Dnes už jsem příliš starý, abych utíkal; bez chodítka už se nedostanu ani do koupelny a zpátky. Ani u sebe nemám žádného velkého pstruha, kterým bych si ho naklonil, aspoň na pár chvil; jsem starý a můj košík je prázdný. Co když se chystá vrátit a najde mě tu takhle?

A co když bude mít pořád hlad?

Mou oblíbenou povídkou od Nathaniela Hawthornaje "Mladý hospodář Brown". Pokládám ji za jednu z deseti nejlepších povídek, jaké kdy nějaký Američan napsal. "Pánem v černém obleku" jsem jí chtěl vzdát hold. Co se podrobností jejího vzniku týče, bavil jsem se jednou s jedním svým přítelem a on se mi náhodou zmínil, že jeho dědeček věřil - skutečně věřil -, že se někdy začátkem dvacátého století setkal v lese s Ďáblem. Dědeček prý tvrdil, že k němu Ďábel vyšel z lesa a dal se s ním do řeči jako obyčejný člověk. Zatímco s ním dědeček rozprávěl, najednou si uvědomil, že ten člověk z lesa má planoucí rudé oči a je z něj cítit síra. V té chvíli dospěl dědeček mého přítele k přesvědčení, že by ho Ďábel zabil, kdyby zjistil, že ho dědeček poznal, takže se ze všech sil snažil vést co nejobyčejnější rozhovor, dokud se mu nenaskytne příležitost odejít. Tahle povídka vznikla na základě vyprávění mého přítele. Její psaní mi nepůsobilo nijak zvláštní potěšení, ale přesto jsem ji neodložil. Některé příběhy prostě volají po zaznamenání tak hlasitě, že je musíte zapsat už jen proto, abyste je umlčeli. Výsledné dílo jsem pokládal za takovou nanicovatou lidovou vyprávěnkou

podanou suchopárným jazykem, rozhodně na hony vzdálenou té Hawthornově povídce, kterou mám tak rád. Když The New Yorker požádal o svolení ji publikovat, pořádně mě to překvapilo. Když získala cenu O'Henryho jako nejlepší povídka roku 1996, byl jsem přesvědčený, že se někdo někde musel splést (což mě samozřejmě neodradilo od toho, abych cenu přijal). Reakce čtenářů byly také většinou pozitivní. Prostě tahle povídka je důkazem, že spisovatelé jsou často ti nejhorší posu-zovatelé toho, co sami napsali.

VŠE, CO MILUJEŠ,
ZTRATÍ SE V DÁLÍ

Byl to Motel 6 na dálnici 1-80 kousek západně od Lincolnu ve státě Nebraska. Jak se z lednového soumraku postupně vytrácelo světlo, přecházela křiklavá žlutá vývěsního štítu kvůli chumelenici, která se spustila uprostřed odpoledne, do mnohem příjemnějšího pastelového odstínu. Vítr pomalu nabíral sílu, s jakou se člověk setká jen uprostřed prázdné, rovné krajiny a obyčejně jen v zimě. Zatím to neznamenal víc než drobné nepohodlí, ale pokud v noci přijde větší vánice - jednotlivé předpovědi počasí si v tomhle bodě značně protiřečily -, pak bude dálnice ráno zavřená. Pro Alfieho Zimmera to však nic neznamenal.

U muže v červené vestě si vyzvedl klíč a zajel až na konec podlouhlé budovy ze škvárobetonových tvárnic. Prodával po Středozápadě už celých dvacet let a za tu dobu vypracoval čtyři základní pravidla, jak si zajistit nocleh. Za první, vždycky rezervovat dopředu. Za druhé, pokud možno rezervovat v koncesovaném motelu - ve vašem Holiday Inn, vašem Ramada Inn, vašem Comfort Inn, vašem Motelu 6. Za třetí, vždycky žádat pokoj na konci chodby. Tak se dočkáte přinejhorším jedněch hlučných sousedů. A nakonec za čtvrté, žádat pokoj začínající jedničkou. Alfiemu bylo čtyřiačtyřicet, to znamená, že už byl příliš starý, aby si to na parkovištích rozdával se šťětkami, aby se krmil grilovanými kuřaty nebo aby se tahal s kufry do bůhvíkolikátého patra. V dnešní době bývají pokoje v prvním patře obyčejně vyhrazené pro nekuřáky. Alfie si je pronajímal, a stejně v nich kouřil.

Místo před dveřmi s číslem 190 už někdo stačil zabrat. Vlastně celé parkoviště před budovou bylo plné. Alfieho to nepřekvapovalo. Můžete

si zarezervovat pokoj, ještě rezervaci i potvrdit, ale když dorazíte pozdě (za dní, jako byl tenhle, znamená pozdě po čtvrté hodině odpoledne), nepočítejte s tím, že si zaparkujete hned u dveří. Podél šedého škváro-betonu a dlouhé řady jasně žlutých dveří už se uhnízily vozy včasnějších hostů, okýnka jim většinou pokrývala vrstvička lehkého sněhu.

Alfie zabočil za roh a zaparkoval svůj chevrolet čumákem k rozlehlé bílé ploše nějakého pole, jež ubíhalo k nízkému šedému obzoru končícího dne. Na nejzazším okraji viditelné oblasti spatřil jiskřičku světla nějaké farmy. Tam teď asi všichni chodí v podřepu. I tady vítr fičel tak, že by bezmála převrátil auto. Kolem se přehnal roj vloček, který na pár okamžiků světla z farmy zahladil.

Alfie byl vysoký muž se zdravou tváří a chraplavým dechem kuřáka. Na sobě měl svrchník, protože když je člověk obchodní cestující, právě v takovém oblečení ho lidi vidí nejraději. Žádné sako.

Maloobchodníci lidem, kteří nosí sako a čepice značky John Deere, sice prodávají, ale nenakupují od nich. Klíč od pokoje ležel na vedlejším sedadle. Byl připevněný ke kusu zelené umělé hmoty ve tvaru diamantu. A byl to opravdový klíč, žádná magnetická karta. V rádiu právě Clint Black vyzpěvoval "Nothin' but the Tail Lights". Byla to country. V Lincolnu už teď na FM vysílala jedna rocková stanice, ale rokenrol Alfiemu moc nesesedl. Rozhodně ne v těchhle končinách, kde jste po přeladění na AM stále ještě mohli zaslechnout rozvášněné staré dědky, jak přivolávají oheň pekelný.

Vypnul motor, klíč ke stodevadesátce si dal do kapsy a přesvědčil se, že v ní pořád ještě má i svůj zápisník. Svého věrného druha. "Zachraňte ruské Židy," pronesl, co se mu právě vynořilo z paměti. "Vyhrajte hodnotné ceny."

Vylezl z auta a okamžitě ho zasáhl tak ostrý poryv větru, až se zhoupl na patách, kalhoty se mu zatřepotaly kolem nohou a z hrdla se mu vydral překvapený nakřáplý kuřácký smích.

Vzorky měl v kufru, ale dnes večer je nebude potřebovat. Ne, dnes večer opravdu ne. Ze zadní sedačky vzal aktovku a kufřík, pak přibouchl dveře a stiskl černé tlačítko na přívěsku u klíčů. Tím se zamykaly všechny dveře. Tím červeným se zapínal alarm - to když měl člověk strach, že by mu mohli auto vykrást.

Alfieho nikdy nevykradli. Měl pocit, že se něco takového stane jen málokterému obchodníkovi s gurmánským jídlem, obzvláště v téhle části země. Gurmánská jídla tu byla běžně k dostání, jak tady v Nebrasce, tak v Iowě, Oklahomě a Kansasu; dokonce i v Da-kotě, přestože tomu mnozí asi neuvěří. Alfiemu se vedlo poměrně slušně, zejména poslední dva roky, kdy se mu podařilo proniknout do téhle branže trochu hlouběji - i když, dejme tomu, obchodu s umělými hnojivy se to vyrovnat nemohlo. To Alfie cítil dokonce i v tomhle zimním větru, v němž mu mrzly tváře a nabíraly ještě sytější odstín červené.

Chvíli stál na místě a čekal, až vítr trochu zeslábně. Když se tak stalo, opět spatřil jiskřičky světla. Farma. A je snad možné, že za těmi světly manželka farmáře právě teď ohřívá hrnc Chalupářské hrachové polévky nebo v mikrovlnce připravuje Chalupářskou sekanou s bramborem nebo Kuře na víně? Ano, je. Pochopitelně, že je to možné. Zatímco její manžel sleduje večerní zprávy, boty zuté a nohy v ponožkách hozené na podnožce, a nahoře jejich syn hraje nějakou videohru na své konzoli Game-Cube a dcerka sedí ve vaně, až po bradu ponořená do voňavé pěny, vlasy svázané pentlí, a čte si Zlatý kompas od Philipa Pullmana nebo možná některou z knížek o Harrym Potterovi, které měla tak ráda Alfieho dcera Carlene. To všechno se odehrává za jiskřičkami světla, hladce běžící všestranný stroj jedné rodiny, jenže mezi nimi a okrajem tohoto parkoviště leží půldruhé míle rovného lánu, v odumírajícím světle zatažené

oblohy dokonale bílého, ospalého ročním obdobím. Alfie si na okamžik představil, jak ve svých městských botách kráčí po tom poli, v jedné ruce aktovku, ve druhé kufřík, klopýtá přes zmrzlé brázdy, až je konečně na místě a může zaklepat; pak by se otevřely dveře a on by ucítil tu úžasnou sytou vůni hrachové polévky a z vedlejšího pokoje by zaslechl meteorologa KETV, jak povídá: "A teď se podívejme na tuhle tlakovou níž, která právě přechází přes Skalnaté hory."

Jenže co by Alfie té farmářově manželce řekl? Že jen tak zaskočil na večeri? Doporučil by jí, ať zachraňuje ruské Židy a vyhraje hodnotné ceny? Zněla by jeho první slova: "Madam, přinejmenším podle jednoho zdroje, který jsem v poslední době četl, vše, co milujete, ztratí se v dáli"? To by byl dobrý začátek konverzace, neboť by ve farmářově manželce najisto probudil zájem o onoho neznámého pocestného, který právě přešel přes východní pole jejího chotě a zaklepal jí na dveře. A až by ho pozvala dál, aby jí toho pověděl víc, mohl by otevřít aktovku a dát jí několik svých katalogů, povědět jí, že když už sama objevila chalupářskou řadu gurmánských delikates, téměř jistě bude chtít poznat i mnohem exklu-

zivnější pochoutky z řady Ma Měře. Mimochodem, nemá ráda kaviár? Spousta lidí má. Dokonce i v Nebrasce.

Mrznul. Stál a mrznul.

Odvrátil se od pole a jiskřičky světla na jeho opačném konci a zamířil k motelu, opatrně, krátkými krůčky, aby si nekecnul na zadek. Bůh ví, že se mu to stalo už nejednou. Dobře na padesátce motelových parkovišť. Vlastně většina věcí už se mu stala nejednou v minulosti a domníval se, že právě to je přinejmenším část jeho problému.

Druhé patro přečnívalo přes první, takže se pod ním dostal ze sněhu. Stál tu automat na colu s cedulkou, která nabádala: POUŽÍVEJTE SPRÁVNÉ MINCE. Stál tu automat na nanuky a automat Snax se sladkými tyčinkami a různými druhy bramborových lupínků vyrovnanými za vlnitou mříží, která připomínala péra z matrace. Na tomhle automatu žádná cedulka POUŽÍVEJTE SPRÁVNÉ MINCE nevisela. Ze dveří nalevo od pokoje, v němž si hodlal vzít život, zaslechl Alfie večerní zprávy, ale nepochyboval, že mnohem lépe by se mu poslouchaly na té farmě tam v dálce. Zadul vítr. Kolem městských bot mu zavířil sních a krátce nato Alfie vstoupil do pokoje. Vypínač světla byl vlevo. Rozsvítil a zavřel dveře.

Znal ten pokoj; byl to pokoj z jeho snů. Čtvercový. Bílé stěny. Na jedné obrázek malého kluka ve slamáku, jak spí s rybářským prutem v ruce. Na podlaze zelený koberec, čtverec uzlíkaté syntetické látky. Byla tu pěkná zima, ale kdyby na ovladači akumulacek Cimatron pod oknem nastavil nejvyšší výkon, místnost by se rychle prohřála. Možná by se tu nakonec udělalo i vedro. Podél jedné stěny se táhla kuchyňská linka. Na ní stála televize. Nahoře na televizi ležel kus lepenky s nápisem MOŽNOST PŘIPOJENÍ NA KABELOVOU TV!.

Byly tu dvě dvojpostele, obě zakryté zářivě zlatým přehozem, který byl provlečený pod polštáři a pak přetažený přes ně, takže polštáře vypadaly jako mrtvolý nemluvnat. Mezi postelemi stál stolek s Biblí od Gideona, televizním programem a růžovohnědým telefonem. Za druhou postelí byly dveře do koupelny. Když se tam rozsvítilo, zároveň se zapnul větrák. Kdo chtěl vidět, musel i větrat. Nebylo vyhnutí. Světlo samotné byla jistě zářivka, s duchy mrtvých much uvnitř. Na kuchyňské lince vedle dřezu byla plotýnka, rychlovarná konvice Proctor-Silux a pytlíčky s instantní kávou. Něco tu páchlo, směs štiplavého čisticího přípravku a plísňe na sprchovém závěsu. Alfie to všechno znal. Všechno to viděl ve snu, včetně toho zeleného koberce; ovšem nešlo o nijak obdivuhodný výkon, vysnit si tyhle věci bylo snadné. Pomyslel na to, že zapne akumu-lačky, ale jen by tu dělaly randál a navíc, k čemu by to bylo? Alfie si rozepnul svrchník a postavil kufřík na podlahu u paty té postele blíž ke koupelně. Aktovku položil na zlatý přehoz. Posadil se, cípy svrchníku rozprostřené jako sukni dámských šatů. Otevřel kufřík, prolistoval rozličnými brožurami, katalogy a objednávkovými formuláři; konečně našel pistoli. Byl to revolver Smith & Wesson, ráže .38. Položil ho na polštáře v čele postele.

Zapálil si cigaretu, natáhl se po telefonu, pak si vzpomněl na svůj zápisník. Sáhl do pravé kapsy svrchníku a vytáhl ho. Byl to starý notes značky Spirál, koupený za dolar čtyřicet devět v oddělení kancelářských potřeb nějakého zapomenutého jednotkového obchodního domu v Oma-ze nebo Sioux City nebo snad v Jubilee ve státě Kansas. Obálka byla pomačkaná a téměř dokonale z ní byl vyhlazen veškerý potisk,

kteřý snad kdysi nesla. Některé stránky už se částečně uvolnily z kovové spirály, jež zápisníku sloužila jako vazba, ale žádná zatím navypadla docela. Alfie s sebou tenhle zápisník nosil už sedm let, už od dob, kdy prodával čtečky čárového kódu pro Simonex.

Na polici pod telefonem ležel popelník. Ano, v těchhle končinách se v některých motelech dosud dávaly do pokojů popelníky, dokonce i do těch v prvním patře. Alfie pro něj sáhl, odložil cigaretu do žlábků a otevřel zápisník. Zalistroval stránkami popsanými stovkami různých per (a několika tužkami) a tu a tam se zastavil, aby si přečetl některý záznam. Jeden zněl: "Svojí našpulenou pusinkou sem vyhulil péro Jimu Morriso-novi (LAWRENCE KANSAS)." Na odpočívadlech se našla spousta homosexuálních nápisů, většinou dost fádních a ořepaných, ale "svojí našpulenou pusinkou" bylo docela originální. Další zněl: "Albert Gore je horší než mor (MURDO JIŽ DAKOTA)."

Na poslední popsané stránce, asi ve třech čtvrtinách zápisníku, byly jen dva záznamy. "Nežvýkejte prezervativy, chutná to prostě jako guma (AVOCA IOWA)." A druhý: "Holka holka ty jsi zcvoklá (PAPILLION NEBRA-SKA)." Tenhle Alfie zbožňoval. Nejdřív to „-a, -a“, a pak báb, na konci „-á“. Mohlo klidně jít jen o chybu nějakého analfabeta (byl si jistý, že přesně to by si myslela Maura), ale proč se na to dívat takhle? Neztratilo by to tím svůj půvab? Kdepak, Alfie se (dokonce i teď) radši držel přesvědčení, že to „-a, -a“... chvilka napětí... „-á“ je zcela záměrné. Takové nenápadné, ale hravé, s nádechem poezie e. e. cummingse.

Prohrabal se věcmi ve vnitřní kapse svrchníku, nahmatal papíry, starý kupon dálničního mýta, skleničku s prášky - které už přestal brát - a nakonec i pero, které se mezi těmi krámy vždycky někam schovalo. Bylo na čase zaznamenat dnešní úlovky. Dva docela dobré, oba z jediného odpočívadla, první nad mušlí, kterou sám použil, druhý napsaný cen-tropenem na rám mapy vedle automatu značky Hav-A-Bite. (Automaty Snax, ve kterých se podle Alfieho daly koupit mnohem lepší věci, asi před čtyřmi lety z odpočívadel kolem dálnice 1-80 téměř vymizely.) Poslední dobou Alfie projezdil třeba dva týdny a urazil tři tisíce mil, než narazil na něco nového nebo třeba jen na nápaditou obměnu něčeho starého. A teď dva úlovky zajeden den. Dva za poslední den. Jako nějaké osudové znamení.

Pero mělo na nádržce zlatem napsáno CHALUPÁŘSKÉ POTRAVINY TO JE POCHOUTKA*, a hned vedle logo, chalupu s doškovou střechou a pitoreskně pokřiveným, kouřícím komínem.

Alfie, usazený na posteli a dosud ve svrchníku, se dychtivě sklonil nad starým zápisníkem, takže na stránku padl jeho stín. Pod "Nežvýkejte prezervativy" a "Holka holka ty jsi zcvoklá" přidal "Zachraňte ruské Židy, vyhrajte hodnotné ceny (WALTON NEBRASKA)" a "Vše, co miluješ, ztratí se v dáli (WALTON NEBRASKA)". Zaváhal. Jen zřídka připojoval vysvětlivky, rád nechával své nálezy stát o samotě. Vysvětlení jim ubíralo na roman-tičnosti (aspoň jemu to tak začalo v průběhu let připadat; zpočátku připojoval poznámky mnohem nevázaněji), ale čas od času mu i dnes nějaký dodatek pod čarou přišel spíše osvětlující než mystifikující.

Zahleděl se na druhý dnešní příspěvek - "Vše, co miluješ, ztratí se v dáli (WALTON NEBRASKA)" -, pak asi pět centimetrů nad spodním okrajem stránky nakreslil čáru a napsal.*

Vrátil pero do kapsy a napadlo ho, proč se někdo tak blízko konce jako on vlastně ještě snaží v něčem pokračovat. Žádná jednoznačná odpověď ho nenapadala. Ale dýchat člověk taky jen tak nepřestane. Některé věci se prostě dají skončit jedinečným tvrdým zákrokem.

* "Když si čtete tento nápis, hleďte zároveň na výjezdovou rampu z waltonského odpočívadla zpět na dálnici, t. j. na odjíždějící automobily."

Venku se prudce zvedl vítr. Alfie letmo pohlédl k oknu - bylo zakryté závěsem (taky zeleným, ale v jiném odstínu než koberec). Kdyby závěs odhrnul, spatřil by řetězec světel na 1-80, z nichž každé představuje nějakou živou bytost uhánějící po pásu dálnice. Pak obrátil zrak zpět k zápisníku. Chtěl to udělat, ano, chtěl. Tohle bylo jen takové... něco jako...

"Dýchání," řekl a usmál se. Zvedl cigaretu z popelníku, potáhl, vrátil ji do žlábků a znovu zalistroval zápisníkem. Při prohlížení záznamů se mu vybavovaly tisíce benzínek, bufetů a dálničních odpočívadel podobně, jako určitá písnička v rádiu může vyvolat vzpomínky na nějaké místo, nějakou chvíli, na toho, s kým jste byli, na to, co jste pili a o čem jste přemýšleli.

"Tak tu sedím, srdce bolí, jak rád bych sral už a jen prdím." Tohle znal asi každý, ale měl taky jednu zajímavou variaci z restaurace Double D Steaks v Hookeru ve státě Oklahoma: "Tak tu sedím, zrovna

jak vy, snažím se vysrat z podoby. Už cítím, jak se to ven tlačí, mám strach, že mísa nepostačí." A z Casey ve státě Iowa, kde se 1-80 kříží se státní silnicí 25: "Moje matka ze mě udělala kurvu." K tomu někdo úplně odlišným rukopisem připojil: "A udělá ji ze mě taky?"

Sbírat začal, když prodával čtečky čárového kódu, začal si do zápisníku zaznamenávat nejrůznější nápisy, aniž zpočátku věděl, proč to dělá. Třeba ho jen pobavily nebo znepokojily nebo obojí. Postupně ho však tyhle zprávy z dálnic začaly fascinovat, možná proto, že jediný další druh komunikace tu představovalo ztlumení dálkových světel, když jste někoho míjeli v dešti, nebo zdvižený ukazovák nějakého morouse, kterého jste předjeli průběžným pruhem a zasypali ho sněhovým ohonem. Postupně si začínal všimnat - nebo v to možná jen doufal -, že se tu aspoň něco děje. Třeba ta cummingsovská říkanka "Holka holka ty jsi zcvoklá" nebo ona nepopsatelná zášť v nápisu "West Avenue 1380 zabijte mou matku VEMTE si JEJÍ ŠPERKY".

Nebo tenhle starý: "Tak tu sedím, tváře hoří, snad prkýnko se nepro-boří." Zvláštní metr, když se nad tím člověk zamyslel. Ne jamb, ale nezvyklý triplet s důrazem na první době: Tak tu sedím, tváře hon, snad prkýnko se neproboří. No dobře, na konci to trochu vypadávalo z rytmu, a navíc býval konec pokaždé jiný, jak to komu vyšlo. Kolikrát už přemýšlel o tom, že by se mohl vrátit do školy, zapsat se na nějaké kurzy a dostat

všechny tyhle věci o dobách a metrech si trochu oživit. Aby věděl, o čem mluví, a neřídil se jen mlhavou intuicí. Jediné, co si ze školy jasně pamatoval, byl jambický pentametr: "Zda být či nebýt, to je oč tu běží." Dokonce to jednou viděl napsáno na pánských záchodech u 1-70 a kdosi k tomu připojil: "Hlavně tady běží o to, kdo byl vlastně tvůj otec, ty vole."

Ale jak se říká tomuhle metru? Že by trochej? Nevěděl. Skutečnost, že si to mohl zjistit, už mu nepřipadala důležitá, a zjistit si to skutečně mohl. Vždyť se to učí ve školách, není to žádné tajemství.

Anebo si vezměte tuhle variantu: kterou Alfie taky viděl po celé zemi: "Tak tu sedím, mainskej hošan, vypadne ze mě pěkněj hrošan." Vždycky tam bylo mainskej, ať jste se nacházeli kdekoli, vždycky tam bylo mainskej hošan, a proč? Protože žádný jiný stát by nezapadl. Maine byl ze všech padesáti jediný, jehož jméno mělo jen jednu slabiku. A zase důraz na první době: "Tak tu sedím, mainskej hošan."

Jednou ho napadlo, že napíše knihu. Jen malou knížečku. První titul, který mu vytanul na mysl, zněl: "Sem oči nezvedej, pochýješ si boty", jenže takhle nazvat knihu, to prostě nejde. Neměli byste valnou naději, že vám ji někdo vystaví v knihkupectví. A navíc, bylo to dost zlehčující. Povrchní. Za ty roky dospěl k přesvědčení, že se tu něco děje, a to povrchní nebylo. Titul, pro nějž se rozhodl nakonec, byl adaptací nápisu, který viděl na toaletách odpočívadla za Fort Scottem v Kansasu, na dálnici 54. "Zabil jsem Teda Bundyho: Tajný dopravní kód amerických dálnic." Od Alfreda Zimmera. To znělo tajemně a zlověstně a zároveň skoro vědecky. Ale nikdy se k tomu nedostal. A ačkoli viděl "A udělá ji ze mě taky?" připsáno k "Moje matka ze mě udělala kurvu" všude po Státech, nikdy se nepozastavil (přinejmenším v psaní) nad alarmujícím nedostatkem soucitu, nad oním postojem typu "tak se s tím nějak nauč žít", obsaženým v té odpovědi. Anebo co třeba "Mamon je králem New Jersey"? Čím vysvětlit, že s New Jersey to zní vtipně a s žádným jiným státem by to tak asi neznělo? Už jen zkoušet tam dosadit jiný mu připadalo skoro opovážlivé. Byl koneckonců jen bezvýznamný človíček s bezvýznamným zaměstnáním. Prodával věci. V současné době mražené potraviny.

A teď, samozřejmě... teď...

Alfie znovu zhluboka potáhl z cigarety, zamáčkl ji a vytočil číslo domů. Nečekal, že to zvedne Maura, a taky nezvedla. Odpověděl mu jeho

vlastní nahraný hlas, který mu na závěr sdělil číslo jeho mobilu. To bylo vážně hodně k užítku; mobil ležel rozbitý v kufru chevroletu. S těmihle moderními vynálezy neměl nikdy štěstí.

Po pipnutí řekl: "Ahoj, to jsem já. Jsem v Lincolnu. Sněží. Nezapomeňte, že máte babičce donést ty kastrůlky. Bude na ně čekat. A chtěla po mně nějaké sázenky na baseball. Vím, že ti připadá, že je tím úplně posedlá, ale snaž se jí vyhovět, ano? Je už stará. Vyříd' Carlene, zeji táta pozdravuje." Odmlčel se, a pak poprvé asi po pěti letech dodal: "Milu-ju tě."

Zavěsil, hlavou mu bleskla myšlenka na další cigaretu - s rakovinou plic si hlavu nedělal, teď už ne -, ale zavrhl ji. Zápisník, otevřený na poslední straně, položil vedle telefonu. Sebral pistoli a vyklopil bubínek. Plně nabitý. Trhnutím zápěstí bubínek zase zaklapl a zasunul si tu krátkou hlaveň do úst. Chutnala po oleji

a kovu. TAK tu SE-dím, ČAS se CHÝ-ZÍ", KUL-ÍCU SPOLK-nu už za CHVÍ-ZÍ, napadlo ho. I přes hlavě v ústech se usmál. Tohle bylo nechutné. To by si do zápisníku nikdy nenapsal.

Pak se mu v hlavě vynořila další myšlenka a on odložil pistoli zpátky do vytlačeného dolíku na polštáři, znovu si přitáhl telefon a zavolal domů. Počkal, až jeho hlas odrecituje to zbytečné číslo na mobil, a pak řekl: "Ještě já. Nezapomeňte, že Rambo má jít pozítří k tomu veterináři, ano? A večer mu dejte to sušené rybí maso. Vážně mu to na ty kyčle pomáhá. Tak ahoj."

Zavěsil a znovu zvedl pistoli. Ale než si stačil vložit hlavě do pusy, padl mu zrak na zápisník. Zamračil se a pistoli sklonil. Zápisník otevřený na posledních čtyřech záznamech. Až sem někdo po zaslechnutí výstřelu příběhne, první věc, kterou uvidí, bude nepochybně jeho mrtvé tělo natažené na posteli u dveří do koupelny, tělo se svěřenou hlavou, ze které se bude řínout krev na uzlíkatý zelený koberec. Hned potom ale uvidí zápisník otevřený na poslední popsané stránce.

Alfie si představil, jak nějaký jízdní policista, nějaký hošan z Nebras-ky, který o sobě kvůli zachování rytmiky verše nikdy nebude moci psát na stěnu toalet, pročítá ty poslední záznamy, možná si i špičkou pera přitahuje starý otřepaný blok blíž k sobě. Přečte si první tři zápisy - "Nežvýkejte prezervativy", "Holka holka", "Zachraňte ruské Židy" - a zavrhne je jako nesmyslné plácání. Pak si přečte poslední řádek: "Vše, co miluješ, ztratí se v dáli," a usoudí, že se tomu mrtvému chlapovi ke konci přece jen vrátilo trochu rozumu, akorát tolik, aby na rozloučenou napsal něco aspoň trochu smysluplného.

Pomyšlení, že ho budou pokládat za cvoka (další prohlídka zápisníku, který obsahoval takové informace, jako že "Medger Evers je naživu a v Disneylandu se mu vede skvěle", tento dojem jen prohloubí), se Alfiemu vůbec nelíbilo. Nebyl cvok a ani všechny ty věci, které za celé ty roky sepsal, nebyly beze smyslu. A jestli se pletl, jestli skutečně šlo jen o výkřiky pomatenců, pak bylo naopak třeba prozkoumat je o to důkladněji. Třeba to s tím sem oči nezvedej, pochťiješ si boty, byl to vtíp? Nebo vzteklé zavření?

Napadlo ho, že by zápisník mohl hodit do záchodu, ale pak zavrtěl hlavou. Nakonec by skončil na kolenou a s vyhrnutým rukávem by lovil v míse, jen aby tu zatracenou věc dostal ven. A nad hlavou by mu vrčel větrák a bzučela zářivka. A i když by se ve vodě většina inkoustu nejspíš rozpila, nerozpil by se všechen. Nerozpilo by se ho dost. A vůbec, zápisník s ním byl přece tak dlouho, projedl v jeho kapse tolik pustých mil po nekonečných rovinách Středozápadu. Nesnesl představu, že by ho teď jen tak spláchnul.

Tak aspoň tu poslední stránku? Jedna stránka, zmuchlaná, by záchodem jistě prošla. Jenže by tu pro ně (vždycky budou nějakí oni) stejně zůstaly všechny ostatní a i ty by posloužily jako jasný důkaz choré mysli. A oni by si řekli: "Ještě štěstí, že se s kalašnikovem nevypravil na nějaký školní dvůr. Aby s sebou vzal pár malých dětí." A Mauru by to pak pronásledovalo jako plechovka uvázaná na psím ocase.

"Slyšeli jste o jejím manželovi?" ptaly by se jedna druhé v supermarketu. "Zabil se v motelu. Nechal po sobě sešit plný nějakých blábolů. Měla štěstí, že nezabil ji." Ačkoli v tomhle ohledu si mohl dovolit být trochu tvrdší. Maura byla koneckonců dospělá. Na druhou stranu Carlene... Carlene byla...

Alfie pohlédl na hodinky. Ve škole na basketbalu, tam zrovna teď Carlene byla. Její spoluhráčky by nejspíš říkaly tytéž věci jako dámy v supermarketu, jenomže nadoslech a k tomu za doprovodu onoho sed-máckého pochichtávání, z něhož běhá mráz po zádech. V očích by jim svítila hrůza smíšená se škodolibostí. Bylo by to spravedlivé? Ne, samo sebou že ne, ale ani v tom, co se přihodilo jemu, nebyla žádná spravedlnost. Když se procházíte kolem dálnice, narazíte někdy na velký kus gumy odtržený z protektoru pneumatik, které používají někteří nezávislí

dopravci. Přesně tak se teď cítil: jako odpadlý běhoun pneumatiky. Prášky to ještě zhoršovaly. Vyčistily vám mysl akorát natolik, abyste viděli, do jak kolosální kaše jste se dostali.

"Ale nejsem cvok," řekl. "To přece neznamená, že jsem cvok." Ne. I když by možná bylo lepší, kdyby byl.

Alfie sebral zápisník, zaklapl ho podobně jako prve bubínek osmatřicítky a zůstal sedět a poklepával si s ním o nohu. Absurdní situace.

Ale ať absurdní nebo ne, hlodalo to v něm. Stejně jako v něm doma někdy hlodalo, jestli náhodou nenechal zapnutá kamna, hlodalo a hlodalo, až nakonec vstal, došel se přesvědčit a našel je vypnutá.

Jenom tohle bylo horší. Protože on svůj zápisník miloval. Sbírání nápisů - přemýšlení o nápisech -, to byla jeho skutečná práce v posledních letech, ne prodávání čteček čárového kódu nebo mražených obědů, které se od jiných mražených potravin, třeba značek Swanson nebo Freezer Queen, liší jen tím, že jsou v lepších obalech, co se smějí strčit do mikrovlnky. Například ta rozpustilá nevázanost v "Kellerová Jessica vojela svýho chlapíka!" Jenže až bude po smrti, mohl by zápisník způsobit opravdové potíže. Bylo by to jako nešťastnou náhodou se oběsit v šatníku, kde jste experimentovali s novým způsobem onanování a kde by vás tam našli se staženými trenkami a pokaděnými nohama. Některé věci ze zápisníku by se klidně mohly společně s jeho fotografií objevit v novinách. Dřív by se podobné představě vysmál, ale dnes, kdy se už i v náboženských magazínech běžně spekulovalo o mateřském znamínku na prezidentově penisu, se ani taková věc nedala vyloučit.

Tak ho spálit? Ne, tím by spustil ten pitomý detektor kouře.

Schovat ho za obraz na stěně? Za toho malého kluka s rybářským prutem a slamákem?

Alfie se nad tím zamyslel, pak zvolna přikývl. To vůbec nebyl špatný nápad. Zápisník by tam klidně mohl zůstat celé roky. Až pak, ve vzdálené budoucnosti, by jednou vypadl ven. Někdo - možná motelový host, ale mnohem spíš uklízečka - by ho se zvědavostí sebral. Zalistoval by jím. Jak by ta osoba asi reagovala? Šokovalo by ji to? Pobavilo? Nebo by se nad tím prostě jen nechápavě škrábala na hlavě? Alfie nejvíc doufal asi v tohle poslední. Protože věci v jeho zápisníku k chápání nebyly. "Frantík oddělal Velkou kačenu," napsal někdo v Hackberry v Texasu. "Čistota se vždy rovná jedné, nikdy dvěma," tvrdil kdosi v Rapid City

v Jižní Dakotě. A pod to někdo jiný připsal: "Kdepak, pitomče, čistota = $(va)^2 + b$, kde v = čistota, a = uspokojení a b = sexuální slučitelnost."

Takže za obraz.

Alfie už byl na půl cesty přes pokoj, když si vzpomněl na prášky v kapse svrchníku. A další měl v autě v přihrádce na rukavice, sice jiný druh, ale oboje na tu samou věc. Byly to léky na předpis a ne zrovna takové, co by vám doktor předepsal, pokud byste se cítili... inu... v pohodě. Takže poldové tenhle pokoj určité důkladně prohledají, jestli nenajdou nějaké další léky, a až nadzdvihnou obraz, vypadne zpoza něj na zelený koberec zápisník. A když vezmou v úvahu, že si dal práci s jeho ukrýváním, bude pak jeho obsah vypadat ještě hůř, ještě šíleněji.

A tu poslední větu budou chápat jako vzkaz na rozloučenou, už čistě proto, že je to poslední věta. To se stane, ať nechá zápisník ležet kdekoli. To je jisté, jako že se hovno lepí Americe na košili, jak kdysi napsal nějaký dálniční poeta z jižního Texasu.

"Pokud ho najdou," řekl a vtom se mu v hlavě vynořila odpověď.

Chumelenice zhoustla, vítr ještě o něco zesílil a jiskřička světla za polem zmizela nadobro. Alfie stál vedle zasněženého auta na okraji parkoviště, svrchník se mu ve větru vzdouval na prsou. Na farmě se teď nejspíš všichni dívají na televizi. Celá rodinka pohromadě. Samozřejmě za předpokladu, že jim to ze střechy stodoly ještě neodfouklo satelit. U Alfieho doma se teď manželka s dcerou vrací z Carlenina basketbalu. Maura a Carlene žily ve světě, který měl jen málo společného s mezistátními dálnicemi nebo s obaly z fastfoodů poházenými v odstavném pruhu a Dopplerovým svištěním kamionů, které se kolem vás proženou rychlostí sedmdesáti, osmdesáti a někdy dokonce devadesáti mil v hodině. Nestěžoval si (aspoň doufal, že to tak nevyznívá); jen na to upozorňoval. "I kdyby tam někdo byl, tady ne," napsal kdosi v Chalk Level v Missouri na stěnu kadibudky, a někdy na těch odpočívadlových toaletách bývala krev, většinou jen troška, ale jednou viděl pod poškrábaným ocelovým zrcadlem zašpiněné umyvadlo, které jí bylo do poloviny plné. Všiml si toho někdo? Hlásil někdo takové věci?

Na některých odpočívadlech vám z tlampačů bez ustání přšely na hlavu předpovědi počasí a Alfii ten hlas, který je četl, připadal strašidelný, hlas ducha pronášený hlasivkami mrtvoly. V Candy v Kansasu, na státní silnici 283, v okrese Ness, někdo napsal: "Aj, stojím u dveří, a tluku," k čemuž kdosi další přidal: "Jestli nejdeš s novinama, tak táhni o dům dál."

Alfie stál na okraji chodníku, a protože vzduch byl tak studený a přesycený sněhovými vločkami, trochu lapal po dechu. V levé ruce svíral svůj zápisník, skoro přeložený na polovic. Koneckonců nemusel ho přece zničit. Prostě ho jen hodí tady, na západní straně Lincolnu, farmáři Johnovi na východní pole. Vítr mu pomůže. Zápisník sám o sobě doletí možná nějakých sedm osm metrů a vítr by ho mohl popohnat

ještě o kus dál, až se pak zarazí o brázdu a pokryje ho sníh. Bude tam ležet pohřbený celou zimu, ještě dlouho poté, co Alfieho tělo odešlou domů. Na jaře potom vyjede farmář John se svým traktorem, v kabině mu bude vyřvávat Patty Loveless nebo George Jones nebo dokonce Clint Black, a on zápisník bez povšimnutí zaorá do země a navrátí ho tak do řádu věcí. Pokud vůbec něco takového je. "Jen klid, všechno je jak špatná barva na vlasy - po pár umytích je to pryč," napsal kdosi vedle telefonního automatu na dálnici 1-35 nedaleko Cameronu v Missouri.

Alfie se se zápisníkem rozpřáhl, aby ho hodil, pak ale ruku opět spustil. Nechtěl se ho vzdát, tak to bylo. To bylo jádro pudla, jak se říká. Jenže život poslední dobou nestál za nic. Znovu zvedl ruku, ale pak ji znovu spustil. Ve svém neštěstí a nerozhodnosti se dal do pláče, ani si to neuvědomoval. Kolem něj svištěl vítr na cestě do neznáma. Alfie věděl jen tolik, že už nedokáže žít dál tak, jak žije. Už ani den. A taky věděl, že výstřel do pusy by byl mnohem snazší než jakákoli změna životního stylu. Mnohem snazší než zápolení s psaním knihy, kterou by si stejně přečetlo jen pár lidí (pokud vůbec někdo). Znovu zvedl ruku, sklopil zápěstí se zápisníkem dozadu k uchu jako nadhazovač při baseballu, když se chystá hodit co největší slupku, a na chvíli tak strnul. Něco ho napadlo. Napočítá do šedesáti. Jestli se do té doby znovu objeví jiskřička světel farmy, zkusí napsat tu knihu.

A napsat takovou knihu, napadlo ho, to znamená vyprávět o tom, jaké to je měřit vzdálenost v zelených milovnicích, o tom, jaká je skutečná šířka země, a o tom, jak šeptá vítr, když vystoupíte z auta na některém z odpočívadel v Oklahomě nebo Severní Dakotě. Šeptá, že skoro slyšíte slova. Člověk jen musí umět správně rozumět tichu. Nebo jak záchodky vždycky páchnou po moči a mocných prázdných pšoucích bývalých hos-

tů, a jak v tom tichu promlouvají hlasy na stěnách. Hlasy těch, kteří tu něco napsali a jeli dál. Takové vyprávění by bolelo, ale pokud vítr zeslábně a jiskřička světel farmy se vrátí, pustí se do něj.

Pokud se nevrátí, zahodí zápisník do pole, odejde zpátky do pokoje 190 (hned nalevo za automatem Snax) a zastřelí se, jak to plánoval.

Tak, či onak. Tak, či onak.

Alfie stál a v duchu počítal do šedesáti. Čekal, jestli vítr zeslábně.

Rád řídím a ze všeho nejvíc jsem závislý na těch dlouhých mezistátních dálnicích, na nichž po obou stranách nevidíte nic než nekonečné prerie a každých zhruba čtyřicet mil odpočívadlo ze škvárobetonových tvárnic. Záchodky na odpočívadlech jsou vždycky plné nápisů, často hodně podivných. Začal jsem tahle poselství z neznáma sbírat, zapisovat si je do kapesního notesu, další jsem si stáhl z internetu (našel jsem dvě nebo tři stránky, které se jimi zabývají) a nakonec jsem objevil příběh, do kterého zapadaly. Tohle je on. Nevím, jestli je dobrý, nebo špatný, ale na tom osamělém muži, kolem něhož se tu vše točí, mi začalo hodně záležet, a tak upřímně doufám, že to s ním dobře dopadlo. V prvním rukopisu povídky se tak skutečně stalo, ale Bili Buford z The New Yorkeru mi navrhl napsat o něco dvojnásobně závěr. Nejspíš měl pravdu, ale i tak se můžeme všichni pomodlit za Alfie Zimmerly tohoto světa.

SMRT

JACKA HAMILTONA

Jedna věc mezi náma musí bejt jasná hnedka od začátku: na světě byste nenašli člověka, kterej by neměl rád mýho kamaráda Johnnieho Dillin-gera, teda snad kromě Melvina Purvise z F. B. I. Purvis byl pravá ruka J. Edgara Hoovera a nenáviděl Johnnieho jak mor. Všichni ostatní - no prostě, Johnnie nák dokázal zapůsobit na lidi, že si ho vždycky oblíbili. A taky dokázal každého rozesmát. A víte, co říkával? Říkával, že Bůh se postará, aby nakonec vždycky všechno dobře dopadlo. No jak byste mohli nemít rádi chlapa s takovouhle filozofií?

Nedívím se, že člověka, jako byl on, nechťej lidi nechat umřít. To byste koukali, kolik jich pořád tvrdí, že to nebyl Johnnie, koho federálové 22. července 1934 sundali tam v Chicagu před kinem Biograph.

Koneckonců dopadení Johnnieho měl na starost Melvin Purvis, a kromě toho, že to byl podle zmetek,

byl Purvis taky kus blba (ten typ chlapa, co jde chcát ven z okna, ale zapomene ho nejdřív otevřít). Nečekejte, že o něm ode mě uslyšíte jediný dobrý slovo. Frajer buzerantskej, jak já ho nesnášel! Všichni jsme ho nesnášeli!

Po tý přestřelce v Little Bohemii ve Wisconsinu jsme Purvisovi i jeho kumpánům zdrhli - všichni do jednoho! Největší záhadou toho roku bylo, jak si ten buzík pitoměj po tom všem dokázal udržet místo. Johnnie jednou prohlásil: "J. Edgarovi ho nejspíš žádná ženská nevyhulí tak jako on." To jsme řvali smíchy! Jasně, Purvis nakonec Johnnieho dostal, ale jenom proto, že na něj venku před Biographem nastražil past a našil mu to do zad, když Johnnie zdrhal uličkou. Složil se tam do bláta a kočičinců a ještě řek: "Jaký to bylo, co?" a umřel.

Lidi tomu ale nechtěj věřit. Johnnie byl pohlednej mužskej, říkaj, vypadal skoro jak náká filmová hvězda. Ten chlap, co ho federálové sundali před Biographem, měl tlustej ksicht, celej nateklej a nafouklej jak vařenej párek. Johnniemu bylo sotva jednatřicet, říkaj, a ten trouba, co ho poldové tehdy večer složili, vypadal na čtyřicet! A navíc (a tady ztišej hlas do šepotu) každěj přece ví, že Dillinger měl klacek jak baseballovou pátku. Ten chlápek, co ho Purvis dostal před Biographem, měl docela obyčejnejch šest palců. A pak je tu ta věc s tou jizvou na horním rtu. Na fotkách z márnice (jako třeba na tý, co na ní nákej pitomec drží mému kamarádovi Johnniemu zvednutou hlavu a tváří se děsně vážně, jako kdyby chtěl celému světu dát na srozuměnou, že ZLOČIN SE NEVYPLÁCÍ) je vidět úplně zřetelně. Ta jizva protíná jednu stranu Johnnieho kníru. Každěj ví, že Johnnie nikdy takovou jizvu neměl, říkaj lidi; dyť se koukněte na ostatní Johnnieho fotky. A že jich existuje víc než dost.

Dokonce vyšla i knížka, kde se píše, že Johnnie neumřel - že přežil všechny svoje partáky a skončil v Mexiku na náký haciendě, kde svým obrovským nástrojem uspokojoval bezpočet seňor a seňorit. V tý knížce se tvrdí, že můj starej kamarád umřel 20. listopadu 1963 - dva dny před Kennedym - ve zralým věku šedesáti let a že ho z tohohle světa nezpro-vodila kulka žádnýho federála, ale obyčejnej infarkt, prostě že John Dillinger umřel v posteli.

To je sice hezká historka, ale není na ní za mák pravdy.

Johnnie na těch posledních fotkách vypadá tlustší, protože vážně pár kilo přibral. Když byl nervózní, byl zvyklej se ládovat, a od tý chvíle, co v Auroře v Illinois umřel Jack Hamilton, měl Johnnie pocit, že teď je řada na něm. Aspoň mi to takhle řek v tom štěrkovým lomu, kam jsme odvezli chudáka Jacka.

Co se jeho klacku týče - no, já Johnnieho poznal už v pendletonský káznici v Indiáne. Viděl jsem ho oblečenýho i svlečenýho, a jako že se Homer Van Meter jmenuju, můžu vám říct, že ho měl sice velkýho, ale nic zas tak extra. (Povím vám, kdo ho měl jak baseballovou pátku, jestli to chcete vědět: Dock Barker - mazánek mámy Barkerový! Cha!)

Což mě přivádí k tý jizvě na Johnnieho horním rtu, k tý, co mu protíná knír na těch fotkách z márnice. Na žádných dřívějších Johnnieho fotkách se ta jizva neobjevuje, protože k ní přišel až těsně před koncem.

Stalo se mu to v Auroře, když Jack (Zrzek) Hamilton, náš starej brach, ležel na smrtelný posteli. A právě o tom vám chci vyprávět: jak Johnnie Dillinger přišel k ty jizvě na horním rtu.

Já a Johnnie a Zrzek Hamilton jsme se z tý přestřelky v Little Bohemii dostali zadem přes kuchyňský okno a pak podél břehu jezera, zatímco Purvis s těma svejma idiotama pořád pumpoval olovo do předních dveří. Doufám, že ten skopčák, co mu ta chata patřila, to tam měl pojištěný! První auták, na kterej jsme natrefili, byl nákýho postaršího párečku ze sousedství a nešel nastartovat. S druhým jsme měli větší štěstí - Ford kupé nákýho tesaře hned z vedlejšího domu. Johnnie se usadil za volant a odřídil pořádněj kus cesty zpátky k St. Paulu. Pak jsem mu navrhnul, že ho vystřídám, a on docela ochotně souhlasil.

Mississippi jsme přejeli asi dvacet mil po proudu od St. Paulu, a i když byli všichni místní poldové na číhaný na všechny členy takzvanýho Dillingerova gangu, myslím, že by se nám nic nestalo, kdyby Jack Hamilton během útěku neztratil ten svůj klobouk. Potil se jak prase - vždycky se potil, když byl nervózní - a na zadním sedadle tesařova auta našel nákej hadr, kterej párkrát přeložil a po indiánsku si ho ovázel kolem hlavy. A právě to upoutalo pozornost těch poldů, co parkovali na win-consinský straně mostu přes Mississippi, a hned vyrazili za náma, aby si nás omrkli zblízka.

Už v tý chvíli jsme to mohli mít spočítaný, ale Johnnie měl vždycky z pekla štěstí - teda až do toho večera

u Biographu. Dostal mezi nás do-bytčák, kterej poldové nemohli předjet.

"Šlápní na to, Homere!" řval na mě. Seděl na zadní sedačce a podle všeho se bavil jako málokdy. "Ať to sviští!"

Tak jsem na to šlápnul a dobytčák jsme nechali v prachu za sebou i s poldama, který se před něj nemohli protlačit. Sbohem, rodino, až si najdu práci, tak se ozvu. Cha!

Jakmile to vypadalo, že jsme je pohřbili nadobro, Jack povídá: "Zpomal, ty cvoku pitoměj - eště nás nakonec seberou pro rychlou jízdu."

Tak jsem zpomalil na pětaticet a asi čtvrt hodiny bylo všechno v pohodě. Rozebírali jsme Little Bohemii a jestli se Lester (kterýmu jsme vždycky říkali Malej Ksicht) dostal ven, ale vtom se zničehonic ozvalo praskání pušek a pistolí a kolem nás začaly hvízdát kulky. Byli to ty vidlácký poldové z mostu. Dohnali nás, posledních devadesát nebo sto

yardů už se jenom nenápadně plížili a teď jsme je měli tak blízko za zadkem, že nám zkoušeli prostřelit pneumatiky - i když si nejspíš pořád ještě nebyli úplně jistý, že jsme od Dillingera.

Dlouho jsme je ale na pochybách nenechali. Johnnie pažbou pistole vyrazil zadní okno a začal jim palbu vracet. Já znova dupnul na plyn a vytáhnul jsem to v tý fordce až na padesátku, což byl na tehdejší dobu pořádněj fofr. Doprava nebyla nijak hustá, ale jakmile jsme něco dohnali, předjížděl jsem, kudy to šlo - zleva, zprava, i pangejtem. Dvakrát jsem cejtil, jak se kola na levý straně zvedaj do vzduchu, ale naštěstí jsme se nepřevrátili. Když člověk potřebuje prásknout do bot, fordce se nic nevyrovná. Jednou Johnnie napsal samotnému Henrymu Fordovi. "Když sedím ve fordce, nechám za sebou v prachu každýho," děkoval panu Fordovi, a ty poldy jsme tehdy nechali v prachu taky.

Ale přece jen jsme z toho nevyvázli úplně zadarmo. Každou chvíli se ozvalo spink! spink! spink! a najednou jsme měli prasklý přední sklo a na palubní desku mi spadla kulka - jsem si jistěj, že byla z pětačtyřicítky. Vypadala jako černej chroust.

Jack Hamilton seděl vedle mě. Zvednul z podlahy svůj samopal a prohlížel buben. Nejspíš se zrovna chystal vyklonit z okna, když se ozvalo další spink! a Jack povídá: "Jau! Kurva! Dostal jsem to!" Ta kulka musela prolítnout vymláceným zadním oknem, ale jak to, že minula Johnnieho a trefila Jacka, to vážně nechápu.

"Jsi v pořádku?" křiknul jsem na něj. Hrbil jsem se nad volantem a řídil jako kanec. Právě jsem zleva předjížděl mlékárenskou cisternu, nezvedal jsem ruku z klaksonu a nadával, ať mi sakra ten tvarohovej farmářskej parchant uhne z cesty. "Jacku, jsi v pořádku?"

"Jo, jsem v pohodě!" povídá on a skoro až do pasu se i se samopalem vyklonil z okna. Jenomže mu tam překážela ta cisterna. V zrcátku jsem viděl jejího řidiče, jak na nás s otevřenou hubou civí zpod čepice. A když jsem mrknul vedle na Jacka, neuniklo mi, že má uprostřed kabátu díрку, dokonale pravidelnou a kulatou jako nakreslenou kružítkem. Žádnou krev, jen tu malou černou díрку.

"O Jacka se nestarej, hlavně tý svini pořádně šlapej na krk!" křik na mě Johnnie.

Cisternu jsme nechali dobře půl míle za sebou a poldové zůstali celou dobu uvězněný za ní, protože z jedny strany jim vadily svodidla a z dru-

hý se táhla pomalá kolona aut v opačným směru. Strihnul jsem ostrou zatáčku a cisterna i poldové se nám na chvíli ztratili z dohledu. Vtom se napravo vynořila šterková cesta celá zarostlá plevelem.

"Zajeď tam!" vydechnul Jack a zapadnul zpátky na sedačku, ale to já už dávno zatáčel.

Byla to stará příjezdová cesta. Ujel jsem asi sedmdesát yardů, nahoru do malýho kopečku a pak po druhý straně dolů až k náký farmě, která vypadala jako dávno opuštěná. Chcípul jsem motor a všichni jsme vylezli a naskládali se za auto.

"Jestli pojedou za náma, tak jim ukážeme," ucedil Jack. "Já nehodlám skončit na elektrickým křesle jako Harry Pierpont."

Ale nikdo nepřišel a asi po deseti minutách jsme nasedli zpátky do auta a pomalu a opatrně jsme se vrátili na hlavní. Tehdy jsem si všimnul něčeho, co se mi vůbec nelíbilo. "Jacku," povídám, "teče ti krev z pusy.

Utri si to, nebo si zaprašíš košili."

Jack si otřel rty palcem pravý ruky, kouknul na tu krev a pak mi věnoval úsměv, kterej mě dodneška straší ve snech: širokej a plnej strachu ze smrti. "Jenom jsem se kousnul zevnitř do tváře," povídá. "Nic to

není."

"Určitě?" ptá se ho Johnnie. "Taky máš nákej divnej hlas."

"Eště jsem nestačil popadnout dech," na to Jack. Znovu si palcem přejel přes pusy, a protože krve bylo už málo, trochu ho to uklidnilo. "Radši bysme odsud měli vypadnout."

"Otoč to zpátky k mostu, Homere," nakázal mi Johnnie a já udělal, jak mi řekl. Ne všechny historky o Johnniem Dillingerovi jsou pravdivé, ale že vždycky našel cestu domů, to pravda je - dokonce i potom, co vlastně už žádné domov neměl, a já mu vždycky věřil.

Zase jsme vyrazili naprosto legálníma pětatřiceti mílema v hodině jako ty nejnevinnější andílci. Pak Johnnie uviděl benzínku Texaco a přikázal mi odbočit doprava. Za chvíli jsme drkotali po polních kamenitých cestách a Johnnie mi ukazoval tady doleva, tady doprava, přestože mně ty cesty připadaly jedna jako druhá: obyčejný vyježděný koleje mezi prázdnými polema. Navíc byly celý rozbahněný a na polích ještě tu a tam ležely zbytky sněhu. Co chvíli jsme potkali nějaký vesnický děcko, který koukalo, jak jedeme kolem. Jack byl pořád zamlklejší. Zeptal jsem se, jak mu je, a on povídá: "Jsem v pořádku."

"To je fajn, ale až to tady trochu vychladne, měli bysme sehnat někoho, kdo se na tebe podívá," prohlásil Johnnie. "A taky ti budeme muset nechat spravit kabát. S tou dírou vypadá, jako kdyby tě někdo postřelil!" Zasmál se a já se k němu přidal. Dokonce i Jack se zasmál. Johnnie vás vždycky dokázal rozveselit.

"Myslím, že to nešlo nijak hluboko," prohodil Jack, když jsme vyjeli na státní silnici 43. "Už mi ani neteče krev z pusy - koukni." Otočil se k Johnniemu, aby mu ukázal prst, na kterém už teď byla jen zahnědlá šmouha. Když se ale obrátil zpátky, vyhrkla mu krev z pusy i z nosu.

"Trochu hluboko to asi přece jen bude," řekl Johnnie. "Ale my se o tebe postaráme - když můžeš pořád eště mluvit, tak to nejspíš není tak zlý."

"Jasně," přikývnul Jack. "Není to tak zlý." Mluvil najednou hrozně potichu.

"Je to zlý jak kraví pšouk," prohlásil jsem.

"Bože, drž hubu, ty kecale," on na to a všichni jsme se rozesmáli. Smáli se mi docela často. Ale bylo to jen tak ze srandy. \

Asi pět minut potom, co jsme se dostali na hlavní, Jack omdlel. Složil se k okýnku a z koutku pusy mu tekla pramínek krve a roztlákal se po skle. Připomínalo mi to rozpláclyho komára, kterej už se stačil nacucat - rozmázel krvavý flek. Jack měl pořád kolem hlavy ten hadr, ale už úplně nakřivo. Johnny mu ho sundal a utřel mu s ním krev z obličeje. Jack něco zamumlal a zvednul ruce, jak kdyby chtěl Johnnieho odstrčit, ale pak je zase nechal spadnout do klína.

"Ty poldové určitě dali vysílačkou echo," prohodil Johnnie. "Jestli pojedeme do St. Paulu, jsme vyřízený. Teda aspoň já myslím. Co říkáš ty, Homere?"

"Totéž," přikývnul jsem. "Takže co zbejvá? Chicago?"

"Jo," souhlasil. "Nejdřív se ale musíme zbavit tyhle káry. Stejně už maj poznávačku. A i kdyby ne, přináší nám jenom smůlu. Ten krám je prokletej."

"Co s Jackem?"

"Jack bude v pořádku," ujistil mě a já věděl, že dál už o tyhle věci nemám mluvit.

Asi po míli jsme zastavili, Jacka, celýho bledýho a malátnýho, jsme opřeli o kapotu a Johnnie prostřelil prokletý fordce přední pneumatiku.

Když jsme potřebovali auto, dostal jsem vždycky já za úkol nějaký

stopnout. "Lidi, co by jinak nezastavili nikomu z nás, vždycky zastavěj aspoň tobě," řekl jednou Johnnie.

"Fakt by mě zajímalo, jak to děláš."

Odpověděl mu na to Harry Pierpont. To bylo ještě v době, kdy jsme se jmenovali Pierpontův gang a ne Dillingerův gang. "Protože vypadá jako Homer," prohlásil. "Nikdy se nikdo nepodobal Homerovi tolik jako Homer Van Meter."

Všichni jsme se tomu tehdy zasmáli a dneska jsem měl zapůsobit znovu a tentokrát to bylo vážně důležité. Možná otázka života a smrti.

Kolem projely asi tři nebo čtyři auta a já předstíral, že se mořím s pneumatikou. Pak jel nákej nákladáček, ale ten byl pomalej a rozhrka-nej. Navíc na korbě seděli nějaký chlapi. Ale řidič stejně zpomalil a povídá: "Nepotřebuješ helfnout, amigo?"

"To je v pořádku," já na to. "Aspoň mi u toho pořádně vytráví na oběd. Klidně jed'te dál."

Zachechtal se a jel. Chlapi na korbě mi zamávali.

Další jela fordka jako ta naše, úplně osamělá. Stál jsem tak, aby si nemohli nevšimnout tý píchnutý gumy, a zamával na ně. Navíc jsem nasadil úsměv. Takovej ten od ucha k uchu, kterým jsem dával najevo, že jsem jen neškodnej Homer u kraje cesty.

Zabralo to. Fordka zastavila. Uvnitř byli tři lidi, chlap, mladá ženská a tlustý mimino. Rodinka.

"Máte nějakou splasklou pneumatiku, kolego," povídá chlap. Měl na sobě oblek a na něm svrchník, sice čistý, ale přece jenom ne úplně prvotřídní hadry.

"Nevím, třeba to nebude tak zlý," já na to, "dyť je splasklá jenom dole."

Ještě jsme se tomu smáli, jako kdyby to bylo bůhvíjak originální, když se mezi stromama objevili Johnnie a Jack s vytasenejma bouchačkama.

Chlap kouknul na Jacka, pak na Johnnieho, pak zase na Jacka. Pak mu oči skočily zpátky na Johnnieho a poklesla mu brada. Už jsem to viděl tisíckrát, ale vždycky mě to dokázalo pobavit.

"Vy jste Dillinger!" vydechnul a hned hodil ruce nad hlavu.

"Moc mě těší, pane," povídá Johnnie a chytne chlápka za jednu ruku. "Co kdybysme nechali ty pracky dole?"

Sotva je chlap spustil, profrčely kolem dvě nebo tři auta - typický vesničani na cestě do města, seděli v těch svejch zabahněnejch sedanech

narovnaný jak s pravítkem v zádech. Určitě jsme jim připadali jen jako partička lidí, která se u kraje cesty chystá vyměňovat pneumatiku.

Jack mezitím došel k nový fordce, vypnul motor a vytáhnul klíčky. Nebe bylo ten den bílý, jako kdyby se každou chvíli měla spustit chumelenice, ale Jack vypadal ještě bělejší.

"Jak se jmenujete, madam?" obrátí se na tu ženskou. Měla na sobě dlouhej šedej kabát a takovou roztomilou námořnickou čapku.

"Deelie Francisová," povídá ona. Oči měla vyvalený a tmavý jako švestky. "To je Roy. Jsme manželé. Chcete nás zabít?"

Johnnie jí věnoval přísněj pohled a říká: "My jsme Dillingerův gang, paní Francisová, a nikdy jsme nikoho nezabili." Tohle Johnnie vždycky zdůrazňoval. Harry Pierpont se mu smával a ptal se ho, proč plejtvá dechem, ale mně připadá správný, že to Johnnie říkal. Taky proto si ho budou lidi pamatovat mnohem dýl než toho buzíka ve slamáku.

"Přesně tak," přidá se Jack. "Jenom vylupujeme banky a i těch jen o polovinu míň, než se říká. A kdopak je tenhle malej krasavec?" Podrbal mimino pod bradou. Bylo fakt řádně vykrmený; vypadalo jak ten tlustej komik W. C. Fields.

"To je Buster," povídá Deelie Francisová.

"Docela cvalda, co, chlapi?" usmál se Jack. Na zubech měl krev. "Kolik mu je? Tak tři, co?"

"Teprve dva a půl," povídá pyšně paní Francisová.

"Fakt?"

"Ano, na svůj věk je dost velký. Není vám něco, pane? Jste hrozně bleďý. A máte krev na -"

Vtom jí skočí do řeči Johnnie. "Jacku, zvládneš tenhle krám zavézt mezi stromy?" Ukázal na tesařovu fordku.

"Jasně," kejevne Jack.

"I s tou ruplou pneumatikou?"

"Spolehni se. Akorát... mám děsnou žízeň. Madam - paní Francisová - nemáte něco k pití?"

Obrátila se a sklonila - s tím mamutím miminem v náručí to nebyla žádná hračka - a odněkud vytáhla termosku.

Kolem projely další dvě auta. Lidi vevnitř na nás mávali, tak jsme jim zamávali taky. Pořád jsem se culil od ucha k uchu a tvářil se tak homerov-sky, jak to jen šlo. Dělal jsem si starosti o Jacka a nedokázal jsem pocho-

pit, jak se vůbec udrží na nohou, ani nemluvě o tom, že zvládnul odšroubovat termosku a vyklopit do sebe, co v ní bylo. Ledověj čaj, řekla mu, ale on ji nejspíš neslyšel. Když jí podal termosku zpátky, po tvářích se mu koulely slzy. Poděkoval jí a ona se ho znovu zeptala, jestli mu něco není.

"Ne, teď už ne," povídá Jack. Nasednul do prokletý fordky a zajel s ní do křoví, jen se auto pohupovalo na tý prázdný pneumatice, co Johnnie prostřelil.

"Proč jsi nemoh prostřelit tu zadní, ty vole?" Jack se tvářil našťavaně a sotva popadal dech. Pak se prodral s autem mezi stromy a pryč z dohledu, a když se vracel, šel pomalu a koukal si na nohy jako nákej děda při chůzi po ledu.

"Tak to by bylo," povídá Johnnie. Objevil na klíčích pana Francise zaječí tlapku a podle toho, jak si s ní pohrával v prstech, mi bylo jasné, že se pan Francis může se svojí fordkou rozloučit. "Tak jsme se všichni spřátelili a můžeme si vyjet na menší výlet."

Johnnie řídil. Jack seděl vedle něj. Já se vmáčknu dozadu s Franci-sovými a snažil se přimět toho vykrmenýho čuníka, aby se na mě usmál.

"Jakmile dorazíme do nejbližšího města," povídá Johnnie Francisovic rodině na zadním sedadle, "tak vás vyhodíme a dáme vám prachy na autobus, abyste se dostali, kam jste měli namířeno. Auto si vezmeme. Nic s ním neprovedeme, a pokud po nás nebude nikdo střílet, dostanete ho zpátky jako nový. Někdo z nás vám zavolá, kde ho najdete."

"My ještě nemáme telefon," na to Deelie. A řekla to dost napruženě. Připadala mi jako ten typ ženských, co potřebují každou druhou tejdenu trochu proplesknout, aby si uvědomily, kde je jejich místo. "Už jsme v pořádku, ale těm lidem od telefonní společnosti trvá všechno věčnost."

"No dobře," usmál se Johnnie pobaveně. Ani trochu ho to nevyvedlo z míry. "Tak zavoláme poldům a oni se s váma spojej. Ale jestli začnete dělat kravál, tak už ho v pojízdném stavu nevidíte."

Pan Francis příkyvoval, jako kdyby mu věřil každý slovo. A možná vážně věřil. Byli jsme koneckonců Dillingerův gang.

Johnnie zastavil u pumpy, nabral benzín a koupil každému limonádu. Jack do sebe svojí flašku obrátil jako člověk umírající žízni na poušti, zato panu Čuníkovi máma napít nedala. Ani cucnout. Skvrně natahovalo po lahvi ručičky a kňouralo.

"Nemůže přece limonádu před obědem," povídá paní Francisová John-niemu, Jste normální?"

Jack měl zavřený oči a hlavu opřenou o sklo okýnka. Myslel jsem, že znovu omdlel, ale najednou povídá:

"Zacpěte tomu harantovi klapačku, dámo, nebo to udělám sám."

"Mám dojem, že jste zapomněl, v čím autu sedíte," spustila na něj ona.

"Dělej, dej mu loknout, ty mrcho," vložil se mezi ně Johnnie. Pořád se usmíval, ale teď už trochu jinak než prve. Podívala se na něj a okamžitě se jí vytratila všechna barva z tváří. A tak dostal pan Čuník limču i bez oběda. O dvacet mil dál jsme je vyhodili v nějakém městě a pokračovali dál na Chicago.

"Chlap, kterej si vezme takovou fúrii, si plně zaslouží, co dostane," podotknul Johnnie, "a tenhle asi dostává víc než dost."

"Určitě zavolá poldy," prohlásil Jack pořád se zavřenýma očima.

"Ani omylem," namítnul Johnnie sebejistě jako vždycky. "To jí za ten drobák nestojí." A měl pravdu. Než jsme se dostali do Chi, viděli jsme jen dva modrý brouky, oba v opačným směru, a ani nezpomalili, aby si nás prohlídli. To bylo to Johnnieho štěstí. Zato na Jacka stačilo jednou se podívat, aby člověk věděl, že jeho štěstí hodně rychle opouští. Než jsme dorazili do centra, už byl v deliriu a mluvil ke své matce.

"Homere!" povídá Johnnie a vykulil na mě oči, což mě jako vždycky pobavilo. Vypadal jako flirtující slečinka.

"Copak!" usmál jsem se a vykulil oči zase na něj.

"Nemáme, kam se vrtnout. Tady je to horší než v St. Paulu."

"Zajed' k Murphymu," navrhnul Jack se zavřenýma očima. "Chci si dát studené pivo. Mám žízeň."

"K Murphymu," uvažoval Johnnie. "Heleď, to není tak blbej nápad."

U Murphyho byla irská hospoda v jižní části města. Piliny, teplej stůl, dva barmani, tři vyhazovači, přátelský holky na baru a nahoře pokoj, kam jste si je mohli odvíst. Další pokoje vzadu, kde si lidi mohli dávat tajný schůzky nebo se tam na den na dva uklidit. V St. Paulu jsme podobný místa znali čtyři, tady v Chi jenom dvě. Zaparkoval jsem Francisovic fordku v uličce za hospodou. Johnnie seděl vzadu s naším delirickým přítelem - ještě jsme na něj nechtěli myslet jako na našeho umírajícího přítele - a přidržoval si Jackovu hlavu opřenou o rameno kabátu.

"Zajdi dovnitř a přiveď od baru Briana Mooneyho," řek mi Johnnie.

"A když tam nebude?"

"Tak to nevím," povídá Johnnie.

"Hany!" vykřiknul Jack. To se patrně sháněl po Harrym Pierpontovi. "Ta kurva, cos mě s ní dal dohromady, měla tripla!"

"Jdi," pobídnul mě Johnnie a projel Jackovi konejšivě ve vlasech jako starostlivá máma.

Brian Mooney tam byl - zase Johnnieho štěstí - a dostali jsme pokoj na noc, i když nás přišel na dvě stě babek, což byla pěkná páłka, když vezmete, že výhled jsme měli do zastrčený uličky a na záchod se muselo přes celou chodbu.

"Vy jste teď hoši pořádně horký nájemníci," prohlásil Brian. "Mickey McClure by vás rovnou vyšoupl zpátky na ulici. V novinách a v rádiu se nemluví o ničem jiném než o Little Bohemii."

Jack se usadil na skládací lehátko do rohu a dal si cigaretu a studený točený pivo. Po tom pivu se jako zázrakem sebral; už byl skoro zase ve své kůži. "Dostal se z toho Lester?" zeptal se Mooneyho. Jakmile promluvil, ohlídl jsem se po něm a všimnul si jedny děsivé věci. Když potáhnul z cigarety, uniknul mu vzadu z tý díry v kabátě malej obláček jako kouřovej signál.

"Myslíš Malej Ksicht?" obrátil se k němu Mooney.

"Když je na doslech, tak mu takhle radši neříkej," usmál se Johnnie. Byl teď o poznání šťastnější, když se takhle Jack sebral, jenomže to neviděl ten obláček kouře, co mu vyšel ze zad. Kéž bych ho neviděl ani já.

"Postřílel pár federálů a zdrhnul," povídá Mooney. "Teda aspoň jeden federál je mrtvěj, možná dva. Ale tím je to pro vás ještě horší. Můžete tady zůstat přes noc, ale zejtra odpoledne ať jste pryč."

Odešel. Johnnie počkal pár vteřin, pak za ním vypláznul jazyk jako malej kluk. Rozesmál jsem se - Johnnie mě vždycky dokázal rozesmát. Jack se zkusil zasmát taky, ale hned přestal. Příliš to bolelo.

"Je na čase vybalit tě z toho kabátu a mrknout se, jak zlý to vlastně je, kamaráde," prohlásil Johnnie.

Trvalo nám to pět minut. Než jsme ho svlíkli jen do nátělníku, už jsme se všichni tři koupali v potu. Asi čtyřikrát nebo pětkrát jsem musel Jackovi ucpat rukou pusu, aby ho nebylo slyšet. Celý dlaně jsem měl od krve.

Na podšívce kabátu byl jen malej flíček, ale bílá košile byla do půlky červená a nátělník úplně durch. Na levý straně, těsně pod lopatkou, měl Jack oteklinu s dírou uprostřed, jako malou sopku.

"Už dost," prosil nás se slzama. "Už mě nechť."

"Už jsme skončili," uklidňoval ho Johnnie a znovu mu projel prstama ve vlasech. "Už tě necháme. Můžeš si lehnout. Zkus spát. Potřebuješ si odpočinout."

"Nemůžu," odmítnul Jack. "Strašně to bolí. Kurva práce, kdybyste věděli, jak příšerně to bolí! Chci další pivo. Mám žízeň. Ale nesypte do něj tentokrát tolik soli. Kde je Hany, kde je Charlie?"

Hany Pierpont a Charlie Makley, odhadoval jsem - Charlie zaučoval Harryho a Jacka do řemesla, když byli ještě mladý smrkáči.

"Už je v tom zase," komentoval to Johnnie. "Potřebuje doktora, Ho-mere, a ty ho budeš muset sehnat."

"Proboha, Johnnie, vždyť já to tady vůbec neznám!"

"To je fuk," povídá Johnnie. "Když vylezu já, víš, co se stane. Napíšu ti pár jmen a adres."

Nakonec to bylo jen jedno jméno a jedna adresa, a když jsem to našel, stejně to nebylo k ničemu. Ten doktor (mastičkář, kterej si za svoje životní poslání vybral provádění potratů a leptání konečků prstů kyselinou) se přede dvěma měsíci uchechtal k smrti po dávce vlastního opia.

V tý ubohý noclehárně za Murphyho hospodou jsme ztvrdli na pět dní. Ukázal se Mickey McClure a snažil se nás vypakovat, ale Johnnie ho ukecal, jak to on vždycky uměl - když zapojil svůj šarm, prostě se mu nedalo říct ne. A navíc jsme platili. Pátou noc už se nájem vyšplhal na čtyři stovky a měli jsme zakázáno strčit nos do nálevny, aby nás náhodou někdo nezmerčil. Takže se o nás nikdo nedozvěděl, a pokud vím, poldové nikdy nezjistili, kde jsme se těch pět dní koncem dubna schovávali. Zajímalo by mě, kolik na tom Mickey McClure celkem vydělal - určitě to bylo přes litr. To i z vybraný banky jsme si párkrát odnášeli míň.

Obešel jsem asi šest tetovacích salonů, ale nenašel jsem tam nikoho, kdo by se šel na Jacka podívat.

Tvrdili, že je to moc horký. Byly to snad nejhorší časy ze všech a ještě dneska na ně nerad vzpomínám.

Řekněme, že jsme s Johnniem poznali, jak se asi cejtil Ježíš, když ho Petr třikrát zapřel v Getsemanský

zahradě.

Ňáskou dobu byl Jack v deliriu a chvíli při vědomí, pak už většinou jen v deliriu. Mluvil o své matce a o Harrym Pierpontovi a pak o Boubelce Clarkové, proslulý děvce z Michigan City, kterou jsme všichni znali.

"Boubelka mi chtěla dát pusu," opakoval Jack jednu noc pořád dokola, až jsem si říkal, že se zcvoknul. Ale Johnniemu to vůbec nevadilo. Jenom seděl vedle Jacka na tom lehátku a hladil ho ve vlasech.

Vyříznul mu v nátělníku kolem ty díry po kulce kus látky a natíral mu ránu mer-curochromem, ale kůže se stejně brzo zbarvila do šedozelená a z díry to začalo smrdět. Stačilo si k tomu jednou čichnout, a hned vám vhrkly slzy do očí.

"To je gangréna," prohlásil Mickey McClure, když si přišel vybrat nájem. "Má to spočítaný."

"Nic nemá spočítaný," odseknul Johnnie.

Mickey se předklonil a zapřel se svýma tlustýma rukama o své tlustý kolena. Přičichnul Jackovi k dechu, jako polda, když zjišťuje, jestli jste pili, ale hned se odtáhnul. "Měli byste hodně rychle sehnat doktora. Když je to cejtít z rány, je to zlý. Ale jakmile je to cejtít i z dechu..." Mickey zavrtěl hlavou a odešel.

"Ser na něj," povídá Johnnie Jackovi a pohladil ho po vlasech. "Co ten o tom ví?"

Ale Jack na to nic neodpověděl. Spal. O pár hodin pozdějc, když už jsme se ke spánku uložili i my s Johnniem, převálil se Jack na kraj lehátka a začal blouznit o Henrym Claudym, správci věznice v Michigan City. Říkali jsme mu Já-Bůh Claudy, protože to bylo pořád, já jsem Bůh, tak můžu tohle, a já jsem Bůh, tak ty musíš tohle. Jack vykřikoval, že Clau-dyho zabije, jestli nás nepustí ven. Pak se ozvalo bouchání na stěnu a někdo tam začal ječet, ať mu ucpeme hubu.

Johnnie se k Jackovi posadil a tak dlouho na něj mluvil, až se mu povedlo ho ukonejšit.

"Homere?" povídá Jack po chvíli.

"Co, Jacku?"

"Uděláš ten trik s mouchama?" poprosil mě.

Překvapilo mě, že si na to pamatuje. "No, víš," říkám, "rád bych, ale tady žádný mouchy nejsou. V těchhle končinách je na mouchy ještě moc zima."

A Jack tichým, chraplavým hlasem zazpíval: "Na vás možná mouchy sedaj, přede mnou se radši zvedaj. Je to tak, Čumo?"

Netušil jsem, kdo je Čuma, ale přikývl jsem a poplácal ho po rameni. Bylo horký a lepkavý. "Přesně tak, Jacku."

Pod očima měl velký fialový kruhy a na rtech zaschlý sliny. Začínal hubnout. A taky byl cejtít.

Chcankama, což by nebylo tak zlý, ale taky gangrénou, což zlý bylo. Johnnie přesto nedal ani na okamžik najevo, že by cejtít něco špatnýho.

"Udělej pro mě chození po rukách, Johnne," poprosil Jack. "Jako dřív."

"Za vteřinku," povídá Johnnie. Nalil Jackovi sklenici vody. "Nejdřív se napij. Ať si svlažíš hrdlo. Pak vyzkoušíme, jestli pořád ještě dokážu přejít přes celej pokoj. Vzpomínáš, jak jsem utíkal po rukách tehdy v ko-silárně? Doběh jsem až k bráně, a pak mě šoupli do díry."

"Vzpomínám," kývnul Jack.

Ale ten večer už Johnnie žádný chození po rukou nepředvedl. Než dones tu skleničku vody Jackovi ke rtům, ten nebožák už zase spal s hlavou na Johnnieho rameni.

"Umře," povzdechnul jsem si.

"Neumře," řekl Johnnie.

Následujícího rána jsem se Johnnieho zeptal, co budeme dělat. Co můžeme dělat.

"Dostal jsem z McClurea ještě jedno jméno. Joe Moran. McClure povídal, že dělal prostředníka při Bremerovu únosu. Jestli se mu podaří dát Jacka dohromady, tak mi to za tu tisícovku stojí."

"Já mám šest stovek," přidal jsem. A vzdal jsem se jich, ale ne pro Jacka Hamiltona. Jack už dávno překročil hranici, kdy by ještě potřeboval doktora; teď už potřeboval spíš kněze. Vzdal jsem se jich pro Johnnieho Dillingera.

"Díky, Homere," řekl. "Za hodinku jsem zpátky. Dávej na něj zatím pozor." Ale netvářil se moc radostně. Věděl, že jestli nám nepomůže Moran, budeme muset z města. Znamenalo by to vrátit se do St. Paulu a zkusit to tam. A oba jsme věděli, co by návrat v tý ukradený fordce pravděpodobně znamenal. Bylo jaro

roku 1934 a všichni tři -já, Jack, a zejména Johnnie - jsme figurovali na seznamu "veřejných nepřátel" J. Edgara Hoovera.

"Tak hodně štěstí," popřál jsem mu. "Doufám, že tě zejtra neuvidím v novinách."

Odešel. Já se začal procházet z rohu do rohu. Už jsem toho pokoje měl vážně plný zuby. Bylo to jako tehdy v Michigan City, jen horší. Protože když jste v lochu, tak už vám udělali to nejhorší, co mohli.

Tady, v pokoji za Murphyho hospodou, se všechno vřdycky mohlo ještě stokrát zhoršit.

Jack něco zamumlal, pak znovu usnul.

U nohou lehátka stála židle s polštářem. Vzal jsem polštář a posadil se vedle Jacka. Bude to jen chvilka, napadlo mě. A až se vrátí Johnnie, prostě mu řeknu, že se chudák Jack naposled nadechnul a zaklepal bačkorama. Polštář bude ležet zpátky na židli. Dyt' tím Johnniemu vlastně prokážu laskavost. A Jackovi taky.

"Vidím tě, Čumo," vykřiknul zničehonic Jack. To vám říkám, málem mě trefil šlak.

"Jacku!" povídám a opřu se loktama o ten polštář. "Jak ti je?"

Oči se mu pomalíčku zavřely. "Udělej ten trik... s mouchama," vypravil ze sebe a už zase spal. Ale probudil se přesně v tu pravou chvíli; kdyby se neprohrál, našel by Johnnie na tom lehátku už jen mrtvolu. Když se Johnnie konečně vrátil, málem vyrazil dveře z pantů. Okamžitě jsem měl v ruce pistoli. Jakmile to uviděl, rozesmál se. "Schovej tu střikačku, kámo, a začni si pakovat svých pět švestek!"

"Co se děje?"

"Dekuju se odsud, to se děje." Vypadal o pět let mladší. "Byl nejvyšší čas, co říkáš?"

"To jo."

"Nestalo se tu nic, když jsem byl pryč?"

"Ne, nic," uklidnil jsem ho. Polštář na židli na sobě měl vyšito ZASE NĚKDY V CHICAGU.

"Žádný změny?"

"Žádný změny. Kam jedeme?"

"Do Aurory," povídá Johnnie. "Takový malý město na severu státu. Stěhujeme se k Volneymu Davisovi a jeho holce." Sklonil se nad lehátkem. Jackovy zrzavý vlasy, který nebyly nikdy právě nejhezčí, teď začaly vypadávat. Ležely všude po polštáři a na temeni hlavy mu prosvítala kůže bílá jak sníh. "Slyšel jsi, Jacku?" křiknul na něj Johnnie. "Teď jsme sice horký, ale brzo vychladneme! Rozumíš?"

"Udělej chození po rukou, jako to dělal Johnnie Dillinger," zamumlal Jack se zavřenýma očima.

Johnnie se nepřestával usmívat. Mrknul na mě. "Rozumí," řekl. "Jenom není vzhůru, víš?"

"Jasně," přikývnul jsem.

Cestou do Aurory seděl Jack u okýnka, a kdykoli jsme vjeli do díry na silnici, hlava mu poskočila a narazila do skla. Byl zabranej do dlouhýho mumlavýho rozhovoru s lidma, který jsme neviděli. Jakmile jsme se dostali z města, museli jsme s Johnniem stáhnout okýnka. Jinak by byl uvnitř puch k nevydejkání. Jack uhníval zevnitř, ale pořád neumíral. Často se říká, že život je křehkej a pomíjivej, ale já tomu nevěřím. I když někdy by bylo lepší, kdyby byl.

"Ten doktor Moran byl posera," vysvětlil mi Johnnie. To už jsme byli v lesích, město dávno z dohledu. "A já se rozhodnul, že nechci, aby ta-kovej posera šahal na můjho part'áka. Ale nehodlal jsem odejít s prázdnýma rukama." Johnnie vřdycky nosil za pasem osmatřicítku. Teď ji vytáhnul a ukázal mi ji, tak jak ji asi ukázal i doktoru Moranovi. "Povídám mu: 'Když si neodnesu nic jinýho, doktore, tak si budu muset vzít aspoň váš život.' Viděl, že to myslím smrtelně vážně, tak zavolal někomu tam na severu. Volneymu Davisovi."

Přikývnul jsem, jako kdyby mi to jméno něco říkalo. Teprve pozdějc jsem zjistil, že Volney je jeden z členů gangu mámy Barkerový. Byl to docela fajn chlap. Stejně jako Dock Barker. A taky Volneyho holka, který říkali Zajda. To proto, že se několikrát podhrabala z vězení. Ta z nich byla ze všech nejlepší. Skvělá. Zajda se totiž aspoň pokusila pomoci chudákovi starýmu Jackovi. Udělala to, na co si netroufnul nikdo z ostatních - mastičkáři, tetovači a rozhodně ne doktor Joseph (Posera) Moran.

Barkerovi byli na útěku po jednom zhudlařeným únosu; Dockova máma už se zdekovala - až někam na Floridu. Skryš v Auroře nebyla nic zvláštního - čtyři pokoje, bez proudu, záchod venku za barákem -, ale pořád lepší než Murphyho hospoda. A jak už jsem řekl, Volneyho holka se aspoň snažila něco dělat. To bylo druhou noc potom, co jsme přijeli.

Rozestavila kolem postele petrolejky, pak v hrnci s horkou vodou vysterilizovala kuchyňské nůž. "Kdyby se vám, chlapi, zvedal kufr," řekla nám, "snažte se to vydržet, než skončím."

"My to zvládnem," uklidnil ji Johnnie. "Vid' že jo, Homere?"

Přikývnul jsem, ale dělalo se mi mdlo, ještě ani nezačala. Jack ležel na břiše, hlavu otočenou na stranu a něco si brumlal. Pořád ho to nepouštělo. Ať ležel kdekoli, neustále měl kolem sebe lidi, který viděl jenom on.

"To doufám," ona na to, "protože jakmile se jednou dostanu dovnitř, už se nebude dát couvnout." Zvedla oči a ve dveřích uviděla stát Docka. A taky Volneyho Davise. "Radši běž ven, plešouně," zavolala na Docka, "a velkýho náčelníka vezmi s sebou." Volney Davis v sobě neměl o nic víc indiánský krve než třeba já, ale přesto si ho dobírali, protože se narodil v Čerokijů. Nákej soudce mu napařil tři roky za krádež páru bot, a tak se dostal do světa zločinu.

Volney s Dockem odešli. Jakmile byli pryč, obrátila se Zajda k Jackovi a rozřízla mu ránu jedním velkým X. Zajela nožem tak hluboko, že jsem se na to skoro ani nedokázal dívat. Držel jsem Jackovi nohy. Johnnie mu seděl u hlavy a snažil se ho ukonejšit, ale nijak to nepomáhalo. Když začal Jack řvát, Johnnie mu hodil přes hlavu utěrku a kývnul na Zajdu, ať pokračuje, přičemž celou dobu hladil Jacka ve vlasech a říkal mu, ať nemá strach, že bude zase všechno v pořádku.

Ta Zajda. O ženskéch se říká, že nic nevydrží, ale o Zajde to rozhodně neplatilo. Ruce se jí ani nezachvěly. Z místa, kam zajela nožem, se vyřinula krev, chvílema úplně černá a plná sraženin. Pak zajela ještě hlouběji a objevil se hnis. Většinou bílej, ale byly v něm velký zelený kusy, který vypadaly jako hleny. To bylo zlé. Ale pak se dostala až k plíci a ten smrad byl ještě tisíckrát horší. Takový to snad nemohlo bejt ani ve Francii během těch plynovejch útoků.

Jack zhluboka sípavě oddechoval. Sípání mu bylo slyšet jak z hrdla, tak z tý díry v zádech.

"Radši si přichvátí," povídá Johnnie. "Právě si nakropil do kalhot."

"To mi povídej," říká ona. "Ta kulka je v plicích. Hlavně ho pořádně drž, hezouně."

Jack sebou ale vlastně ani moc neházel. Neměl na to sílu. Sípot dechu byl pořád slabší a slabší. Od těch lamp kolem postele bylo vedro jak v peci a horkej petrolej páchnul skoro stejně jako ta gangréna.

Litoval

jsem, že nás nenapadlo otevřít okno, než jsme začali, ale pak už bylo pozdě.

Zajda měla kleště, ale nemohla se s nima do tý díry dostat. "Do prdele s tím!" zařvala a mrskla je stranou. Pak dovnitř do tý krvavý díry vrazila prsty, prohmatávala to tam, dokud nenašla tu kulku, co tam vězela, vytáhla ji a hodila ji na podlahu. Johnnie se pro ni začal sklánět, ale ona ho zarazila: "Suvenýry posbíráš potom, hezouně. Ted' ho drž."

Začala do tý spouště, kterou nadělala, cpát gázu.

Johnnie zvednul utěrku a kouknul pod ni. "Za pět minut dvanáct," povídá jí s úsměvem. "Starej Zrzek Hamilton už nám pomalu začínal modrat."

Venku na cestě zastavilo auto. Klidně to mohli bejt poldové, ale v tý chvíli jsme stejně nemohli nic dělat.

"Podrž to tady," přikázala mi a ukázala na tu díru plnou gázy. "Nikdy jsem nebyla zrovna velká švadlena, ale pár stehů snad zvládnou."

Neměl jsem dvakrát chut' pokládat prsty kamkoli poblíž tý díry, ale rozhodně jsem jí nehodlal odmílovat. Stáhnul jsem kůži k sobě, a jakmile jsem to udělal, vytek zevnitř další hnis. Najednou se mi zvednul žaludek a já začal vydávat takový ty dávivý zvuky. Nedokázal jsem si pomoci.

"No tak," ušklíbla se na mě. "Když seš dost chlap na to, abys mačkal spoušť, seš přece dost chlap i na to, abys chvíli udržel zavřenou díru po kulce." Pak ho sešla ohromným, rozmáchlým stehama - vrážela jehlu dovnitř jako nic. Po prvních dvou stezech už jsem se nevydržel dívat.

"Díky," povídají Johnnie, když bylo hotovo. "Chci, abys věděla, že za tohle se o tebe postarám."

"Jen se neraduj předčasně," usadila ho. "Podle mě má šanci tak jedna ku dvaceti."

"On se z toho vylíže," prohlásil Johnnie.

Pak se dovnitř vříteli Dock a Volney. A v patách jim byl další člen jejich gangu - Buster Daggs nebo Draggs, už si nevzpomínám. Byl přej volat z telefonu na stanici městské služby a přišel s tím, že federálové mají v Chicagu plný ruce práce se zatýkáním všech, kdo by mohli mít něco společného s

Bremerovým únosem, což byla poslední větší facha Barke-rovic gangu. Jedním z těch, který sebrali, byl John J. (Boss) McLaughlin,

velký zvíře v chicagský politický mašinérii. Dalším byl doktor Joseph Moran, též známej jako Posera.

"Moran jim práskne, že tady jsme, to je jistý, jako že se hovno drží košile," povídá Volney.

"Třeba to ani není pravda," namítnul Johnnie. Jack byl teď v bezvědomí. Zrzavý vlasy měl rozprostřený po polštáři jako malý kousky drátu. "Třeba jsou to jen klepy."

"Na to radši nespolehej," obrátil se na něj Buster. "Slyšel jsem to od Timmyho O'Shea."

"Kdo je Timmy O'Shea? Že to tak ví?" ušklíbnul se Johnnie.

"Je to Moranův synovec," povídá Dock, a tím to bylo všechno jasný.

"Vím, na co myslíš, hezoune," kývnula Zajda na Johnnieho, "a radím ti, ať to radši hned pustíš z hlavy.

Jestli toho kluka naložíš do auta a budeš ho natřásat po silnicích mezi Aurorou a St. Paulem, je do rána tuhej."

"Můžete ho tu nechat," navrhnul Volney. "Až se tu ukážou poldové, budou se o něj muset postarat."

Johnnie tam jenom seděl, po tváři mu v čůrcích stejkal pot. Vypadal unaveně, ale přece se usmíval.

Johnnie ze sebe vždycky dokázal vydolovat úsměv. "Postaraj se o něj, to jo," prohodil, "ale rozhodně se s ním ne-potáhnou do nemocnice. Přimáčknou mu polštář na ksicht a nejspíš si na něj eště sednou."

Trochu jsem sebou při těch slovech trhnul, jistě chápete proč.

"Jen si to pořádně rozmysli," hučel do něj Buster, "protože ráno už bude tenhle barák celej obklíčenej. Já odsud padám okamžitě."

"Běžte všichni," prohlásil Johnnie. "Ty taky, Homere. Já tady s Jackem zůstanu."

"No tak to prr," zarazil ho Dock. "Já zůstanu taky."

"A proč vlastně ne?" přidal se Volney Davis.

Buster Daggs nebo Draggs na ně vytřeštil oči, jako kdyby se zbláznili, ale víte vy co? Mě to nepřekvapilo ani trochu. To byl prostě ten Johnnieho vliv na lidi.

"Já zůstávám taky," prohlásil jsem.

"Já se teda dekuju," nenechal se zviklat Buster.

"Fajn," povídá Dock. "Vezmeš s sebou Zajdu."

"To seš teda vedle," pustila se do něj Zajda. "Zrovna jsem dostala chuť vám uvařit."

"Tobě snad hráblo?" utrhnul se na ni Dock. "Je jedna hodina ráno a jsi po lokty zadělaná od krve."

"Je mi fuk, kolik je, a krev se uměje," opáčila ona. "Připravím vám, chlapi, tu největší snídani, jakou jste kdy jedli - vajíčka, slaninu, horký vdolky, sekanou."

"Já tě miluju. Vezmeš si mě?" obrátil se na ni Johnnie a my se všichni rozesmáli.

"Zatracená práce," zasakroval Buster. "Jestli se chystá snídane, tak to se zdržím."

Takže takhle došlo k tomu, že jsme se všichni rozhodli zůstat zašitý na tý farmě u Aurory, připravený položit život za člověka, kterej už byl - ať se to Johnniemu líbilo nebo ne - tak jako tak na cestě z tohohle světa. Zabarikádováli jsme přední dveře pohovkou a několika židlema a zadní dveře plynovejma kamnama, který stejně nefungovaly. Topit se dalo jen v kamnech na dřevo. Přinesli jsme si s Johnniem z fordky naše samopaly a Dock přitáhnul pár dalších z půdy. A taky bednu granátů a minomet s nábojema. Vsadím se, že jsme v těch končinách byli lip vybavený než armáda. Cha!

"Je mi fuk, kolik jich dostaneme, jen když jeden z nich bude ten parchant Melvin Purvis," prohlásil Dock.

Když nám Zajda začala servírovat baštu na stůl, pomalu se blížila hodina, kdy farmáři obyčejně lezou z postele. Chodili jsme se najíst po směnách, aby dva chlapi neustále sledovali dlouhou příjezdovou cestu. Buster jednou spustil poplach a my se všichni vrhli na svoje místa, ale byla to jen mlékárenská cisterna na hlavní silnici. Federálové se neukázali. Můžete tvrdit, že jsme měli mylný informace; já tvrdím, že to bylo spíš štěstí Johna Dillingera.

Jack mezitím pokračoval na svý neveselý cestě od špatnýho k ještě horšímu. Odpoledne následujícího dne už i Johnnie musel vidět, že Jack dlouho nevydrží, i když nahlas by to nikdy nepřiznal. Mně bylo líto hlavně tý holky. Když Zajda viděla, jak mezi těma velkýma černýma stehama vytejká nověj hnis, rozbrečela se. Vůbec nebyla k utišení. Chovala se, jako kdyby znala Jacka Hamiltona celej život.

"Nedá se nic dělat," povídá Johnnie. "Hlavu vzhůru, krásko. Udělala jsi, co jsi mohla. A pořád ještě se z toho může vylízt."

"To proto, že jsem tu kulku vyndala prstama," vzlykala. "Neměla jsem to dělat. Přece jsem věděla, že se to nemá."

"Ne, ty za to nemůžeš," snažil jsem se ji uklidnit. "To ta gangréna. Ta už tam byla předtím."

"Blbost," okřiknul mě Johnnie a sjel mě ostrým pohledem. "Infekce možná, ale žádná gangréna. Ani teď tam žádná gangréna není."

Přitom byla z toho hnisu jasně cejtit. Na to se nedalo nic říct.

Johnnie ze mě nespouštěl zrak. "Víš, jak ti říkal Hany, když jsme byli ještě v Pendletonu?"

Přikývnul jsem. Harry Pierpont a Johnnie byli vždycky nejlepší kámoši, ale mě Harry moc rád neměl.

Kdyby nebylo Johnnieho, nikdy by mě k sobě do gangu nevzal, protože nezapomínejte, že to byl na začátku Pierpontův gang. Harry mě měl za blba. To byla další z věcí, který by Johnnie nikdy nepřipustil ani o nich nemluvil. Johnnie si přál, aby spolu všichni vycházeli v dobrém.

"Chci, abys šel ven a nachytl pár pořádných kusů," povídá Johnnie, Jako když jsi byl v Pendletonu na rohožce. Pořádný masařky." Jakmile mě o tohle požádal, věděl jsem, že konečně pochopil, že to má Jack spočítaný.

Mucholap, tak mi říkal Harry Pierpont v pendletonský káznici, když jsme byli ještě mladý kluci a já často večer usínal s brekem a s hlavou pod polštářem, aby mě neslyšeli dozorci. No a Harry se nakonec usmažil na křesle v Ohiu, takže jsem možná nebyl jedinej blb.

Zajda zůstala v kuchyni a krájela zeleninu na oběd. Na plotně se něco vařilo. Zeptal jsem se jí, jestli by neměla nit, a ona povídá, že přece sám zatraceně dobře vím, že měla, copak jsem snad vedle ní nestál, když sešívala mého kámoše? Ale to jo, já na to, jenže ta byla černá a já potřebuju bílou. Pět šest kousků, asi takhle dlouhých. A podržel jsem natažený prostředníky asi osm palců od sebe. Chtěla vědět, na co je budu potřebovat. Řek jsem jí, že jestli je zvědavá, může se koukat oknem nad dřezem.

"Tam neuvidím nic než kadiboudu," ohrnula nos. "Nemám chuť sledovat vás, jak vykonáváte potřebu, pane Van Meter."

Na dveřích do spíže měla pověšenou tašku, a když ji prohrabala, vyndala špulku bílý nitě, ze který mi odřízla šest kusů. Mile jsem jí poděkoval a pak ji ještě požádal, jestli nemá náplasti. Vytáhla je ze šuplíku hned vedle dřezu - to proto, že se přej každou chvíli řízne do prstu, vysvětlila mi. Jednu náplast jsem si vzal a zamířil ke dveřím.

Do Pendletonu jsem se dostal za kradení peněženek na newyorský centrální lince, a to s Charliem Makleym, o kterým tu už taky byla řeč -ten svět je malej, co říkáte? Cha! Káznice v Pendletonu ve státě Indiána měla spoustu prostředků, jak nás, zlobivý kluky, zabavit. Byla tu prádelna, tesařská dílna a textilní továrna, kde vězňové šili košile a kalhoty, většinou pro dozorce trestaneckých zařízení v Indiáne. Říkali jsme tomu košilárna. Tu jsem si vylosoval i já - a seznámil jsem se tam s Johnniem a Harrym Pierpontem. Johnniemu a Harrymu nikdy nedělalo potíže "splnit limit", zato mě vždycky chybělo tak deset košil nebo paterý kalhoty, takže jsem si to pak musel odstát na rohožce. Dozorci si mysleli, že nestíhám, protože pořád dělám šaškárny. Harry Pierpont si to myslel taky. Ve skutečnosti jsem ale byl prostě pomalej a nešikovnej - což Johnnie podle všeho chápal. Proto jsem pořád vyváděl pitominy.

Když jste nesplnili limit, museli jste další den strávit v cele, kde byla na zemi malá rákosová rohožka, asi tak dvě stopy čtvereční. Museli jste si svlíknout všechno kromě ponožek a stát na ní celý den. Když jste sešlápli jednou, dostali jste nasekáno na prdel. Když jste sešlápli podruhy, jeden dozorce vás přidržel, zatímco druhý vám dal nakládačku. Když jste sešlápli potřetí, vysloužili jste si tejden na samotce. Směli jste vypít tolik vody, kolik jste chtěli, jenže to byla past, protože na záchod jste během celého dne měli povoleno jít jen jednou. Ajakmile uviděli, že tam stojíte a teče vám to po nohou, nejdřív vás zvalchovali a pak šoupli do díry.

Byla to děsná nuda. Nuda v Pendletonu stejně jako v Michigan City, ve věznici, který velel Já-Bůh.

Některý chlapi si sami pro sebe vyprávěli historky. Některý si zpívali. Některý sestavovali seznam ženskéjch, který vohnou, až se dostanou ven.

Já, já se naučil lovit mouchy do lasa.

Kadibouda je na lov much snad nejideálnější místo. Stoupnul jsem si hned u dveří a začal dělat smyčky na těch kouscích niti, co mi dala Zajda. Potom už stačilo jenom se co nejmní hejbat. To jsem se na rohožce naučil dokonale. A takový věci se nezapomínají.

Netrvalo to dlouho. Začátkem května už jsou mouchy venku, ale lítají zatím pomalu. A jestli si myslíte, že není možný chytit do lasa masařku... no, řeknu vám k tomu jediný: jestli vážně stojíte o soupeře, zkuste komára.

Třikrát jsem nahodil a už jsem měl první. Šlo to báječně; na rohožce jsem kolikrát strávil půlku dopoledne, než se mi podařilo lapit první. Sotva jsem ji chytil, ozvala se Zajda: "Co to tam proboha vyvádíš za čáry?"

Z dálky to asi vážně muselo vypadat, že ve vzduchu čaruju. Jen si zkuste představit, co z těch dvaceti yardů viděla: chlap postavený u ka-diboudy kolem sebe háže kusem nitě - po ničem, aspoň co je z ty dálky vidět -, jenže místo aby spadla k zemi, zůstane nit viset ve vzduchu! Byla chycená na pořádně macatý masaře. Johnnie by ji možná rozeznal, ale Zajda neměla Johnnieho oči.

Chytil jsem konec nitě a přilepil ho náplastí na kliku dveří kadiboudy. Pak jsem začal lovit další. A ještě další. Zajda vyšla ven, aby se podívala z větší blízkosti, a já jí povídám, že může zůstat, když bude zticha, tak to zkusila, jenže být zticha jí moc nešlo, takže jsem jí nakonec musel říct, že mi je všechny jen plaší a aby se radši vrátila dovnitř.

Lovil jsem u kadiboudy asi hodinu a půl - dost dlouho na to, abych už vůbec necejtil ten smrad. Pak se začalo dělat chladno a mouchy začínaly lenivět. Dostal jsem jich pět. Na pendletonský standardy to bylo slušný hejno, ale vzhledem k tomu, že jsem stál u kadiboudy, to mohlo být i lepší. Tak jako tak jsem radši šel dovnitř, dokud se ještě vůbec držely ve vzduchu.

Když jsem pomalým krokem přecházel přes kuchyň, Dock, Volney a Zajda se všichni řhtali a tleskali mi. Jackův pokoj ležel na druhé straně baráku a bylo tam přítomí. Právě proto jsem chtěl bílý nitě a ne černý. Vypadal jsem jako člověk se špagátama k neviditelnejm balónkům. Až na to, že bylo slyšet, jak mouchy bzučej - celý zmatený a vzteklý jako cokoli, co je chycený a neví jak.

"Já se poseru," povídá Dock Barker. "No vážně, Homere. Tos mě dostal. Kde ses tohle naučil?"

"V pendletonský káznici," vysvětlil jsem.

"Kdo ti to ukázal?"

"Nikdo. Prostě jsem to jednou začal dělat."

"Jak to, že se ty nitě nezamotají?" zeptal se Volney. Oči měl navrch hlavy. Lichotilo mi to, co vám budu povídat.

"To nevím," odpověděl jsem. "Všechny si lítají jenom ve svém prostoru a nikdy nejdou mimo. Je to vážně záhada."

"Homere!" křiknul odvedle Johnnie. "Jestli je máš, tak teď je ta nejlepší chvíle, aby sis sem s nima přichvátnul!"

Zamířil jsem přes kuchyni a mouchy táhnul za jejich ohlávky s sebou jako správný muší kovboj, když vtom mě Zajda chytila za ruku. "Dávej si pozor," pošeptala mi. "Tvůj přítel už je na cestě z tohoto světa a ten druhý to dost těžce nese. Dostane se z toho - potom -, ale teď se s ním musí opatrně."

Znal jsem ho líp než ona. Když si Johnnie vzal něco do hlavy, skoro vždycky to dostal. Tentokrát bohužel ne.

Jack seděl podeprtený polštářema, hlavu opřenou v rohu, ale přestože v obličeji vypadal bílejší jak papír, byl zpátky při smyslech. Těsně před koncem se ještě vrátil do tohoto světa, jak se to někdy stává.

"Homere!" povídá tak zřetelně, jak byste si mohli přát. Pak uvidí ty nitě a rozesměje se. Byl to chraplavý, sípavý smích, hodně nepříjemný na poslech, a okamžitě se rozkašlal. Kašel a smích, všechno dohromady. Z pusy mu vytryskla krev - pár kapek doletělo až na moje nitě. "Úplně jako v Michigan City!" plácnul se do stehna. Další krev, teď už mu stékala po bradě a na nátělník. "Jako za starých časů!" Zase se rozkašlal.

Johnnie se tvářil otřesně. Viděl jsem mu na očích, že chce, abych odešel dřív, než se Jackovi úplně roztrhnou plíce; ale zároveň věděl, že už na tom houby sejde, a jestli takhle Jack může umřít šťastně, potěše-nej pohledem na pár much pochyťaných u kadiboudy do lasa, tak ať to tak je.

"Jacku," povídám, "musíš se uklidnit."

"No jo, vždyť jsem v pořádku," usmál se se sípotem. "Pojď s nima sem! Pojď s nima sem, ať na ně vidím!" Ale než stačil říct něco dalšího, přepadnul ho znovu kašel, musel se předklonit k pokrčenejm kolenům, mezi kterejma měl zmuchlanou deku, celou kropenatou od kapiček krve.

Obrátil jsem se na Johnnieho a ten přikývnul. Už nejspíš v mysli překonal tu bariéru. Pokynul mi rukou. Pomalu jsem vykročil, nitě v mojí dlani vypadaly v tom přítmi jen jako rovný bílý linky. A Jack se chechtal tak, že si ani neuvědomoval, že ze sebe právě vykašlává poslední zbytky života.

"Pust' je," povídá mi hlasem tak nakřáplým, že jsem mu skoro nerozuměl. "Vzpomínám si..."

Vyhověl jsem mu. Pustil jsem je. Ještě jednu dvě vteřiny držely nitě

dole pohromadě - nejspíš slepený potem z mojí dlaně -, pak se ale rozdělily a zůstaly viset ve vzduchu.

Najednou se mi před očima vybavil Jack, jak stál na ulici po vyloupení banky v Mason City. Pálil ze samopalů a kryl mě s Johnniem a Lesterem, zatímco jsme hnali rukojmí k úniku-výmu autu. Všude kolem něj svištěly kulky, ale i přesto, že se mu jedna vážně zakousla do masa, vypadal, že bude žít navždycky. Ted' tu ležel s pokrčenýma kolenama pod dekou nasáklou krví.

"Ty vole, koukněte na ně," povídá, když bílý nitky začaly každá zvlášť stoupat.

"A to není všechno," ozval se Johnnie. "Mrkej na tohle." Pak udělal jeden krok ke kuchyňskému dveřím, otočil se a uklonil. Usmíval se, ale byl to ten nejsmutnější úsměv, jaký za celý svůj život viděl. Dělalí jsme, co bylo v našich silách; a nic lepšího než tohle jsme neuměli. "Vzpomínáš, jak jsem chodíval po rukou v košilárně?"

"Jasně! Na takovou prču bych nezapomněl!" zasmál se Jack.

"Dámy a pánové!" zvolal Johnnie. "Do manéže teď pro vaši potěchu a pobavení vstupuje John Herbert Dillinger!" Vyslovil svoje příjmení ne Dilindžr, ale Dilingr, jak to říkával jeho táta a jak to říkával i on sám, než začal bejt tak slavný. Pak jednou tlesknul a vrhnul se dopředu na ruce. Buster Crabbe by to nesvedl. Nohavice mu sklouzly ke kolenům a odhalily vršek ponožek a holeně. Z kapes se mu vysypaly drobáky a rozkutálely se po prknech. A Johnnie si v tomhle postoji začal vykračovat po podlaze, ohebně jako vždycky, a prozpěvoval u toho z plných plic: "Trá-ra-rá-bum-dy-dá!" Pak z kapsy vypadly i klíčky od ukradený Fordky. Jack se řehl chraplavým, přerušovaným smíchem - jako kdyby měl chřipku - a Dock Barker a Zajda a Volney, všichni namačkaný ve dveřích, se řehlali s ním. Mohli se úplně smíchy potřhat. Zajda začala tleskat a provolávat: "Bravo! Opakovat!" Mně se nad hlavou vznášely bílé nitky, všechny pořád jen kousek od sebe. Smál jsem se s ostatními, jenže pak jsem uviděl, k čemu se schyluje, a okamžitě jsem přestal.

"Johnnie!" vykřiknul jsem. "Johnnie, dávej pozor na pistoli! Dávej pozor na pistoli!"

To ta prokletá osmatřicítka, co nosil zastrčenou za kalhotama. Pomalu vyklouzávala zpod opasku.

"Co?" obrátil ke mně hlavu, a vtom pistole vypadla na podlahu na ty klíčky a vystřelila. Osmatřicítka není zrovna nejhluchnější pistole na světě,

ale v tom zadním pokoji to byla stejně slupka. A k tomu ten oslepující záblesk. Dock zařval a Zajda zavřískla. Johnnie neřek nic, jenom se v tý stojce přetočil a plácnul sebou břichem na podlahu. Nohama se pořádně praštil o zem, jen tak tak, že minul postel, ve který umíral Jack Hamilton. Pak zůstal bez hnutí ležet. Odsunul jsem bílé nitky a rozběhl se k němu.

Nejdřív jsem si myslel, že je po něm, protože když jsem ho otočil, měl celou pusku a jednu tvář od krve. Ale pak se posadil. Oťel si pusku, podíval se na krev, podíval se na mě.

"Do prdele, Homere, já jsem sám sebe postřelil?" povídá mi.

"Myslím, že jo."

"Jak zlý to je?"

Než jsem mu stačil odpovědět, že nevím, protlačila se kolem mě Zajda a utřela mu krev sukní. Vteřinu dvě si ho prohlížela, a pak povídá: "Nic vážného. Jenom škrábnutí." Teprve pozděj, když ho napatlala jódovou tinkturou, jsme zjistili, že ve skutečnosti jsou to škrábnutí dvě. Kulka mu profikla kůži na pravý straně horního rtu, pak letěla asi dva palce vzduchem a škrábla ho ještě jednou na tváři, těsně vedle oka. Potom se zaryla do stropu, ale ještě předtím sejmula jednu moji mouchu. Víím, že je to těžko k uvěření, ale je to pravda, přísahám. Moucha ležela na podlaze na malý hromádce bílé nitě, nezbylo z ní víc než pár nožiček.

"Johnnie?" ozval se Dock. "Myslím, že pro tebe mám špatnou zprávu, kamaráde." Ani nám nemusel říkat jakou. Jack pořád seděl opřenej o polštář, ale hlavu měl teď tak skloněnou, že se vlasama skoro dotýkal deky, co měl přetaženou přes kolena. Zatímco jsme prohlíželi Johnnieho zranění, Jack umřel. Dock nám řek, ať odvezeme tělo do jednoho štěrkovýho lomu asi dvě míle dál po cestě, těsně za

hranicema města Aurora. Pod dřezem byla láhev louhu a Zajda nám ji dala s sebou. "Víte, co s tím máte dělat, ne?"

"Jistě," přikývnul Johnnie. Ret měl přelepený jednou z jejích náplastí, na tom místě, kde už mu později nikdy neměl narůst knír. Řek to úplně bez výrazu a vyhnul se jejímu pohledu.

"Homere, dohlídni na to, ať to udělá," obrátila se na mě, pak ukázala palcem k zadnímu pokoji, kde ležel Jack zabalený do zakrváceného prostěradla. "Jestli ho najdou a identifikují dřív, než se dostanete do bezpečí, bude to pro vás o to horší. A pro nás možná taky."

"Vzali jste nás k sobě, když to nikdo jinej nechtěl udělat," povídá Johnnie. "Postarám se, abyste toho nikdy nemuseli litovat."

Usmála se na něj. Ženský měly pro Johnnieho vždycky slabost. Myslel jsem si, že tahle je výjimka, protože se k němu chovala tak příkře, ale teď jsem viděl, že není. Nedávala svoji náklonnost nijak najevo, protože věděla, že není zrovna z nejhezčích. Navíc, když je pohromadě partička ozbrojených chlapů v situaci, v jaký jsme byli my, rozumná ženská mezi nima nikdy nezačne vyvolávat rozbroje.

"Až se vrátíte, my už budeme pryč," povídá Volney. "Máma pořád mele o Floridě a že jí tam padnul do oka nějaký barák v Lake Weir."

"Drž hubu, Volney," šťouchnul ho hrubě do ramene Dock.

"No prostě se odsud děkujeme," uzavřel a promnul si to místo, kam ho Dock praštil. "A vy byste měli taky. Vezměte si věci rovnou s sebou. A cestou zpátky už se tady ani nezastavujte. Během chvilky se toho může hodně změnit."

"Dobře," přikývnul Johnnie.

"Aspoň že umřel šťastně," povídá Volney. "Umřel s úsměvem."

Já celou dobu neřikal nic. Pomalu mi začínalo docházet, že Zrzek Hamilton - můj dávný přítel - je vážně po smrti. Padnul z toho na mě příšernej smutek. Snažil jsem se místo toho myslet na to, jak ta kulka škrábla Johnnieho (a pak místo něj zabila moji mouchu), protože jsem měl dojem, že by mi to mohlo zvednout náladu. Ale nezvedlo. Cítil jsem se dokonce ještě hůř.

Dock mi potřás rukou, pak Johnniemu. Byl celý bledej a tvářil se zasmušile. "Nechápu, jak je možný, že jsme skončili zrovna takhle," povídá. "Jako kluk jsem si vždycky ze všeho nejvíc přál dělat strojuvůdce."

"Víš, něco ti řeknu," opáčil Johnnie. "Nemusíme si dělat starosti. Bůh se postará, aby nakonec všechno dobře dopadlo."

Vzali jsme Jacka na jeho poslední cestu, zabaleného do krvavého prostěradla a nacpaného na zadní sedačku té ukradený fordky. Johnnie nás zavezl až na konec šterkového lomu. Celou cestu to s náma házelo a poskakovalo, jak tam byla špatná cesta (na jízdu v terénu bych kdykoli vyměnil ford za terraplane). Pak vypnul motor a dotknul se náplastí na horním rtu. "Dneska jsem vyčerpal svoje poslední štěstí, Homere," povídá mi. "Teď mě dostanou."

"Takhle nemluv," zamračil jsem se.

"Proč ne? Je to pravda." Nebe nad náma bylo bílý a schylovalo se k dešti. Byl jsem si jistý, že někde mezi Aurorou a Chicagem (Johnnie rozhodnul, že se vrátíme tam, protože federálové nás určitě budou čekat v St. Paulu) nás chytne pěkný slejvák. Kdesi krákalý vrány. Kromě nich bylo slyšet už jen tikání chladnoucího motoru. Neustále jsem v zrcátku pokukoval po tom zabaleném těle na zadní sedačce. Viděl jsem výstupky loktů a kolen, jasně červený fleky v místech, kde se těsně před koncem předklonil a kašlal a smál se.

"Podívej se na tohle, Homere," povídá mi Johnnie a ukázal na osma-třicítku, kterou už měl zastrčenou zpátky za opaskem. Pak vytáhnul klíčky pana Francise a zatočil jima na konečcích prstů, kde už se mu znovu začínaly rýsovat papiláry, přestože šije nechal vyleptat. Na kroužku viselo kromě klíčků k fordce ještě asi pět dalších klíčů. A pak ta zaječí tlapka pro štěstí. "Když mi ta pistole vypadla, praštila do tohohle," pokračoval Johnnie. Pokýval hlavou. "Praštila do mého talismanu pro štěstí. Teď už mě čeká jen smůla. Pojď mi s ním pomoci."

Vyvlekli jsme Jacka na šterkové svah. Pak se Johnnie vrátil pro láhev louhu. Měla na etiketě velkou hnědou lebku se zkříženými hnátama.

Johnnie si kleknul a odhrnul prostěradlo. "Stáhni mu prsteny," přikázal mi a já mu je stáhnul. Johnnie šije dal do kapsy. Nakonec jsme za ně v Calumet City dostali jen pětadvacet dolarů, přestože se Johnnie

zapřísahal, že ten malej v sobě má právej brilliant.

"Ted' mu zvedni ruce."

Když jsem je zvednul, Johnnie na konec každýho prstu nalil víčko louhu. Tyhle otisky už se nikdy nevrátěj. Pak se sklonil nad Jackovým obličejem a políbil ho na čelo. "Strašně nerad to dělám, Zrzku, ale vím, že kdyby to bylo naopak, ty bys to samý udělal mně."

Pak nalil louh Jackovi na tváře a na pusy a na čelo. Louh zasyčel, zabublal a začal bělat. Když se mu začal požírat očnima víčkama, musel jsem se otočit. A pochopitelně to všechno nebylo k ničemu; tělo objevil nákej farmář, kterej si přijel pro šterk. Náká smečka psů odtahala většinu kamení, který jsme na něj naházeli, a ohlodala, co mu zbylo z tváře a rukou. Na zbytku těla ale i tak zůstalo dost jizev, aby poldové podle nich poznali Jacka Hamiltona.

A Johnnieho čekala už jen smůla, přesně tak. Cokoli od té chvíle udělal - až do toho večera, kdy ho Purvis a jeho vyodnáčkovany poskoci dostali před Biographem -, se obrátilo proti němu. Měl snad toho osud-nýho večera zvednout ruce nad hlavu a vzdát se? Ne, musím říct ne. Purvis ho chtěl vidět za každou cenu mrtvýho. Proto taky federálové vůbec neřekli chicagskejm poldům, že je Johnnie ve městě. Nikdy nezapomenu, jak se Jack smál, když jsem k němu přišel s těma mouchama na nitích. Byl to dobrej chlap. Všichni byli, aspoň z většiny, dobrý chlapi, který se dostali na šikmou plochu. A Johnnie byl ze všech nejlepš. Nikdo nepoznal opravdovějšího přítele. Udělali jsme spolu ještě jednu banku, Merchants National v South Bendu v Indiáne. Na tu fachu se k nám připojil ještě Lester Nelson. Když jsme prchali z města, vypadalo to, že za náma posílá olovo snad každej venkovskej strejc v Indiáne, ale i tak jsme se z toho dostali. Ale k čemu to bylo? Čekali jsme víc než sto táců, dost na to, abysme se uklidili do Mexika a žili si tam jako králové. Skončili jsme s ubohejma dvaceti tisícema, navíc většinou v mincích a ušmudlanejch dolarovkách.

Bůh se postará, aby nakonec všechno dobře dopadlo, to řek Johnnie Docku Barkerovi těsně předtím, než jsme se rozloučili. Byl jsem vycho-vávanej jako křesťan - uznávám, že jsem během života trochu sešel z cesty - a věřím tomu, že člověk nedostaneme víc, než je mu souzeno, a je to tak v pořádku; v očích Boha stejně nejsme víc než pár much uvázaných na niti a záleží jenom na tom, kolik radosti během toho svýho letu dokážeme rozdat. Když jsem se naposled viděl s Johnniem Dillingerem, byli jsme zrovna v Chicagu a on se smál něčemu, co jsem řek. To mi úplně stačí.

Jako kluka mě fascinovaly příběhy o desperátech z doby hospodářské krize, přičemž ze všeho nejvíc mě nadchli patrně Bonnie a Clyde od Arthura Penna. Na jaře 2000 jsem si znovu přečetl dějiny téhle éry, Dillingerovy dny od Johna Tolanda, a byl jsem uchvácen jeho líčením, jak se Dillingerův parťák Homer Van Meter v pendletonské káznici sám od sebe naučil

„;-!-“ i •! „|

chytat mouchy do lasa. Vleklá smrt Jacka "Zrzka" Hamiltona je zdokumentovanou skutečností; můj příběh o tom, co se stalo ve skrýši Docka Barkera, je pochopitelně čistá fikce... nebo mýtus, jestli se vám tohle slovo líbí víc; mně ano.

MÍSTNOST SMRTI

Byla to místnost smrti. Fletcher poznal, k čemu slouží, sotva se před ním otevřely dveře. Podlahu tvořily šedé průmyslové dlaždičky. Stěny byly z obíleného kamene, tu a tam potřísněné tmavými skvrnami, které mohly pocházet od krve - ano, v téhle místnosti zcela jistě tekla krev. Stropní světla chránily drátěné klece. Uprostřed místnosti stál dlouhý dřevěný stůl, za nímž seděly tři osoby. Před stolem byla prázdná židle - ta čekala na Fletchera. Vedle židle stál malý pojízdný stolek. Ležel na něm nějaký předmět, ale byl zakryt kusem hadru, podobně jako by sochař zahalil nedokončené dílo, když na něm zrovna nepracuje. Fletcher se nechal zpola dovést, zpola dovléct k židli, kterou tu pro něj připravili. Když v sevření strážného zavrával, ani se nepokusil získat sám od sebe rovnováhu. Bude-li vypadat ještě omámenější, než ve skutečnosti je, ještě vyděšenější a otupělejší, tím lip pro něj. Říkal si, že jeho šance na opuštění téhle místnosti v suterénu budovy ministerstva informací jsou tak jedna ku třiceti, a to byl možná ještě

hodně optimistický odhad. Ale ať byly jakkoli nízké, nehodlal je dál snižovat tím, že by na sobě dal znát sebemenší náznak bdělosti. Opuchlé oko, nateklý nos a rozbitý spodní ret mu v tomto ohledu mohly napomoci; stejně tak i strup zaschlé krve kolem úst, který vypadal jako tmavě červený plnovous. Jednou věcí si byl Fletcher jist: jestli se odsud dostane, pak ostatní - strážný i tribunál těch tří osob za stolem - budou muset být mrtví. Pracoval jako novinář a nikdy nezabil nic většího než sršeň, ale pokud bude muset zabít, aby se dostal z téhle místnosti, pak to udělá. Vzpomněl si na sestru, když odjížděla z domova. Vzpomněl si na sestru, jak

plave v řece se španělským jménem. Vybavil si polední světlo na hladině, světlo na rozvlněné řece, příliš ostré, aby se na ně dalo pohlédnout. To už stáli u židle před stolem. Strážný ho na židli strčil tak prudce, že ji Fletcher málem převrátil.

"Opatrně s ním, ne takhle. Už žádné nehody," pronesl jeden z mužů za stolem. Byl to Escobar. Mluvil na strážného španělsky. Po Escobarově levici seděl další muž. Po pravici asi šedesátiletá žena. Žena a druhý muž byli štíhlí. Escobar byl tlustý a celý mastný jako levná svíčka. Vypadal jako klasický filmový Mexikánec. Skoro jste čekali, kdy spustí: "Fazule? Fazule? My nepotřebujeme žádný pitomý fazule." Přesto právě tohle byl ministr informací. Čas od času se na městské televizní stanici osobně ujal přednesu předpovědi počasí v angličtině. Po každém takovém vystoupení dostával hromady dopisů od fanynek. V obleku nepůsobil tak mastně, jen hezky boubelatě. Tohle všechno Fletcher věděl. Napsal o Escobarovi asi tři nebo čtyři články. Byla to svérázná osobnost. A taky, alespoň pokud zvěsti nelhaly, osobnost s velkou zálibou v mučení. Středoamerický Himmler, pomyslel si Fletcher a k vlastnímu údivu seznal, že smysl pro humor - ač primitivní - člověka neopouští ani v takto pokročilém stadiu strachu.

"Pouta?" zeptal se strážný, rovněž španělsky, a jedna umělohmotná hned zvedl do vzduchu. Fletcher se snažil udržet si výraz otupělé nechápavosti. Jestli ho spoutají, je po všem. Šanci jedné ku třiceti může pustit z hlavy, klidně i šanci jedné ku stu.

Escobar se zběžně obrátil na ženu po své pravici. Měla velice tmavou plet', vlasy černé, protkané jaksi nepatřičnými bílými pramínky. Nad čelem se jí zvedaly, jakoby načechrané jemným vánkem. Těmi vlasy Fletcherovi připomínala Elsu Lancasterovou ve Frankensteinově nevěště. Upnul se na tuto podobnost s naléhavostí blízkou panice, stejně jako se prve upnul na vzpomínku oslnivého světla na řece nebo své rozesmáté sestry, když šla s kamarádkami do vody. Chtěl mít v hlavě obrazy, ne myšlenky. Obrazy mu teď byly vzácné. A myšlenky na místě jako tohle k ničemu nepotřeboval. Každá myšlenka, která člověka na místě jako tohle napadne, je špatná.

Žena Escobarovi nepatrně přikývla. Fletcher už si jí tady v budově párkrát všiml. Vždycky chodila oděná do šatů bez jasného střihu, jaké měla na sobě i teď. Bývala natolik často pohromadě s Escobarem, až Fletcher dospěl k závěru, že je to jeho sekretářka, osobní asistentka, možná dokonce životopiskyně - bůh ví, že muži Escobarova charakteru mívají dost velké ego na to, aby si pro podobný doprovod našli ospravedlnění. Teď Fletchera napadlo, jestli to náhodou celou dobu neviděl obráceně, jestli ona není jeho šéf.

V každém případě její přikývnutí Escobara uspokojilo. Když se obrátil zpátky k Fletcherovi, usmíval se. A když promluvil, promluvil anglicky. "Nebud'te hloupý, schovejte to pryč. Pan Fletcher je tu jen proto, aby nám pomohl v jistých záležitostech. Už brzy se bude vracet do své vlasti -" Escobar si povzdychl, aby dal najevo, jak hluboce toho lituje, "...ale zatím je náš vážený host."

My nepotřebujeme žádný pitomý pouta, pomyslel si Fletcher.

Žena, která vypadala jako hodně opálená Frankensteinova nevěsta, se naklonila k Escobarovi a cosi mu ve skrytu za dlaní pošeptala. Escobar s úsměvem přikývl.

"Ale samozřejmě, Ramóné, kdyby se náš host měl snažit o nějaké hlouposti nebo začal mít agresivní chování, musel byste ho trochu střelit." Hlasitě se zachechtal - takovým boubelatým televizním smíchem -, načež svá slova zopakoval ještě španělsky, aby mu Ramón porozuměl stejně dobře jako Fletcher.

Ramón vážně přikývl, připnul si pouta zpátky na opasek a ustoupil na periferii Fletcherova zorného pole. Escobar obrátil pozornost k Fletcherovi. Z jedné kapsy své sportovní košile poseté papoušky a barevným listovým vytáhl červenobílou krabičku: marlborky, nejoblíbenější cigarety lidí celého třetího světa. "Kouříte, pane Fletchere?"

Escobar položil krabičku na okraj stolu a Fletcher se po ní natáhl, ale pak ruku zase stáhl. S kouřením

skoncoval před třemi lety. V duchu si sice říkal, že jestli se odsud skutečně dostane, nejspíš se k tomuto zlovyku opět vrátí - jako se s velkou pravděpodobností vrátí i ke konzumaci tvrdých alkoholických nápojů -, ale zrovna v tuhle chvíli neměl na cigaretu chuť ani ji nepotřeboval. Jen chtěl, aby si všimli, jak se mu třesou prsty, nic víc.

"Možná potom. Teď by mi cigareta mohla -"

Mohla co? Escobara to nezajímalo; jenom chápavě přikývl a nechal červenobílou krabičku ležet, kde byla, tedy na okraji stolu. Fletcherovi se v hlavě zničehonic vynořila mučivá představa, v níž viděl sám sebe, jak se zastavuje u novinového stánku na Čtyřicáté třetí ulici a kupuje krabičku marlborek. Slíbil si, že jestli se odsud dostane, tak to udělá. Ano, udělá to, stejně jako se někteří lidé poté, co se jim vrátil zrak nebo se uzdravili z rakoviny, vydávají na pout' do Říma či Jeruzaléma.

"Ti muži, kteří vám tohle provedli -" Escobar mávnutím jedné ze svých nikterak oslnivě čistých rukou ukázal na Fletcherův obličej - "byli disciplinárně potrestáni. Ne ale nijak tvrdě a já sám nepřekypuji omluvami, jak jistě chápete. Ti lidé jsou velcí vlastenci, jako jsme i my tady. A jako jste i vy sám, pane Fletchere, nemám pravdu?"

"Asi ano." Jeho role mu teď předepisovala tvářit se co nejvyděšeněji, co nejpodlézavěji, tvářit se jako člověk, který by řekl cokoli, jen aby se odsud dostal. Rolí Escobarovou bylo působit konejšivým dojmem, přesvědčit toho muže na židli, že jeho opuchlé oko, rozbitý ret a uvolněný zub nic neznamenají; šlo jen o nedorozumění, které se jistě brzy podaří vysvětlit, a až se tak stane, bude moci svobodně odejít. Stále ještě se snažili jeden druhého oklamat, dokonce i tady, v místnosti smrti.

Escobar obrátil pozornost ke strážnému Ramónovi a promluvil svižnou španělštinou. Fletcherova znalost jazyka sice nebyla natolik dobrá, aby pochytíl všechno, ale přece jen v tomhle prohnitém hlavním městě nemůžete strávit skoro pět let, aniž byste si vybudovali poměrně slušný slovník; španělština rozhodně nepatří mezi nejobtížnější světové jazyky a jak Escobar, tak jeho přítelkyně Frankensteinova nevěsta si to nepochybně uvědomovali.

Escobar se ptal, jestli sbalili Fletcherovy věci a jestli ho odhlásili z hotelu Magnificent. Si. Escobar chtěl vědět, jestli venku před ministerstvem informací čeká vůz, který pana Fletchera dopraví na letiště, až bude výslech u konce. Si, za rohem na ulici Pátého května.

Escobar se vrátil pohledem k Fletcherovi a otázal se: "Rozuměl jste, na co jsem se ptal?" Jeho rozuměl znělo spíše jako rozuměl a Fletcher si znovu vybavil jeho výstupy na televizní obrazovce. Nyzký tlak? Jaký nyzký tlak? My nepotřebujeme žádný pitomý nyzký tlak.

"Ptal jsem se, jestli jste odhlášený z vašeho hotelového pokoje - i když po takové době jste se tam už skutečně zabydlel, vidíte? - a jestli je připraven vůz, který vás po konci našeho rozhovoru odveze na letiště." Až na to, že ve španělštině neužil výrazu rozhovor.

"Vá-ážně?" Znělo to, jako by nemohl uvěřit vlastnímu štěstí. Nebo Fletcher aspoň doufal, že to tak znělo.

"Prvním letadlem společnosti Delta odletíte do Miami," dodala Fran-kensteinova nevěsta. Hovořila bez známky španělského přízvuku. "Pas dostanete, jakmile se letadlo dotkne americké půdy. Nikdo vám nechce ublížit ani vás tu držet, pane Fletchere - tedy za předpokladu, že nám pomůžete v našem pátrání -, ale hodláme vás vyhostit, v tom ať je mezi námi jasno. Vypakovat vás. Prostě vám dát padáka, jak říkáte vy Američani."

Byla mnohem falešnější než Escobar. Fletchera pobavilo, že ji mohl pokládat za Escobarovu asistentku. A to si říkáš novinář, blesklo mu hlavou. Pochopitelně kdyby byl jen novinář, dopisovatel Timesů ve Střední Americe, neseděl by teď tady v suterénu budovy ministerstva informací, kde skvrny na zdi až podezřele připomínají krev. Pouhým novinářem přestal být někdy před šestnácti měsíci, přibližně v době, kdy se poprvé setkal s Núñezem.

"Chápu," přikývl.

Escobar si vzal cigaretu. Zapálil si ji pozlaceným zippem. Do jedné strany zapalovače byl vsazený falešný rubín. "Jste připraven pomoci nám v našem pátrání, pane Fletchere?"

"Mám snad na výběr?"

"Vždycky máte na výběr," odvětil Escobar, "ale zdá se mi, že v naší zemi už jste si prošoupal koberec. Říkáte to tak, vidíte, prošoupat si koberec?"

"Skoro," přisvědčil Fletcher. Musíš se mít sám před sebou na pozoru a nesmíš jim uvěřit, pomyslel si. Touha uvěřit je docela přirozená a možná je přirozená i touha říkat pravdu - obzvláště poté, co tě vytáhli z tvé oblíbené kavárny a nechali tě zbít muži, kteří páchli po rozvařených fazolích -, ale i když jim dáš, co chtějí, nijak ti to nepomůže. Toho se musíš držet, to je ta jediná myšlenka, která ti v místnosti jako tahle může pomoci. Co ti říkají, není vůbec důležité. Důležitá je jen ta věc na stolku vedle tebe, ta věci přikrytá kusem hadru. Důležitý je ten chlap, který dosud neřekl ani slovo. A ty fleky na zdech, samozřejmě. Escobar se předklonil a zatvářil se vážně.

"Popíráte, že jste posledních čtrnáct měsíců poskytoval určité informace muži jménem Tomáš Herrera, který je dál předával jistému komunistickému vzbouřenci jménem Pedro Núñez?"

"Ne," zavrtěl Fletcher hlavou. "Nepopírám." Aby udržel svou roli

v téhle šarádě - šarádě stručně definované rozdílem mezi slovy rozhovor a výslech - na patřičné úrovni, měl by se teď začít ospravedlňovat, snažit se všechno vysvětlit. Jako by snad někdy v historii světa někdo vyhrál politickou debatu v místnosti podobné téhle. Nenacházel v sobě však sílu to udělat. "Šlo o trochu delší dobu. Myslím, že dohromady skoro rok a půl."

"Dejte si cigaretu, pane Fletchere." Escobar otevřel šuplík a vytáhl z něj tenkou složku.

"Zatím ne. Děkuju."

"OK." Z Escobarových úst to pochopitelně znělo jako ho-kej místo oukej. Když uváděl televizní počasí, kluci v režii za něj někdy místo meteorologické mapy promítli fotku ženské v bikinách. Jakmile si toho Escobar všiml, rozesmál se, začal mávat rukama a plácet se do hrudi. Lidem se to líbilo. Bylo to směšné. Bylo to, jako když se řekne ho-kej. Bylo to, jako když se řekne pitomý fazule.

Escobar otevřel složku, cigaretu uprostřed mezi rty, odkud mu kouř stoupal přímo do očí. Podobně jste tady na jihu vidali kouřit staříky na nárožích, staříky, kteří dosud nosili slamáky, sandály a pytlovité bílé kalhoty. Escobar se teď usmíval. Sice u toho tiskl rty k sobě, aby mu marl-borka nevypadla z pusy na stůl, ale usmíval se. Vytáhl z tenké složky lesklou černobílou fotografii a posunul ji před Fletchera. "Tady je váš přítel Tomáš. Moc mu to nesluší, co říkáte?"

Byl to ostře kontrastní záběr obličeje. Připomněl Fletcherovi fotografie jednoho nepříliš známého fotografa ze čtyřicátých a padesátých let, který si říkal Weegee. Byl to portrét mrtvého muže. Oči měl otevřené. Odrážel se v nich blesk a dodával jim tak zdání života. Nebylo vidět žádnou krev, jen jedinou modřinu a žádnou krev, a přesto Fletcher okamžitě věděl, že ten muž je mrtvý. Měl učesané vlasy, dosud se v nich daly rozeznat rýhy po zubech hřebenu a v očích mu zářila ta drobná světélka, ale ty vyvolalo jen odražené světlo blesku. Okamžitě jste poznali, že ten muž je mrtvý.

Modřina zdobila levý spánek, měla tvar komety a kůže vypadala jako spálená střelným prachem, ale nebylo vidět díru po kulce ani krev a lebka nebyla nijak zdeformovaná. I výstřel z pistole s malou ráží, jako třeba z dvaadvacítky, spálí kůži a poškodí lebku.

Escobar si vzal fotografii zpět, uložil ji do složky, zaklapl desky

a pokrčil rameny, jako by chtěl říct Vidíte? Vidíte, co se může stát? Když pokrčil rameny, odpadl z cigarety na stůl popel. Hranou masité ruky ho smetl na šedou dlaždičkovou podlahu.

"Nechtěli jsme vás vlastně obtěžovat," pronesl Escobar. "Proč bychom měli? Tohle je malá země. Jsme malí lidé v malé zemi. The New York Times jsou velké noviny ve velké zemi. Máme sice svou hrdost, to ano, ale máme taky..." Escobar si prstem poklepal na spánek. "Rozumíte?"

Fletcher přikývl. Pořád před sebou viděl Tomáše. Přestože fotografie už byla zpět ve složce, pořád ho viděl, pořád viděl rýhy, které hřeben zanechal v Tomášových tmavých vlasech. Jídal obědy, které uvařila Tomášova žena, sedával u nich na podlaze a s Tomášovou nejmladší, asi pětiletou dcerkou se díval na kreslené grotesky. Na Torna a Jerryho, s těmi několika málo dialogy namluvenými ve španělštině.

"Opravdu vás nechceme obtěžovat," pokračoval Escobar a kouř, který stoupal z cigarety, se mu roztahoval po obličeji a obtáčel se mu kolem uší, "ale dlouhou dobu jsme se dívali. Vy jste nás neviděl - možná, protože jste tak velký a my jen úplně malí -, ale dívali jsme se. Věděli jsme, že vy víte, co ví Tomáš, a tak jsme si došli pro něj. Zkoušeli jsme ho přesvědčit, aby nám řekl, co ví, abychom nemuseli obtěžovat vás, ale neřekl. Nakonec jsme poprosili tady Heinze, aby se pokusil mu otevřít pusku. Heinz, ukaž panu Fletcherovi, jak jsi se pokoušel přesvědčit Tomáše k řeči, když seděl přesně tady, kde teď sedí pan Fletcher."

"Bude mi potěšením," přikývl Heinz. Anglicky mluvil s newyorským akcentem s výraznými nosovkami. Byl celý plešatý až na nevelké chomáčky vlasů nad ušima. Nosil drobné brýle. Escobar vypadal jako filmový Mexikánec, žena jako Elsa Lancasterová ve Frankensteinově nevěstě, Heinz jako herec v televizní reklamě, ten, co vysvětluje, proč je na bolest hlavy nejlepší právě Excedrin. Obešel své kolegy k pojízdnému stolku, věnoval Fletcherovi spiklenecký a trochu šibalský pohled, načež strhl hadr na vrchu. Pod ním ležel nějaký přístroj, cosi se stupnicemi a světélky, nyní ovšem zhasnutými. Fletchera nejprve napadlo, že je to detektor lži - to by nepochybně dávalo smysl -, ale nad ovládacím panelem, připojen k boku přístroje tlustou černou šňůrou, ležel jakýsi předmět s gumovým držadlem. Připomínal nějaké rydlo nebo snad plnicí pero. Neměl ale psací hrot. Zužoval se jen do tupé ocelové špičky.

Pod přístrojem byla ještě polička. Na ní ležela automobilová baterie značky DELCO. Vývody baterie přikrývaly gumové čepičky. Od gumových čepiček se táhly dráty do zadní části přístroje. Ne, žádný detektor lži. I když pro tyhle lidi možná plnil stejnou funkci.

Heinz se živě rozhovořil s nadšením člověka, který rád mluví o své práci. "Je to v podstatě jednoduché, skutečně, jen nepatrně upravené zařízení, jehož prostřednictvím dávají neurologové elektrické šoky lidem postiženým unipolární neurózou. Pouze s tím rozdílem, že to moje dá mnohem větší ránu. Zjistil jsem, že bolest je ve skutečnosti druhořadá. Většina lidí si bolest ani nepamatuje. K řeči je většinou přiměje samotný odpor k celé proceduře. Skoro by se v tom dal hledat nějaký atavismus. Jednou bych o tom rád napsal studii."

Heinz zvedl pero za izolované gumové držadlo a podržel si ho před očima.

"Dá se tím dotýkat končetin... trupu... samozřejmě genitálií... ale také se to dá zavést do míst, kam - odpusťte mi tu hrubost - slunce nikdy nesvítí. Člověk, kterému zelektrizujete stěva, na to nikdy nezapomene, pane Fletchere."

"To jste udělal Tomášovi?"

"Ne," odvětil Heinz a vrátil pero opatrně před generátor elektrických šoků. "Dostal na poloviční výkon ránu do ruky, jen aby pochopil, proti čemu stojí, a když pořád odmítal mluvit o El Cóndorovi -"

"Detaily vynech," přerušila ho Frankensteinova nevěsta.

"Omlouvám se. Když nám pořád odmítal říct, co jsme chtěli vědět, přiložil jsem mu tyčku ke spánku a dal mu další odměřenou ránu. Pečlivě odměřenou, to přísahám, na poloviční výkon, ani o trochu víc. Dostal záchvat a zemřel. Domnívám se, že mohlo jít o epilepsii. Nevíte, jestli byl epileptik, pane Fletchere?"

Fletcher zavrtěl hlavou.

"Já jsem přesvědčený, že byl. Pitva ukázala, že srdce měl v nejlepším pořádku." Heinz si složil své dlouhoprsté dlaně na břicho a zahleděl se na Escobara.

Escobar vyndal cigaretu z prostředku úst, podíval se na ni, upustil ji na šedé dlaždičky a zašlápl ji. Pak zvedl oči k Fletcherovi a usmál se. "Smutný konec, ano. Teď se vás zeptám na několik otázek, pane Fletchere. Většina z nich - to vám řeknu na rovinu - jsou otázky, na které Tomáš

Herrera odmítl odpovědět. Doufám, že vy neodmítnete, pane Fletchere. Líbíte se mi. Sedíte tu důstojně, nebrečíte ani neškemráte, ani si nemočíte na kalhoty. Líbíte se mi. Víím, že děláte jenom to, čemu věříte. To je vlastenectví. A tak vám radím, můj příteli, bude nejlepší, když mi na mé otázky odpovíte rychle a pravdivě. Nechcete přece, aby Heinz použil svůj přístroj."

"Řekl jsem, že vám pomůžu," prohlásil Fletcher. Smrt byla blíž než stropní světla za chytře vymyšlenými drátěnými klecemi. Bolest, naneštěstí, ještě blíž. A jak blízko byl Núñez, El Cóndor? Blíž, než si tihle tři mysleli, ale přece ne dost blízko, aby mu pomohl. Kdyby Escobar a Fran-kensteinova nevěsta počkali ještě další dva dny, možná jen dalších čtyřiaadvacet hodin... jenže nepočkali, takže teď seděl v místnosti smrti. Teď se mělo ukázat, co v něm skutečně je.

"Ano, to jste řekl, a radím vám, abyste se toho držel," promluvila žena velice zřetelně. "My se totiž nenecháme vodit za nos, gringo."

"Vím, že nenecháte," přisvědčil Fletcher naříkavým, roztřeseným hlasem.

"Teď, myslím, máte určitě chuť na tu cigaretu," řekl Escobar, a když Fletcher zavrtěl hlavou, Escobar si vzal jednu sám, zapálil ji, pak se zamyslel. Nakonec znovu vzhledl. Cigaretu mu trčela uprostřed obličeje zrovna jako ta předešlá. "Přijde Núñez brzy?" zeptal se. "Jako Zorro v tom filmu?"

Fletcher přikývl.

"Jak brzy?"

"Nevím." Fletcher si moc dobře uvědomoval přítomnost Heinze, který tu stál vedle svého pekelného stroje, dlouhoprsté dlaně složené na břicho, připravený okamžitě se rozhovět o lidské bolesti, jen co dostane příležitost. Stejně dobře si byl vědom i přítomnosti Ramóna po pravé straně, na okraji svého zorného pole. Nemohl se tam podívat, nicméně odhadoval, že Ramónova ruka odpočívá na pažbě pistole. Ale už tu byla další otázka.

"Až přijde, zaútočí na posádku v kopcích El Cándido, na posádku u St. Thérasy, nebo půjde přímo do města?"

"Na posádku u St. Thérasy," odpověděl Fletcher.

Půjde přímo do města, řekl mu Tomáš, zatímco se jeho žena s dcerkou dívaly v televizi na kreslené grotesky a usazený bok po boku na podlaze

ujídaly popcorn z bílé misky s modrým proužkem kolem dokola. Fletcher si na ten modrý proužek vzpomínal. Úplně jasně. Fletcher si vzpomínal na všechno. Udeří přímo do srdce. Žádný okolky.

Zasáhne srdce, jako když chce člověk zabít upíra.

"Nebude chtít televizní studio?" ptal se dál Escobar. "Nebo vládní rozhlas?"

Nejdřív rozhlasovou stanicí na Civil Hillu, vysvětloval Tomáš, zatímco v televizi běžely kreslené grotesky. Jerry vždycky zmizel v obláčku prachu dřív, než další z Tomových důmyslných pastí stačila sklapnout, jen zakmital nožičkami a byl fuč.

"Ne," odpověděl Fletcher. "El Cóndor prý říká: ‚Ať si klidně žvatlají.‘"

"Má rakety? Rakety země-vzduch? Proti vrtulníkům?"

"Ano." To byla pravda.

"Hodně?"

"Jen pár." To pravda nebyla. Núñez jich měl víc než šedesát. Armáda celé země vlastnila jen asi deset vrtulníků - navíc ubohých ruských, které toho stejně nikdy moc nenalétaly.

Frankensteinova nevěsta poklepala Escobarovi na rameno. Escobar se k ní naklonil. Tentokrát mu cosi zašeptala bez zakrývání úst dlaní. Ani k tomu neměla důvod, protože rty se jí sotva pohnuly. Tohle umění si Fletcher vždycky spojoval s vězením. Nikdy sám ve vězení nebyl, ale viděl to ve filmech. Když Escobar šeptal odpověď, zvedl masitou dlaň, aby si ústa přikryl.

Fletcher je sledoval a čekal. Věděl, že žena Escobarovi řekla, že lže. Brzy získá Heinz nová fakta pro svou studii: Několik předběžných postřehů v otázce elektrizování střev a případných následků u neochotně spolupracujících osob při výslechu. Fletcher zjistil, že strach v něm stvořil dvě nové osobnosti, nebo přinejmenším dvě, jisté pod-Fletchery s vlastními bezcennými, nicméně poměrně vlivnými názory na to, jak to bude všechno pokračovat. Jeden byl plný smutné naděje, druhý pouze smutný. Ten se smutnou nadějí, to byl pan Možná opravdu, jako třeba možná mě opravdu nechají jít, možná na ulici Pátého května opravdu čeká zaparkované auto, hned za rohem, možná mě opravdu chtějí vyhostit, možná zítra ráno opravdu přistanu v Miami, vyděšený, ale naživu a tohle všechno už mi v tu chvíli bude připadat jen jako zlý sen.

Ten druhý, ten jenom čistě smutný, to byl pan I kdyby se mi to povedlo. Fletcher by je možná dokázal zaskočit nečekaným pohybem -přece jen vypadal dost pocuchaný a oni se naopak tvářili dost sebejistě, takže ano, možná by je dokázal zaskočit.

Jenže i kdyby se mi to povedlo, Ramón mě zastřelí.

A co kdyby se vrhl na Ramóna? Kdyby se mu podařilo ukořistit pistoli? Bylo to nepravděpodobné, ale ne nemožné; ten chlap byl dost tlustý, ještě tlustší než Escobar, přinejmenším o patnáct kilo, a při dýchání mu hvízdalo v nose.

/ kdyby se mi to povedlo, Escobar s Heinzem na mě budou klečet dřív, než stačím vystřelit.

A možná i ta žena; uměla mluvit, aniž při tom hýbala rty; klidně by mohla umět i judo nebo karate nebo tae kwon do. A kdyby je přesto všechny postřílel a unikl z téhle místnosti?

/ kdyby se mi to povedlo, budou všude další strážé - uslyší výstřely a seběhnou se sem.

Ačkoli místnosti jako tahle bývají většinou zvukotěsné, ze zřejmých důvodů. Ale i kdyby se dostal nahoru po schodech a ven ze dveří až na ulici, byl to všechno teprve začátek. A pan I kdyby se mi to povedlo

poběží celou cestu s ním, ať už ten útěk bude trvat jakkoli dlouho.

Potíž byla v tom, že ani pan Možná opravdu, ani pan I kdyby se mi to povedlo mu nemohli nijak pomoci; byly to jen přeludy, lži, kterými se snažila ukonejšit jeho stále zoufalejší mysl. Lidé jako on se z místností jako tahle nevymluví na svobodu. Možná by si mohl zkusit vytvořit ještě třetího Fletchera, pana Třeba to vyjde, a pustit se do toho. Neměl co ztratit. Jen se musel postarat, aby jim nedošlo, že to ví.

Escobar a Frankensteinoва nevěsta se od sebe odtáhli. Escobar si vrátil cigaretu zpátky mezi rty a usmál se na Fletchera. "Lžete nám, amigo."

"Ne," odvětil. "Proč bych lhal? Myslíte, že se odsud nechci dostat?"

"Nevíme, proč nám lžete," pronesla žena s úzkým obličejem. "Stejně jako nevíme, proč jste se vlastně rozhodl pomáhat Nufiezovi. Někdo tu hádal, že za to může ta vaše americká naivita, a já nepochybuju, že skutečně sehrála jistou roli, ale nedá se na ni svádět všechno. Ovšem na tom nezáleží. Domnívám se, že nadešel čas na drobnou ukázkou. Heinzi?"

Heinz se s úsměvem obrátil ke svému přístroji a zapnul ho. Ozvalo se

podobné hučení, jako když se zahřívá nějaké staré rádio, a rozsvítila se tři zelená světélka.

"Ne," vykřikl Fletcher a pokusil se vstát. Hlavou mu blesklo, že hrát panikaření mu docela jde, a vlastně aby taky ne. Vždyť skutečně panikařil nebo k tomu neměl daleko. Představa, že by se ho měl Heinz kdekoli dotknout tím nerezovým šidítkem pro Pygmeje, ho děsila. Nicméně další část jeho já, velice chladná a vypočítavá, věděla, že přinejmenším jeden šok bude muset vydržet. Neměl v hlavě nic natolik promyšleného, aby se tomu dalo říkat plán, ale věděl, že přinejmenším jeden šok bude muset vydržet.

Pan Třeba to vyjde na tom trval.

Escobar kývl na Ramóna.

"Tohle nesmíte, jsem americký občan a pracuji pro New York Times, spousta lidí ví, kde jsem."

Na levé rameno mu dopadla těžká ruka a zatlačila ho zpátky na židli. V témže okamžiku se mu hluboko do pravého ucha zaryla hlaveň pistole. Bolest byla tak nečekaná, že se Fletcherovi před očima roztančily hvězdičky. Vykřikl, ale ten výkřik mu připadal jaksi tlumený. Protože měl ucpané ucho, pochopitelně - měl ucpané jedno ucho.

"Natáhněte ruku, pane Fletchere," vyzval ho Escobar a rty se mu kolem cigarety opět stáhly do úsměvu.

"Pravou," upřesnil Heinz. Držel pero za gumovou rukojeť, jako by se s ním skutečně chystal psát, a jeho přístroj tiše hučel.

Fletcher sevřel prsty pravé ruky opěradlo židle. Už si nebyl jistý, jestli to všechno doopravdy jen hraje - hranice mezi předstíráním a skutečnou panikou se nadobro setřela.

"Udělejte to," poručila mu žena. Ruce měla složené na stole; teď se nad ně předklonila. V obou panenkách jí zářila malá světlá tečka, jako špendlíková hlavička. "Udělejte to, jinak neručím za následky."

Fletcher začal povolovat sevření prstů na opěradle, ale než stačil zvednout ruku, vyrazil Heinz kupředu a zapíchl špičku tupého pera do hřbetu Fletcherovy levačky. Byla jeho cílem patrně už od začátku - rozhodně k ní měl blíže než k pravačce.

Ozvalo se zapraskání, velice slabé, jako prasknutí větvičky, a prsty Fletcherovy levé ruky se sevřely v pěst tak pevně, až se mu nehty zaryly do dlaně. Od zápěstí k předloktí se mu rozlila zvláštní nevolnost, pak dál k pošukávajícímu lokti a nakonec k rameni, po jedné straně krku až do dásní. Cítil elektrický šok dokonce i v zubech na levé straně, nebo možná v plombách. Z hrdla mu uniklo zasténání. Skouskl si jazyk a trhl sebou na židli ke straně. Tlak pistole na uchu ustal a Ramón ho zachytil. Kdyby to neudělal, zřítel by se Fletcher na šedé dlaždičky.

Ocelové pero se odtáhlo. Na místě, kde se ho dotýkalo, mezi druhým a třetím kloubem prostředníčku na levé ruce, zůstal malý žhavý bod. Ten jediný skutečně bolel, přestože celou paži se dosud rozléval oheň a svaly sebou cukaly. Přesto to byl příšerný pocit, dostat takový šok. Fletcher zcela vážně uvažoval o tom, že by klidně zastřelil vlastní matku, jen aby se vyhnul dalšímu doteku toho malého ocelového šidítka.

Atavismus, nazval to Heinz. Doufal, že o tom jednou napíše studii.

Vtom se k němu sklonila Heinzova tvář, zuby vyceněné ve slabomyslném úsměvu, oči celé rozzářené.

"Jak byste to popsal?" zaječel. "Honem, dokud je ten prožitek čerstvý, jak byste ho popsal?"

"Jako smrt," pronesl Fletcher hlasem, který vůbec nezněl jako jeho vlastní.

Heinz byl dočista unesený. "Ano! A podívejte, pomočil se! Ne moc, jen trochu, ale přesto... a pane Fletchere -"

"Uhni," přikázala mu Frankensteinova nevěsta. "Nedělej ze sebe vola. Nech nás pracovat."

"A to bylo jen na čtvrtinový výkon," prohlásil Heinz bázlivě důvěrným tónem, pak odstoupil a znovu si složil dlaně na břicho.

"Pane Fletchere, zklamal jste mě," pronesl vyčítavě Escobar. Vyndal z úst špaček cigarety, prohlédl si ho, pak ho hodil na podlahu.

Cigareta, napadlo Fletchera. Cigareta, to je ono. Šok mu vážně pošramotil ruku - svaly sebou pořád ještě škubaly a na sevřené pěsti viděl krev -, ale jako by mu znovu probudil k životu mozek, rozjasnil ho. Přesně k tomu ostatně šokové terapie slouží.

"Ne... chci vám pomoci..."

Ale Escobar zavrtěl hlavou. "Víme, že Núñez přijde do města. Víme, že obsadí cestou rozhlasovou stanici, když bude moci... a asi bude."

"Na nějaký čas," doplnila ho Frankensteinova nevěsta, Jen na nějaký čas."

Escobar přikývl. "Jen na nějaký čas. Je to věc dní, možná hodin. Nemá to význam. Jenom jsme vám hodili kus lana, abychom viděli, jestli si sám uvážete oprátku... a to jste udělal."

Fletcher se na židli napřímil. Ramón se stáhl asi o dva kroky dozadu. Fletcher se zahleděl na hřbet levé ruky a spatřil tam malou modřinu, podobnou té, kterou viděl na mrtvé tváři Tomáše na fotografii. A tuhle stál Heinz, jenž Fletcherova přítele připravil o život, hezky vedle svého přístroje, dlaně složené na pupku, celý usměvavý, a možná právě přemýšlel o studii, kterou se chystal napsat, o slovech a grafech a malých obrázcích označených obr. 1 a obr. 2, a pokud Fletcher věděl, třeba i obr. 994.

"Pane Fletchere?"

Fletcher vzhledl k Escobarovi a napjal prsty levé ruky. Svaly sebou stále ještě cukaly, ale už to přecházelo. Byl přesvědčený, že až přijde čas, bude schopen tu ruku použít. A když ho Ramón zastřelí, tak co? Jen ať Heinz vyzkouší, jestli ten jeho vynález dokáže taky křísit mrtvé.

"Věnujete nám pozornost, pane Fletchere?"

Fletcher přikývl.

"Proč chcete chránit tohohle Núneze?" zeptal se Escobar. "Proč chcete trpět, abyste tohohle člověka chránili? Bere kokain. Když tu svoji revoluci vyhraje, prohlásí se prezidentem na doživotí a bude prodávat kokain do vaší země. Bude v neděli chodit na mši a zbytek týdne spát se svými kokovými děvkami. Takže kdo nakonec vyhraje? Možná komunisti. Možná společnosti jako United Fruit. Ale ne lid." Escobar hovořil tiše. Oči mu zvlhly. "Pomozte nám, pane Fletchere. Ze své vlastní svobodné vůle. Nenut'te nás, ať vás musíme donutit ke spolupráci. Nenut'te nás s vámi manipulovat." Zahleděl se na Fletchera zpod jednoduté čáry hustého obočí. Zahleděl se na něj svýma soucitnými kokršpanělíma očima.

"Pořád ještě se můžete dostat na to letadlo do Miami. Budete si během letu přát drink, vid'te?"

"Ano," přisvědčil Fletcher. "Pomůžu vám."

"Skvělé." Escobar se usmál, pak pohlédl na ženu.

"Má rakety?" zeptala se.

"Ano."

"Hodně?"

"Aspoň šedesát."

"Ruské?"

"Některé. Ostatní přišly v bednách s izraelskými značkami, ale písmo na raketách samotných vypadá jako japonské."

Přikývla, patrně spokojená. Escobar jen zářil.

"Kde jsou?"

"Všude. Na to, že byste je ukořistili, můžete zapomenout. Navíc jich možná tak deset zůstalo ještě v Ortizu." Fletcher věděl, že tohle není pravda.

"A Núñez?" ptala se dál. "Je El Cóndor taky v Ortizu?"

Dobře věděla, že není. "Je v džungli. Pokud vím, tak naposled se zdržoval v provincii Belén." To byla lež. Když ho Fletcher naposledy viděl, byl Núñez v Cristóbalu, předměstí hlavního města. Pravděpodobně

tam zůstával dosud. Ale kdyby to Escobar a ta žena věděli, nepotřebovali by se uchýlovat k tomuhle výsledku. A navíc, proč by měli věřit, že se Núñez svěřuje Fletcherovi s tím, kde se hodlá skrývat? Proč byste v zemi jako tahle, kde Escobar, Heinz a Frankensteinova nevěsta představovali jen tři z vašich nepřátel, měli prozrazovat svou adresu yankejskému novináři? Locol A proč do toho byl yankejský novinář vůbec zatažen? Ale o to už se přestali zajímat, alespoň na čas.

"Kdo z města mu předává informace?" zeptala se žena. "Ne kdo s ním chrápe, ale kdo mu předává informace."

Ted' nadešel okamžik, kdy se do toho musel pustit, pokud opravdu chtěl. Prozrazovat pravdu už nebylo bezpečné a lež by mohli poznat.

"Jeden muž...", začal, ale zarazil se. "Můžu si zapálit?"

"Ale pane Fletchere! Samozřejmě!" Escobar se na okamžik proměnil v úslužného hostitele. Fletcherovi připadalo, že to ani nehraje. Escobar zvedl červenobílou krabičku - stejnou krabičku, jakou si každý svobodný muž nebo svobodná žena mohli koupit u kteréhokoli novinového stánku podobného tomu, jež si Fletcher pamatoval z Čtyřicáté třetí ulice - a vyklepal ven cigaretu. Fletcher ji přijal s vědomím, že než cigareta dohoří až k filtru, nebude už on možná mezi živými, nebude už součástí tohoto světa. Necítil nic, jen ustupující cukání ve svalech levé paže a zvláštní pachut' v plombách na téže straně úst.

Vsadil si cigaretu mezi rty. Escobar se ještě o něco víc předklonil a s cvaknutím odklopil víčko pozlaceného zapalovače. Škrtl kolečkem. Ze zapalovače vyskočil plamen. Fletcher si zřetelně uvědomoval přítomnost Heinzova pekelného stroje, který vedle něj hučel jako staré rádio. Uvědomoval si přítomnost ženy, o níž začal smýšlet, nikoli bez špetky humoru, jako o Frankensteinově nevěstě a která ho pozorovala stejně,

jako Tom v kreslených groteskách pozoroval Jerryho. Cítil nezapomenutelný válcový tvar cigarety mezi rty - "trubička neobyčejné rozkoše", nazval ji jednou jeden dramatik - a cítil, jak mu bije srdce, neuvěřitelně pomalu. Minulý měsíc ho vyzvali, ať pronese řeč po obědě v Clubu International, kde se scházeli všichni lidé ze zahraničního tisku, a i tehdy mu bilo rychleji.

Tak to bylo tady, no a co? Dokonce i slepí si tímhle našli cestu; dokonce i jeho sestra, tam u řeky.

Fletcher se sklonil k plamínku. Konec marlborky chytíl a začal rudě žhnout. Fletcher zhluboka vdechl a ani mu nečinilo potíže se rozkašlat; po třech letech bez cigarety by bylo mnohem těžší se kašli ubránit.

Opřel se v židli a přidal ke kašli chraplavé, dávkivé chrčení. Celý se rozklepal, vytrčil lokty, škubnul hlavou doleva, začal dupat. Navíc si připomněl jednu vlohu z dětství a protočil panenky, takže z očí mu bylo vidět jen bělmo. Během toho všeho nepouštěl z prstů cigaretu.

Fletcher nikdy nebyl svědkem skutečného epileptického záchvatu, přestože si matně vybavoval, jak ho předváděla Patty Dukeová ve filmu Divotvůrkyně. Neměl ponětí, jestli to, co právě dělá, epileptici skutečně dělají, ale doufal, že mu napomůže neočekávaná smrt Tomáše Herrery a oni všechny chyby v jeho představení přehlédnou.

"Sakra, podruhy ne!" zaječel pronikavě Heinz; ve filmu by to možná působilo komicky.

"Drž ho, Ramóné!" vykřikl Escobar ve španělštině. Pokusil se vstát a narazil masitými stehny tak prudce do stolu, až ho o kus nadzvedl. Žena se nehýbala a Fletcherovi blesklo hlavou: Má podezření. Asi to zatím neví jistě, ale je chytřejší než Escobar, stokrát chytřejší, a má podezření.

Byla to pravda? S protočenými panenkami z ní viděl jen šmouhu, dost málo na to, aby poznal, zda se ve svém odhadu mýlí nebo ne... ale přesto to věděl. A co na tom? Události se daly do pohybu a brzy bude po všem. Velice brzy.

"Ramóné!" zařval Escobar. "Ať ti nespadne na podlahu, ty idiote! Dávej pozor, ať si nespolkne j-"

Ramón se předklonil a popadl Fletcherova zmítající se ramena, možná aby Fletcherovi zvrátil hlavu, možná aby se ujistil, že Fletcherův jazyk je dosud bezpečně nespolknutý (člověk nemůže spolknout vlastní jazyk, leda by si ho napřed uřízl; Ramón očividně nepatřil k pravidelným divákům Pohotovosti). Ale ať měl v úmyslu cokoli, nezáleželo na tom. Jakmile se jeho obličej ocitl dost blízko, aby na něj Fletcher dosáhl, vrazil Ramónovi do oka žhnoucí konec marlborky.

Ramón zařval a ucukl dozadu. Pravá ruka mu vyletěla k tváři, kde z očního důlku šikmo trčela dosud hořící cigareta, levá však zůstala na Fletcherově rameni. Drtila ho jako čelisti svéráku, a když Ramón o krok ustoupil, převrhl zároveň Fletcherovu židli. Fletcher se z ní vyklopil, překulil se a zvedl se na nohy.

Heinz něco ječel, možná slova, ale Fletcherovi spíš připadal jako desetiletá dívka při spatření svého pěveckého idolu - třeba jednoho z Hansons. Escobar byl docela tiše, a to bylo zlé.

Fletcher se neohlížel ke stolu. Nepotřeboval se dívat, aby věděl, že po něm Escobar jde. Místo toho napřáhl obě ruce dopředu, popadl pažbu Ramónova revolveru a vytáhl ho z pouzdra. Měl dojem, že Ramón si odejmutí zbraně vůbec neuvědomuje. Z úst se mu řinul vodopád španělštiny a rukama si drásal tvář. Zavadil o cigaretu, ale ta se zlomila, místo aby vypadla ven, a žhnoucí konec tím pádem dosud vězel v oku.

Fletcher se otočil. Escobar se blížil, už stačil oběhnout konec dlouhého stolu, sápal se po něm svými tučnými rukama. Ted' už nevypadal jako přátelský tlouštík, který na obrazovce čas od času uvádí předpověď počasí a mluví o nízkém tlaku.

"Sejmi toho americkýho parchanta!" štěkla žena.

Fletcher odkopl Escobarovi do cesty překocenou židli a Escobar o ni zakopl. Když padal na zem, Fletcher namířil zbraň, kterou dosud svíral oběma rukama, a napálil to Escobarovi do temene.

Escobarovi zavlály vlasy. Z nosu mu vytryskl proud krve a stejně tak z úst a pod bradou, kudy kulka vyšla ven. Dopadl přímo na krvácející obličej. Nohy sebou na šedivých dlaždičkách zacukaly. Z umírajícího těla se zvedl zápach výkalů.

Žena už neseděla na židli, ale očividně neměla v plánu přibližovat se k Fletcherovi. Vyrázila ke dveřím, v šatech bez jasného střihu hbitá jako laň. Mezi ní a Fletcherem stál skučící Ramón. A natahoval se po Fletcherovi, aby ho popadl za krk, aby ho zaškrtil.

Fletcher do něj vpálil dvě kulky, jednu do hrudi a jednu do obličeje. Ta druhá utrhla Ramónovi většinu nosu a pravou tvář, ale obr v hnědé uniformě se s řevem valil dál, cigaretu vraženou do oka, tlusté buřtovité

prsty, jeden ozdobený stříbrným prstenem, se zatínaly v pěst a zase se rozevíraly.

Ramón zakopl o Escobara stejně jako prve Escobar o židli. Fletcher měl kratičký okamžik na to, aby si vybavil slavný obrázek, který ukazuje dlouhou řadu ryb, jak jedna za druhou otevírají tlamu, aby spolklly tu menší před sebou. Potravní řetězec, jmenoval se ten obrázek.

Ramón, na břiše a s dvěma kulkami v těle, natáhl tuku a sevřel prsty kolem Fletcherova kotníku. Fletcher se mu vytrhl, zavrával a zároveň vypálil čtvrtou kulku do stropu. Sesypala se na něj omítka. V místnosti už byl výrazně cítit střelný prach. Fletcher pohlédl na dveře. Žena byla dosud uvnitř, jednou rukou cloumala za kliku, druhou šátrala po zámku, ale nemohla dveře otevřít. Kdyby mohla, už by tu nebyla. Už by byla na konci chodby a ječela by vzhůru na schodiště, že došlo k vraždě.

"Hej," zavolal na ni Fletcher. Připadal si jako obyčejný chlap, který si vyrazí na čtvrtéční večerní kuželkářskou ligu a nahraje 300 bodů. "Hej, ty svině, podívej se na mě."

Otočila se, roztáhla ruce a položila dlaně na dveře, jako by je podepírala. V očích jí dosud zářily špendlíkové hlavičky světla. Začala mu říkat, že jí nesmí ublížit. Nejdřív spustila španělsky, zaváhala, pak totéž zopakovala v angličtině. "Nesmíte mi žádným způsobem ublížit, pane Fletchere, protože jedině já vám odsud mohu zajistit bezpečný odchod, a přísahám na svůj život, že to udělám, jenom mi nesmíte ublížit."

Vzadu kňoural Heinz jako vyděšené děcko. Když se teď Fletcher ocitl těsně u ženy - pořád stála opřená o dveře místnosti smrti s dlaněmi přitisknutými na jejich kovový povrch -, ucítil hořkosladkou vůni nějakého parfému. Její oči měly tvar mandlí. Vlasy načesané vysoko nad čelo. Myse totiž nenecháme vodit za nos, řekla mu prve a Fletcher si pomyslel: Ani já ne.

Žena mu v očích spatřila příchod vlastní smrti a začala mluvit překotněji. Zadek, záda a dlaně tiskla během řeči stále těsněji a těsněji ke kovovým dveřím. Skoro to vypadalo, jako by věřila, že když bude tlačit dostatečně velkou silou, dokáže se vsáknout do dveří a vylézt na druhé straně. Říkala mu, že má doklady, doklady na jeho jméno, a že mu ty doklady dá. A taky má peníze, hodně peněz, a zlato; a konto ve švýcarské bance, k němuž se může dostat přes počítač u sebe doma. Fletchera napadlo, že v konečné fázi se obyčejní lotři od vlastenců liší jen v jed-

nom: když vám v očích spatří, jak se blíží jejich vlastní smrt, vlastenci začnou řečnit. Lotři naproti tomu vám nabídnou číslo svého konta ve švýcarské bance a možnost připojit se k němu on-line.

"Drž hubu," okřikl ji Fletcher. Jestli tahle místnost ve skutečnosti nebyla dokonale zvukotěsná, nejspíš už

se sem teď seshora hrnuli vojáci. Neměl prostředky, jimiž by je odrazil, ale tahle ženská mu neunikne. Zmlkla a dál stála u dveří a tiskla k nim dlaně. V očích jí pořád svítily špendlíkové hlavičky. Kolik jí je? napadlo Fletchera. Pětašedesát? A kolik už jich v téhle místnosti něho jí podobných zabila? Kolik jich přikázala zabít?

"Poslouchejte mě," řekl Fletcher. "Posloucháte?"

Nepochybně se spíš snažila zaslechnout zvuky blížící se záchrany. Leda ve snu, pomyslel si Fletcher.

"Tady meteorolog povídal, že El Cóndor bere kokain, že leze do prdele komoušům, posluhuje United Fruit a kdo ví co ještě. Možná je něco z toho pravda, možná že ne. Nevím a nezajímá mě to. Jediné, co vím a co mě zajímá, je to, že v žádném případě nemohl velet vojákům, kteří hlídkovali u řeky Caya v létě roku 1994. Núñez byl v té době v New Yorku. Na Newyorské univerzitě. Nemohl být tudíž členem té party, která potkala skupinu jeptišek na ústupu z La Caya. Hlavy tří z těch jeptišek nabodli tam u vody na kůl. Ta prostřední byla moje sestra."

Fletcher do ní vpálil dvě kulky, pak Ramónova pistole cvakla naprázdno. Žena se svezla po dveřích, její jiskrné oči se až do posledního okamžiku upíraly na Fletchera. Ty jsi tady měl zemřít, ne já, říkaly ty oči. Nechápu to, ty jsi tady měl zemřít. Sevřela si hrdlo, jednou, dvakrát, pak ruka znehybněla. Její oči se ještě pár vteřin upíraly do těch jeho, jiskrné oči dávného námořníka, plné úžasných pohádek k vyprávění, pak jí hlava klesla na prsa.

Fletcher se otočil a se zdviženou Ramónovou pistolí zamířil k Heinzovi. Po několika krocích si uvědomil, že mu chybí pravá bota. Pohlédl na Ramóna, roztaženého tváří k zemi v rozšiřující se kaluži krve. V ruce dosud svíral Fletcherův mokasín. Připomínal umírající lasičku, která odmítá pustit zadávené kuře.

Fletcher se u něj zastavil, aby se znovu obul.

Heinz se obrátil, snad k útěku, a Fletcher mu pohrozil pistolí. Byla sice prázdná, ale Heinz to nejspíš nevěděl. A možná si i vzpomněl, že

II n

není kam utéct, ne zde, v místnosti smrti. Zarazil se a zůstal zírat na blížící se pistoli a na blížícího se muže za ní. Po tvářích mu tekly slzy. "Jeden krok dozadu," poručil mu Fletcher a Heinz, dosud se slzami v očích, o krok ustoupil.

Fletcher se zastavil před Heinzovým přístrojem. Jak znělo to slovo, které Heinz prve použil? Atavismus? Přístroj na pojízdném stolku vypadal na člověka Heinzova intelektu snad až příliš jednoduše - tři stupnice, jeden přepínač označený ON a OFF (nyní v poloze OFF) a reostat nastavený tak, že bílá ryska na něm ukazovala přibližně jedenáct hodin. Rafičky stupnic ležely všechny na nule.

Fletcher zvedl ocelové pero a podal ho Heinzovi. Heinz naprázdno polkl, zavrtěl hlavou a ustoupil o další krok. Svaly v obličeji se mu stáhly do ztrápené grimasy, pak se znovu uvolnily. Čelo se mu lesklo potem, tváře slzami. Tímto druhým krokem se dostal téměř přesně pod jedno ze zadrátovaných světél a pod nohama se mu rozlil stín.

"Vemte si to, nebo vás zabiju," přikázal mu Fletcher. "Ještě jeden krok, a je po vás." Neměl teď času nazbyt a tak jako tak mu to, co se chystal udělat, připadalo zvrácené, ale nedokázal se toho vzdát. Pořád před sebou viděl tu fotografii Tomáše, otevřené oči, drobnou skvrnu sežehlé kůže jako po střelném prachu.

Heinz s popotahováním převzal tupé ocelové pero a dával si při tom hodně velký pozor, aby se ho nedotkl jinde než na gumovém izolovaném držadle.

"Dejte si to do pusy," řekl mu Fletcher. "Lízejte to jako lízátko."

"Ne!" vykřikl Heinz ubrečeným hlasem. Zavrtěl hlavou a kolem se rozlétly slzy a kapky potu. Tvář procházela stále dokola stejnou grimasou: stahovala se a povolovala, stahovala a povolovala. U jedné nosní dírký se mu tvořila zelená bublina hlenu; nafukovala se a splaskávala v rytmu Heinzova zrychleného dechu, ale nechtěla prasknout. Fletcher nikdy nic podobného neviděl. "JVe, k tomu mě nemůžete donutit!"

Ale věděl, že ho k tomu Fletcher donutit může. Frankensteinova nevěsta tomu možná nevěřila a Escobar pravděpodobně ani neměl čas tomu uvěřit, ale Heinz věděl, že už nemá právo cokoli odmítnout. Byl v postavení Tomáše Herrery, ve Fletcherově postavení. V jistém smyslu už to samo o sobě byla pomsta, ale ne dostatečná. Vědění je jen myšlenka. A myšlenky tady nebyly k ničemu. Tady musel člověk vidět,

aby uvěřil.

"Dejte si to do pusy, nebo vám proženu kulku hlavou," přikázal Fletcher a zamával Heinzovi před obličejem prázdnou pistolí. Heinz s vyděšeným zaskučením ucukl. A Fletcher si povšiml, jak jeho vlastní hlas klesl, jak získal na důvěryhodnosti, na upřímnosti. Svým způsobem mu připomněl hlas Escobara. Tady máme oblast nízkého tlaku, pomyslel si. Čekají nás pitomý přehánky. "Nepustím do vás proud, když to uděláte a uděláte to rychle. Chci jen zkusit, jak se při tom člověk cítí."

Heinz na něj zůstal zírat. Oči měl modré, na okrajích zarudlé a zalité slzami. Nevěřil Fletcherovi, pochopitelně, vždyť Fletcherova slova nedávala smysl, ale přesto jim zcela očividně věřit chtěl, protože ať mluvil smysluplně nebo ne, držel Fletcher v rukou naději na život. Teď už stačilo Heinze jen o krůček popostrčit.

Fletcher se usmál. "Udělejte to pro svůj výzkum."1

To Heinze přesvědčilo - ne docela, ale dost na to, aby uvěřil, že Fletcher skutečně může být pan Možná opravdu. Vložil si ocelovou tyčinku do úst. Vyvalenýma očima zíral na Fletchera. Mezi nimi a ocelovým perem - které nepřipomínalo ani tak lízátko jako spíš starodávný teploměr - se stále nafukovala a splaskávala, nafukovala a spaskávala zelená bublina hleny. S pistolí namířenou na Heinze přecvakl Fletcher spínač z OFF na ON a otočil reostat až na doraz. Bílá ryska na kolečku se přesunula z jedenácté dopoledne na pět odpoledne.

Heinz možná měl dost času nerezové lízátko vyplivnout, jenže elektrický šok mu místo toho přilepil ocelovou tyčinku na rty. Zapraskání bylo tentokrát hlasitější, už ne jako malá větvička, ale pořádná větev. Heinzovy rty se stáhly ještě těsněji. Bublina zeleného hleny u nosní dírky se rozprskla. Po ní i jedno oko. Celé Heinzovo tělo jako by začalo pod šaty vibrovat. Ruce měl ohnuté v zápěstích, prsty roztažené. Barva v tvářích přecházela z bílé do světle šedé a dál až po tmavě rudou. Z nosu mu začal vycházet kouř. Z místa prasklých očních bulv teď na Fletchera překvapeně zíraly dva prázdné důlky. Jedna z Heinzových tváří se roztrhla, či snad roztavila. Otvorem unikl oblak dýmu a silný zápach spáleného masa. Fletcher zpozoroval malé plamínky, oranžové a modré. Heinzova ústa vzplála. Jazyk hořel jako kus hadru.

Fletcherovy prsty dosud spočívaly na reostatu. Přetočil jej zpátky doleva, pak přecvakl spínač na OFF. Rafičky, které na svých stupnicích všechny vyskočily až ke značce + 50, okamžitě klesly zpátky na nulu. Jakmile do něj přestala proudit elektřina, zřít se Heinz na šedivé dlaždičky, ve vzduchu zůstala jen kouřová stopa po dýmu, který mu unikl z úst. Ocelové pero se uvolnilo a Fletcher na něm spatřil drobné kousičky Heinzových rtů. Zvedl se mu žaludek, ucítil v hrdle slanou pachut', ale podařilo se mu její postup zastavit. Neměl čas zvracet nad tím, co Heinzovi provedl; to mohlo počkat na později. Přesto se ještě chvíli zdržel a sklonil se, aby pohlédl na Heinzova dýmající ústa a prázdné oční důlky. "Jak byste to popsal?" zeptal se mrtvol. "No honem, dokud je ten prožitek čerstvý. Copak, nemáte mi co říct?" Pak se odvrátil a chvátal ke dveřím, jen se cestou vyhnul Ramónovi, jenž byl dosud naživu a sténal. Vypadal jako člověk, kterého trápí noční můra.

Fletcher si vzpomněl, že dveře jsou zamčené. Zamykal je Ramón; klíč musel být mezi ostatními, jež visely Ramónovi na opasku. Fletcher se vrátil ke strážnému, poklekl vedle něj a odtrhl mu klíče od pasu. Jakmile to udělal, Ramón se po něm ohnal a znovu ho chytil za kotník. Fletcher stále svíral pistolí. Udeřil Ramóna pažbou do hlavy. Prsty kolem jeho kotníku se na okamžik sevřely ještě pevněji, pak povolily. Fletcher začal vstávat, ale vtom ho napadlo: Náboje. Musí jich mít víc. Pistole je prázdná. Potom mu blesklo hlavou, že žádný pitomý náboje nebude potřebovat, Ramónova pistole už mu posloužila vším, čím mohla. Kdyby začal střílet mimo tuhle zvukotěsnou místnost, sesypali by se na něj vojáci jako mouchy.

Přesto zašátral Ramónovi kolem opasku, otevřel několik kožených kapsiček, až našel rychlonabíječ. Použil ho k nabití pistole. Nevěděl, zda by se dokázal přimět k zabíjení řadových vojáků, obyčejných, prostých mužů jako Tomáš, mužů s rodinami, které museli žít, ale určitě by dokázal střílet po důstojnících a přinejmenším jednu kulku si mohl schovat sám pro sebe. S největší pravděpodobností se mu nepodaří z budovy uniknout - to by bylo jako naházet 300 podruhé v řadě -, ale rozhodně se nenechá odvést zpátky sem do téhle místnosti a posadit na židli vedle Heinzova vynálezu.

Nohou odsunul ode dveří Frankensteinovu nevěstu. Oči upírala tupě do stropu. Fletcher si začínal stále

zřetelněji uvědomovat, že přežil, zatímco tihle ne. Už pomalu chladli. Na jejich kůži začínaly odumírat galaxie bakterií. To ovšem nebyly věci, na které je radno myslet v suté-
rénu budovy ministerstva informací a pro které je místo v hlavě člověka, z něhož se právě stal - možná jen na chvíli, mnohem pravděpodobněji už navždy - desaparecido. Přesto je nedokázal z hlavy vypudit. Třetí klíč odemkl dveře. Fletcher vystrčil hlavu do chodby - škváro-betonové zdi, spodní půlka zelená, horní špinavě krémově bílá jako chodba nějaké staré školy. Na podlaze vybledlé červené lino. V chodbě nikdo nebyl. Asi deset metrů po levé straně spal u zdi malý hnědý pes. Tlapy mu pošukávaly. Fletcher netušil, jestli se mu zdá o tom, jak někoho honí nebo jak někdo honí jeho, ale usoudil, že by asi nevydržel spát, kdyby tu výstřely - nebo Heinzův křik - byly slyšet hodně nahlas. Jestli se odsud dostanu, napadlo ho, napíšu, že zvukotěsnost je velkým triumfem diktátorských režimů. Povím to celému světu. Nejspíš se odsud samozřejmě nedostanu, k Čtyřicáté třetí ulici už se nejspíš nikdy nepřiblížím víc než na támhleto schodiště vpravo, ale -

Ale pořád tu byl pan Třeba to vyjde.

Fletcher vstoupil do chodby a zavřel za sebou dveře do místnosti smrti. Hnědý pes zvedl hlavu, pohlédl na Fletchera, z pysků mu uniklo bezmála zašeptané huf, pak hlavu znovu položil a tvářil se, že bude pokračovat ve spánku.

Fletcher poklekl na jedno koleno, položil ruce (v jedné dosud držel Ramónovu pistoli) na podlahu, sklonil se a políbil lino. Když to učinil, vzpomněl si na sestru -jak vypadala, když osm let před svou smrtí u řeky odcházela na univerzitu. Ten den, kdy odjížděla, na sobě měla kostkovanou sukni, a přestože červená na sukni nebyla úplně přesně tatáž jako na linu, hodně se jí podobala.

Fletcher vstal. Vyrazil chodbou směrem ke schodišti, k chodbě v prvním patře, k ulici, městu, dálnici číslo 4, hlídkám, zátarasům, hranici, kontrolním stanovištím, vodě. Čínané říkají, že i cesta dlouhá tisíc mil začíná jediným krokem.

Uvidím, jak daleko se dostanu, pomyslel si Fletcher, když stanul na úpatí schodiště. Třeba sám sebe překvapím. Ale to už se mu podařilo tím, že byl dosud naživu. S drobným úsměvem a Ramónovou pistolí v ruce začal stoupat po schodech.

O měsíc později přistoupil k novinovému stánku Carla Arcuzziho na Čtyřicáté třetí ulici jakýsi muž. Carlo prožil pernou chvíli, kdy si byl

llflPIfP

téměř jist, že mu ten muž hodlá strčit před obličej bouchačku a okrást ho. Bylo teprve osm hodin a pořád světlo, kolem spousta lidí, ale copak něco takového může zastavit člověka, který je pazzo? A tenhle muž vypadal hodně pazzo - tak hubený, že na něm bílá košile i šedé kalhoty doslova vlály, a oči zapadlé hluboko na dně velkých, kulatých důlků. Vypadal, jako by ho právě propustili z koncentračního tábora nebo (bůhvíjakým děsivým omylem) z blázince. Jakmile vrazil ruku do kapsy kalhot, Carlo Arcuzzi si pomyslel: Ted' vytáhne bouchačku.

Ale místo pistole se vynořila stará odřená peněženka značky Lord Buxton a z ní desetidolarová bankovka. Potom, dokonale vyrovnaným hlasem, muž v bílé košili a šedých kalhotách požádal o krabičku marlbo-rek. Carlo se pro ně natáhl, navrch přidal zápalky a posunul vše přes pultík svého stánku. Zatímco se muž pustil do otevírání krabičky, Carlo začal počítat drobné na vrácení.

"Kdepak," odmítl muž, když drobáky uviděl. Už si mezitím stačil vložit do úst cigaretu.

"Kdepak? Jak to myslíte?"

"Ty drobné si nechť," odpověděl muž. Nabídl Carlovi krabičku. "Kouříte? Dejte si, jestli chcete."

Carlo nedůvěřivě přešel pohledem po mužově bílé košili a šedých kalhotách. "Nekouřím. Je to zlozvyk."

"Jo, to je," přisvědčil muž, pak si zapálil cigaretu a s očividnou rozkoší z ní potáhl. Stál tam, kouřil a pozoroval lidi na druhé straně ulice. Chodila tam spousta dívek, tam na druhé straně. Muži rádi pozorují dívky v letních šatech, to je lidská přirozenost. Carlo už si nemyslel, že je tenhle zákazník blázen, přestože nechal drobné nazpátek za desetidola-rovou bankovku ležet na úzkém pultíku stánku.

Hubený muž dokouřil cigaretu až k filtru. Obrátil se ke Carlovi, trochu zavrával, jako by nebyl zvyklý kouřit a z cigarety se mu zamotala hlava.

"Hezký večer," popřál Carlovi.

Carlo přikývl. Opravdu byl. Byl to hezký večer. "Máme štěstí, že ho můžeme prožít," prohodil Carlo.

Muž přikývl. "Všichni. A nejen tenhle večer."

Došel k obrubníku, kde stál nevelký odpadkový koš. Zvedl krabičku cigaret, až na jednu plnou, a hodil ji do něj. "Všichni," zopakoval. "A ne-

jen tenhle večer." Pak zamířil pryč. Carlo sledoval, jak odchází, a pomyslel si, že přece jen asi byl pazzo. Nebo možná ne. Ono bláznovství je těžké definovat.

Tohle je tak trochu kafkovská povídka o výslechové místnosti v jihoamerické verzi pekla. V podobných povídkách končí vyslýchaný většinou tak, že všechno vyklopí a pak ho zabijí (nebo se z toho zblázní)- Chtěl jsem napsat jednu se šťastnějším koncem, ať to bude působit jakkoli neskutečně. A tady je.

SESTŘIČKY Z ELURIE

Pokud jsem v životě vytvořil nějaké veledílo, pak nejspíš půjde o dosud neukončenou sedmidílnou sérii o Rolandovi Deschai-novi z Gileadu a jeho hledání Temné věže, která představuje osu bytí. Někdy v r. 1996 nebo 1997 se mě zeptal Rálpħ Vicinanza (kdysi mi dělal agenta a zástupce autorských práv pro zahraničí), jestli bych nechtěl přispět povídkou o Rolan-dových mladších letech do jakési antologie fantasy, kterou dával dohromady Robert Silverberg a měla být prostě skvělá. Opatrně jsem souhlasil. Ale pořád mě nic nenapadalo. Už jsem to málem vzdal, když jsem se jednou ráno probudil s myšlenkou na Talisman a na velký pavilon, ve kterém Jack Sawyer poprvé zahlédne královnu Teritorii. Ve sprše (kde mi fantazie vždycky nabízí nejlepší výplody - asi je to takové lůno) jsem si začal představovat, že ten stan je potrháný... ale plný šepotajících žen. Duchů. Možná upírů. Sestřiček. Ošetřovatelek ve smrti a ne v životě. Dávat dohromady příběh z tohoto ústředního obrazu bylo hrozně těžké. Měl jsem spoustu prostoru pro manévrování - Silverberg chtěl krátké romány a ne povídky - ale i tak to bylo obtížné. Totiž všechno, co se týká Rolanda a jeho přátel, začíná být nejen dlouhé, ale také jaksi epické. Na tomto příběhu je pozoruhodné jedno: nemusíte kvůli němu číst žádný díl Temné věže. A mimochodem, pro fanoušky Temné věže mám zprávu, že pátý díl je hotový, všech jeho devět set stran. Jmenuje se Vlci z Calla.

(Poznámka autora: Série Temná věž začíná Rolandem z Gileadu, posledním pistolníkem v zuboženém světě, který se "hnul". Roland pronásleduje kouzelníka v černém šatu Waltera a pátrá po něm již dlouho. V první knize celého cyklu Roland kouzelníka dohoní. Tento příběh se však odehrává v době, kdy Roland Walterovu stopu teprve hledá. S. K.)

I. PLNÁ ZEMĚ. PRÁZDNÉ MĚSTO.

ZVONY. MRTVÝ CHLAPEC, PŘEVŘÁCENÝ VŮZ. ZELENÍ LIDÉ.

Jednoho dne v období Plné země bylo takové vedro, až se zdálo, že žár vysává vzduch z hrudi ještě dřív, než ho tělo dokáže využít, vešel Roland z Gileadu do brány jednoho městečka v Desatoyských horách. Tou dobou už putoval sám a brzy bude navíc putovat pěšky. Celý uplynulý týden doufal, že narazí na zvěrolékaře, ale teď už by mu ten chlapík stejně nejspíš k ničemu nebyl, i kdyby v městečku bydlel. Jeho kůň, dvouletý gro-šák, byl na pokraji sil.

Městské brány, stále ozdobené květy z té či oné slavnosti, byly pohostinně otevřeny, ale ticho za nimi nevěstilo nic dobrého. Pistolník neslyšel žádný klapot koňských kopyt, žádné hrkotám' vozových kol, žádné kupecké smlouvání z tržiště. Ozýval se zde pouze tichý zpěv cvrčků (určitě šlo o nějaké brouky; je třeba přiznat, že zpívali poněkud melodičtěji), pak ještě jakési divné dřevěné klepání a slabé, zasněné cinkání zvonků.

Také květiny propletené tepanými mřížemi ozdobné brány byly dávno zvadlé.

Topsy mezi jeho kolena dvakrát mohutně dutě kýchl - He-pču! He-pču! - a potácivě ukročil. Roland seskočil, částečně z úcty ke koni, částečně z úcty k sobě samému - nechtěl si zlomit pod Topsyem nohu, kdyby se Topsy zrovna v té chvíli rozhodl vzdát to a rozběhnout se ke konci své cesty.

Pistolník stál v zaprášených botách a vybledlých džínách pod nelítostným sluncem, hladil grošáka po krku a každou chvíli prsty projel Topsy-mu zacuchanou hřívu a jednou Topsyem odehnal mušky shluklé v koutcích očí. Ať si tam nakladou vajíčka, ze kterých se vylíhnou červi, až bude Topsy po smrti, dřív však

ne.

Roland tedy ctil svého koně, jak nejlépe mohl, a při tom naslouchal těm vzdáleným, snovým zvonkům a podivnému dřevěnému klapotu. Po chvíli se probрал ze zadumání a zamyšleně se podíval na otevřenou bránu.

Kříž nahoře uprostřed byl trochu neobvyklý, ale jinak byla brána typickým exemplářem, na západě běžným, nikoli užitečným, leč tradičním - všechna městečka, která během posledních deseti měsíců navštívil, měla jednu takovou bránu při vjezdu (velikou) a pak ještě jednu u výjezdu (menší). Ani jedna nebyla postavena proto, aby bránila návštěvníkům ve vstupu, a rozhodně ne tato. Stála mezi dvěma zdmi z růžových vepřovic, které se táhly po obou stranách cesty do vzdálenosti asi dvaceti stop a pak prostě skončily. Zavřete tu bránu, zamkněte na deset západů, a stejně to vše bude znamenat jen krátkou zacházku kolem jedné či druhé zdi.

Za branou Roland uviděl ulici, která v mnoha ohledech vypadala jako naprosto obvyklá Hlavní ulice - hospoda, dva saloony (jeden se jmenoval Upachtěné prase; nápis na druhém byl natolik vybledlý, že se nedal přečíst), kupecký krám, kovárna, Společenský sál. Stála tam taky malá, ale docela roztomilá dřevěná budova se skromnou zvonící, důkladnou kamennou podezdívkou a zlatě namalovaným křížem na dvoukřídlých dveřích. Ten kříž, podobně jako kříž nad bránou, označoval místo bohoslužeb pro ty, kdo se drželi Ježíše-člověka. Ve Středosvětě to nebyla obvyklá víra, ale rozhodně nebyla neznámá; totéž se dalo říct o většině druhů náboženství té doby včetně uctívání Baala, Asmodea a stovky jiných. Víra se hnula, stejně jako všechno ostatní na světě v té době. Pokud se Rolanda týkalo, Bůh Kříže byl prostě dalším náboženstvím, které učilo, že láska a vražda jsou neoddělitelně propojeny - že Bůh se nakonec vždycky napije krve.

Mezitím se pořád ozývalo zpěvné bzučení hmyzu, které znělo skoro jako cvrčci cvrkot. Snové cinkání zvonků. A to přízračné dřevěné klepání, jako když se bouchá pěstí na dveře. Nebo na víko rakve.

Tady něco rozhodně není v pořádku, pomyslel si pistolník. Pozor, Ro-lande; tady to páchne červeně. Provedl Topsyho branou vyzdobenou zvadlými květy a pak vykročil Hlavní ulicí. Na verandě krámků, kde by měli posedávat staříci a probírat úrodu, politiku a pošetilosti mladší generace, stála jen řada prázdných

houpacích židlí. Pod jednou ležela zuhelnatělá dýmka z kukuřičného klasu, jako by vypadla z ochablé (a dávno mrtvé) ruky. Zábradlí k uvazování koní před Upachtěným prasetem bylo prázdné; okna saloonu byla temná. Jedno křídlo lítaček bylo utrženo a opíralo se o stěnu budovy; druhé viselo nakřivo, vybledlé zelené žaluzie byly postříkané čímsi hnědým, možná barvou, ale spíš něčím jiným.

Průčelí veřejné stáje bylo nedotčeno jako obličej poničené ženské, která používá kvalitní kosmetiku, ale ze dvou chlívů vzadu zůstala jen zuhelnatělá kostra. K požáru muselo dojít za deštivého dne, pomyslel si pistolník, jinak by celé to zatracené městečko vzplálo jako vích; skvělé povyražení a atrakce pro každého, jen přistupte blíž.

Po pravé ruce, v polovině ulice vedoucí na náměstí, stál kostel. Po obou stranách ho chránily travnaté loučky, jeden trávník odděloval kostel od městského Společenského sálu, na konci druhého stál malý domek pro kazatele a jeho rodinu (pokud to byla některá z těch ježíšovských sekt, které povolovaly svým šamanům manželky a rodiny; některé totiž, spravované nepochybně šílenci, požadovaly alespoň zdání celibátu). Na trávnících rostly květiny, a i když vypadaly dost uboze, většinou byly ještě živé. Takže to, co se tu stalo a co vylidnilo městečko, se neudalo tak dávno. Možná před týdnem. Nejvýš dvěma, vzhledem k vedru.

Topsy znovu kýchl - he-pču! a unaveně sklonil hlavu.

Pistolník si všiml, odkud se ozývá to cinkání. Nad kříž na kostelních dveřích kdosi natáhl provaz. Byl prověšený do mírného oblouku, protože na něm viselo tak pětadvacet maličkých stříbných zvonků. Dnes se větřík sotva pohnul, ale stačilo to, aby ti maličci nezůstali docela v klidu... Rolanda napadlo, že kdyby se zvedl skutečný vítr, zvonkohra by byla určitě mnohem méně příjemná; spíš by se podobala pronikavému kleve-tění ostrých jazyků.

"Haló!" zavolal Roland a díval se na druhou stranu ulice, kde veliký nápis na falešném průčelí ohlašoval hotel Dobré postele. "Haló, kde jste kdo!"

Žádná odpověď, jen zvonky, bzučení hmyzu a to divné dřevěné klepání. Žádná odpověď, žádný pohyb...

ale byli tu lidé. Lidé nebo něco jiného. Někdo ho sledoval. Chloupky na zátylku se mu zježily. Roland vykročil a zamířil s Topsyem ke středu městečka; každým krokem zvedal obláčky prachu z nedlážděné Hlavní ulice. Po čtyřiceti krocích se zastavil před nízkou budovou označenou jediným strohým slovem: ZÁKON. Šerifův úřad (jestli tak daleko od Středu nějakého měli) se pozoruhodně podobal kostelu - dřevěná prkna plná dost ohavných hnědých skvrn nad kamennou podezdívkou.

Zvonky za ním se pohnuly a zašepotaly.

Nechal grošáka stát uprostřed ulice a vystoupil po schodech k úřadu ZÁKONA. Uvědomoval si, jak zvonky zvoní, jak se mu do zátylku opírá slunce, a jak mu po bocích stékají čůrky potu. Dveře byly zavřené, nikoli však zamčené. Otevřel je a vzápětí sebou trhl a pozvedl ruku jako na obranu, protože vedro, uvězněné uvnitř, vyrazilo ven jako nezvučný výdech. Jestli je ve všech zavřených domech takové vedro, uvažoval Roland, nezůstanou veřejné chlévy jedinými vyhořelými troskami dlouho. A když plameny neuhasí déšť (a rozhodně je neuhasí žádný dobrovolný hasičský sbor, ten už ne), městečko brzo zmizí z povrchu zemského.

Vkročil dovnitř a snažil se při tom dusivý vzduch spíš srkat než ho zhluboka vdechovat. Okamžitě uslyšel hluboký bzukot much.

Byla tu jediná cela, prostorná a prázdná, s mřížovanými dveřmi otevřenými. Pod pryčnou nasáklou stejnou hnědou tekutinou, která třísnila Upachtěné prase, se válely špinavé kožené střevíce, jeden byl rozpáraný. Tam se také rojilo hejno much, lezly po skvrně a krmily se z ní.

Na stole ležel úřední deník. Roland ho otočil k sobě a přečetl si, co bylo vytlačeno do Červené obálky:

SOUPIS ŠPATNOSTÍ & VYROVNÁNÍ

V LETECH NAŠEHO PÁNA

ELURIE

Takže aspoň zjistil, jak se městečko jmenuje - Elurie. Pěkné, jenže zároveň jaksí zlověstné. Jenomže Roland si říkal, že každé jméno by mu za takových okolností připadalo zlověstné. Otočil se k odchodu a uviděl jakési zavřené dveře zajištěné dřevěnou zástrčkou.

Přešel k nim, chvílku před nimi postál, pak vytáhl jeden z velkých revolverů, které nosil na bocích. Ještě chvíli stál s hlavou skloněnou a přemýšlel (Cuthbert, jeho dávný přítel, s oblibou říkal, že kolečka se Rolandovi v hlavě točí pomalu, ale neobvykle hladce), a pak zástrčku uvolnil. Otevřel dveře a okamžitě ucouvl a zamířil, protože čekal, že do

místnosti vpadne mrtvola (třeba elurijského šerifa), s krkem podřezaným a očima vypoulenými, oběť ŠPATNOSTI, kterou je třeba VYROVNAT -

Nic.

Nu, viselo tam půl tuctu špinavých halen, které asi museli nosit dlouhodobější vězni, dva luky, toulec šípů, jakýsi starý, zaprášený motor, kulovnice, ze které se naposledy střílelo nespíš tak před sto lety, a smeták... jenže pro pistolníka se to všechno scvrklo v nic. Byla to obyčejná komora.

Vrátil se ke stolu, otevřel deník a zalistoval jím. Dokonce i stránky byly teplé, jako by se kniha pekla. Svým způsobem to asi byla pravda. Kdyby Hlavní ulice vypadala jinak, očekával by, že v knize najde spoustu záznamů o náboženských prohřešcích, ale nijak ho nepřekvapilo, že tu žádné nenašel - pokud ježišovská církev mohla žít vedle několika saloonů, museli být zdejší farníci docela rozumní.

Roland našel obvyklé drobné přestupky a několik větších - vraždu, krádež koní, Vystrašení jedné Dámy (což pravděpodobně znamenalo znásilnění). Vraha odvezli do jakéhosi Lexingworthu na šibenici. Roland o tom místě nikdy neslyšel. Jeden záznam ke konci zněl: Byli tu zelení lidé, zahnali jsme je. Rolandovi to nic neříkalo. Nejčerstvější zápis zněl:

12/Le/99. Chas. Freeborn, zloděj koňů, bude souzenej.

Roland netušil, co znamená 12/Le/99, ale protože do ledna bylo daleko, řekl si, že Le třeba znamená Léto. Inkoust každopádně vypadal čerstvý stejně jako krev na pryčně v cele, a pistolník měl silný dojem, že Chas. Freeborn, zloděj koňů, došel na konec své cesty.

Vyšel ven do vedra a křehkého zvonění. Topsy se tupě zadíval na Ro-landa, pak znovu sklonil hlavu, jako by v prachu Hlavní ulice bylo něco, co by mohl spást. Jako by ještě někdy chtěl něco spásat.

Pistolník vzal uzdu, oprášil ji o vybledlé bezbarvé džíny a pokračoval ulicí dál. Dřevěné bouchání stále

zesilovalo (při odchodu z úřadovny ZÁKONA už pistoli do pouzdra nezastrčil a neměl to v úmyslu ani teď), a jak se blížil k náměstíčku, kde se za normálních časů musel odbývat elurijský trh, uviděl Roland konečně jakýsi pohyb.

Na opačné straně náměstíčka stálo dlouhé zavlažovací koryto, od pohledu vyrobené z železného dřeva (tady se mu někdy říkalo "sekvojevé"), za šťastnějších dob zřejmě napájené vodou ze zrezivělé ocelové trubky, která teď neúčinně trčela nad jižním koncem koryta. Přes bok této obecní oázy, asi v polovině koryta, visela noha v šedé vybledlé nohavici zakončená ožvykanou kovbojskou botou.

Žvýkal ji velký pes, asi o dva odstíny tmavší, než byla manšestrová nohavice. Podle Rolanda by to psisko za jiných okolností dávno botu stáhlo, ale možná, že chodidlo a lýtko příliš naběhly. Pes byl každopádně rozhodnutý překážku ukousat a dařilo se mu to. Držel botu a smýkal jí sem a tam. Podpatkem pokaždé bouchl o dřevěný bok koryta, až se ozvalo duté klepnutí. Takže pistolník se s tím víkem rakve zase tolik nepletl.

Proč pár kroků necouvne, neskočí do koryta a nepustí se do něj rovnou? divil se Roland. Z trubky voda neteče, takže se nemusí bát, že se utopí.

Topsy znovu dutě, unaveně kýchl, a když se pes prudce otočil, pochopil Roland, proč si pes počíná tak složitě. Jednu přední tlapu měl kdysi strašně polámanou a špatně mu srostla. Už chůze mu dělala problémy, takže skákání nepřicházelo v úvahu. Na hrudi měl chomáč špinavě bílé srsti. V ní rostla černá srst, která tvořila zhruba kříž. Snad to byl ježíšovský pes, doufající v kousíček odpolední pobožnosti?. Jenže vrčení, které mu vycházelo z hrudi, nebylo nijak nábožné, ani koulení revmatických očí. Vycenil zuby a ukázal slušnou řádku zubů.

"Vypadni," řekl Roland. "Dokud můžeš."

Pes couval, až se zadními běhy přimáčkl k okousané botě. Ustrašeně si měřil přibližujícího se muže, ale očividně měl v úmyslu udržet si pozici. Revolver v Rolandově ruce pro něj nic neznamenal. Pistolníka to nepřekvapilo - ten pes zřejmě ještě žádný neviděl, netušil, že je to něco jiného než jakýsi klacek, který se dá hodit jenom jednou.

"Tak už mazej," křikl Roland, ale pes se nemínil hnout.

Měl by ho zastřelit - pes byl sám sobě na obtíž, a když okusil lidské maso, nebude už nikdy k ničemu - ale nějak se mu do toho nechtělo. Připadalo mu, že kdyby zabil jediného dosud živého tvora v městečku (tedy kromě těch bzučících brouků), přivolal by na sebe smůlu.

Střelil do prachu psovi před tlapy a výstřel třeskl horkým dnem a na chvíli brouky umlčel. Zdálo se, že pes umí utíkat, i když jen překotně klopýtal, až z něj Rolanda rozbolely oči... a trochu taky srdce. Pes se zastavil na opačné straně náměstí, u převráceného vozu (vypadalo to, že na boku má taky skvrny uschlé krve) a ohlédl se. Opuštěně zavyl, až se

Rolandovi zjezily chloupky na zátylku ještě víc. Pak se pes otočil, oběhl rozbitý vůz a odkulhal uličkou, která vedla mezi dvěma stájemí. Tudy se chodilo k elurijské zadní bráně, pomyslel si Roland.

Pistolník prošel náměstím ke korytu, s uzdou umírajícího koně stále v ruce, a nahlédl dovnitř.

Majitelem okousané boty nebyl muž, ale chlapec, který sotva začínal vyrůstat v muže - a vyrostl by v pořádného chlapa, soudil Roland, i když odhlédl od odulosti, kterou způsobila skutečnost, že chlapec byl neznámo jak dlouho ponořen ve dvaceti centimetrech vody bublající pod letním sluncem.

Chlapcovy oči, teď už jen mléčně bílé koule, slepě hleděly na pistolníka, jako oči sochy. Vlasy vypadaly bílé jako u starce, i když za to mohla voda; nejspíš měl vlasy jako koudel. Šaty měl kovbojské, i když mu nemohlo být víc než čtrnáct šestnáct let. Na krku mu visel zlatý medailonek, matně svítil ve vodě, která se na slunci pomalu měnila ve vývar.

Roland sáhl do vody, nechtělo se mu sice, ale cítil jakousi povinnost. Obemkl prsty medailonek a zatáhl. Řetízek praskl a Roland zvedl přívěsek do vzduchu.

Vlastně očekával nějaký ježíšovský sigul - tak se říkalo kříži nebo krucifixu - ale na řetízku visel malý obdélník. Předmět vypadal jako čisté zlato. Byl v něm vyryt nápis:

James Milován rodinou. Milován BOHEM.

Roland, který do znečištěné vody málem nesáhl, tak mu byla odporná (v mladších letech by se k tomu nikdy nedokázal přinutit), byl teď rád, že to udělal. Možná nikdy nepotká nikoho z těch, kdo toho

chlapce milovali, ale věděl dost o ka, aby to ani nevylučoval. Každopádně to bylo správné. Stejně správné by bylo kluka slušně pohřbít... tedy za předpokladu, že dokáže vytáhnout tělo z koryta, aniž by se v šatech rozpadlo.

Roland o tom právě uvažoval, snažil se zvážit své povinnosti v porovnání s okolnostmi a rostoucím nutkáním dostat se z městečka pryč, když Topsy konečně padl.

Grošák se svalil, jen postroj zavrzel, a po dopadu na zem naposledy frkavě zasténal. Roland se otočil a v tu chvíli spatřil na ulici osm lidí,

kterí k němu kráčeli v řadě jako náhončí, co chtějí vyplašit ptáky nebo vyhnat drobnou zvěř. Kůži měli voskově zelenou. Lidé s takovou kůží by ve tmě nejspíš světélkovali jako duchové. Bylo těžké uhádnout, jakého jsou pohlaví a co jejich pohlaví mohlo znamenat - pro ně či někoho jiného. Byli to Pomalí mutanti, kráčeli přihrbení a odhodlaní jako mrtvoly, které oživilo nějaké tajuplné kouzlo.

Prach ztišil jejich kroky jako koberec. Když tu nebyl pes, mohli se klidně dostat nebezpečně blízko, kdyby Topsy neprokázal Rolandovi tu laskavost a nezemřel v tak vhodné chvíli. Žádné zbraně v dohledu; Roland viděl, že jsou ozbrojeni jen klacky. Většinou nohama od židlí a stolů, ale Roland zahlédl i jednu palici, která vypadala spíš uměle vyrobená, než zeji vlastník jen tak někde sebral - ježila se vbítymi rezavými hřeby a Roland měl podezření, že kdysi patřila vyhazovači v některém saloonu, nejspíš tomu, který udržoval pořádek v Upachtěném praseti.

Roland sevřel pistoli, zamířil na chlapíka uprostřed řady. Už slyšel šoupání nohou a vlhce chrčivý dech. Jako by všichni měli hroznou rýmu.

vylezli nejspíš z dolů, pomyslel si Roland. Někde v okolí jsou radiové doly. To by vysvětlovalo tu kůži. Zajímalo by mě, proč je nezabilo slunce.

Ale zatímco se díval, jeden na konci řady - tvor s tváří podobnou roztavenému vosku - skutečně zemřel... nebo se aspoň zhroutil. Padl na kolena (Roland si byl docela jist, že to byl samec), potichu, zalykavě vykřikl a zašátral rukou po tvor, který krácel vedle něj - ten měl hrbolatou holou hlavu a na krku červené mokvající boláky. Tento tvor si nevšímal padlého kamaráda, jen pořád upíral zamžený zrak na Rolanda a udržoval krok se zbývajících společníky.

"Zůstaňte, kde jste!" křikl Roland. "Pozor na mě, jestli se chcete dožít večera! Dejte si na mě pozor!"

Mluvil hlavně k tomu uprostřed, který měl na sobě starobylé červené kšandy, pod nimi cáry košile a na hlavě špinavý tvrdák. Tento džentlmen měl jen jedno zdravé oko a to hledělo na pistolníka s dychtivostí, která byla stejně děsivá jako nepochybná. Tvor vedle Tvrdáka (Roland byl přesvědčen, že by to mohla být žena, protože pod vestou se houpaly pozůstatky prsou) hodil nohou od židle, kterou držel. Směr byl dobrý, ale vzdálenost kratší o deset yardů.

Roland zmáčkl spoušť a znovu vypálil. Tentokrát prach, zvířený nábojem, pokryl zbytky Tvrdákova střevíce, nikoli chromou psí tlapu.

Zelení lidé neutekli jako pes, ale zastavili se a civěli na něj, tupě a dychtivě. Skončilo zmizelé obyvatelstvo Elurie v žaludcích těchto tvorů? Roland tomu nemohl uvěřit... i když věděl moc dobře, že takoví nemají proti kanibalismu žádné výhrady. (A možná to ani nebyl kanibalismus; jak by mohli být tihle tvorové považováni za lidi, i když jimi kdysi bývali?) Jenže byli moc pomalí, moc hloupí. Kdyby se odvážili vrátit se do městečka poté, co je šerif vyhnal, určitě by skončili v plamenech nebo pod kamením.

Bez přemýšlení, jen aby si uvolnil ruku pro druhou pistoli, kdyby ta strašidla neměla dost rozumu, nacpal si Roland medailonek, který vzal mrtvému chlapci, do kapsy džínů a za ním zastrčil roztržený jemný řetízek.

Stáli a hleděli na něj, jejich prapodivně pokroucené stíny se táhly za nimi. Co dál? Povědět jim, aby se vrátili tam, odkud přišli? Roland nevěděl, jestli by to udělali, a každopádně měl pocit, že je lip, když je má pod dohledem. A aspoň se nemusel rozhodovat, jestli má zůstat a pohřbít mladého Jamese; nad tím si už hlavu lámat nemusel.

"Ani hnout," řekl nízkou řečí a začal ustupovat. "První z vás, který se hne -"

Než stačil dopovědět, jeden z nich - skřet s širokou hrudí a našpučenou žabí hubou a s jakýmsi zábrami po stranách lalokovitého krku - vyrazil vpřed a při tom pisklavým a překvapivě slabým hláskem cosi dr-molil. Možná to bylo něco jako smích. Oháněl se snad nohou od piána.

Roland vystřelil. Hrudník pana Žáby se propadl jako ztrouchnivělá střecha. Několik kroků popoběhl

zpět ve snaze udržet rovnováhu a rukou, ve které nedržel klacek, svíral hrud'. Nohy, nazuté do špinavých červených sametových sandálů se vzhůru zatočenými špičkami, se mu zamotaly a on upadl a při tom divně a jaksi opuštěně zachrčel. Pustil svůj klacek, překulil se na bok, pokusil se vstát a pak padl zase do prachu. Surové slunce mu svítilo do otevřených očí a Roland viděl, že mu z kůže začínají stoupat bílé praménky páry a kůže rychle ztrácí zelený nádech. Bylo slyšet také syčení, jako když se plivne na rozpálenou plotnu.

Aspoň mi to ušetří vysvětlování, pomyslel si Roland a přeběhl zrakem ostatní. "Dobrá; ten se pohnul jako první. Kdo chce být druhý?"

Zdalo se, že nikdo. Jenom tam stáli, dívali se na něj, nepřibližovali se... ale ani neustupovali. Pomyslel si (stejně jako o tom psovi s krucifixem),

že by je měl rovnou na místě zabít, prostě vytasit druhou pistoli a pokosit je. Byla by to záležitost několika vteřin, dětská hra pro jeho nadané ruce, i kdyby jich několik uteklo. Ale nedokázal to. Tak chladnokrevně to nešlo. Nebyl takový zabiják... aspoň zatím ne.

Pomaloučku začal couvat, nejdřív pozpátku obešel zavražďovací koryto, potom ustoupil tak, aby koryto dostal mezi sebe a je. Když Tvrd'ák udělal krok vpřed, nedal Roland ostatním v řadě šanci, aby ho napodobili; vpálil kulku do prachu Hlavní ulice dva centimetry před Tvrd'ákovu nohu.

"To bylo poslední varování," řekl stále nízkou řečí. Neměl ponětí, jestli mu rozumějí, ale vlastně ho to nezajímalo. Snad dostatečně porozuměli tónu řeči. "Další kulka, kterou vypálím, skončí někomu v srdci. Dohodneme se, jestli se nehnete a já odejdu. Dám vám šanci. Jestli za mnou půjdete, všichni umřete. Je moc horko na nějaké hrátky a už jsem ztratil -"

"Búúú!" vykřikl za ním drsný, chrchlavý hlas. Jasně z něj byla cítit radost. Roland uviděl, že ze stínu převráceného vozu, u kterého se už skoro ocitl, vyrostl další stín, a měl právě čas pochopit, že se za ním schovávali další zelení lidé.

Když se otáčel, zasáhla Rolandovo rameno jedna palice a ochromila mu paži až po zápěstí. Udržel zbraň v ruce a jednou vystřelil, ale kulka zasáhla vozové kolo, roztříštila loukoť a otočila kolem na ose, až pronikavě zaskřípělo. Vzadu za sebou uslyšel, jak zelení lidé na ulici vyrazili chlapavý, štekavý pokřik a vyrazili vpřed.

Ta stvůra, která se schovávala za převráceným vozem, byla zrůda se dvěma hlavami, které vyrůstaly z krku, jedna se zakrňelou, povislou tváří mrtvolu. Druhá, i když zelená, vypadala živěji. Široké rty se roztáhly ve veselém úsměvu, když tvor zvedl palici a znovu udeřil.

Roland tasil levou rukou - tou, která nebyla ochromená a jakoby cizí. Měl čas vpálit kulku strašákovi mezi zuby, až ho to odhodilo v přepršce krve a zubů a palice mu vylétla z povolených prstů. Pak už se na Rolanda vrhli ostatní a mlátili ho a bili.

Pistolník dokázal uniknout několika prvním ránám a v jednu chvíli si myslel, že by dokázal utéct za převrácený vůz, proklouznout tam, otočit se a pustit se do práce pistolemi. Určitě by to dokázal. Jeho cesta za Temnou věží přece nemohla skončit na sluncem spálené ulici západ'áckého městečka Elurie, pod rukama několika zelených Pomalých mutan-tů. Ka určitě nemohlo být tak kruté.

Ale Tvrd'ák ho zasáhl strašlivou boční ranou a Roland vrazil do pomalu se otáčejícího zadního kola vozu, místo aby stačil proklouznout. Padal na ruce a kolena a stále se pokoušel odškrábat pryč a otočit se a při tom se vyhnout ránám, které na něj pršely, ale uviděl, že už je jich mnohem víc než půl tuctu. Ulicí na náměstí přicházelo aspoň třicet zelených mužů a žen. To nebyl jen klan, ale přímo kmen. A v plném denním světle, za takového vedra! Pomalí mutanti byli podle jeho zkušeností tvorové, kteří milovali tmu, podobali se spíš houbám s mozkem, ale takové jako zde v životě neviděl. Oni -

Ten v té červené vestě byl samička. Pod špinavou červenou vestou se houpala holá prsa a ta byla to poslední, co zřetelně viděl, když se shlukli kolem něj a nad ním a začali do něj bušit palicemi. Do pravého lýtko ho zasáhla palice pobitá hřeby a ty hloupé rezavé tesáky se do něj hluboko zakously. Znovu se pokusil zvednout jednu svou velkou pistoli (zrak se mu kalil, ale to by jim nepomohlo, kdyby se dal do střelení; vždycky byl pekelně nadaný, nejvíc ze všech, Jamie DeCurry jednou prohlásil, že Roland by mohl střílet i se zavázanýma očima, protože má oči v prstech), ale pistoli mu vykopli z ruky do prachu. I když v dlani stále cítil hladké santalové dřevo její pažby, věděl, že je pistole pryč.

Cítil je - jejich sytý, hnělivý odér rozkládajícího se masa. Nebo mu tak páchly ruce, které si zvedl k obličejům v chabé a marné snaze ochránit si hlavu? Ruce, které si namočil do znečištěné vody, plné skvrn a čarů kůže mrtvého chlapce?

Palice ho utloukaly a mlátily, jako by ho zelení lidé nechtěli jen umlátit, ale rovnou naklepat. A tak padal do tmy, o které věřil, že skoro jistě bude jeho smrt, a při tom slyšel zpěv těch brouků, štěkot psa, kterého ušetřil, a cinkot zvonků pověšených nad kostelními dveřmi. Ty zvuky se proluly do zvláštní sladké hudby. Ta pak utichla také; všechno pohltila temnota.

II. STOUPÁNÍ. ZAVĚŠEN V PROSTORU. BÍLÁ KRÁSA. DALŠÍ DVA. MEDAILONEK.

Pistolníkův návrat na tento svět se nepodobal návratu k vědomí po pořádné ráně, což se mu stalo už dřív, a nepodobal se ani probuzení ze spánku. Bylo to, jako by stoupal.

Jsem mrtvý, pomyslel si v jednu chvíli... když se mu aspoň částečně obnovila schopnost myslet. Jsem mrtvý a stoupám tam, kde se ocitneme po životě. Určitě je to tak. Ten zpěv, co slyším, je zpěv mrtvých duší.

Neproniknutelná temnota ustoupila tmavě šedé barvě dešťových mračen, potom světle šedé barvě mlhy. Ta se rozjasnila do jednolitého svitu hustého mlžného oparu těsně předtím, než jí pronikne slunce. A tím vším prostupoval pocit, že stoupá, jako by se ho chopil jakýsi mírný, ale zároveň silný průvan.

Protože pocít, že stoupá, začal polevovat a záře za víčky rostla, začal Roland konečně věřit, že je stále naživu. Přesvědčil ho ten zpěv. Žádné mrtvé duše, žádní nebeští zástupové andělé, jak je někdy popisují ježíškovští kazatelé, ale jenom brouci. Trochu jako cvrčci, ale se sladším hlasem. Ti, které slyšel v Elurii. Při tom pomýšlení otevřel oči.

Jeho víra, ze je stále naživu, podstoupila těžkou zkoušku, protože Roland zjistil, že visí v prostoru naplněném bílou krásou - jeho první užaslá myšlenka byla, že se ocitl v nebi, že pluje uvnitř nadýchaného mraku. Všude kolem něj se ozýval vrzavý zpěv těch brouků. Teď už slyšel i cinkot zvonků.

Pokusil se otočit hlavu a zahoupal se v jakémsi postroji. Uslyšel, jak postroj vrže. Tichý zpěv brouků, podobně jako u cvrčků v trávě na konci dne tehdy doma v Gileadu, zakolísal a přerušil rytmus. Když se to stalo, Rolandovi v zádech vyrostlo cosi jako strom bolesti. Neměl ponětí, co jsou ty pálivé větve zač, ale kmenem byla určitě jeho vlastní páteř. Mnohem horší bolest mu prosákla do nohy - v tom zmatku pistolník nepoznal do které. Tam mě zasáhla ta palice s hřebíky, pomyslel si. A rozbolela ho hlava. Měl pocit, že má lebku popraskanou jako otlučené vejce. Vykřikl a stěží uvěřil, že to chraptivé zakrákání, které uslyšel, vyšlo z jeho vlastního hrdla. Měl dojem, že také slyší slabounký štěkot psa s křížem na prsou, ale to byla určitě jenom fantazie.

Umírám? Ještě jednou jsem se probudil, než nastane úplný konec?

Po čele ho pohládila jakási ruka. Cítil ji, ale neviděl - prsty mu bloudily po kůži, tu a tam se zastavovaly, aby prohnětlly hrbolek nebo rýhu. Lahodné, jako doušek chladné vody za horkého dne. Zavíral oči, ale pak ho napadla děsivá myšlenka: co když je ta ruka zelená a její majitelka má přes visící vemena přehozenou potrhanou červenou vestu?

A co když ano? Co bys mohl dělat?

"Šššš, člověče," promluvil mladý ženský hlas... aspoň ten hlas byl dívčí. Rozhodně první osoba, která Rolandovi vytanula na mysl, byla Susan, dívka z Mejisu, která jej oslovovala ty.

"Kde... kde..."

"Šššš, nehýbat. Moc moc brzy."

Bolest v zádech už ustupovala, ale představa bolesti jako stromu zůstávala, protože mu připadalo, že se mu kůže pohybuje jako listy v mírném větru. Čím to mohlo být?

Pustil tu otázku zatím z hlavy - všechny otázky pustil z hlavy - a soustředil se na drobnou, chladnou ruku, která mu hladila čelo.

"Šššš, pěkný člověče, Boží láska s tebou. Jenže jsi silně zraněný. Buď v klidu. Hoj se."

Pes přestal štěkat (pokud tam vůbec nějaký pes byl) a Roland si znovu uvědomil to tiché povrzávání.

Připomínalo mu koňskou uzdu nebo něco,

(konopný provaz)

na co nerad myslel. Došel k přesvědčení, že cítí tlak pod stehny, hýžděmi a možná... ano... pod rameny.

Já vůbec nejsem v posteli. Myslím, že jsem nad postelí. Je to možné?

Napadlo ho, že by mohl viset v závěsu. Matně si vzpomínal, že jednou, to byl ještě malý kluk, nějakého chlapíka zavěsili v pokoji u koňského doktora za Velkou síní. Byl to stájník, který se popálil petrolejem tak moc, že ho nemohli položit do postele. Ten muž zemřel, ale ne dost rychle; po dvě noci plnil jeho křik sladký letní vzduch nad Poli setkávání.

Takže jsem popálený, není ze mě nic jenom škvarek s nohama, zavěšený v popruhu?

Prsty se dotkly středu jeho čela a vymnuly zamračené vrásky, které se tam nakrabatily. A bylo to, jako by ten hlas, který patřil k ruce, četl jeho myšlenky, a bral je do špiček těch chytrých, konejšivých prstů.

"Bude ti dobře, jestli Bůh bude chtít, sai," řekl hlas, který patřil k ruce. "Ale čas patří Bohu, ne tobě."

Ne, byl by řekl, kdyby mohl. Čas patří Věži.

Pak opět sklouzl dolů, klesal stejně hladce jako stoupal, vzdaloval se té ruce a snovému zpěvu brouků a cinkajících zvonků. Potom přišla chvíle snad spánku či bezvědomí, ale už nikdy neklesl až úplně na dno.

V jednu chvíli měl pocit, že slyší ten dívčí hlas, i když si nemohl být jist, protože tentokrát ho zesiloval vztek nebo strach či možná obojí. "Ne!" křičela. "Nemůžete to z něj mít a víte to! Jděte svou cestou a už o tom nemluvte, dělejte!"

Když vyplul na hladinu vědomí podruhé, neměl tělo o nic silnější, ale myšlenkami byl víc sám sebou.

Když otevřel oči, neuviděl mrak zevnitř, ale nejdřív ho napadl stejný výraz - bílá krása. V některých ohledech to bylo nejkrásnější místo, jaké Roland v životě navštívil... trochu samozřejmě proto, že stále život měl, ale hlavně proto, že tu bylo tak blaženě a klidno.

Byl to rozlehlý pokoj, s vysokým stropem, dlouhý. Když Roland nakonec otočil hlavu - opatrně, jen opatrně -, aby ho co nejlépe změřil, pomyslel si, že určitě měří od jednoho konce ke druhému nejméně dvě stě yardů. Stavba to byla úzká, ale výška jí dodávala pocitu nesmírné vzdušnosti.

Nebyly tu stěny nebo stropy, jak je znal, i když se to zde trochu podobalo útrobám ohromného stanu. Viděl nad sebou slunce, opíralo se do nadýchaných pruhů jemného bílého hedvábí a rozlévalo po něm své světlo a měnilo je v zářivé girlandy, které si prve popletl s mraky. V pokoji bylo pod tím hedvábným baldachýnem šero jako navečer. Stěny, také hedvábné, se v mírném vánku vlnily jako plachty. Z každého pruhu tvořícího stěnu visel kroucený provaz s malými zvonečky. Ty se opíraly o látku, a když se látka zavlnila, zvonily zvonky v tichém a okouzlujícím jednohlasu jako zvonkohra.

Středem dlouhého pokoje vedla ulička; po obou stranách stála řada postelí, každá zastlaná čistým bílým prostěradlem a s bělostným polštářem v hlavách. Na protější straně uličky jich bylo snad čtyřicet, všechny prázdné, a na Rolandově straně dalších čtyřicet. Zde byla obsazena ještě dvě lůžka, jedno po Rolandově pravé ruce. Jeho obyvatel -

To je ten kluk. Ten, co ležel v tom korytě.

Při tom pomyšlení naskočila Rolandovi na pažích husí kůže - ošklivě, pověřčivě se lekl. Pořádně se na spícího chlapce zadíval.

To není možné. Prostě nejsi pořádně při smyslech, nic víc; není to možné.

Jenomže ani bližší průzkum to pomyšlení nezahnal. Rozhodně se zdálo, že je to ten chlapec z koryta na náměstí, nejspíš nemocný (proč by jinak byl na takovém místě, jako je zde?), ale zdaleka ne mrtvý; Roland viděl, jak se mu pomalu zdvíhá a klesá hrudník, a jak se mu chvílemi zaškubou prsty, které visely přes pelest.

Prostě sis ho neprohlédl tak dobře, abys mohl mít jistotu, a po pár dnech v tom korytě by ho ani vlastní matka nepoznala.

Jenomže Roland, který kdysi měl matku, věděl svoje. Věděl také, že viděl na chlapcově krku zlatý medailonek. Těsně předtím, než zaútočili zelení lidé, ho mrtvému chlapci vzal a strčil si ho do kapsy. Ted' ho někdo

- nejspíš majitelé tohoto stanu, kteří čarodějným způsobem vrátili chlapce jménem James do přerušného života - tedy ten někdo medailonek Rolandovi odebral a vrátil ho chlapci na krk.

Udělala to ta dívka s nádherně chladivou rukou? Považovala tedy Rolanda za ghúla, který okrádá mrtvé? To pomyšlení se mu nelíbilo. Vlastně mu to vadilo víc než představa, že nafouklé tělo mladého kovboje se nějak vrátilo do své původní velikosti a pak ožilo.

Kousek dál na této straně, asi ob deset prázdných postelí od chlapce a Rolanda Deschaina, uviděl pistolník třetího spolubydlícího v této při-zračné nemocnici. Ten vypadal nejméně čtyřikrát starší než

chlapec, dvakrát starší než pistolník. Měl dlouhý vous, víc šedivý než černý, který mu splýval na hrudník ve dvou rozdělených pramenech. Obličej byl osmahnutý sluncem, zbrázděný hlubokými vráskami, s váčky pod očima. Od levé tváře přes hřeben nosu se mu táhla silná tmavá čára, kterou Roland považoval za jizvu. Vousatý muž buď spal, nebo byl v bezvědomí

- Roland ho neslyšel chrápat - a byl zavěšený tři stopy nad lůžkem složitým propletením bílých pásů, které svítily z šerého vzduchu. Pásky se křížily a tvořily kolem celého těla řadu osmiček. Vypadal jako brouk v pavučině exotického pavouka. Na sobě měl tenkou bílou noční košili. Jeden pás se mu táhl pod hýžděmi a zdvíhal mu rozkrok, jako by nabízel vyčnívající pohlaví šedivému a zasněnému vzduchu. Roland také uviděl tmavé stíny nohou. Zdálo se, že jsou pokroucené jako prastaré uschlé stromy. Rolandovi se nechtělo ani pomyslet na to, kolikrát musely být polámané, aby tak vypadaly. A přesto se zdálo, že se pohybují. Jak to, když byl ten vousatec v bezvědomí? Snad to bylo hrou světél nebo stínů... možná že ta lehounká košile, kterou měl muž na sobě, povívala v mírném vánku, nebo...

Roland pohlédl jinam, vzhůru na vzdouvající se hedvábí vysoko nad hlavou, a snažil se ovládnout zrychlující se tep srdce. Protože to, co viděl, nepůsobil vítr nebo stín, nic takového. Mužovy nohy se jaksi pohybovaly, aniž jimi sám pohyboval... stejně jako měl Roland předtím pocit, že se mu hýbají vlastní záda, aniž jimi pohnul. Netušil, co může takový jev způsobovat, a nechtěl to vědět, aspoň zatím. "Nejsem připravený," zašeptal. Rty měl velmi suché. Zavřel znovu oči, chtěl spát, nechtěl už myslet na to, co asi vousatcovy pokroucené nohy naznačují o jeho vlastním stavu. Ale -

Ale radši by ses měl připravit.

Byl to hlas, který, jak se zdálo, přicházel vždy, když se pokoušel uhýbat, vyhnout se nějakému úkolu nebo překážku obejít. Byl to Cortův hlas, jeho starého učitele. Muže, jehož hole se všichni báli, když byli malí. Nebáli se však jeho hole tolik jako jeho huby. Jeho posměšky, když byli slabí, jeho pohrdání, když si stěžovali nebo se pokusili naříkat nad svým údělem.

Jsi pistolník, Rolande? Jestli ano, radši se připrav.

Roland znovu otevřel oči a znovu otočil hlavu doleva. Při tom pocítil, že se mu na hrudi cosi pohnulo. Pomalu, pomalounku zvedl pravou ruku ze závěsu, ve kterém spočívala. Bolest v zádech se rozčeřila a ozvala se. Nehýbal se, dokud se mu nezdálo, že se bolest už nezhorší (aspoň když si dá pozor), pak zvedl ruku až k hrudi. Nahmatal jemně tkanou látku. Bavlnu. Sklonil bradu k prsní kosti a uviděl, že má na sobě košili podobnou té, která se řasila na těle vousatého muže.

Roland si sáhl pod průkrčník košile a nahmatal jemný řetízek. Kousek níž se jeho prsty setkaly s jakýmsi kovovým obdélníkem. Pomyslel si, že ví, co to je, ale musel mít jistotu. Vytáhl předmět ven, přeopatrně, snažil se nezapojoovat žádný zádoový sval. Zlatý medailonek. Pokoušel bolest a zvedal ho tak dlouho, dokud nepřčetl, co na něm bylo vyryto:

James Milován rodinou. Milován BOHEM.

Znovu ho zastrčil pod košili a pohlédl na spícího chlapce na vedlejším lůžku - spal na něm, nikoli zavěšený nad ním. Prostěradlo sahalo chlapci jen po žebra a medailonek ležel na čistě bílé košili. Stejný medailonek teď nosil i Roland. Jenže...

Roland si pomyslel, že rozumí, a pochopení znamenalo úlevu.

Pohlédl znovu na vousatce a uviděl něco nesmírně podivného: ta silná černá jizva, která se jako čára táhla vousatci přes tvář a nos, zmizela. Na místě, kde kdysi byla, teď zůstala růžově zarudlá známka zhojené rány... řezné, nebo možná sečné.

Jenom jsem si to představoval.

Ne, pistolníku, ozval se znovu Cortův hlas. Takoví jako ty nebyli stvořeni k fantazii. Jak sám dobře víš. Ta trocha pohybu ho znovu vyčerpala... nebo ho spíš vyčerpalo přemýšlení. Zpěv brouků a cinkot zvonků se mísily do ukolébavky, které bylo těžko odolat. Když Roland tentokrát zavřel oči, usnul.

III. PĚT SESTER. JENNA. DOKTOŘI Z ELURIE. MEDAILONEK. SUB MLČENÍ.

Když se Roland znovu probudil, nejdřív si byl jist, že ještě spí. Že se mu zdá sen. Že má noční můru. Kdysi, ještě v dobách, kdy se potkal se Susan Delgadovou a zamiloval se do ní, znal jednu čarodějnici, jmenovala se Rhea - první opravdová čarodějnice Středosvěta, kterou kdy potkal. Byla to ona, kdo způsobil Susaninu smrt, i když v ní Roland sehrál svou roli. Teď, když otvíral oči a uviděl Rheu, nikoli

jednu, ale hned v pěti vydáních, pomyslel si: Tak toto je výsledek vzpomínání na staré časy. Stvořil jsem si Susan, a tím jsem stvořil také Rheu z Coosu. Rheu a její sestry.

Všech pět na sobě mělo vzdouvající se šat bílý jako hedvábí tvořící stěny a strop. Jejich svažité stařecké tváře rámovaly stejně bílé čepce, naproti tomu kůži měly šedou a zbrázděnou jako vyprahlá zem. Na pružích hedvábí, věznicích jejich vlasy (pokud vůbec vlasy měly), visely jako modlitební řemínky řady drobných zvonečků, které cinkaly, když se ženy pohnuly nebo promluvíly. Na sněhobílém šatu měly na hrudi vyšitú krvavě rudou růži... sigul Temné věže. Když to Roland uviděl, pomyslel si: Nezdá se mi to. Ty babizny jsou skutečné.

"Probouzí se!" vykřikla jedna příšerně koketním hlasem.

"Óóó!"

"Óóh!"

"Ach!"

Zatřepotaly se jako ptáci. Ta uprostřed udělala krok vpřed, a když to udělala, tváře se jim jakoby zčeřily, jako se to dělo s hedvábnými stěnami pokoje. Viděl, že nakonec nejsou staré - byly tak ve středním věku, ale ne staré.

Ano. Jsou staré. Proměnily se.

Ta, která se chopila velení, byla vyšší než ostatní a měla široké, mírně vystouplé čelo. Sklonila se k Rolandovi a zvonečky, které jí lemovaly čelo, zacinkaly. Z toho zvuku se mu udělalo jaksi špatně a byl najednou slabší než před chvílí. Její oříškově hnědé oči se na něj upíraly. Snad dychtivě. Okamžik se dotýkala jeho tváře a Rolandovi se zazdalo, že mu to místo znecitlivělo. Pak žena pohlédla dolů a tvář se jí nespokojeně svažila. Odtáhla ruku.

"Probudil ses, krasavce. Tak tak. To je dobře."

"Kdo jste? Kde to jsem?"

"Jsme Sestřičky z Elurie," řekla. "Já jsem sestra Mary. Toto je sestra Louise a sestra Michela a sestra Coquina -"

"A sestra Tamra," dopověděla poslední. "Líbezná jedenadvaceti-letá dívčina." Zahihňala se. Tvář se jí zčeřila a na okamžik byla znovu stará jako sám svět. Nosatá, zešedlá. Roland si znovu vzpomněl na Rheu.

Přisunuly se blíž, obstoupily složitý postroj, ve kterém byl zavěšený, a když se Roland pokusil odtáhnout, opět mu zády a nohou projela bolest. Pásky, které ho držely, zavržaly.

"Óóó!"

"Bolí to!"

"Bolí ho to!"

"Bolí to tak strašně!"

Přimáčkly se ještě blíž, jako by je jeho bolest fascinovala. A to už cítil jejich pach, suchý a zemitý. Ta, která se jmenovala sestra Michela, natáhla ruku -

"Jděte pryč! Nechtě ho! Copak jsem vám to už neříkala?"

Při zvuku toho hlasu polekaně odskočily. Sestra Mary vypadala trochu rozzlobeně. Ale také couvla, jen vrhla poslední zuřivý pohled (na to by Roland přísahal) na medailonek, který mu ležel na hrudi. Při posledním probuzení si ho zastrčil pod košili, ale teď už byl zase venku.

Objevila se šestá sestra, prodrala se mezi Mary a Tamrou. Této snad bylo teprve jedenadvacet, měla zarudlé tváře, hladkou pleť a tmavé oči. Její bílý šat se vzdouval jako ve snu. Rudá růže na prsou se skvěla jako kletba.

"Jděte! Nechtě ho!"

"Óóó, pání!" vykřikla sestra Louise hlasem, ve kterém se tajil smích i vztek zároveň. "Máme tu Jennu, holčičku drahou, snad se nám do něj nezamilovala?"

"Zamilovala!" smála se Tamra. "Děvenka mu dala své srdce výměnou za to jeho!"

"No jo, je to tak!" souhlasila sestra Coquina.

Mary se obrátila k nově přichozí, rty sevřené do úzké linky. "Nemáš tu co dělat, holko drzá."

"Ale mám, když to řeknu," odpověděla sestra Jenna. Zdálo se, že se už ovládla. Z čepce jí vyklouzla kadeř černých vlasů a uložila se jí na čelo jako čárka. "Běžte už. On nemá náladu na vaše vtipy a smích."

"Neporoučej nám," řekla sestra Mary, "protože my nikdy nežertujeme. Jak sama víš, sestro Jenno." Výraz v dívčině tváři trochu znejistěl a Roland viděl, že se dívka bojí. Začal se o ni strachovat. O sebe taky. "Jděte," opakovala. "Není ještě čas. Nejsou tu jiní, o které se máte starat?"

Zdálo se, že sestra Mary uvažuje. Ostatní ji pozorovaly. Nakonec přikývla a usmála se na Rolanda. Znovu se jí tvář zčeřila, jako by se na ni díval skrz rozpálený vzduch. To, co uviděl (aspoň o tom byl přesvědčen), vypadalo strašlivě a ostražitě. "Zůstavej v pokoji, krasavce," řekla Rolan-dovi. "Pobud' s námi chvíli, a my tě uzdravíme."

Mám na vybranou? pomyslel si Roland.

Ostatní se zasmály, jejich ptačí čírikání se rozlétlo šerem jako stuhý. Sestra Michela mu dokonce poslala vzdušný polibek.

"Jdeme, dámy!" zvolala Mary. "Chvíli s ním Jennu necháme, ve jménu památky její matky, kterou jsme tak milovaly!" A s tím odvedla ostatní pryč, pět bílých ptáků odlétlo středovou uličkou a jejich sukně povlá-valy sem a tam.

"Děkuji," řekl Roland a vzlhl k majitelce chladivé ruky... protože věděl, že to byla ona, kdo ho utišil. Vzala ho za prsty, jako by to chtěla dokázat, a pohládila je. "Nechtějí ti ublížit," řekla... jenomže Roland viděl, že ona tomu nevěří ani trochu, stejně jako on. Ocítl se tu v potížích, značných potížích.

"Kde to jsem?"

"U nás," řekla prostě. "V domově Sestřiček z Elurie. V našem klášteře, jestli chceš."

"To není žádný klášter," řekl Roland a pohlédl kolem ní na prázdné postele. "To je ošetrovna. Nebo ne?"

"Nemocnice," přisvědčila a pohládila ho po prstech. "Sloužíme doktorům... a oni slouží nám."

Fascinovala ho ta černá kadeř ležící na smetanově bílém čele - byl by ji pohládl, kdyby se odvážil zvednout ruku. Jen aby zjistil, jaká je na omak. Připadala mu krásná, protože to byla jediná tmavá věc v tolikeré bělosti. Běloba pro něj ztratila veškeré kouzlo. "Jsme milosrdné sestry... nebo jsme byly, než se svět hnul."

"Jste ježíšovské?"

Chvíli vypadala překvapeně, skoro otřeseně a pak se vesele zasmála. "Ne, my ne!"

"Jestli jste milosrdné sestry... ošetrovatelky... kde jsou doktoři?"

Dívala se na něj a kousala se do rtu, jako by se snažila o něčem rozhodnout. Rolandovi připadaly její pochybnosti dokonale okouzující a uvědomil si, že bez ohledu na nemoc se na ženu dívá jako na ženu, poprvé od chvíle, kdy zemřela Susan Delgadová, a to bylo hodně dávno. Od té doby se změnil celý svět, a nikoli k lepšímu.

"Chceš to opravdu vědět?"

"Ano, jistě," řekl trochu překvapeně. Také trochu neklidně. Pořád čekal, kdy se její tvář zčeří a změní, stejně jako tváře ostatních žen. Nestalo se tak. Ani se kolem ní nevznášel ten protivný pach mrtvé země. Počkej, krotl se. Tady ničemu nevěř, nejméně ze všeho vlastním smyslem. Ještě ne.

"Nejspíš musíš," vzdychla. Rozcinkala tím zvonky na čele, které měly tmavší barvu než u ostatních - nebyly černé jako její vlasy, ale jaksi začouzené, jako by visely v kouři táborového ohně. Zvучely však jako nejjasnější stříbro. "Slib mi, že nebudeš křičet a neprobudíš mládě vedle na posteli."

"Mládě?"

"Toho chlapce. Slibuješ?"

"Jo," řekl napůl zapomenutým nářečím Vnějšího oblouku, aniž si to uvědomil. Susaniným nářečím. "Už je to dlouho, co jsem křičel, krasavice."

Tváře se jí zbarvily, vyrazily jí na nich růže mnohem přirozenější a živější než ta, kterou nosila na prsou.

"Nenazývej krásným to, co jsi pořádne neviděl," pokárala ho.

"Tak si stáhni čepec, který nosíš."

Do tváře jí viděl velmi dobře, ale toužil vidět její vlasy- téměř po tom dychtil. Bohatou černou záplavu v té zdejší snové bělosti. Samozřejmě mohla být ostříhaná, ženy z jejího řádu tak možná vlasy nosily, ale on si to nemyslel.

"Ne, to je zakázáno."

"Kým?"

"Velkou sestrou."

"Tou, která si říká Mary?"

"Jo, tou." Zamířila pryč, pak se zastavila a ohlédla se. U jiné dívky jejího věku, tak pěkné jako ona, by ohlédnutí znamenalo koketování. Tato dívka byla vážnost sama.

"Nezapomeň na svůj slib."

"Jo, nebudu křičet."

Přešla k vousatci, sukně jí povlávala. Ve zdejší šeru vrhala jen matný stín na prázdné postele, které míjela. Když došla k tomu muži (je v bezvědomí, pomyslel si Roland, nespí), ještě jednou se ohlédla po Rolando-vi. Přikývl.

Sestra Jenna přistoupila těsně k muži z druhé strany lůžka, takže ji Roland viděl skrz smyčky a spletnice hedvábných bílých pruhů. Zlehka mu položila ruce na levou stranu hrudníku, sklonila se nad něj... a zavrtila hlavou, jako by něco rázně odmítala. Zvonky na čele pronikavě zazvonily a Roland znovu pocítil to přízračné zašimrání v zádech, provázené vzdáleným poryvem bolesti. Jako by se otřásl, aniž se doopravdy pohnul, nebo jako by se otřásl ve snu.

To, co vzápětí uviděl, ho skoro přinutilo zakřičet; musel si skousnout rty. Znovu se zdálo, že se nohy muže v bezvědomí pohybují, aniž jimi hýbe... protože se pohybovalo cosi na nich. Pod okrajem košile vykukovala mužova chlupatá lýtka, kotníky a chodidla. A po nich se přelévala černá vlna brouků.

Pronikavě zpívali jako armádní pluk, který si zpívá do pochodu.

Roland si vzpomněl na tu černou jizvu na mužově tváři a nosu - na jizvu, která zmizela. Takže to byli oni. A na něm byli také. Proto se mohl třást, aniž se pohnul. Měl je po celých zádech. Krmili se na něm.

Ne, zadržet výkřik nebylo tak snadné, jak čekal.

Brouci běželi ke špičkám prstů u nohou zavěšeného muže, potom z nich jako jednolitý proud seskakovali, jako z břehu do rybníka. Rychle a snadno se řadili na zářivě bílém prostěradle pod mužem a dávali se na pochod dolů na podlahu v batalionu širokém asi na stopu. Roland na ně pořádně neviděl, byli moc daleko a světlo bylo kalné, ale měl dojem, že jsou asi tak dvakrát větší než mravenci a o něco menší než tlusté včely, které se kdysi u nich doma hemžily na květinových záhonech.

Brouci za pochodu zpívali.

Vousatec nezpíval. Když záplavy brouků, které předtím pokrývaly jeho pokroucené nohy, začaly řidnout, muž se otřásl a zasténal. Mladá žena mu položila ruku na čelo a tišila ho, takže Roland trochu žárlil, přestože mu bylo z té podívané nevolno.

Ale bylo to, co viděl, skutečně tak ohavné? V Gileadu používali na některé nemoci pijavice - hlavně na otoky mozku, podpaždí a třísel. Pokud šlo o mozek, tak pijavice sice byly ošklivé, ale rozhodně přijatelnější než druhá možnost, což byla trepanace.

Jenomže na broucích bylo cosi ohavného, možná jen proto, že na ně pořádně neviděl, a strašná byla představa, že jich má plná záda a on zatím jen bezmocně visí. Ale nezpívali. Proč? Protože se krmili? Spalí? Obojí najednou?

Sténání vousatce utichlo. Brouci pochodovali po podlaze pryč, k jedné mírně se krabaticí hedvábné stěně. Roland je ztratil ve stínech z očí.

Jenna se k němu vrátila, v očích úzkost. "Vedl sis dobře. Vidím však, jak ti je; máš to ve tváři."

"Doktoři," vypravil ze sebe.

"Ano. Mají hodně velkou moc, ale..." ztišila hlas. "Honákovi asi ne-

pomůžou. Nohy má trochu lepší a rány v obličeji se skoro zahojily, ale má další rány, na které doktoři nedosáhnou." Přejela si rukou po břicho a naznačila, kde ta zranění jsou, i když neprozradila jaká.

"A já?" zeptal se Roland.

"Tebe chytili zelení lidé," řekla. "Musel jsi je hodně rozzlobit, protože tě nezabili rovnou. Svázali tě a táhli pryč. Tamra, Michela a Louise zrovna sbíraly byliny. Uviděly, jak si zelení lidé s tebou hrají, a přikázaly jim, aby přestali, ale -"

"Mutanti vás vždycky poslechnou, sestro Jenno?"

Usmála se, možná ji potěšilo, že si zapamatoval její jméno. "Vždycky ne, ale většinou ano. Tentokrát poslechl, jinak bys už došel ke konci své cesty."

"Asi ano."

"Kůži na zádech jsi měl skoro všechnu staženou - od zátylku do pasu jsi byl rudý. Jizvy ti zůstanou navždy, ale doktoři už jsou s uzdravováním daleko. A jejich zpěv je příjemný, ne?"

"Ano," souhlasil Roland, ale pomyšlení na ty černé brouky, které má všude po zádech, usazené v syrovém mase, ho stále odpuzovalo. "Ještě jsem ti nepoděkoval, děkuji ti tedy. Pokud pro tebe můžu něco udělat -"

"Tak mi pověz své jméno. Udělej to."

"Jsem Roland z Gileadu. Pistolník. Měl jsem revolvery, sestro Jenno. Viděla jsi je?"

"Neviděla jsem žádné bouchačky," řekla, ale odvrátila oči. Na tvářích jí znovu vykvetly růže. Možná byla dobrá ošetřovatelka, řádná, ale podle Rolanda byla špatná lhářka. Byl tomu rád. Dobrých lhářů jsou spousty. Naproti tomu čestnost se stala vzácností.

Prozatím necháme tu nepravdu být, řekl si. Nejspíš tak mluví ze strachu.

"Jenno!" Výkřik zazněl z hlubších stínů na opačném konci ošetřovny - dnes se zdála pistolníkovi ještě delší než jindy - a sestra Jenna provinile vyskočila. "Jdi pryč! Napovídala jsi toho, že bys zabavila dvacet mužů! Nech ho spát!"

"Jo!" zavolala a pak se obrátila ještě k Rolandovi. "Neprozrazuj, že jsem ti ukázala doktory."

"Ani slovem, Jenno."

Zastavila se, znovu se kousla do rtu a pak si najednou stáhla čepec. Spadl jí do týla, jen zvonky tiše zazvonily. Vlasy, osvobozené ze zajetí, jí padly k tvářím jako stíny.

"Jsem hezká? Jsem? Pověz mi pravdu, Rolande z Gileadu - žádné lichotky. Protože lichotky mají cenu jen hořící svíce."

"Jsi krásná jako letní noc."

Zdálo se, že to, co uviděla v jeho tváři, ji potěšilo víc než slova, protože se zářivě usmála. Znovu si čepec nasadila a zastrčila pod něj vlasy drobnými pohyby hbitých prstů. "Jsem upravená?"

"Upravená jako vždy," řekl, pak opatrně zvedl paži a ukázal jí na čelo. "Jedna kadeř vyklouzla... právě tady."

"Jo, ta mě vždycky rozčiluje." Komicky se zamračila a zastrčila vlasy zpět. Rolanda napadlo, jak rád by políbil ty červené tváře... a snad i její rudá ústa, pro dobrou míru.

"Všechno v pořádku," řekl.

"Jenno!" Křik byl stále netrpělivější. "Rozjímání!"

"Už jdu!" zavolala a sebrala rozměrné sukně, aby mohla odejít. Otočila se však ještě jednou, a tvářila se teď velmi vážně a smutně. "Ještě jednu věc," řekla, a kdyby mluvila jen o stupínek tišeji, již by šeptala. Kradmo a rychle se rozhlédla. "Ten zlatý medailonek, který nosíš - nosíš ho proto, zeje tvůj. Rozumíš... Jamesi?"

"Ano." Otočil trochu hlavu, aby se podíval na spícího chlapce. "Je to můj bratr."

"Ano, jestli se zeptají. Říkat něco jiného by znamenalo dostat Jennu do vážných potíží."

Neptal se, jak vážných, ale už byla pryč, jen se zdálo, že se vznáší uličkou mezi všemi těmi prázdnými lůžky, sukně sebrané v hrsti. Růže jí z obličejů vyprchaly a tváře a čelo bylo popelavě bledé. Vzpomněl si na dychtivost ve tvářích ostatních, jak se kolem něj shlukly jako stahující se uzel... a jak se jejich tváře čeřily.

Šest žen, pět starých a jedna mladá.

Doktoři, kteří zpívali a pak odlezli po zemi, když je zahnały cinkající zvonky. A neuvěřitelný nemocniční pokoj snad se stovkou lůžek, pokoj s hedvábnou střechou a hedvábnými stěnami...

Roland nechápal, proč mu Jenna vzala medailonek mrtvého chlapce z kapsy u kalhot a vložila mu ho kolem krku, ale získal dojem, že kdyby ostatní zjistily, že to udělala, Sestřičky z Elurie by ji možná zabily. Roland zavřel oči a tichý zpěv hmyzích doktorů ho znovu ukolébal do spánku.

IV. MISKA POLEVKY. CHLAPEC NA VEDLEJŠÍM LŮŽKU. NOČNÍ OŠETŘOVATELKY.

Rolandovi se zdálo, že mu kolem hlavy létá hodně veliký brouk (snad dok-tor-brouk) a pořád mu vráží do nosu - ty srážky budily spíš zlost než bolest. Pořád se po broukovi oháněl, a i když měl ruce za běžných okolností přízračně rychlé, pořád brouka míjel. A pokaždé, když minul, brouk se zahihňal. Jsem pomalý, protože jsem nemocný, pomyslel si.

Ne, přepadli mě ze zálohy. Pomalí mutantů mě táhli po zemi, Sestřičky z Elurie mě zachránily.

Roland měl najednou živé vidění mužského stínu rostoucího ze stínu převráceného vozu; uslyšel, jak drsný, radostný hlas křičí: "Búú!"

Škubl sebou tak prudce, že se jeho tělo v propletení popruhů rozhoupalo, a žena, která mu stála u hlavy a se smíchem ho lehce t'ukala do nosu dřevěnou lžicí, uskočila tak rychle, že miska, kterou držela v druhé ruce, jí vyklouzla z prstů.

Rolandovy ruce vylétly a byly zase tak rychlé jako dřív - trýznivé lapání brouka patřilo jen snu. Zachytil misku dřív, než se rozlilo byt' jen pár kapek. Žena - sestra Coquina - se na něj podívala rozšířenými očima.

Z toho náhlého pohybu ho rozbolela celá záda, ale nikde to nebolelo tak prudce jako dřív a neměl už ten pocit, že se mu na kůži něco pohybuje. Možná že "doktoři" jen spali, měl však dojem, že už jsou pryč. Natáhl ruku po lžici, kterou ho Coquina škádlila (nijak ho nepřekvapilo, že jedna z nich škádlí takovým způsobem nemocného a spícího člověka; překvapilo by ho pouze, kdyby to byla Jenna), a ona, s očima stále velikými, mu ji podala.

"Jak jsi rychlý!" řekla. "Bylo to jako kouzlo, ani ses ještě pořádně neprobudil!"

"Tak na to nezapomeň, sai," řekl a ochutnal polévku. Plavaly v ní kousíčky kuřete. Jindy by mu polévka připadala jalová, ale za těchto okolností byla jako ambrózie. Dychtivě se pustil do jídla.

"Co tím myslíš?" zeptala se. Světlo už hodně pohaslo, hedvábné stěny byly růžovooranžové, připomínaly západ slunce. V tomto světle vypadala Coquina docela mladě a hezky... ale byl to jen klam, tím si byl Roland jist; nějaké čarodějnické naličení.

"Nemyslím nic zvláštního." Roland zavrhl lžici jako příliš pomalou a raději si naklonil misku ke rtům.

Takto spolykal polévku čtyřmi pořádnými doušky. "Jste ke mně laskavé -"

"Jo, to jsme!" přisvědčila trochu rozhořčeně.

"- a doufám, že se ve vaší laskavosti netají žádný skrytý motiv. Jestli tají, sestro, pamatuj, že jsem rychlý. A co se týče mě, já laskavý vždycky nejsem."

Neodpověděla, jen si vzala misku, kterou jí Roland vrátil. Vzala ji opatrně, snad se nechtěla dotknout jeho prstů. Zrak jí padl na místo, kde ležel medailonek, opět ukrytý pod košili. Roland už nic neříkal, nechtěl oslabovat tajenou hrozbu připomínkou, že na ni dokázal udělat dojem muž, který je neozbrojený, téměř nahý a zavěšený ve vzduchu, protože jeho záda zatím nedokážou unést tíhu těla.

"Kde je sestra Jenna?" zeptal se.

"Óóó," povytáhla sestra Coquina obočí. "Máme ji rádi, co? Umí nám rozbušit srdíčko..." Položila si ruku na růži na prsou a rychle jí zatřepo-tala.

"Ale vůbec ne," řekl Roland, jenže byla laskavá. Pochybuji, že by mě škádlila lžičkou, jak to dělají některé."

Úsměv sestry Coquiny pohasl. Vypadala rozzlobeně a ustaraně zároveň. "Mary o tom nic neříkej, jestli sem později přijde. Mohl bys mě dostat do nesnází."

"Co je mi po tom?"

"Mohla bych to oplatit tím, že bych způsobila drobnou nesnáz Jenně," odsekla sestra Coquina. "Stejně už ji má velká sestra v černé knize. Sestru Mary nezajímá, jak s ní Jenna o tobě mluví... ani se jí nelíbí, že se k nám Jenna vrátila s Tmavými zvonky."

Ta slova ještě nestačila opustit ústa a už si sestra Coquina zakryla ten často neopatrný orgán, jako by si uvědomila, že prozradila příliš mnoho.

Avšak Roland, kterého její slova zaujala, to nechtěl v té chvíli dávat najevo, pouze odpověděl: "Nebudu se o tobě zmiňovat, pokud budeš před sestrou Mary mlčet o Jenně."

Coquina vypadala, že se jí ulevilo. "Jo, dohodnuto." Důvěrně se naklonila vpřed. "Je v Domě zamyšlení. To je taková malá jeskyně v úbočí kopce, kam musíme chodit a rozjímat, když velká sestra rozhodne, že jsme byly neposlušné. Bude tam muset zůstat a uvažovat o svém prohřeš-

ku, dokud ji Mary nepustí ven." Odmlčela se a pak najednou řekla: "Kdo je to vedle tebe? Víš to?"

Roland otočil hlavu a uviděl, že mladík je vzhůru a že poslouchá. Oči měl stejně temné jako Jenna.

"Jestli ho znám?" zeptal se Roland a doufal, že mluví tím správným, lehce pohrdavým tónem. "Copak můžu neznat vlastního bratra?"

"Takže on je tvůj bratr, aha, a přitom je tak mladý a ty tak starý?" Z temnoty se vynořila další sestra:

Tamra, která se nazvala jedenadvacetiletou dívkou. Těsně předtím, než došla k Rolandově posteli, měla tvář babizny, které dávno minula osmdesátka... nebo devadesátka. Pak se jí obličej zčeřil a znovu získal buclatý, zdravý vzhled třicetileté ženské. Až na ty oči. Rohovky zůstaly zažloutlé, koutky gumovité a neopustila je ostražitost.

"On je nejmladší, já nejstarší," řekl Roland. "Mezi námi je dalších sedm dětí a dvacet let života našich rodičů."

"To je pěkné! A jestli je tvůj bratr, tak znáš jeho jméno, ne? Určitě ho dobře znáš."

Než stačil pistolník něco říct, ozval se mladík: "Ony si myslí, že jsi zapomněl tak jednoduchý jméno jako John Norman. To jsou ale slípky, co, Jimmy?"

Coquina a Tamra hleděly na bledého chlapce na lůžku vedle Rolandovy postele, očividně vztekly... a očividně v koncích. Aspoň prozatím.

"Už jste toho navykládaly, že mu jde hlava kolem," řekl chlapec (podle medailonku to byl nepochybně John. Milován rodinou. Milován Bohem). "Nechcete už jít a nechat nás trochu prospat?"

"No toto!" odfrkla si sestra Coquina. "Mám ráda projevy vděčnosti, takže půjdu!"

"Jsem vděčný za to, co dostávám," odpověděl Norman a klidně se na ni díval, "ale ne za to, co si kdo bere."

Tamra jen chrochtla, prudce se otočila, až rozvířené šaty vehnaly Rolandovi prŕvan do tváře, a pak odkráčela. Coquina ještě chvíli zůstala.

"Držte se zpátky, a možná že někdo, koho máte radši než mě, se dostane z háčku hned ráno, místo aby mohl na svobodu až ode dneška večer za týden."

Aniž čekala na odpověď, otočila se a šla za sestrou Tamrou.

Roland a Johnny Norman počkali, až byly obě pryč, a pak se Norman otočil k Rolandovi a potichu promluvil: "Můj bratr. Je mrtvý?"

Roland přikývl. "Ten medailonek jsem vzal pro případ, že bych potkal někoho, kdo ho znal. Po právu patří tobě. Je mi líto, že jsi ho ztratil."

"Díky-sai." Johnu Normanovi se zachvěl spodní ret, pak se uklidnil. "Věděl jsem, že ho zelení lidi oddělali, i když by mi tyhle staré babizny určitě nic neřekly. Oddělali spoustu lidí, a zbytek zmrzačili."

"Možná to sestřičky nevěděly jistě."

"Věděly. O tom nepochybuj. Moc toho nenapovídají, ale vědí hodně. Trochu jiná je jenom Jenna. Tu myslela ta stará válečná sekyra, když mluvila o 'tvém příteli'. Jo?"

Roland přikývl. "A říkala cosi o Tmavých zvoncích. Rád bych o tom věděl víc, kdyby přání bylo otcem skutku."

"Je zvláštní, ta Jenna. Spíš jako nějaká princezna - místo na světě u takového člověka určuje krev a to se nedá zapřít - na rozdíl od ostatních sestřiček. Ležím tu a dělám, že spím - podle mě je to bezpečnější -, ale slyším, o čem si povídají. Jenna se vrátila mezi ně teprve nedávno a ty Tmavé zvonky znamenají cosi zvláštního... ale hlavní slovo má pořád Mary. Myslím, že Tmavé zvonky jsou jenom symbol, jako prsteny, které si kdysi dávno předávali baroni z otce na syna. To ona ti dala kolem krku Jimmyho medailonek?"

„Ano."

"Nesundávej ho za žádnou cenu." Vypadal napjatě, zlověstně. "Nevím, jestli je to tím zlatem nebo Bohem, ale radši se od něj drží dál. Myslím, že je to jediný důvod, proč jsem pořád tady." Ztišil hlas až do šepotu. "Nejsou to lidi."

"No, možná jsou trochu bláznivé a trochu kouzlí, ale..."

"Ne!" Chlapec se zvedl na loket, očividně namáhavě. Naléhavě se na Rolanda zadíval. "Ty myslíš, že to jsou jenom léčitelky nebo čarodějnice. Nejsou ani jedno, ani druhé. Nejsou to Udil"

"Tak co tedy?"

"Nevím."

"Jak ses sem dostal, John?"

John Norman tichým hlasem odvyprávěl Rolandovi, co věděl o tom, co se s ním přihodilo. On, jeho bratr a další čtyři mladí muži, kteří byli obratní a měli dobré koně, se dali najmout jako skauti, kteří chránili karavanu sedmi nákladních vozů se zbožím - osivem, potravinami, nástroji, poštou a čtyřmi objednanými

nevěstami -, která mířila do městysu

Tejuas asi dvě stě mil západně od Elurie. Skauti projížděli kolem karavany; s každou partou jezdil vždycky jeden bratr, protože, jak Norman vysvětlil, když byli spolu, hádali se jako... no...

"Jako bratři," napověděl Roland.

Johnu Normanovi se podařil letmý, bolestný úsměv. "Jo."

Trojka, do které patřil John, byla zrovna asi dvě míle za nákladními vozy, když zelení mutanti nastražili v Elurii past.

"Kolik vozů jsi viděl, když jsi tam byl?" zeptal se John.

"Jenom jeden. Převrácený."

"Kolik těl?"

"Jenom tvého bratra."

John Norman zachmuřeně kývl. "Nejspíš ho nechtěli brát kvůli tomu medailonku."

"Mutanti?"

"Sestřičky. Muřáci kašlou na zlato i na Boha. Ale tyhle mrchy..." Podíval se do tmy, která už byla skoro dokonalá. Roland cítil, jak se ho opět zmocňuje otupělost, ale teprve později si uvědomil, že polévka byla otrávená.

"Co ostatní vozy?" zeptal se Roland. "Ty nepřevrácené?"

"Muřáci si je vzali a taky zboží," řekl Norman. "Kašlou na zlato i na Boha; sestřičky zase kašlou na zboží. Nejspíš se živí kdoví čím, na to bych nejradši ani nemyslel. Něčím odporným... jako ti brouci."

Spolu s ostatními jezdci odklusal do Elurie, ale než tam dojeli, bylo po boji. Všude leželi muži, někteří mrtví, ale hodně jich ještě žilo. Nejméně dvě nevěsty byly také ještě naživu. Kdo mohl chodit, toho nahnali zelení lidé do houfu - John Norman si velmi dobře vzpomínal na toho v buřince a na ženu v potrhané červené vestě.

Norman a ostatní dva se pokusili bojovat. Viděl, jak jeden z jeho parťáků dostal šípem do břicha, a pak už neviděl nic - kdosi ho vzal zezadu po hlavě a všude byla rázem tma.

Rolanda napadlo, jestlipak ten lstivec vykřikl "Búú!", než zaútočil, ale nezeptal se.

"Když jsem se znovu probral, byl jsem tady," pokračoval Norman. "Viděl jsem, že ostatní tady- většina z nich - má na sobě ty hnusné brouky."

"Ostatní?" Roland se podíval na prázdná lůžka. V houstnoucí tmě svítila jako bílé ostrovy. "Kolik jich sem přinesly?"

"Nejméně dvacet. Uzdravovali se... ti brouci je uzdravovali... a potom, jeden po druhém, mizeli. Člověk šel spát, a když se probudil, bylo zase o jednu prázdnou postel víc. Jeden po druhém odcházeli, dokud jsem nezbyl jenom já a tamten."

Vážně se na Rolanda podíval.

„A teď ty."

"Normane," Rolandovi se točila hlava. "Já -"

"Myslím, že vím, co to s tebou je," řekl Norman. Zdálo se, že hovoří z veliké dálky... snad až zpoza obzoru zemského. "To ta polévka. Ale mužský musí jíst. Ženská taky. Aspoň když je to normální ženská. Tyhle ty normální nejsou. Ani sestra Jenna není normální. Pěkná ještě neznamená normální." Vzdaloval se stále víc. "A nakonec bude jako ony. Dobře si to pamatuj."

"Nemůžu se hýbat." Sotva to dokázal vyslovit, takovou mu to dalo námahu. Jako by se opíral do balvanů.

"Ne." Norman se najednou zasmál. Ten zvuk Rolandem otřásl a rozléhal se ozvěnou v rozpínavé prázdnotě, která zaplňovala Rolandovi hlavu. "Nedaly ti do polévky jenom prášek na spaní; taky prášek na znehybnění. Mně už celkem nic není, bratře... tak proč myslíš, že tu pořád jsem?"

Norman teď hovořil nikoli zpoza obzoru zemského, ale snad přímo z měsíce: "Myslím, že ani jeden z nás už nikdy neuvidí, jak slunce svítí na volnou krajinu."

V tom se pleteš, pokusil se Roland odpovědět a ještě by leccos dodal, ale nic mu nepřešlo přes rty.

Proplul kolem odvrácené strany měsíce a v prázdnotě, kterou tam našel, ztratil všechna slova.

Nepřestal si však tak docela uvědomovat sám sebe. Možná že dávka "léku" v polévce sestry Coquiny byla špatně spočítaná nebo snad ještě nikdy nezkoušely své pikle na žádném pistolníkovi, a tak nevěděly,

koho tu teď mají.

Samozřejmě kromě sestry Jenny - ona věděla.

Někdy uprostřed noci ho zpátky z temnoty, kam byl vykázan, přivedly šeptající, rozesmáté hlasy a lehce cinkající zvonky; nedá se říct, že spal, ani že byl v bezvědomí. Kolem něj zpívali "doktoři" tak monotónně, že už je sotva vnímal.

Roland otevřel oči. Uviděl v černém ovzduší tancovat bledé a miho-
tavé světlo. Smích a šepot se blížily. Roland se pokusil otočit hlavu, ale nejdřív to nešlo. Odpočinul si, sebral vůli do jediné tvrdé modré koule a zkusil to znovu. Tentokrát se hlava otočila. Jenom trochu, ale i trochu stačila.

Bylo tam pět sester - Mary, Louise, Tamra, Coquina, Michela. Procházely dlouhou uličkou ztemnělé ošetrovny, smály se jako dovádějící děti, nesly dlouhé svíčky ve stříbrných svícnech, zvonky lemovaly čela jejich čepců a cinkaly v drobných stříbrných přeprškách. Shlukly se kolem lůžka vousatého muže. Z jejich středu stoupala zář svíček jako rozechvělý sloup, který se rozplýval v půli cesty k hedvábnému stropu.

Sestra Mary krátce promluvila. Roland poznal její hlas, nikoli slova - nebyla to nízká ani Ušlechtilá řeč, ale jakýsi úplně jiný jazyk. Jedna věta vyvstala jasně - ken de lek, mi him en tow -, ale neměl ponětí, co to znamená.

Uvědomil si, že už slyší jenom cinkot zvonků - hmyzí doktoři ztichli.

"Res me! On! On!" vykřikla sestra Mary drsným, mocným hlasem. Svíce zhasly. Světlo, které prosvěcovalo křídla jejich čepců, když se nakláněly nad vousatcovým lůžkem, pohaslo, a všude se opět rozhostila tma.

Roland čekal, co se asi bude dít dál, a kůži měl chladnou. Snažil se pohnout rukama nebo nohama, ale nemohl. Dokázal otočit hlavu tak o patnáct stupňů; jinak byl ochromený jako moucha, úhledně zabalená a zavěšená v pavučině.

Ze tmy tiše zazvonily zvonky... a pak se ozvaly zvuky sání. Jakmile je uslyšel, věděl Roland, že na ně čekal. V hloubi duše věděl, co jsou sestřičky z Elurie zač, celou dobu.

Kdyby Roland dokázal zvednout ruce, přitiskl by si je na uši, aby ty zvuky neslyšel. Jenomže mohl jenom nehybně ležet, poslouchat a čekat, až přestanou.

Dlouho - zdálo se, že celou věčnost - nepřestávaly. Ty ženy srkaly a mručely jako prasata požírající šlichtu z koryta. Dokonce se ozvalo zvučné říhnutí, po kterém následovalo tlumené hihňání (to skončilo, když sestra Mary vyrazila jediné příkré slovo - "Haisl"). A jednou se ozval tichý, sténavý výkřik - patřil vousatému muži, tím si byl Roland docela jist. Jestli tomu tak bylo, vykřikl naposledy na této straně života.

Po čase začalo mlaskání a srkání utichat. Zároveň se začali ozývat opět brouci - nejprve váhavě, pak s větší sebedůvěrou. Šepotání a smích

se znovu ozvaly. Svíce se znovu zažehly. Roland teď ležel s hlavou otočenou opačným směrem. Nechtěl, aby věděly, co viděl, ale to nebylo vše; v žádném případě už neměl chuť vidět něco víc. Viděl a slyšel dost.

Ale smích a šepot se blížily k němu. Roland zavřel oči a soustředil se na medailonek, který mu ležel na hrudi. Nevím, jestli je to tím zlatem nebo Bohem, ale radši se od něj drží dál, řekl John Norman. Dobře, že si na to dokázal vzpomenout, když se sestřičky stahovaly stále blíž, šeptaly si a povídaly v tom svém divném jazyce, ale v té tmě mu medailonek připadal jako chabá ochrana.

Z dálky, slabě, zaslechl Roland štěkat psa s křížem.

Když ho sestřičky obstoupily, uvědomil si pistolník, zeje cítí. Vycházel z nich divný, nepříjemný odér jako ze zkaženého masa. A čím jiným by takové jako ony měly páchnout?

"Takový pěkný muž to je." Sestra Mary. Mluvila tichým, zamyšleným tónem.

"Ale takový ošklivý sigul nosí." Sestra Tamra.

"Sundáme mu ho!" Sestra Louise.

"A pak si všechny užijem polibků!" Sestra Coquina.

"Polibků pro všechny!" zvolala sestra Michela s takovým bezbřehým nadšením, že se všechny rozesmály.

Roland zjistil, že přece jenom není celý ochromený. Při zvuku jejich hlasů se část jeho těla probírala ze

spánku a vysoko vstala. Nějaká ruka sáhla pod košili, dotkla se ztuhlého údu, obemkla ho, laskala ho. Roland ležel tiše a zděšeně, předstíral, že spí, a skoro okamžitě z něj vytrysklo vlhké teplo. Ruka chvíli zůstala tam, kde byla, palec mnul vadnoucí topůrko. Pak ho ruka pustila a posunula se trochu výš. Našla na podbřiš-ku vlhkou kalužinku.

Znovu se smály, měkce jako vítr.

Zvonky cinkaly.

Roland otevřel oči jen na škvírku a pohlédl do stařeckých obličejů, které se na něj ve světle svíček z výšky smály - svítící oči, žluté tváře, vyčnívající zuby překrývající dolní rty. Sestra Michela a sestra Louise vypadaly, že jim narostly bradky, ale temný stín samozřejmě nezpůsobily tmavé vousy, ale vousatcova krev.

Mary držela cosi v hrsti. Podala to jedné sestře po druhé; každá si ve světle svíčky z dlaně lízla.

Roland zavřel oči úplně a čekal, až odejdou. Nakonec odešly.

Už nikdy neusnu, pomyslel si a za pět minut se ztratil sobě i světu.

V. SESTRA MARY. ZPRÁVA.

RALFOVA NÁVŠTĚVA. NORMANŮV OSUD.

OPĚT SESTRA MARY.

Když se Roland probudil, bylo už úplně světlo, hedvábná střecha nad hlavou bíle zářila a nadouvala se v mímém větříku. Hmyzí doktoři spokojeně zpívali. Nalevo vedle něj hluboce spal Norman s hlavou otočenou na bok, až se zarostlou tváří opíral o rameno.

Roland a John Norman tu zůstali sami. Kousek dál na této straně ošetřovny, kde ležel vousatec, bylo prázdné lůžko, svrchní prostěradlo přetažené a úhledně zastrčené pod matraci, polštář čerstvě bíle povlečený. Spletenec popruhů, ve kterých spočívalo vousatcovo tělo, byl pryč.

Roland si vzpomněl na svíčky -jak jejich záře splývala a proudila jako sloup vzhůru a osvětlovala sestřičky shromážděné kolem vousatce. Jak se smály. Jak ty jejich zatracené zvonky cinkaly.

A jako by ji přivolal myšlenkami, přišla sestra Mary, sunula se blíž se sestrou Louise v patách. Louise nesla tác a vypadala nervózně. Mary se mračila a očividně měla špatnou náladu.

Být nabručená po tak dobrévečeři? pomyslel si Roland. Styd' se, sestro.

Došla k pistolníkovu loži a shlédla na něj. "Nemám ti za co děkovat, sai," začala bez okolků.

"Požadoval jsem snad nějaké díky?" odpověděl hlasem, který zněl vy-šeptale a bezbarvě jako stránky ve staré knize.

Nevšíkala si ho. "Způsobil jsi, že ta, která byla pouze neposlušná a nespokojená se svým místem, se vzbouřila. Nu, její matka byla stejná a zemřela na to nedlouho poté, co Jennu vrátila tam, kam patří.

Zvedni ruku, nevděčný muži."

"Nemůžu. Vůbec se nemůžu hýbat."

"Ale no tak, kamaráde! Copak se u vás neříkalo .nepodváděj matku, dokud nezajde za roh'? Vím moc dobře, co můžeš a co ne. Tak zvedni ruku."

Roland zvedl pravou ruku a snažil se předstírat, že je to namáhavější než ve skutečnosti. Myslel si, že by dnes ráno mohl mít dost síly, aby se vysvobodil z popruhů... ale co pak? Ještě celé hodiny nebude schopen chůze, i kdyby nebylo dávky toho "léku"... a za sestrou Mary stála sestra Louise, která zrovna sundávala poklici z misky čerstvé polévky. Při pohledu na ni Rolandovi zakručelo v břiše.

Velká sestra to uslyšela a pousmála se. "Dokonce i z ležení v posteli dostává silný muž chuť k jídlu, pokud leží dost dlouho. Co říkáš, Jasone, Johnův bratře?"

"Jmenuju se James. Jak dobře víš, sestro."

"Opravdu?" zasmála se zlostně. "Ale no tak! A kdybych mrskala tu tvou milenečku dost důkladně a dost dlouho - řekněme dokud by se jí na zádech neperlila krev jako kapky potu -, jestlipak bych z ní nevymrskala nějaké jiné jméno? Nebo jsi jí ho nesvěřil, když jste si tuhle povídali?"

"Dotkni se jí a já tě zabiju."

Znovu se zasmála. Obličej se jí zčeřil; pevná ústa se proměnila v cosi, co vypadalo jako umírající medúza. "Nemluv nám tu o zabíjení, kamaráde; nebo ti o něm něco povíme my."

"Sestro, když jste si s Jennou nepadly do oka, proč ji nezpustíš přísahy a nenecháš jít vlastní cestou?"

"Takové jako my nemohou být nikdy zproštěny přísahy, ani nemohou jen tak odejít. Její matka to zkusila a pak se vrátila, sama umírala a děvče bylo nemocné. Nu, byly jsme to my, kdo ošetřoval Jennu, dokud se neuzdravila, když už z její matky nezbylo nic jen prach ve větru, který letí ke Konci světa, a jak málo nám děkuje! Kromě toho nosí Tmavé zvonky, sigul našeho sesterstva. Našeho ka- tet. Ted' jez - tvoje břicho hlásí, že má hlad!"

Sestra Louise mu podala misku, ale pohledem stále klouzala k obrysu medailonku, který mu vystupoval na prsou košile. Nelíbí se ti, co? myslel si Roland a pak si vzpomněl na Louise ve světle svíčky, na kupcovu krev na její bradě, na to, jak ty její stařecké oči dychtivě hleděly, když se skláněla, aby olízla jeho vláhu z ruky sestry Mary.

Otočil hlavu na bok. "Nic nechci."

"Máš přece hlad!" kárala ho Louise. "Když nebudeš jíst, Jamesi, jakpak ti vrátíme sílu?"

"Pošli Jennu. Sním, co mi přinese."

Sestra Mary se mračila jako noc. "Už ji neuvidíš. Propustila jsem ji z Domu zamyšlení jen proto, že s veškerou vážností přislíbila, že zdvojnásobí čas věnovaný rozjímání... a že nebude chodit na ošetřovnu. Ted' jez, Jamesi, nebo jak se jmenuješ. Sněž, co je v polévce, jinak tě pořežeme noži a vetřeme to do tebe flanelovými obkladky. Tak nebo onak, nám je to jedno. Vid', Louise?"

"No," souhlasila Louise. Stále držela misku v rukou. Stoupala z ní pára a dobrá vůně kuřete.

"Ale tobě to jedno třeba není." Sestra Mary se studeně usmála a odhalila tak nepřírozeně dlouhé zuby.

"Prolévat krev se tady nevyplácí. Doktoři to nemají rádi. Rozčiluje je to."

Nebyli to jen brouci, koho pohled na krev rozčiloval, a Roland to věděl. Věděl také, že ohledně polévky nemá na vybranou. Vzal misku od Louise a pomalu jedl. Dal by nevím co, kdyby mohl vymazat vítězoslavný pohled z tváře sestry Mary.

"Dobře," pochválila ho, když misku vrátil a ona do ní nahlédla, aby se přesvědčila, jestli je docela prázdná. Rolandova ruka dopadla zpět do popruhu, kam patřila, už byla příliš těžká, než aby ji udržel nahoře. Cítil, jak se mu svět opět vzdaluje.

Sestra Mary se naklonila vpřed, vzdouvající se vršek jejího šatu se mu dotýkal kůže na levém rameni. Cítil ji, to aroma syté a suché zároveň, a byl by dávil, kdyby měl sílu.

"Až se ti trochu vrátí síla, sundej si tu zlatou ohavnost - hoď ji do nočníku pod postelí. Kam patří.

Protože mi stačí, abych se takhle přiblížila, a už mě bolí hlava a svírá se mi hrdlo."

Roland se vzchopil a s nesmírnou námahou ze sebe vypravil: "Když ho chceš, tak si to vem. Jak bych ti mohl bránit, ty mrcho?"

Znovu se zamračený výraz na její tváři proměnil v bouřkový mrak. Pomyslel si, že by ho udeřila, jen kdyby se ho odvážila dotknout tak blízko místa, kde ležel medailonek. Jenomže se zdálo, že se ho může dotknout nejvýš nad pasem.

"Myslím, že by sis to měl pořádně promyslet," řekla. "Pořád ještě můžu dát Jennu zmrskat, když se mi zachce. Nosí Tmavé zvonky, ale já jsem velká sestra. Rozvaž si to."

Odešla. Sestra Louise za ní, jen jednou se ohlédla - podivným pohledem, ve kterém se mísil děs a chtíč.

Roland si pomyslel: Musím se odtud dostat - musím.

Jenomže místo toho znovu sklouzl do temnot, které nebyly tak docela spánkem. Nebo snad spal, aspoň chvíli; možná se mu zdály sny. Čísi prsty opět laskaly jeho prsty a čísi rty ho nejdřív políbily na ucho a pak do ucha zašeptaly: "Podívej se pod polštář, Rolande... ale ať se nikdo nedozví, že jsem tu byla."

Někdy potom Roland znovu otevřel oči a napůl čekal, že se nad ním bude vznášet mladý obličej sestry Jenny. A že jí zpod čepce bude vykukovat ta čárka tmavých vlasů. Nikdo tam nebyl. Hedvábné girlandy nahoře bělostně zářily, a i když tady nebylo možné doopravdy poznat, kolik je hodin, Roland hádal, zeje kolem poledne. Uplynuly tak tři hodiny od chvíle, kdy snědl druhou misku polévky od sestry.

John Norman vedle něj stále spal, dech mu hvízdal v tichém, nosovém chrápání.

Roland se pokusil zvednout ruku a strčit ji pod polštář. Ruka se nepohnula. Mohl zavrtět špičkami prstů, ale to bylo všechno. Počkal a zatím uklidňoval mysl, jak nejlépe mohl, sbíral trpělivost. Trpělivost nepřicházela snadno. Pořád myslel na to, co říkal Norman - že to přepadení přežilo dvacet lidí... aspoň na začátku. Mizeli jeden po druhém, dokud jsem nezbyl jenom já a tamten. A teď ty.

To děvče tu nebylo. Jeho myšlenky hovořily mírným, lítostivým tónem, který patřil Alainovi, dávnému příteli, který už byl spoustu let po smrti. Neodvážila by se, když ji ostatní sledují. To se ti jenom zdálo. Ale Roland si říkal, že to možná byl víc než sen.

Po nějaké době - pomalu se měnící zář nad hlavou ho přesvědčila, že uplynula asi hodina - zkusil Roland ruku znovu. Tentokrát ji dokázal dostat pod polštář. Byl nadýchaný a měkký, pěkně zastrčený do širokého popruhu, který podpíral pistolníkovi krk. Nejdřív nic nenašel, ale když si jeho prsty pomalu našly cestu hlouběji, dotkly se čehosi, co mu připadalo jeho tuhý svazek tenkých klacíků.

Strnul, sebral ještě trochu síly (s každým pohybem si připadal, jako by plaval v lepidle), a pak zastrčil ruku hlouběji. Vypadalo to na uschlou kytici. Kolem nijako by byla omotaná stužka.

Roland se rozhlédl, aby se ujistil, že pokoj je stále prázdný a Norman stále spí, a potom vytáhl, co bylo pod polštářem. Bylo to šest křehkých stonků, vybledle zelených s hnědavými květními latami na vrcholku. Vydávaly podivné, kvasnicové aroma, které Rolandovi připomnělo ranní výpravy ve Velkém domě, kdy jako malé děcko chodil žebrat do kuchyně

- tyto nájezdy podnikal obvykle s Cuthbertem. Stonky byly svázané širokou bílou hedvábnou stužkou a páchly jako spálená topinka. Pod stužkou byl smotek z nějaké látky. Látka byla hedvábná, jako snad všechno na tomto proklatém místě.

Roland ztěžka oddechoval, cítil na čele kapky potu. Byl však stále sám

- dobře. Vzal klůček a rozbalil ho. Na něm se skvěla zpráva psaná uhlem rozmazanými písmeny a očividně s námahou:

OCHUTNEJ KVĚTY.

KAŽDOU HODINU.

KDYŽ MOC, KŘEČE NEBO SMRT.

ZÍTRA V NOCI. DŘÍV TO NEJDE.

DEJ POZOR!

Žádné vysvětlení, ale podle Rolanda nebylo žádné potřeba. Neměl ani na vybranou; kdyby zde zůstal, zemřel by. Jim stačilo, když mu sundají medailonek, a sestra Mary byla určitě dost chytrá, aby přišla na to, jak to zařídit.

Ochutnal z jedné suché květní laty. Chuť nijak nepřipomínala topinku, pro kterou si chodili jako chlapci; hořce stahovala hrdlo a páčila v žaludku. Ani ne za minutu se mu dvojnásobně zrychlil tep. Svaly se mu probudily, ale nijak příjemně, jako když se člověk dobře vyspí; nejdřív se rozechvěly a pak ztwardly, jako by se semkly do uzlů. Ten pocit rychle pominul a srdeční tep se vrátil k normálu dřív, než se asi za hodinu pohnul a probudil Norman, ale Roland pochopil, proč ho Jennina zpráva upozornila, aby z květů nepojídal častěji - byly hodně silné.

Zastrčil kytici zpátky pod polštář a pečlivě smetl pár zlomků, které upadly na prostěradlo. Potom hranou dlaně rozmazal bolestně nadrá-saná písmena na kousku hedvábí. Když skončil, nezůstalo na čtverečku látky nic, jen nesmyslné šmouhy. Čtvereček se také ocitl pod polštářem.

Když se Norman probudil, krátce si s pistolníkem popovídali o domově mladého skauta - byl to Delain, někdy žertem nazývaný Dračí pelech nebo Lhářské nebe. Všechny nádherné příběhy prý pocházejí z Delainu. Mladík Rolanda požádal, aby vzal jeho madailonek i medailonek jeho bratra domů k rodičům, jestli Roland bude moci, a co nejlépe jim vysvětlil, co se stalo Jamesovi a Johnovi, synům Jesseho.

"Uděláš to sám," utěšoval ho Roland.

"Neudělám." Norman se pokusil zvednout ruku, snad aby se poškrábal na nose, ale nebyl schopen ani toho. Ruka se zvedla snad o šest palců, pak znovu s bouchnutím padla na pelest. "Nemyslím si to. Je škoda, že jsme na sebe narazili zrovna takhle - líbíš se mi."

"Ty mně taky, Johno Normane. Kéž bychom se potkali jinak."

"Jo. Bez společnosti těch úžasných dam."

Brzy poté znovu upadl do spánku. Roland s ním už nikdy nemluvil... i když ho ještě slyšel. Ano. Roland ležel nad jeho lůžkem a předstíral, že spí, když John Norman vykřikl naposledy.

Sestra Michela vešla s jeho večerní polévkou, zrovna když Roland překonával svalový třas a tlukot srdce, které vznikly následkem druhé ochutnávky hnědých květů. Michela se trochu starostlivě dívala na

jeho zrudlou tvář, ale muselo jí stačit ujištění, že nemá horečku; nemohla se donutit, aby se ho sama dotkla a posoudila horkost jeho kůže - medailonek ji zadržel.

K polévce dostal plněný bochánek. Chléb byl jako kůže a maso uvnitř tuhé, ale Roland ho stejně hladově zhltl. Michela ho pozorovala a spokojeně se usmívala, ruce složené před sebou, a chvílemi přikyvovala. Když dojedl polévku, opatrně si od něj vzala misku, jen dávala pozor, aby se jejich prsty nedotkly.

"Uzdravuješ se," poznamenala. "Brzy půjdeš znovu svou cestou a nám zůstane jen vzpomínka, Jime."

"Mluvíš pravdu?" zeptal se klidně.

Jen se na něj podívala, jazykem se dotkla horního rtu, zasmála se a odešla. Roland zavřel oči a znovu se opřel o polštář, cítil, jak se ho zmocňuje otupělost. Ty její zamyšlené oči... ten její vykukující jazyk. Viděl ženy, jak se stejným pohledem dívají na rožněná kuřata a skopové kýty a uhadují, kdy asi budou hotové. Jeho tělo zoufale chtělo spát, ale Roland se udržel vzhůru asi tak hodinu, potom vytáhl zpod polštáře další květ. S čerstvou dávkou znehybnující medicíny v žilách mu to dalo nesmírnou práci a nebyl si jistý, jestli by to vůbec dokázal, kdyby předtím nevyprostil ze svazku jeden stonek a nepoložil ho zvlášť. Zítra v noci, stálo v Jennině vzkazu. Jestli

to znamenalo útěk, byl to směšný nápad. Podle toho, jak se zrovna cítil, by mohl ležet v posteli až do konce věků.

Ochutnal květ. Do žil mu vproudila energie, sevřela mu svaly a popohnala srdce, ale přívál vitality zmizel skoro stejně rychle jako přišel, utlumila ho silnější droga od sester. Mohl jen doufat... a spát.

Když se probudil, byla už docela tma a on zjistil, že může pohybovat pažemi a nohama v spletnosti úvazků téměř přirozeně. Vytáhl jeden květ zpod polštáře a opatrně ochutnal. Nechala mu jich tučet a první dva už skoro celé spotřeboval.

Pistolník strčil stonek zpátky pod polštář a pak se roztřásl jako mokrá pes v lijáku. Vzal jsem si moc, pomyslel si. Budu mít štěstí, jestli nedostanu křeče -

Srdce mu bouchalo jako porouchaný stroj. A potom, aby toho nebylo málo, zahlédl na konci uličky světlo svíček. A za chvíli uslyšel šustot šatů a šoupaní sandálů.

Bohové, co teď? Uvidí, že se třesu, poznají to -

Roland sebral veškerou vůli a sebeovládání, zavřel oči a soustředil se na to, aby znehybnil škubající údy. Kéž by ležel na lůžku a ne v těch proklatých popruzích, které se třásly samy od sebe při každém pohybu! Sestřičky se sunuly blíž. Světlo svíček mu pod zavřenými víčky rudě kvetlo. Dnes v noci se nesmály, nešeptaly si. Teprve když se ocitly skoro až u něj, uvědomil si Roland, že mají ve svém středu cizince - tvora, který dýchal nosem mohutnými, chrchlavými hlty vzduchu smíšeného s hleny.

Pistolník ležel s očima zavřenými, větší záškuby a pohyby paží a nohou měl pod kontrolou, ale svaly měl stále křečovitě stažené, pulsovaly mu pod kůží. Pokud by se na něj někdo pořádně podíval, okamžitě by poznal, že mu něco je. Srdce mu uhánělo jako bičovaný kůň, určitě to musejí vidět -

Ale ony se na něj nedívaly - aspoň zatím.

"Sundej mu to," poručila Mary. Mluvila zparchantělou verzí nízké ře-Či, které Roland sotva rozuměl.

"Pak tomu druhému. Dělej, Ralfe."

"Dáš whik-sky?" zeptal se huhlavec s ještě těžším přízvukem než Mary. "Dáš 'bák?'"

"Ano, ano, spoustu whisky a spoustu tabáku, ale až mu sundáš ty hnusné věci!" Mluvila netrpělivě.

Možná taky ustrašeně.

Roland opatrně otočil hlavu vlevo a nepatrně pootevřel oči.

Pět ze šesti sestřiček z Elurie se tísnilo u opačného konce lůžka spícího Johna Normana, z pozvednutých svící na něj padalo světlo. Svíčky osvětlovaly i jejich tváře, tváře, ze kterých by i nejsilnějšího muže postihla noční můra. Nyní, ve stoce noci, odložily své pozlátka, a byly z nich pouze věkovité mrtvoly v širokém hábitu.

Sestra Mary měla v ruce jednu Rolandovu pistoli. Když to Roland uviděl, projel jím jasný záblesk nenávisti, a slíbil si, že sestra Mary za svou troufalost zaplatí.

Tvor, který stál v nohou postele, vypadal ve srovnání se sestrami skoro normálně, i když byl podivný. Byl to jeden ze zelených lidí. Roland okamžitě Ralfa poznal. Bude trvat dlouho, než na Tvrd'áka zapomene.

Ralf pomalu obešel Normanovo lůžko na stranu, která byla blíž k Ro-landovi, a na chvíli zastínil pistolníkovi výhled na sestry. Mutant však přešel až k Normanově hlavě, takže se babizny znovu objevily před Rolandovým přivřeným očima.

Normanův medailonek byl vidět - chlapec se možná probral natolik, aby ho vytáhl z košile, protože doufal, že ho tak lépe ochrání. Ralf ho sevřel do ruky podobné rozměklému vosku. Sestřičky ve světle svíček dychtivě pozorovaly, jak zelený muž natáhl ruku ke konci řetízku... a pak ji znovu spustil. Tváře se jim protáhly zklamáním.

"Todle mě nezajímá," zachrochl Ralf. "Chci Whik-sky! Chci 'bák!'"

"Dostaneš je," slibovala sestra Mary. "Dost pro tebe i pro celý ten svůj odporný klan. Ale nejdřív mu musíš sundat tu děsnou věc! Jim oběma! Rozumiš? A nezahrávej si s námi!"

"Jinak co?" zeptal se Ralf. Zasmál se. Byl to zdušený a klokotavý zvuk, smích muže umírajícího na nějakou zlou chorobu hrdla a plic, ale Rolan-dovi se pořád líbil víc než smích sestřiček. "Jinak co, ses-tro Mary, vypiješ mi krev? Z mé krve by bylo na fleku po vás a v noci byste svítily!"

Mary zvedla pistolníkův revolver a zamířila jím na Ralfa. "Sundej mu tu ohavnost, nebo zemřeš na místě ty."

"A nejspíš ch-cípnu hned, co to pro vás udělám."

Sestra Mary na to nic neřekla. Ostatní na Ralfa zahlížely černými očima.

Ralf sklonil hlavu, zřejmě přemýšlel. Roland měl podezření, že jeho přítel Tvrd'ák mohl myslet. Sestra Mary se svou kohoutou tomu možná nevěřily, ale Ralf musel být v kondici, aby přežil tak dlouho. Ale když sem šel, samozřejmě nevzal v úvahu Rolandovy pistole.

"Si-lák vám ty bouchačky neměl dávat," řekl nakonec. "Dal vám je a neřekl mi. Daly jste mu whik-sky? Daly jste mu 'bák?'"

"Nebyl to nikdo z vašich," odpověděla sestra Mary. "Okamžitě sundáš to zlato klukovi z krku, nebo ti vpálím kulku do toho, co ti zbylo z mozku."

"Tak dobře," řekl Ralf. "Jak ch-ceš, sai."

Znovu natáhl ruku a vzal zlatý medailonek do rozměklé ruky. Udělal to pomalu; to, co následovalo, stalo se rychle. Prudce trhl rukou, roztrhl řetízek a odhodil zlato kamsi do tmy. Druhou rukou hmátl dolů, zabořil dlouhé a zubaté nehty Johnu Normanovi do krku, a roztrhl ho.

Z hrdla nešťastného chlapce prudce vytryskl proud krve, ve světle svíček spíš černé než rudé, a mladík jedinkrát dušeně zachroptěl. Ženy vykřikly - nikoli však hrůzou. Vykřikly jako ženy na vrcholu vzrušení. Na zeleného muže zapomněly; na Rolanda zapomněly; na všechno zapomněly, kromě životadárné krve tryskající z krku Johna Normana.

Upustily svíce na zem. Mary stejně nedbale a bezstarostně upustila Rolandův revolver. Poslední, co pistolník uviděl, když Ralf unikal do stínů (whisky a tabák nechám na jindy, myslel si určitě mazaný Ralf; dnes v noci se radši bude starat o záchranu svého života), byly sestry nakloněné vpřed, aby zachytily z toho proudu co nejvíc dřív, než vyschne.

Roland ležel ve tmě, svaly se mu třásly, srdce bušilo a on poslouchal, jak se harpyje krmí na chlapci, který ležel na vedlejším lůžku. Zdálo se, že to trvá celou věčnost, ale nakonec skončily. Sestry znovu zapálily svíce a s tlumeným hovorem odešly.

Když droga z polévky opět získala vrch nad drogou v květech, byl tomu Roland rád... protože poprvé od chvíle, kdy se tu ocitl, toužil po spánku. Ve snu stál u nafouklého těla v městské strouze a myslel na jeden řádek v knize označené jako SOUPIS ŠPATNOSTÍ A VYROVNÁNÍ. Byli tu zelení lidi, stálo tam, a možná že zelené lidi zahnali, ale pak přišel ještě horší kmen. Sestřičky z Elurie, tak si říkaly. A za nějaký rok mohou být sestřičkami z Tejuas, nebo z Kambera nebo z jiné osady daleko na západě. Přišly se svými zvonky a brouky... odkud? Kdo to věděl? Záleželo na tom?

Na kalnou vodu v korytě padl vedle něj stín. Roland se pokusil otočit a podívat se na příchozího.

Nemohl; stál jako sloup. Potom ho za rameno

popadla zelená ruka a prudce ho otočila. Byl to Ralf. Tvrd'ák měl posunutý do týla; na krku mu visel medailonek Johna Normana, zrudlý krví.

"Búú!" zařval Ralf a rty se mu roztáhly v bezzubém šklebu, zvedl velký revolver s ohmatanými pažbami ze

santalového dřeva. Natáhl kohoutek -

- a Roland se s trhnutím probudil, celý se třásl, kůži měl mokrou a ledově studenou. Pohlédl na lůžko vlevo. Bylo prázdné, prostěradlo vypnuté a úhledně zastrčené pod pelest, polštář spočívající v sněhobílém povlaku. Po Johnu Normanovi nebylo ani stopy. Mohlo být prázdné už celé roky, to lůžko. Roland tedy zůstal sám. Bohové pomozte mu, byl posledním pacientem sestřiček z Elurie, těch milých a trpělivých samaritánek. Poslední lidská, stále živá bytost na tomto děsivém místě, poslední bytost s teplou krví kolující v žilách.

Roland, zavěšený v popruzích, sevřel zlatý medailonek do pěsti a pohlédl přes uličku na dlouhou řadu prázdných lůžek. Po chvíli vytáhl zpod polštáře jednu květinu a ochutnal květ.

Když za čtvrt hodiny přišla Mary, vzal si pistolník misku, kterou mu přinesla, a projevoval slabost, kterou necítil. Tentokrát místo polévky ovesná kaše... nepochyboval však, že základní přísada je stále stejná.

"Dnes ráno vypadáš moc dobře, sai," pochválila ho velká sestra. Sama vypadala dobře - nebylo vidět žádné čerení, které prozrazovalo starého vampýra, který se v ní skrýval. Dobře povečeřela a to jídlo ji zpevnilo. Rolandovi se při tom pomyšlení obrátil žaludek. "Co nevidět budeš zase běhat po svých, to ti zaručuju."

"Kecy," zahučel Roland mrzutě. "Kdybyste mě postavily na vlastní, v tu ránu mě budete sbírat ze země. Už jsem si začal říkat, jestli mi něco nedáváte do jídla."

Vesele se tomu zasmála. "Adi, vy chlapci! Stále byste sváděli svou slabost na nějakou proradnou ženu! Jak se nás bojíš - ano, hluboko v tom svém chlapeckém srdci se nás bojíš!"

"Kde je můj bratr? Zdálo se mi v noci, že tu byl kolem něj nějaký rozruch, a teď vidím, že jeho postel je prázdná."

Úsměv pohasl. Oči zablýskly. "Dostal horečku a záchvat. Odnesly jsme ho do Domu rozjímání, který byl svého času víc než jen domovem pro nakažené."

Do hrobu jste ho odnesly, pomyslel si Roland. Možná to je ten Dům rozjímání, ale o tom ty víš málo, sai, ať je to tak či onak.

"Vím, že nejsi tomu chlapci žádným bratrem," řekla Mary a pozorovala ho, jak jí. Roland už cítil, jak mu droga skrytá v kaši opět odčerpává sílu. "Bez ohledu na sigul vím, že to není žádný tvůj bratr. Proč lžeš? Je to hřích proti Bohu."

"Proč tě taková věc napadla, sai?" zeptal se Roland a byl zvědavý, jestli se zmíní o pistolích.

"Velká sestra ví, co ví. Proč se nesvěříš, Jimmy? Zpověď je dobrá pro duši, říká se."

"Pošli mi Jennu, ať mi ubíhá čas, a třeba ti povím víc," řekl Roland.

Tvrdý úsměv úzkých rtů na tváři sestry Mary zmizel jako kresba křídou v lijáku. "Proč chceš mluvit s takovou?"

"Nejedná křivě," řekl Roland. "Na rozdíl od jiných."

Rty se jí stáhly a odhalily přerostlé zuby. "Už ji neuvidíš, kamaráde. Rozčilil jsi ji, rozčilil, a to já nestrpím."

Otočila se k odchodu. Roland jí podal prázdnou misku od kaše a snažil se při tom vypadat zesláble, doufal však, že to nepřehání (přetvářka byla vždycky jeho slabá stránka). "Tohle si nevezmeš?"

"Dej si ji na hlavu a nos ji místo noční čapky, pro mě za mě. Nebo si ji strč do zadku. Však ty promluvíš, než s tebou skončím, kamaráde -budeš mluvit, dokud ti neporučím, abys zmlkl, a pak budeš prosit, abys mohl mluvit dál!"

S tím prohlášením královsky odkráčela, rukama pozvedávala sukně zametající podlahu. Roland slyšel, že takoví jako ona nemohou chodit za denního světla, ale v tomto ohledu staré báje rozhodně lhaly. Zdálo se však, že jiná část bájí je skoro pravda: s Mary totiž držel krok rozmazaný, neurčitý stín, který běžel podle řady prázdných lůžek po její pravé straně, ale Mary žádný opravdový stín nevrhala.

VI. JENNA. SESTRA COQUINA. TAMRA, MICHELA, LOUISE. PES S KŘÍŽEM. CO SE STALO V ŠALVĚJI.

Ten den patřil k nejdelším v Rolandově životě. Dřímá, ale jen lehce; květiny odváděly svou práci a Roland začal věřit, že možná, s Jenninou

pomocí, by se mohl skutečně odtud dostat. A pak tu byla ještě ta záležitost s jeho pistolemi - třeba by mu mohla pomoci i s nimi.

Přečkal pomalu ubíhající hodiny tím, že vzpomínal na staré časy - na Gilead a své přátele, na soutěž v hádankách na trhu, kterou skoro vyhrál. Nakonec si husu odnesl někdo jiný, ale Roland měl také šanci, ano. Vzpomněl si na matku a otce; vzpomněl si na Ábela Vannaye, který se probelhal životem plným jemné dobroty, a na Eldreda Jonase, který se probelhal životem plným zla... dokud ho Roland nesestřelil ze sedla, jednoho pěkného pustého dne.

Vzpomněl si, jako vždy, na Susan.

Jestli mě miluješ, tak mě miluj, řekla... a tak ji miloval.

Tak ji miloval.

Takto mu ubíhal čas. Zhruba v hodinových odstupech vytahoval květiny zpod polštáře a ochutnával z nich. Svaly se mu už tak strašně ne-třáslly, když mu droga vstupovala do žil, ani srdce mu nebušilo tak prudce. Medicína v květech už nemusela bojovat s medicínou od sester tak urputně, pomyslel si Roland; květy vítězily.

Tlumeně jasný kotouč slunce se pohyboval po bílém hedvábném stropě pokoje a šero, které se stále vznášelo kolem lůžek, nakonec začalo stoupat. Západní stěna dlouhého pokoje rozkvetla růžovými odstíny západu přecházejícími v oranžovou.

Byla to sestra Tamra, kdo mu ten večer přinesl večeři - polévku a další bochánek. Položila mu k ruce také pouštní lilii. Usmála se při tom. Tváře jí zářily. Všem jim dneska zářily tváře, jako pijavicím, které se nacucaly tak, že málem pukaly.

"Od tvé obdivovatelky, Jimmy," řekla. "Je na tebe tak milá! Ta lilie znamená ‚Nezapomeň na můj slib'.

Co ti slíbila, Jimmy, Johnův bratře?"

"Že mě znovu navštíví a že si popovídáme."

Tamra se zasmála tak bohatýrsky, až se jí zvonečky lemující čelo rozcinkaly. Celá rozradostněná zatleskala. "To je ale zlatíčko! Ach ano!" Sklopila usměvavý pohled k Rolandovi. "Je smutné, že se takový slib nedá dodržet. Už ji nikdy neuvidíš, krasavce." Vzala si misku. "Velká sestra tak rozhodla." Vstala, stále se usmívala. "Proč si nesudnáš ten ohavný sigul?"

"Nechce se mi."

"Tvůj bratr si ho sundal - podívej se!" Ukázala rukou a Roland zahlédl zlatý medailonek, ležící kousek dál v uličce, kam dopadl, když ho Ralf odhodil.

Sestra Tamra se na něj podívala a nepřestávala se usmívat.

"Nakonec si řekl, že mu ta věc taky dělá zle, a zahodil ji. Měl bys to udělat také, pokud máš dost rozumu."

Roland opakoval: "Nechce se mi."

"Tak," řekla nakonec a nechala ho o samotě s prázdnými lůžky svítícími z houstnoucích stínů.

Roland zůstal vzhůru, přestože se ho zmocňovala stále větší ospalost, dokud žhavé barvy rozlévající se po západní stěně ošetřovny nevychladly na popel. Potom ochutnal další z květů a pocítil, jak se mu tělem rozlévá síla - skutečná síla, žádná rozjitřená, srdce bičující náhražka. Podíval se k místu, kde v hasnoucím světle svítil zahozený medailonek, a dal Johnu Normanovi tichý slib: vezme oba medailonky k Normanovým lidem, pokud ka dovolí, aby je na svých cestách potkal.

Poprvé za celý den se v duchu docela uvolnil, takže usnul. Když se probudil, byla už docela tma. Hmyzí doktoři zpívali neobyčejně pronikavě. Vytáhl zpod polštáře jeden květ a začal z něj ochutnávat, když tu promluvil jakýsi chladný hlas: "Takže velká sestra měla pravdu. Máš tajemství."

Rolandovi se srdce zastavilo v hrudi. Rozhlédl se a uviděl sestru Co-quinu, která právě vstávala. Když dřímá, vkradla se dovnitř a schovala se pod postelí napravo od něj, aby ho sledovala.

"Kde jsi to vzal?" zeptala se. "Od -"

"Dostal to ode mě."

Coquina se prudce otočila. Uličkou k nim kráčela Jenna. Hábit na sobě neměla. Stále měla čepec s čelenkou ze zvonků, ale jeho lem spočíval na ramenou prosté kostkované košile. Na nohou měla dřiny a odřené boty. V rukou cosi nesla. Byla příliš tma, než aby si byl Roland jist, ale napadlo ho -

"Ty," zašeptala sestra Coquina s nezměrnou nenávistí. "Až to řeknu velké sestře -"

"Nikomu nic neřekneš," ozval se Roland.

Kdyby si byl unik z popruhů, které ho obepínaly, naplánoval, určitě by to nedopadlo dobře, ale pistolník,

jako vždy, si vedl nejlépe, když přemýšlel až v poslední chvíli. V mžiku měl paže volné; stejně tak levou nohu. Ale pravá se mu v kotníku zachytila a zkroutila se, takže zůstal viset s rameny na lůžku a nohou ve vzduchu.

Coquina se k němu otočila a zasyčela jako kočka. Stažené rty ukázaly zuby ostré jako jehla. Vrhla se k němu, prsty roztažené. Nehty na konci prstů vypadaly ostré a zubaté.

Roland chytil medailonek a nastavil ho před ni. Uskočila, i když nepřestávala syčet, a prudce se obrátila k sestře Jenně, až jí sukně zavlála. "Oddělám tě, ty běhno nenechává!" vykřikla hlubokým, chraptivým hlasem.

Roland se snažil vyprostit nohu, ale nešlo to. Pevně uvízla, ten zatracený popruh se mu omotal kolem kotníku jako smyčka.

Jenna zvedla ruce a Roland uviděl, že měl pravdu: přinesla revolvery, zastrčené v pouzdrech zavěšených na dvou starých nábojových pásech, které vynesl z Gileadu po posledním požáru.

"Zastřel ji, Jenno! Zastřel ji!"

Jenomže Jenna, i když držela pistole v pouzdrech nahoře, jen potřásla hlavou, stejně jako toho dne, kdy ji Roland přesvědčil, aby si stáhla čepce, aby spatřil její vlasy. Zvonky zazvonily tak pronikavě, až se pistolníkovi zdálo, že se mu zabodly do hlavy jako kopí.

Tmavé zvonky. Sigul jejich ka-tet. Co to -

Zpěv hmyzích doktorů se proměnil v pronikavé, suché drnění, pří-zračné jako zvuk zvonků, které nosila Jenna. V jejich zpěvu nebylo najednou nic milého. Ruce sestry Coquiny, sápadající se po Jennine hrdle, zakolísaly; Jenna se však téměř nepohnula, ani nezamrkala.

"Ne," zašeptala Coquina. "To nemůžeš!"

"Už jsem to udělala," řekla Jenna a Roland spatřil brouky. Tehdy z vousatcových nohou viděl sestupovat pluk. Ted' uviděl přicházet ze stínů armádu všech armád; kdyby to byli muži a nikoli hmyz, bylo by jich možná víc než všech mužů, kteří kdy nosili zbraň za celou dlouhou a krvavou historii Středosvěta.

Jenomže to nebyl pohled na brouky postupující uličkou, co si Roland navždy zapamatuje, ani ho nebude strašit ve snech víc než rok; byl to pohled na to, jak brouci zaplavovali lůžka. Ta černala vždy po dvou na každé straně uličky, jako páry obdélníkových světél, která někdo zhasl.

Coquina chraptivě vykřikla a sama potřásla hlavou, aby zazvonila svými zvonky. Jejich zvuk však byl nevýrazný a tichý ve srovnání s pronikavým cinkotem Tmavých zvonků.

A brouci stále pochodovali, podlaha jimi tmavla, lůžka černala.

Jenna se prosmýkla kolem ječící Coquiny, hodila pistole vedle Rolan-da3 potom jediným prudkým škubnutím rozpletla zamotaný popruh. Rolandova noha byla volná.

"Pojď," řekla. "Zavolala jsem je, ale uklidnit je nejde jen tak."

Křik sestry Coquiny už nebyl plný strachu, ale bolesti. Brouci ji už našli.

"Nedívej se," řekla Jenna a pomáhala Rolandovi na nohy. Napadlo ho, že v životě nebyl tak rád, že na nich zase stojí. "Pojď. Musíme si pospíšet - vzburcuje ostatní. Položila jsem tvoje boty a šaty u cestičky, která vede odtud - přinesla jsem, co jsem mohla. Jak je ti? Jsi silný?"

"Díky tobě." Jak dlouho silný zůstane, Roland netušil... ale v této chvíli to nebyla otázka, na které by záleželo. Viděl, jak Jenna popadla dva květy-jak se zmítal, aby se vyprostil z popruhů, rozházela je po celé horní půlce postele - a pak už utíkali uličkou, dál od brouků a sestry Coquiny, jejíž křik už utichal. Roland si připjal pistole a utáhl pásy, aniž zvolnil krok.

Minuli sotva tři lůžka, když našli otvor ve stanu... a byl to stan, jak viděl, žádný rozlehlý pavilon.

Hedvábné stěny a strop byly jen z roztrhaného piána, tak tenkého, že jím dovnitř proudilo světlo třičtvrtinového Libajícího měsíce. A lůžka vůbec nebyla lůžka, ale jen dvě řady rozdrbaných pryčů.

Otočil se a na podlaze, kde předtím stála sestra Coquina, uviděl černou, hemživou hromadu. Při pohledu na ni Rolandem projelo ošklivé pomyšlení.

"Zapomněl jsem na medailonek Johna Normana!" Pronikavá lítost -skoro žal -jím zavanula jako vítr.

Jenna sáhla do kapsy džínů a vytáhla medailonek. Zatřpytil se ve světle měsíce.

"Zvedla jsem ho z podlahy."

Nevěděl, z čeho má větší radost -jestli z pohledu na medailonek nebo z toho, že ho Jenna drží v ruce.

Znamenalo to, že není jako ostatní.

Potom, jako by chtěla to pomyšlení zahnat dřív, než se v něm příliš pevně usadí, řekla: "Vezmi si ho, Rolande - už ho neudržím." A když si ho bral, spatřil na jejích prstech nepochybné známky popálenin. Vzal ji za ruku a každou spáleninu políbil.

"Díky-sai," řekla a on viděl, že pláče. "Díky, drahý. Je tak nádherné, když mě někdo líbá, stojí to za všechnu bolest. A teď..."

Roland viděl, že očima zabloudila stranou, a sledoval její pohled. Po kamenité stezce houpavě klesala světla. Vedle stezky uviděl stavení, kde bydlely sestřičky - nebyl to žádný klášter, ale pobořená hacienda, která vypadala tisíc let stará. Světla patřila třem svíčkám; když se přiblížila, uviděl Roland, že přicházejí jenom tři sestry. Mary mezi nimi nebyla.

Tasil pistole.

"Óóó, je pistolníkem, tím je ten muž!" Louise.

"Strašlivý muž!" Michela.

"A našel svou lásku stejně jako bouchačky!" Tamra.

"Svou děvku poběhlou!" Louise.

Zlostně se zasmály. Nebály se... aspoň ne jeho zbraní.

"Dej je pryč," řekla mu Jenna, a když se na něj podívala, viděla, že už to udělal.

Ostatní zatím přišly blíž.

"Óóó, ona pláče!" Tamra.

"Zahodila hábit, to udělala!" Michela. "Možná že pláče pro porušené sliby!"

"Proč ty slzy, krasavice?" Louise.

"Protože mi políbil prsty tam, kde jsem se spálila," řekla Jenna. "Ještě nikdo mě nikdy nepolíbil.

Rozplakalo mě to."

"Óóó!"

"Nddddd-hera!"

"Příště do ní strčí tu svou věc! Ještě větší nddd-hera!"

Jenna snášela jejich posměšky beze stopy rozčilení. Když skončily, řekla: "Jdu s ním. Uhněte."

Zůstaly na ni civět, předstíraný smích jim tím šokem odumřel na rtech.

"Ne!" zašeptala Louise. "Zešilela jsi? Víš přece, co se stane!"

"Nevím, a vy taky ne," řekla Jenna. "Kromě toho mě to nezajímá." Napůl se otočila a ukázala rukou ke vchodu do prastarého nemocničního stanu. V měsíčním světle vypadal vybledlý, olivově šedivý, se starým červeným křížem na střeše. Rolanda napadlo, v kolika městech byly sestřičky s tím stanem, který byl zvenčí tak malý a obyčejný, a tak obrovitý a nádherně prosvětlený zevnitř. V kolika městech a během kolika let?

Ted' se ve vchodu stanu jako černý, lesklý jazyk tísnil brouci. Přestali zpívat. Jejich mlčení bylo hrozné.

"Držte se stranou, jinak je na vás pošlu," řekla Jenna.

"To bys nikdy neudělala!" vykřikla sestra Michela hlubokým, zděšeným hlasem.

"Udělala. Už jsem je poslala na sestru Coquinu. Stala se teď součástí jejich medicíny."

Zděšeně vydechly, jako studený vítr vanoucí uschlými stromy. Ale nebály se jenom o svou převzácnou kůži. To, co Jenna udělala, bylo očividně naprosto mimo jejich chápání.

"Pak jsi zatracená," řekla sestra Tamra.

"Zrovna takové budou mluvit o zatracení! Uhněte."

Poslechly. Roland prošel kolem nich a ony se od něj odtahovaly... ale od ní se odtahovaly víc.

"Zatracená?" zeptal se, když prošli kolem haciendy a došli ke stezce za ní. Líbající měsíc zářil nad svahem plným kamení. V jeho světle Roland viděl malý černý otvor zející ve svahu. Uhodl, že to bude jeskyně, které sestry říkaly Dům rozjímání. "Jak to myslely, zatracená?"

"Nevšímej si toho. Musíme si dělat starosti jenom se sestrou Mary. Nelíbí se mi, že jsme ji neviděli."

Chtěla vykročit rychleji, ale on ji chytil za paži a obrátil ji k sobě. Stále slyšel zpěv brouků, ale už jen slabě; místo, kde pobývaly sestřičky, nechávali za sebou. Také Elurii, pokud mu kompas v hlavě stále pracoval; myslel si, že městečko je opačným směrem. Slupka městečka, opravil se.

"Pověz mi, co tím myslely."

"Třeba nic. Neptej se mě, Rolande - k čemu to je? Je dokonáno, most je spálený. Nemůžu se vrátit. A

nevrátila bych se, i kdybych mohla." Dívala se k zemi, kousala se do rtu, a když znovu vzhledla, uviděl Roland, že se jí po tvářích koulejí čerstvé slzy. "Večeřela jsem s nimi. Byly doby, kdy jsem si nemohla pomoci, stejně jako ty sis nemohl pomoci a musel jsi jíst tu jejich zkaženou polévku, i když jsi věděl, co v ní je."

Roland si vzpomněl, jak John Norman řekl: Mužský musí jíst... a ženská také. Přikývl.

"Už tou cestou dál nepůjdu. Jestli mě čeká zatracení, ať je to moje volba, ne jejich. Moje matka to myslela dobře, když mě k nim zase přivedla, ale spletla se." Stydlivě a ustrašeně se na něj podívala... ale pohlédla mu do očí. "Půjdu po tvém boku tvou cestou, Rolande z Gileadu. Tak dlouho, jak budu moci, nebo tak dlouho, dokud mě necháš."

"Jsi vítána na svém dílu cesty," řekl. "A tvoje -

společnost je mi požehnáním, byl by dořekl, ale než to stačil, ozval se ze změti stínů před nimi nějaký hlas, z místa, kde stezka konečně vyšplhala z kamenitého, neplodného údolí, ve kterém sestřičky spřádaly svá kouzla.

"Je smutnou povinností bránit v tak krásném útěku, ale zabránit mu musím."

Ze stínů vyšla sestra Mary. Její jemný bílý hábit s jasně červenou růží se proměnil v to, čím ve skutečnosti byl: v rubáš mrtvol. Svými potřísněnými záhyby stínů vrásčité, povislý obličej, z něhož svítily černé oči. Vypadaly jako shnilé datle. Pod nimi se v úsměvu odhalovaly čtyři dlouhé blýskavé řezáky.

Na vypjaté kůži čela sestry Mary zacínaly zvonky... nebyly to však Tmavé zvonky, pomyslel si Roland. To byl ten rozdíl.

"Nepřibližuj se," řekla Jenna. "Nebo na tebe zavolám ken tem."

"Nezavoláš," odsekla sestra Mary a vykročila blíž. "Nevzdalují se tolik od ostatních. Potíráš hlavou a zvoň na ty zatracené zvonky, dokud jim srdíčka nevypadnou, a stejně nepřijdou."

Jenna to udělala a zuřivě vrtěla hlavou sem a tam. Tmavé zvonky pronikavě zvonily, ale postrádaly ten zvláštní, jakýsi psychický tón, který pronikal Rolandovi hlavou jako kopí. A hmyzí doktoři - ti, které velká sestra nazvala ken tem - nepřišli.

Úsměv na tváři Mary se ještě rozšířil (Roland měl podezření, že ani Mary neměla do poslední chvíle jistotu, jestli doopravdy nepřijdou), a mrtvola-žena přistupovala blíž, jako by se vznášela nad zemí.

Zalétla pohledem k němu. "A ty to odlož," poručila.

Roland pohlédl dolů a viděl, že má v ruce jednu pistoli. Nevzpomínal si, že by tasil.

"Pokud není požehnána nebo jsi ji nenamočil do nějaké svaté tekutiny - krve, vody, semene - nemůže ublížit takovým, jako jsem já, pistolníku. Protože je ve mně víc stínu než podstaty... přesto se vyrovnám takovým, jako jsi ty, když na to přijde."

Myslela si, že se stejně pokusí na ni vystřelit; viděl jí to na očích. Ty bouchačky jsou všechno, co máš, říkal její pohled. Bez nich bys klidně mohl

být zase zpátky ve stanu, který jsme kolem tebe upředly ze snů, lapený v našich popruzích a vydávající na naše potěšení.

Místo aby vystřelil, spustil revolver zase do pouzdra a vrhl se na ni s rukama napřaženýma. Sestra Mary vyrazila překvapený výkřik, netrval však dlouho; Rolandovy prsty jí sevřely hrdlo a zdusily ten zvuk dřív, než mohl pořádně zaznít.

Maso jejího těla mu připadalo na omak nechutné - připadalo mu, že je nejen živé, ale že se mu pod rukama mění, jako by se snažilo od něj odplazit. Že se pohybuje jako tekutina, že odtéká, a ten pocit byl nepopsatelně hrozný. Přesto stiskl ještě prudčeji, odhodlaný vymáčknout z ní život.

Pak se modře zablesklo (později ho napadlo, že se nezablesklo ve vzduchu, ale že se zablesklo v něm, že mu hlavou projel jediný blesk, když sestra Mary rozpoutala krátkou, ale mocnou duševní bouři), a ruce mu z jejího krku odlétly. Na okamžik jeho omámené oči viděly v jejím šedém mase velké vlhké otisky - otisky ve tvaru jeho dlaní. Potom odlétl vzad, zády dopadl na kamení a sklouzl, hlavou udeřil o vyčnívající skalisko tak tvrdě, až se mu před očima zablesklo podruhé, trochu slaběji.

"Ne, můj krasavce," zašklebila se na něj a zasmála se těma svýma strašlivě prázdnýma očima. "Takové jako já se nedají uškrtit, a za tu tvou drzost si tě vezmu pomalu - na stovce místeček si tě lehce naříznou, abych občerstvila svou žízeň. Ale nejdřív si vezmu tady tu nevěrnou holku... a výměnou jí seberu ty zatracené zvonky."

"Jen pojď a zkus si to!" vykřikla Jenna roztřeseně a zavrtěla hlavou. Tmavé zvonky posměšně, vyzývavě cinkaly.

Rozšklebený úsměv na tváři Mary pohasl. "Ach, však přijdu," vydechla. Ústa se široce rozevřela. V měsíčním světle jí tesáky zasvítily v dásních jako kostěné jehly trčící z rudého polštáře. "Přijdu a -" Shora se ozvalo zavrčení. Sítilo a pak se změnilo v hluboký štěkot. Mary se otočila vlevo a těsně předtím, než se původce vrčení odrazil od skaliska, na kterém stál, všiml si Roland zděšeného úžasu na tváři velké sestry.

Tvor se na ni vrhl, proti hvězdám se rýsoval jen jako temný stín s nataženými tlapami, takže vypadal jako přízračný netopýr, ale ještě než na tu ženu dopadl, udeřil do její hrudi nad pozvednutými pažemi, a než zabořil tesáky do jejího hrdla, poznal Roland s jistotou, co je ten tvor zač.

Když ten stín převalil sestru Mary na záda, ta jen drmolivě vykřikla a ten výkřik projel Rolandovi hlavou jako zvonění Tmavých zvonků. Udýchaně vstal. Nezřetelný stín sestru trhal, předními tlapami se opíral o zem po stranách její hlavy, zadními tlapami se opíral o rubáš nad hrudníkem, kde bývala růže.

Roland chytil Jennu, která hleděla na padlou sestru strnule a jako uhranutá.

"Pojď!" zakřičel. "Než ho napadne, že si kousne i do tebe!"

Pes si jich vůbec nevšiml, když Roland Jennu odváděl. Skoro už utrhl sestře Mary hlavu.

Vypadalo to, že se tkáň jejího těla jaksi mění - nejspíš se rozkládala - ale ať už se dělo, co chtělo, Roland to nechtěl vidět. Nechtěl ani, aby to viděla Jenna.

Napůl vyšli, napůl vyběhli na hřeben kopce, a když se tam dostali, zastavili se, aby se v měsíčním světle nadechli, hlavy skloněné, ruce propletené, a oba prudce lapající po dechu.

Vrčení a štěkot pod nimi utichaly, ale pořád byly ještě slabě slyšet, když sestra Jenna zvedla hlavu a zeptala se ho: "Co to bylo? Ty to víš -viděla jsem ti to na tváři. A jak na ni mohl zaútočit? Všechny máme moc nad zvířaty, ale ona jí má - měla - nejvíc."

"Nad tímhle ne." Roland se přistihl, že vzpomíná na nešťastného chlapce na vedlejším lůžku. Norman nevěděl, proč medailonky udržují sestry v bezpečné vzdálenosti - jestli to bylo zlatem, nebo Bohem. Ted' už znal Roland odpověď. "Byl to jen pes. Obyčejný městský pes. Viděl jsem ho na náměstí, než mě zelení lidé omráčili a odnesli mě k sestrám. Ostatní zvířata, která mohla utéct, nejspíš utekla, ale tenhle ne. Neměl se čeho bát od sestřiček z Elurie a nějakým způsobem to věděl. Nese na hrudi znamení člověka Ježíše. Z černé srsti na bílém podkladě. Nejspíš se tak prostě narodil. Každopádně na to Mary doplatila. Věděl jsem, že se ten pes potlouká poblíž. Slyšel jsem ho dvakrát nebo třikrát štekat."

"Proč?" zašeptala Jenna. "Proč přišel? Proč zůstal? A proč se tak na ni vrhl?"

Roland z Gileadu odpověděl stejně jako pokaždé, když uslyšel takovou zbytečnou, matoucí otázku: „JCa. Pojď. Musíme se odtud dostat co nejdál, než se za svítání schováme."

Co nejdál nakonec znamenalo nejvýš osm mil... a nejspíš mnohem méně, pomyslel si Roland, když oba klesli do trsů sladce vonící šalvěje pod převislou skálou. Možná jen pět mil. Zdrželi se kvůli němu; přesněji kvůli zbytkům jedu v polévce. Když mu bylo jasné, že už dál nedojde bez pomoci, požádal ji o jeden květ. Odmítla s tím, že droga v kombinaci s nezvyklou námahou by mu mohla roztrhnout srdce.

"Kromě toho," řekla, když se zády opírali o stěnu prohlubně, "nebudou nás sledovat. Ty, co zbyly - Michela, Louise, Tamra - budou balit, aby se odstěhovaly. Vědí, kdy odejít, když přijde čas; proto sestřičky přežily tak dlouho. Proto jsme přežily tak dlouho. V jistých ohledech jsme silné, ale v mnoha dalších zase slabé. Sestra Mary na to zapomněla. Myslím, že doplatila nejen na toho psa s křížem, ale taky na svou zpupnost."

Schovala u vrcholku kopce nejen jeho boty a šaty, ale také menší z jeho dvou batohů. Když se snažila omlouvat za to, že mu nepřinesla také pokrývku a větší tlumok (prý se snažila, ale byly prostě moc těžké), utišil ji Roland prostě tím, že jí položil prst na rty. Považoval za zázrak, že má znovu tolik věcí. A kromě toho (sice to neřekl, ale ona to stejně asi vytušila), doopravdy mu záleželo jen na pistolích. Pistolích jeho otce, které patřily zase jeho otci, a tak dál až do dnů Artura Elda, kdy sny a draci ještě kráčeli po zemi.

"Nestane se ti něco?" zeptal se jí, když se uložili. Měsíc zapadl, ale do svítání stále zbývaly nejméně tři hodiny. Obklopovala je sladká vůně šalvěje. Fialová vůně, napadlo ho tehdy... a bude si to myslet

navždy. Cítil už, že ta vůně vytváří pod ním jakýsi kouzelný koberec, který ho brzy odnese vstříc spánku. Napadlo ho, že v životě nebyl tak unavený.

"Rolande, to nevím." Ale už tehdy věděla, jak si Roland pomyslel. Matka ji kdysi přinesla zpátky; žádná matka by ji nevodila zpět. A ona jedla s ostatními, přijala svátost sestřiček. Ka bylo kolo; byla to také síť, ze které ještě nikdo neunikl.

V té chvíli však byl příliš unaven, než aby myslel na takové věci... a k čemu by stejně přemýšlení bylo? Jak Jenna řekla, most byl spálen. I kdyby se chtěli vrátit do údolí, podle Rolanda by tam našli jen jeskyni, kterou sestřičky nazvaly Domem rozjímání. Sestřičky, které přežily, sbalily svůj stan zlých snů a odtáhly, pozdním nočním větříkem se nesl jen cinkot zvonků a zpěv brouků.

Podíval se na ni, zvedl ruku (připadala mu těžká) a dotkl se kadeře, která jí opět ležela na čele.

Jenna se rozpačitě zasmála. "Ta mi věčně utíká. Je vzpurná jako její panička."

Zvedla ruku, aby vlasy zastrčila zpět, ale Roland ji včas chytil za prsty. "Je krásná," řekl. "Černá jako noc a věčně krásná."

Posadil se - dalo mu to námahu; únava se mu opírala o tělo jako měkké ruce. Políbil tu kadeř. Jenna zavřela oči a vzdychla. Cítil, jak se mu pod rty chvěje. Plet' na jejím čele byla velmi chladná; tmavá, neposlušná kadeř byla jako hedvábí.

"Stáhni si čepec, jak jsi to udělala předtím," požádal ji.

Beze slova to udělala. Chvilí se na ni jen díval. Jenna na něj vážně pohlížela, neodvracela zrak. Prohrábl jí rukama vlasy, cítil jejich hebkou tíhu (jsou jako déšť, pomyslel si, těžký déšť), pak ji vzal za ramena a políbil ji na tváře. Na okamžik se odtáhl.

"Políbil bys mě jako muž líbá ženu, Rolande? Na ústa?"

"Ano."

A políbil ji na rty, jak si to představoval, když ještě ležel lapený v hedvábném nemocničním stanu.

Oplácela mu polibek sladce a neohrabane jako ten, kdo ještě nikdy nelíbal, snad jen ve snu. Roland pomyslel v té chvíli na milování - bylo to už dávno a dávno, a ona byla krásná - ale místo toho usnul, stále ji líbaje.

Zdálo se mu o psu s křížem, který utíká přes velkou otevřenou planinu a štěká. Šel za ním, chtěl zjistit, proč je pes tak rozčilený, a brzo na to přišel. Na opačném okraji planiny stála Temná věž, její kamenný dřík se černě rýsoval proti lhostejnému oranžovému míči zapadajícího slunce, její zlověstná okna spirálovitě stoupala do výše. Pes se zastavil na dohled od ní a začal výt.

Zvonky - podivně pronikavé a strašlivé jako zkáza - začaly zvonit. Tmavé zvonky, věděl to, ale jejich tón byl jasný jako stříbro. Při jejich zvuku tmavá okna Věže zasvítily smrtelně rudým světlem - červení otrávených růží. Nocí zazněl výkřik nesnesitelné bolesti.

Sen v okamžiku odplynul, ale výkřik zůstal, jen zeslábl do sténání. Byl skutečný - skutečný jako Věž, zamyšleně se tyčící na svém místě na samotném konci Konečného světa. Roland se vrátil do jasu svítání a měkké fialové vůně pouštní šalvěje. Tasil obě pistole a byl na nohou dřív, než si plně uvědomil, že je vzhůru.

Jenna byla pryč. Vedle jeho tlumoku ležely její boty, prázdné. Kousek od nich ležely její džiny, schlíplé jako svlečená hadí kůže. Nad nimi její košile. Stále byla, jak si Roland užasle povšiml, zastrčená do kalhot. Vedle nich ležel prázdný čepec lemovaný zvonky, ležící na prašné zemi. Okamžik si myslel, že zvonky zvoní, protože si ten zvuk nejprve spletl.

Nebyly to zvonky, ale brouci. Hmyzí doktoři. Zpívali v šalvěji, zpívali trochu jako cvrčci, ale mnohem sladčeji.

"Jenno?"

Žádná odpověď... pokud neodpovídali ti brouci. Protože jejich zpěv najednou umlkl.

"Jenno?"

Nic. Jenom vítr a šalvějová vůně.

Aniž přemýšlel, co dělá (stejně jako předstírání ani důkladně uvažování nebylo jeho silnou stránkou), sklonil se, zvedl čepec a zatřásl jím. Tmavé zvonky zazvonily.

Okamžik se nic nedělo. Potom se z šalvěje vyhrnulý tisíce malých tmavých tvorečků a shlukly se na rozpukané zemi. Roland si vzpomněl na ten pluk, který pochodoval po vousatcově lůžku, a o krok couvl.

Potom se zastavil. Protože viděl, že i brouci se zastavili.

Věřil, že porozuměl. Porozuměl trochu díky vzpomínce na to, jak cítil v rukou maso sestry Mary... jak mu připadalo, že se mění, že není jediné, ale je spoustou jiných věcí. Porozuměl taky díky tomu, co řekla Jenna: Večeřela jsem s nimi. Takové jako ony asi nikdy neumírají... ale mohou se proměňovat.

Brouci se zahemžili, jejich temné mračno zaplavilo bílou, prašnou zem.

Roland znovu zatřásl zvonky.

Projel jimi třas jako jemná vlnka a pak se začali přeskupovat do tvaru. Zaváhali, jako by neměli jistotu, jak pokračovat, přeskupili se, znovu začali. Nakonec na bílém písku mezi pohupujícími se stonky fialové šalvěje vytvořili jedno velké písmeno: písmeno C.

Jenomže to nebylo doopravdy písmeno, jak pistolník viděl; byla to kadeř.

Začali zpívat a Rolandovi to znělo, jako by zpívali jeho jméno.

Zvonky mu vypadly z ochablé ruky, a když dopadly na zem a tam zacinkaly, zástupy brouků se roztrhly a rozběhly se všemi směry. Pomyslel na to, že je přivolá zpět - snad by to dokázal, kdyby zazvonil na zvonky -, ale k čemu? Proč?

Neptej se mě, Rolande. Je dokonáno, most spálený.

Přesto k němu ještě jednou, naposledy přišla, vložila svou vůli do tisíců různých částíček, které ztratí schopnost myslet, když celek ztratí soudržnost... a přesto nějak myslela, dost na to, aby vytvořila tu kadeř. Kolik úsilí ji to asi stálo?

Brouci se rozlézali dál a dál, někteří zmizeli v šalvěji, jiní šplhali po stěně skalního převisu a proudili do štěrbin, kde snad přečkají výheň dne.

Byli pryč. Ona byla pryč.

Roland se posadil na zem a zakryl si rukama tvář. Myslel si, že se snad rozpláče, ale časem to nutkání přešlo; když znovu zvedl hlavu, oči měl suché jako poušť, ke které nakonec přijde, stále ve stopách Waltera, muže v černém.

Jestli mě čeká zatracení, řekla, pak ať je to má volba, ne jejich.

On sám něco o zatracení věděl... a tušil, že tato lekce, rozhodně neukončená, je teprve začátek.

Přinesla mu tlumok, ve kterém byl i tabák. Ubalil si cigaretu a vykouřil ji, vsedě a nahrbený nad koleno.

Vykouřil ji až na žhavý oharek a celou dobu se díval na její prázdné šaty, vzpomínal na upřený pohled jejích tmavých očí. Vzpomínal na spáleniny na jejích prstech, které jí způsobil řetízek medailonku. Přesto ho sebrala, protože věděla, že on ho bude chtít; postavila se bolesti a Roland teď měl oba pověšené kolem krku.

Když slunce vyšlo úplně, vyrazil pistolník na západ. Nakonec si najde jiného koně nebo mezka, ale prozatím se spokojil s tím, že jde po svých. Celý den ho pronásledoval zvonivý, zpěvavý zvuk v uších, zvuk zvonků. Několikrát se zastavil a rozhlédl se, přesvědčený, že uvidí po zemi plynout tmavý pohyblivý stín, který ho dohání, stejně jako nás dohánějí stíny našich nejlepších a nejhorších vzpomínek, ale žádný stín tam nikdy nebyl. Byl sám v nízké pahorkatině západně od Eluire.

Docela sám.

VŠECHNO JE DEFINITIVNÍ

Jednoho dne, úplně nečekaně, se mi před očima vynořila představa mladíka, který sype drobáky do mřížky kanálu před malým předměstským domkem, v němž bydlí. Nic víc jsem neměl, ale ta představa byla tak jasná - a tak znepokojivě podivná -, že jsem o ní musel napsat povídku. Vyplula ze mě hladce a bez jediného zaváhání, čímž jen podpořila můj názor, že příběhy jsou artefakty: nikoli věci, které my vytváříme (a za něž se nám může dostat uznání), ale preexistující objekty, které pouze odkrýváme.

I

Mám teď dobrou práci a vážně není důvod, proč bych si na něco stěžoval. Už žádný poflakování se s těma gumama ze supermarketu Supr Savr, žádný dozory nad Vozíkárnou a žádný buzerování od pitomců jako Skip-per. Skipper se sice dneska už krmí hlínou, ale za těch devatenáct let na planetě Zemi jsem

pochopil, že člověk nikdy nesmí vyjít ze střehu, protože Skipperové jsou všude kolem.

Stejně tak už žádný rozvážení pizzy za deštivých večerů, kdy jsem ve svý starý fordce se špatným tlumičem drkotal zubama, protože jsem musel mít stažený okýnko a venku vystrčenou malou italskou vlaječku na kusu drátu. Jako by čekali, že jí v Harkervillu bude někdo vzdávat čest.

Pizza Róma. Čtvrťákovy tuzéry od lidí, co vás ani pořádně nevnímali, protože v myšlenkách pořád ještě seděli u fotbalu v telce. Myslím, že hloubějc než při rozvážení pro Pizza Rómu jsem nikdy v životě neklesnul. Od té doby jsem dokonce už jednou letěl soukromým tryskáčem, tak jak bych si mohl stěžovat?

"Takhle to dopadá, když člověk odejde ze školy bez maturity," říkala mi vždycky máma, když jsem vyřázel na další rozvážečskou šichtu. Anebo: "Můžeš se těšit, že tohle tě čeká až do konce života." Jo, máma vždycky dokázala povzbudit. Mlela pořád totéž tak dlouho, až už jsem vážně přemýšlel o tom, že začnu sepisovat dopis na rozloučenou. Jak říkám, hloubějc jsem nikdy neklesl. A víte, co mi řekl pan Sharpton tehdy večer ve svém autě? "Tohle není jen práce, Dinku, tohle je obrovský dobrodružství." A měl pravdu. I kdyby se ve všem ostatním spletl, tak v tomhle měl pravdu.

Asi vás zajímá, kolik mi za tenhle fantastickéj džob platí. Musím vás zklamat, moc peněz v tom není. To jsem měl možná vyjasnit už předem. Ale v práci nejde jen o peníze nebo o postup, jak mi vysvětlil pan Sharpton. Pan Sharpton mi řekl, že ve skutečný práci jde o vedlejší výhody. Že ty jsou ze všeho nejdůležitější.

Pan Sharpton. Viděl jsem ho jen tehdy jednou za volantem toho ohromnýho mercedesu, ale někdy i jednou úplně stačí.

Přeberte si to, jak chcete. Jo, úplně jak chcete.

II

Mám dům, jasno? Svůj vlastní dům. To je vedlejší výhoda číslo jedna. Občas volám mámě, poptám se, jak je na tom s tou nemocnou nohou, chvíli poplkáme, ale sem jsem ji nikdy nepozval, i když je Harkerville jen asi sedmdesát mil daleko a dobře vím, že je zvědavostí napnutá k prasknutí. Dokonce ani já nemusím jezdit za ní, když se mi nechce. A většinou se mi nechce. Kdybyste moji mámu znali, taky by se vám nechtělo. Dřepět s ní v obýváku a poslouchat, jak vykládá o všech svých příbuzných nebo kňourá nad oteklou nohou. A je zvláštní, že než jsem se odtud odstěhoval, nikdy jsem si nevšiml, jak ten barák smrdí po kočičincích. Já si žádný zvíře nikdy nekoupím. Zvířata umějí jenom kousat.

Většinou jsem doma. Není to zas tak velkej barák, ale stejně je úžasnej. Definitivní, jak říkával Pug. To byl jedinej kluk, kterýho jsem měl v Supr Savr rád. Když chtěl dát najevo, že je něco vážně dobrý, nikdy ne-řekl, že je to třeba geniální, jako spousta jinejch lidí; řekl, že je to definitivní. Zní to srandovně, že jo? Ale takovej byl Pugmeister. Zajímalo by mě, jak se má. Asi dobře. Ale nesmím mu zavolat, abych se přesvědčil. Smím volat mámě a pak tu mám nouzový číslo, kdyby se něco stalo nebo kdybych měl dojem, že někdo strká nos do věcí, do kterejch mu nic není, ale nesmím cinknout žádnýmu ze svejch starejch kámošů (jako kdyby kterýmukoli z nich kromě Puga na nějakým Dinkym Earnshawovi záleželo). Pravidla pana Sharptona.

Ale na tom nesejde. Vraťme se zpátky k mému baráku tady v Columbia City. Kolik devatenáctiletých kluků bez střední školy, co znáte, má vlastní barák? A nový auto? Sice jen hondu, to je fakt, ale zatím nemá najeto ani tisíc mil, a to je hlavní. Taky je v ní přehrávač na kazety i cé-děčka, a když lezu za volant, nemusím přemýšlet, jestli se ten krám vůbec nastartuje, jako u té starý fordky, ze který si vždycky dělal randu Skip-per. Kraksnomobil, říkal jí. Proč je jenom na světě tolik Skipperů? To bych vážně rád věděl.

Jinak, trochu peněz dostávám, to zase ne, že ne. Vlastně víc, než kolik potřebuju. Chodí to takhle.

Každej den při obědě sleduju Svět se točí dál a každej čtvrtek asi v půlce zaslechnu klapnutí, jak mi někdo hodil poštu škvírou ve dveřích. Ale nic nedělám, ani nesmím. Jak řekl pan Sharpton: "Takový jsou pravidla, Dinku."

Prostě se dokoukám na telku. Tyhle seriály jsou nejnapínavější vždycky kolem víkendu - v pátek vraždy, v pondělí sex -, ale já stejně dokoukám až do konce každej den. Ve čtvrtek si dokonce ani neodskočím do kuchyně pro druhou sklenici mlíka. Když Svět skončí, tak na chvíli telku vypnu - následuje Oprah Winfreyová se svojí šou, kterou nesnáším, na tohle věčný sezení a krafání se můžou koukat leda lidi jako

moje máma - a jdu do předsíně.

Na podlaze vždycky leží obyčejná bílá obálka, zalepená. Nic na ní není napsáno. Uvnitř najdu buď čtrnáct pětidolarovek, nebo sedm dese-tidolarovek. To mám na týden. A teď, co s tím dělám. Dvakrát chodím do kina, vždycky odpoledne, kdy jsou lístky jen za \$ 4,50. To je \$ 9. V sobotu natankuju hondu, to obyčejně vyjde tak na \$ 7. Moc toho nenajezdím. Prostě mě to nebere, jak by řekl Pug. Takže to jsme na \$ 16.

Tak čtyřikrát si zajdu na jídlo do Mickey D's, na snídani (vaječnej McMuf-fin, kafe, dva plátky sekaný) nebo na večeři (Čtvrtilbrák se sýrem, na to jejich McSpecial se jim můžu, která guma tohle vymyslela, to by mě teda zajímalo). Jednou týdně na sebe hodím keprový kalhoty a košili se zapínáním a vyrazím se podívat, jak si žijou ti lepší - zajdu si na něčem pošmáknout k Adamovu žeburu nebo do jiný nóbl restaurace. To mě celkem vyjde tak na \$ 25, takže jsme na \$ 41. Pak se stavím v trafice a koupím si jeden dva pánský časopisy, nic příliš perverzního, jen klasický Variations nebo Penthouse. Zkoušel jsem tyhle magazíny napsat na DINKYHO NÁSTĚNKU, ale bez úspěchu. Můžu šije kupovat sám a při úklidu mi nezmizí, ale nikdy se taky neobjeví, jestli mi rozumíte, jako většina ostatních věcí. Mám dojem, že uklízeči pan Sharptona neradi kupují špinavosti (slovní hříčka). Taky se nedostanu k žádnému sexu na inter-netu. Zkoušel jsem to, ale nějak mi to zablokovali. Obyčejně se s takovými věcmi dá snadno vypořádat - překážky, přes který se nedostanete přímo, jednoduše nějak obejdete -, ale tohle je jiný. Ne že bych to chtěl nějak rozpitvávat, ale nemůžu ani volat čísla začínající 900. Přednastavený volby pochopitelně fungují, a kdyby se mi zachtělo zavolat komukoli na celém světě a chvíli s ním hodit řeč, klidně můžu. To jde. Ale 900 vytočit nemůžu. Vždycky je obsazeno. Možná je to tak lepší. Ze zkušenosti vím, že myslet na sex je jako škrábat si spálený záda. Jen to o to víc svědčí. Krom toho, sex stejně není nic zvláštního, aspoň ne pro mě. Nic definitivního. Přesto mi, vzhledem k tomu, co dělám, připadá tahle pruderie trochu podivná. Skoro směšná... i když v tomhle směru už jsem nejspíš ztratil smysl pro humor. I v mnoha dalších.

No nic, zpátky k rozpočtu.

Když si koupím Variations, vyjde mě to na čtyři babky, což je dohromady \$ 45. Za ty peníze, co mi zbyly, si můžu koupit třeba cedéčko, i když bych se s tím nemusel obtěžovat, nebo jednu dvě sladký tyčinky (vím, že bych neměl, protože mi pak na kůži vždycky vyskočí jebáky, přestože už jsem skoro dospělej). Někdy mám chuť zavolat si pro pizzu nebo pro něco z čínský restaurace, ale to je proti pravidlům TransCorpu. Navíc bych se asi cítil divně, kdybych to udělal, připadal bych si jak člen utlačovatelský třídy. Nezapomínejte, že jsem pizzu sám rozvázal. Víam, jak ponižující džob to je. Kdybych si ale pizzu objednat směl, rozhodně

by ode mě rozvážec neodešel se čtvrt dolarovým tuzérem. Nechal bych mu bůra a sledoval bych, jak by se mu rozzářily oči.

Asi už začínáte chápat, co jsem myslel tím, že nepotřebuju moc hotovosti, že jo? Když se znovu vynoří čtvrtční ráno, většinou mi zbývá ještě tak osm dolarů a někdy třeba i přes dvacet. A tak ty drobáky vezmu a nasypu je do kanálu před domem. Je mi jasný, že kdyby mě u toho viděli sousedi, asi by si pomysleli, co jsem za cvoka (sice nemám střední školu, ale neodešel jsem z ní proto, že bych byl hloupej, to v žádném případě), takže ven vyjdu s modrým umělohmotným košem plným odpadků (mezi kterými jsou někdy zahrabaný i Penthouse nebo Variations; nikdy si tyhle plátky nenechávám dlouho, kdo by taky nechával), a když si ho postavím na obrubník, otevřu dlaň s drobákama a už se sypou mřížkou do kanálu. Cink-cink-cink-žbluňk. Jako kouzelnický trik. Teď tu jsou, a už tu nejsou. Jednou se ta stoka ucpe, někoho tam dolů pošlou a ten si bude myslet, že vyhrál v loterii, ledaže by přišla povodeň nebo něco takovýho, co by ty drobáky protlačilo až do čističky odpadních vod, nebo kam to teče. Jenže to já už budu pryč. Nehodlám v Columbia City strávit celý život, na to zapomeňte. Odejdu, a to brzo. Ať tak nebo onak.

S bankovkama je to jednodušší. Ty prostě nahážu do drtiče odpadků v kuchyni. Další kouzelnický číslo, abrakadabra, a z peněz je salát. Nejspíš vám to připadá dost uhozený, sypat prachy do kanálu. Mně to ze začátku připadalo taky. Ale zvyknete si na to, stejně jako si zvyknete na cokoli jinýho, co děláte delší dobu, a navíc, vždycky už na mě čeká další obálka s novou sedmdesátkou. Pravidlo je prostý: žádný křečkování. Začínat každé čtvrtky s čistým kontem. Kromě toho tu přece není řeč o milionech, ale o

nějakých osmi nebo deseti dolarech týdně. O hrsti drobáků.

III

DINKYHO NÁSTĚNKA. To je další vedlejší výhoda. Napíšu tam během týdne, co chci, a dostanu všechno, o co požádám (kromě pánskejš časopisů, jak už jsem říkal). Možná mě to nakonec začne nudit, ale zatím si připadám, jako kdybych měl celej rok Vánoce. Většinou tam píšu potraviny, jako si většina lidí sepisuje v kuchyni, co mají koupit, ale jenom u potravin nikdy rozhodně nezůstane.

Třeba si můžu napsat "Poslední film s Brucem Willisem" nebo "Poslední CD od Weezer" nebo něco na ten způsob. A když už jsme u toho cédéčka od Weezer, víte, co se mi stalo? Jednou v pátek po kinu (vždycky chodím do kina v pátek odpoledne, i když nedávají nic, co by mě zajímalo, protože v tu dobu přicházejí do domu uklízeči) jsem zašel do prodejny Music Xpress, jen abych se nějak zabavil, protože venku pršelo, takže odpadla možnost jít do parku, a zatímco jsem si prohlížel, co právě vyšlo, jeden kluk se začal vyptávat prodavače na nový cédéčko od Weezer. Prodavač mu řekl, že si na něj bude muset počkat ještě tak deset dní, a já ho přitom měl už od minulýho pátku.

Vedlejší výhody, jak říkám.

Když na NÁSTĚNKU napíšu "sportovní tričko", tak tam v pátek večer leží, vždycky pěkně v přírodních barvách, který mám rád. Když napíšu "nové džíny" nebo "manšestráky", dostanu je. Všechno ze značkový prodejny Gap, kam bych si to šel koupit sám, kdybych musel. Když chci určitou značku vody po holení nebo kolínský, napíšu její jméno na DINKYHO NÁSTĚNKU, a v pátek večer ji mám na polici v koupelně. Nechodím randit, ale do kolínský jsem blázen. Moje nejoblíbenější značka je Go. Jo, a tohle vás určitě pobaví. Jednou jsem na NÁSTĚNKU napsal "Obraz od Rembrandta". Pak jsem strávil odpoledne v kině a procházkou po parku, koukal jsem po různých dvojicích, co všechno tam provádějí, a po psech, jak chytají házečí talíře, a říkal si, jak by to bylo definitivní, kdyby mi uklízeči vážně přinesli mýho vlastního Rembrandta. No jen si to představte, právej Starej mistr pověšenej na stěně obyčejnýho baráku ve čtvrti Sunset Knoll v Columbia City. To by bylo panečku definitivní, co? A stalo se to, i když ne úplně tak, jak jsem myslel. Když jsem se vrátil domů, visel mi na zdi v obýváku vážně Rembrandt, nad gaučem, kde byli dřív sametový klauni. Když jsem se k němu blížil přes pokoj, měl jsem tep dobře dvě stě za minutu. Ale jakmile jsem přišel blíž, viděl jsem, že je to jen kopie... reprodukce, chápete. Zklamalo mě to, ale ne zas tolik. Rembrandt to koneckonců byl, ne? Jenom ne originál.

Jindy jsem na NÁSTĚNKU napsal "podepsanou fotku Nicole Kidmano-vé". Podle mě je to nejhezčí žijící herečka a fakt mě dostává. A když jsem pak večer přišel domů, měl jsem na lednici její fotku, jak tancovala v Moulin Rouge, přichycenou magnetkama. A tentokrát nešlo o žádný podfuk. Víte, protože vzadu bylo napsáno: "Dinkymu Ershawovi, s láskou a sladkou pusou od Nicole."

Je úžasná, co?

A něco vám řeknu, přátelé - kdybych na tom zapracoval a vážně o něj stál, tak jednou na mojí stěně ten právej Rembrandt visí. To se vsaďte. V práci, jako je tahle, se nedá jít jinam než vzhůru. I když možná, že tohle je na tom právě to nejděsivější.

IV

Seznamy potravin už dělat nepotřebuju. Uklízeči vědí, co mám rád -mražený jídla od Stoufflera, hlavně to, jak se to vaří celý v pytlíku a je to nějaký nadrobno nasekaný, zahuštěný hovězí, i když moje máma tomu říkala vařený lejna, potom mražený jahody, celý mlíko, předsma-žený hamburgery, který stačí jen na chvíli plesknout na rozpálenou pánvičku (nesnáším patlání se syrovým masem), pudinky značky Dole, ty, co se prodávají v umělohmotnejch vaničkách (nedělají mi dobře na pleť, ale já je miluju), prostě samý obyčejný věci. Když chci něco speciálního, napíšu to na DINKYHO NÁSTĚNKU.

Jednou jsem požádal o domácí jablkovej koláč, výslovně ne ten ze supermarketu, a když jsem ten večer přišel chvíli po setmění domů, měl jsem koláč v lednici vedle celýho týdenního nákupu. Jen nebyl zabalený, ale ležel na modrým talíři. Podle toho jsem poznal, že je domácí. Nejdřív jsem trochu váhal, jestli ho mám sníst, když jsem nevěděl, kdo ho pekl a tak, ale pak jsem usoudil, že je to blbost. Vždyť ani u jídla ze supermarketu ve skutečnosti nevíte, kdo ho dělal. Sice všichni předpokládáme, že je v pořádku, protože je zabalený nebo v plechovce nebo "dvojnásobně zapečetěno pro vaši ochranu", ale

kdokoli se v něm přece mohl vrtat špinavýma prstama předtím, než ho zapečetili, nebo do něj nakejchat a nachrchlat bůhvíco nebo si s ním třeba i vytírat zadek. Ne že bych vám ho chtěl nějak znechutit, ale mám koneckonců pravdu, ne? Svět je plnej cizích lidí a spousta z nich "nemá za lubem nic dobrýho". Mám s tím osobní zkušenosti, věřte mi.

No nic, tak jsem ten koláč ochutnal a byl vynikající. Půlku jsem ho snědl hned v pátek večer a zbytek v sobotu ráno, zatímco jsem rozbíhal tu věc v Cheyenne ve Wyomingu. Většinu sobotní noci jsem pak proseděl na záchodě, nejspíš ze všech těch jablek, ale nevadilo mi to. Ten koláč za to stál. Byl Jako od maminky", jak se říká, ačkoli mojí mámy se to zrovna moc netýká. Moje máma neumí ani osmažit lančmít.

V

Nikdy jsem na NÁSTĚNKU nemusel psát spodní prádlo. Zhruba každé páteční týden starý prádlo zmizí a místo něj se ve skříni objeví zbrusu nový, čtyři trojbalení slipů ještě v igelitových pytlíkách. Dvojnásobně zapečetěný pro mou ochranu, ha ha. Toaletní papír, prací prášek, přípravky do myčky, o tyhle pitominy si nikdy psát nemusím. Objevují se samy od sebe. Dost definitivní, co?

VI

Uklížeče jsem nikdy neviděl, stejně jako jsem nikdy neviděl toho chlapa (i když možná je to holka), co mi každé čtvrté během Svět se točí dál nosí těch sedmdesát babek. Ani je nikdy vidět nechci. Za prvý to k ničemu nepotřebuju. A za druhý, no dobře, mám z nich strach. Stejně jako jsem měl strach z pana Sharptona v tom velkém šedém mercedesu toho večera, kdy jsem se s ním šel setkat. Mít strach je normální, ne?

V pátek neobědvám doma. Podívám se na Svět se točí dál, pak skočím do auta a jedu do města. Dám si hambáč u Mickey D's, pak zajdu na film, a když je hezky, tak potom do parku. V parku to mám rád. Je to bezva místo na přemýšlení a tyhle dny toho mám na přemýšlení přišerně moc.

Když je ošklivo, jdu do obchodáku. Ted', když se dny zase krátí, začínám uvažovat o tom, že se dám znovu na kuželky. Aspoň bych měl v pátek odpoledne co dělat. Dřív jsem čas od času chodíval hrát s Pugem.

Pug mi docela chybí. Mrzí mě, že mu nemůžu zavolat, hodit řeč, povědět mu něco z toho, co se děje. Jako třeba to s tím Neffem.

No jo, já vím, když plivnete do oceánu, těžko se to vrátí zpátky.

Zatímco jsem venku, procházejí uklížeči každé pokoj v mém domě ode zdi ke zdi a od podlahy až ke stropu - umyjou nádobí (i když to zvládám docela dobře i sám), vytřou podlahy, vyperou špinavý prádlo, převlíknou postel, dají čistý ručníky, naplní ledničku a seženou všechny položky, který jsem napsal na NÁSTĚNKU. Žiju si jako v hotelu s tou nejpracovitější (a rozhodně nejdefinitivnější) úklidovou službou na světě.

Jediná místnost, ve který se moc neochomýtají, je pracovna za jídelnou. Nechávám si tam docela tmou, rolety mám pořád stažené a oni je nikdy nevytáhli, aby dovnitř pustili aspoň jedinej paprsek světla, jak to dělají v celým zbytku domu. Ani tam nikdy nevoní ten citronovej osvě-žovač, přestože všechny ostatní pokoje jsou jím v pátek večer vždycky doslova nasáklý. Někdy je to tak děsný, že z toho dostávám záchvaty pší-kání. Ale není to alergie, spíš jen taková protestní demonstrace mýho nosu.

Někdo tam vyluxuje koberec a taky mi vynesou odpadkovéj koš, ale nikdo se nikdy ani nedotknul papírů, co mám na stole, ať jsou jakkoli zpřeházený a pomuchlaný. Jednou jsem kouskem pásky přelepil postranní šuplík, a když jsem se večer vrátil, páska byla neporušená pořád na místě. Ne že bych v tom šuplíku schovával něco bůhvíjak tajnýho, ale prostě jsem chtěl vědět, chápete.

Navíc když odcházím a nechám puštěnej počítač a zapnutej modem, najdu je ve stejným stavu i po návratu, jen na monitoru běží nějakěj šetřič (obyčejně ten s lidma, jak dělají různý věci za roletama v tom vysokým baráku, protože ten je můj nejoblíbenější). A když před odchodem všechno vypnu, je to vypnutý, i když se vrátím. V Dinkyho pracovně se prostě do ničeho nehrabou.

Možná mají i uklížeči trochu strach ze mě.

VII

K tomu telefonátu, kterej změnil můj život, došlo v době, kdy už jsem si začínal myslet, že mě máma v

kombinaci s rozvážením pizzy přivedou do blázince. Vím, jak to zní melodramaticky, ale v tomhle případě nijak nepřeháním. Telefonát jsem obdržel jednoho večera, kdy jsem měl volno. Máma byla venku s kamarádkama, nejspíš na bingu v klubu Reservation, všechny čadily o sto šest a bezpochyby se začaly řehtat pokaždý, když vyvolávač vytáhl z bubnu B-12 a prohlásil: "Vida, dámy, máme tu další vitamín." Já na TNT koukal na film s Clintem Eastwoodem a přál si být kdekoli jinde na planetě Zemi. Klidně i v Saskatchewanu.

Pak zazvonil telefon a já si říkám, super, to je určitě Pug, a tak, když jsem zvednul sluchátko, povídám tím nejuhlazenějším hlasem: "Dovolali jste se na Církev neomezených možností, harkervillská pobočka, u telefonu reverend Dink."

"Dobrý večer, pane Earnshawe," odpověděl čísi hlas. Nikdy dřív jsem ho neslyšel, ale nezdál se mi tím mým výmyslem nijak zmatený. Zato mě to usadilo za nás oba. Všimli jste si někdy, že když začnete po telefonu takhle blbnout - snažíte se být co nejvtipnější hned od zvednutí sluchátka -, na druhé straně nikdy není ta osoba, kterou jste tam čekali? Slyšel jsem o jedny holce, která vzala sluchátko a řekla: "Ahoj, tady Helena a chtěla bych, abys mi vyšukal duši z těla," protože si byla jistá, že je to její kluk, jenže se ukázalo, že jí volá táta. Nejspíš si to někdo vymyslel, stejně jako tu báchorku o aligátorech, co žijou ve stokách pod New Yorkem (nebo jako dopisy, co chodí do Penthousu), ale pochopili jste, jak to myslím, ne?

"Ježiš, omlouvám se," vypravil jsem ze sebe. Tak jsem se v tu chvíli styděl, že mě ani nenapadlo hloubat nad tím, jak vlastník toho cizího hlasu může vědět, že reverend Dink je taky pan Earnshaw, celým jménem Richard Ellery Earnshaw. "Myslel jsem si, že jste někdo jinej."

„Jsem někdo jiný," řekl ten hlas, a přestože tehdy jsem se tomu nezasmál, pozdějc jo. Pan Sharpton je někdo jinej, to rozhodně. Vážně, definitivně někdo jinej.

"Co pro vás můžu udělat?" zeptal jsem se. "Jestli jste si přál mluvit s mámou, tak jí budete muset nechat vzkaz, protože je -"

"- na bingu, já vím. Nicméně jsem chtěl mluvit s vámi, pane Earnshawe. Chci vám nabídnout práci."

To mě tak zaskočilo, že jsem chvíli nebyl schopnej cokoli na to odpovědět. Pak mě to ťuklo - nějaký telefonní švindl. "Jenže já už práci mám," povídám. "Je mi líto."

"Rozvážení pizzy?" opáčil pobaveně. "No dobře. Jestli tomuhle říkáte práce."

"Kdo vůbec jste, pane?" zeptal jsem se ho.

"Jmenuju se Sharpton. A teď, dost toho okecávám", jak byste vy možná řekl, pane Earnshawe. Dinku? Smím ti říkat Dinku?"

"Jasně," přisvědčil jsem. "A smím já vám říkat Sharpie?"

"Říkej mi, jak chceš, Dinku, hlavně poslouvej."

"Poslouchám." A vážně jsem poslouchal. Proč by ne? Ten film v bedně byl Cooganův trik, na Clinta nic zvláštního.

"Mám pro tebe tu nejlepší práci, jakou ti kdy kdo nabídl, a nejspíš i nejlepší, jakou vůbec kdy můžeš dostat. Není to jen práce, Dinku, je to dobrodružství."

"Pane jo, kde jsem jenom tohle už slyšel?" Měl jsem v klíně mísu s popcornem a hodil jsem si plnou hrst do pusy. Začínalo mě to bavit, docela.

"Jiní slibují; já dodávám. Tohle ale musíme probrat z očí do očí. Se-jdeš se se mnou?"

"Jste buzík?" zeptal jsem se.

"Ne." Z hlasu mu opět zaznělo pobavení. Akorát tolik, aby se jeho odpovědi nedalo nevěřit. A měl mě zaseknutýho, abych tak řekl, už jen tím, jak dokázal mluvit do telefonu. "Moje sexuální orientace nemá s naším setkáním nic společného."

"Tak o co tu teda jde? Neznám nikoho, kdo by obvolával lidi v půl desátý večer, aby jim nabídl práci."

"Udělej mi laskavost. Polož na chvíli sluchátko a dojdí se podívat do předsíně."

Pořád podivnější. Ale co jsem mohl ztratit? Udělal jsem, co mi řekl, a našel jsem tam ležet obálku.

Nejspíš ji někdo prostrčil dírou na poštu, zatímco jsem sledoval, jak Clint Eastwood honí Dona Strouda po Central Parku. První obálka z mnoha, ačkoli to jsem tehdy pochopitelně nevěděl. Roztrhnul jsem ji a do dlaně mi vypadlo sedm desetidolarovek. A taky vzkaz.

Tohle může být začátek velké kariéry!

Vrátil jsem se do obýváku, oči jsem nemohl odtrhnout od těch peněz. Dokážete si představit, jak jsem z nich byl vykulený? Málem jsem si sedl do mísy s popcornem. Všiml jsem si jí v poslední vteřině, postavil ji vedle a zapadl zpátky na gauč. Zvedl jsem sluchátko a tak trochu jsem čekal, že Sharpton už bude pryč, ale když jsem řekl haló, hned se ozval.

"Co to má všechno znamenat?" zeptal jsem se ho. "Na co je těch sedmdesát babek? Vezmu si je, ale nemyslete si, že vám něco dlužím. O nic jsem se vás neprosil."

"Ty peníze jsou jen a jen tvoje," odpověděl Sharpton, "a absolutně nic na světě s nimi nesouvisí. Řeknu ti ale jedno tajemství, Dinku - v práci nejde jen o peníze. Ve skutečné práci jde o vedlejší výhody. Ty jsou ze všeho nejdůležitější."

"Když myslíte."

"To tedy rozhodně myslím. A žádám tě jen o to, aby ses se mnou sešel a poslechl si trochu víc. Udělám ti nabídku, která změní tvůj život, pokud

ji přijmeš. Nebo ti spíš otevře dveře do nového života. Až ti povím, o co jde, můžeš mi pokládat, jakékoli otázky budeš chtít. Nicméně, abych byl upřímný, nejspíš nedostaneš všechny odpovědi, které budeš chtít."

"A když se pak rozhodnu prostě odejít?"

"Potřesu ti rukou, poplácám tě po zádech a popřeju ti hodně štěstí."

"Kdy jste se chtěl sejít?" Určitá část mojí já - většina mojí já - si pořád ještě myslela, že jde o vtip, ale už se ve mně začínal formovat i jiný názor, i když byl zatím v menšině. V první řadě tu byly ty peníze; dva tejdny tuzérů z rozvážek pro Pizza Rómu, a to jen pokud šly kšefty. Především mě ale přesvědčil styl Sharptonovy řeči. Mluvil jako člověk, kterej má vystudovanou školu... a nemyslím tím zrovna Vysokou dlaž-dičskou někde ve Van Drusenu. A vůbec, co se mi mohlo stát? Po tý Skipperově nehodě už se na planetě Zemi nenašel nikdo, kdo by mi chtěl nějak ubližovat nebo mě zraňovat. No, možná máma, ale její jedinou zbraní byla pusa... a navíc si na takhle složitý kanadský žertíky nepotrpěla. Kromě toho jsem si nedokázal představit, že by se rozloučila se sedmdesáti dolarami. Určitě ne, pokud se někde v okolí hrálo bingo.

"Dnes večer," odpověděl. "Vlastně hned teď."

"No dobře, proč ne? Zaskočte za mnou. Hádám, že když mi umíte hodit obálku plnou prachů do předsíně, nepotřebujete, abych vám dával adresu."

"Ne, u vás doma ne. Setkáme se na parkovišti před Supr Savr."

Žaludek mi klesnul jako výtah s odstřiženými kabelama a náš rozhovor mi okamžitě přestal připadat zábavný. Možná to byla nějaká léčka - třeba do toho byli zataženi i poldové. Říkal jsem si, že o Skipperovi nemůže snad kromě pánaboha nikdo vědět, poldové ze všeho nejmiň. Byl tu ovšem ten dopis; Skipper ho mohl nechat ležet kdekoli. Ale nikdo by z něj přece nedokázal nic vyčíst (leďa snad jméno jeho sestry, ale takových Debbie jsou na světě miliony), stejně jako nikdo nedokázal rozluštit ty věci, co jsem napsal na chodník před dvorek paní Bukowský... nebo jsem si to před zazvoněním toho pitomýho telefonu aspoň myslel. Ale kdo si může být něčím absolutně jistý? A víte, co se říká o provinilém svědomí. Ohledně Skippera jsem se sice necítil doslova provinile, tehdy ještě ne, ale stejně...

"Supr Savr je kapku divný místo na rozhovory o práci, nemyslíte? Navíc když je tam už od osmi zavřeno."

"Právě proto je to tam úplně ideální, Dinku. Soukromí na veřejném místě. Zaparkuju u Vozikárny. Auto poznáš - je to velký šedý mercedes."

"Poznám ho, protože žádný jiný tam stát nebude," odpověděl jsem, ale on mezitím už zavěsil.

Položil jsem sluchátko a strčil si peníze do kapsy. Pomalu jsem si ani neuvědomoval, že to dělám. Po celém těle mi vystoupil pot. Hlas v telefonu mě pozval na setkání k Vozikárně, kde mě Skipper tak často tyra-nizoval. Kde mi jednou přirazil prsty mezi dva vozíky a řehtal se, jak jsem zařval. Takový rozdrčený prsty, to je pekelná bolest. Dva nehty mi zčernaly a odpadly. Právě tehdy jsem se taky rozhodl, že vyzkouším dopis. A výsledky byly neuvěřitelné. Jestli má ale Skipper Brannigan ducha, tak ten se ze všeho nejspíš bude potulovat kolem Vozikárny a vyhlížet čerstvé oběti k mučení. Hlas v telefonu si tohle místo nemohl vybrat náhodou. Zkoušel jsem si namluvit, že je to blbost, že k podobným shodám okolností dochází neustále, ale stejně jsem tomu nevěřil. Pan Sharpton věděl o Skipperovi. Čert ví

odkud, ale věděl to.

Měl jsem strach se s ním sejít, ale chápal jsem, že nemám na vybranou. Když nic jiného, aspoň zjistím, kolik toho ví. A komu by to mohl říct.

Vstal jsem, hodil na sebe kabát (bylo to brzy zjara a v noci byla zima - i když v severní Pensylvánii je podle mě v noci zima vždycky), vyšel z domu, ale ještě jsem se vrátil, abych nechal vzkaz mámě. "Šel jsem za klukama," napsal jsem jí. "O půlnoci jsem doma." Hodlal jsem být doma před půlnocí, ale ten vzkaz mi přišel jako dobrý nápad. Nijak zvlášť jsem nechtěl přemýšlet, proč mi přijde jako dobrý nápad, tehdy ne, ale dneska už si to dokážu přiznat: kdyby se mi něco stalo, něco zlého, chtěl jsem mít jistotu, že máma zavolá policii.

VIII

Jsou dva druhy strachu - aspoň podle méj teorie. Je televizní strach a strach skutečnej. Myslím, že po většinu života zažíváme maximálně ten strach televizní. Jako třeba když čekáme, až nám od doktora přijdou výsledky krevních testů, nebo když se potmě vracíme domů z knihovny a myslíme na ty hrdlořezy kolem v křovích. Není to skutečnej strach, protože uvnitř v srdci víme, že krevní testy budou v pořádku a že z křoví

na nás nikdo nevyskočí. Proč? Protože takový věci se stávají jen lidem v televizi.

Když jsem uviděl ten velkej šedej mercedes, jediný auto na celým akru prázdného parkoviště, dostal jsem skutečnej strach, poprvý od té záležitosti ve skladišti se Skipperem Branniganem. Tehdy chybělo už hodně málo, abysme se do sebe pustili.

Vůz pana Sharptona stál ve světle jedny z mnoha lamp se rtuťovou výbojkou, starej velkej Krautmobil, nejmíň 450, možná i 500 koní, takový fáro, co dneska přijde na sto dvacet táců. Stál hned vedle Vozíkárný (teď na noc skoro prázdný, všechny nákupní vozíky až na jednoho tří-kolečkového mrzáka byly bezpečně zamčený uvnitř), měl rozsvícený parkovací světla a od výfuku mu stoupal bílej dým.

Motor předl jako ospalá kočka.

Zamířil jsem k němu, srdce mi bušilo pomalu a ztěžka a v puse jsem měl chuť, jako kdybych cucal cent. Chtělo se mi jednoduše dupnout na plyn fordky (která byla v té době neustále cítit po feferonkový pizze) a vypadnout odtud, ale nedokázal jsem se zbavit pomyšlení, že ten chlap ví o Skipperovi. Mohl jsem sám sebe jakkoli přesvědčovat, že není co vědět, že Charles "Skipper" Brannigan měl buďto nehodu, nebo spáchal sebevraždu, poldové si sami nebyli jistý (nejspíš ho moc dobře neznali; kdyby znali, možnost sebevraždy by okamžitě vyloučili - lidi jako Skipper sami sebe neoddělají, rozhodně ne ve třiadvaceti letech), to ale nedokázalo zarazit ten vnitřní hlas, kterej bez přestání hučel, že jsem v průšvih, že si to někdo domyslel, že se mu dostal do ruky ten dopis a všechno mu došlo.

Ten hlas sice na svojí straně neměl logiku, ale ani ji nepotřeboval. Měl dobrý plíce a logiku prostě překřičel. Zaparkoval jsem vedle naprázdno předoucího mercedesu a stáhl okýnko. Zároveň se stáhlo i okýnko mercedesu. Podívali jsme se na sebe, já a pan Sharpton, jako párek starejch kámošů, který se sešli v nějaký drive-in restauraci.

Moc si na něj nevzpomínám. Což je zvláštní, když uvážíte, kolik jsem se toho o něm od té doby napřemýšlel, aleje to tak. Jen vím, že byl štíhlej a měl na sobě kvádro. Kvalitní kvádro, řekl bych, i když posuzování podobnejch věcí není zrovna moje silná stránka. Nicméně jsem se při pohledu na to kvádro trochu uklidnil. Mám dojem, že nějak podvědomě si kvádro spojuju s obchodem a tričko s džínama s nějakou všivárnou.

"Dobrý večer, Dinku," řekl. "Já jsem Sharpton. Pojd' se posadit sem ke mně."

"Proč nezůstaneme tak, jak jsme?" zeptal jsem se. "Můžeme si spolu promluvit takhle přes okýnka. Dělá se to normálně."

Jenom se na mě díval a nic neříkal. Po pár vteřinách jsem vypnul fordku a vystoupil. Nevím přesně proč, ale udělal jsem to. A můžu vám říct, že jsem měl větší strach než kdy dřív. Skutečnej strach. Absolutně naprosto skutečnej. Snad proto mě dokázal přinutit k tomu, že jsem udělal to, co chtěl.

Asi minutu jsem stál mezi svým autem a autem pana Sharptona, prohlížel jsem si Vozíkárnou a myslel na Skippera. Byl vysokej a ještě si ty své vlnité blondatý vlasy vyčesával nad čelo. Měl uhry a hrozně červený rty, jako holka přeplácaná rtěnkou. "Hej Dinku, ukaž svojí činku," říkal mi. Nebo "Hej Dinku, vykouříš mi činku?" Prostě podobný trapný kecy. Někdy když jsme svázeli vozíky dohromady, tak mě s

jedním honil, narážel mi na paty a dělal "Rmmmmmm! Rmmmmmm! Rmmmmmm!" jako nějaký závodní auto. Párkrát mě porazil na zem. O přestávce na oběd, když jsem měl jídlo položené na klíně, do mě schválně vrážel a snažil se mi něco shodit na podlahu. Určitě podobný věci znáte sami. Jako kdyby mu do konce života mělo ze všeho nejzábavnější připadat, když někdo pošťuchuje děti v poslední řadě školní čítárny.

V práci jsem nosil vlasy do ohonu, když jste je měli dlouhý, tak jste je tak nosit museli, to byly pravidla supermarketu, a Skipper se ke mně někdy připlížil zezadu, chytil gumičku, kterou jsem si vlasy stahoval, a trhnul za ni. Někdy se mi zamotala do vlasů a zatahala za ně. Někdy se přetrhla a šlehla mě do krku. Dopadlo to tak, že než jsem ráno odcházel do práce, vždycky jsem si do kapsy bral dvě nebo tři náhradní. Snažil jsem se nemyslet na to, proč to dělám, proč se s něčím takovým smírju. Kdybych na to myslel, nejspíš bych začal sám sebe nenávidět.

Jednou, když mi to udělal, otočil jsem se na patě a on mi nejspíš musel něco zahlídnout v obličeji, protože mu ze rtů okamžitě zmizel ten tyran-skej úsměv a místo něj se objevil jinej. Při tyranským úsměvu mu nebyly vidět zuby, při tomhle novým jo. Stalo se to ve skladišti, kde je severní zeď neustále studená, protože sousedí s chladírnou masa. Zvedl ruce a sevřel je v pěst. Ostatní kluci seděli kolem a obědvali a já věděl, že mi nikdo z nich nepomůže. Dokonce ani Pug, kterej stejně měří jen asi metr šedesát a váží pětapadesát kilo. Skipper by ho slupnul jako malinu a Pug to dobře věděl.

"Tak pojď, ksichte," povídá Skipper s tím úsměvem na rtech. Přetržená gumička, kterou mi vytáhl z vlasů, mu visela mezi dvěma kotníky prstů jako vyplazenej červeněj ještěřčej jazyk. "Tak pojď, chceš si to se mnou rozdat? No pojď, klidně. Rozdáme si to."

Spíš jsem se ho chtěl zeptat, proč si musel zasednout zrovna na mě, proč zrovna já jsem mu tolik proti srsti, proč se vůbec do někoho pořád musí navážet. Ale na to by neměl odpověď. Lidi jako Skipper ji nikdy nemají. Těm jde jen o to, vyrazit někomu pár zubů. A tak jsem se jenom zpátky posadil a vzal do ruky svůj sendvič. Kdybych se zkoušel se Skip-perem rvát, nejspíš bych skončil v nemocnici. Dal jsem se do jídla, i když hlad už mě dočista přešel. Ještě asi dvě vteřiny si mě prohlížel a já měl pocit, že se na mě vážně vrhne, ale pak spustil pěsti. Přetržená gumička spadla na podlahu vedle rozbitý bedny od salátu. "Ty srabe," řekl Skipper. "Ty posranej dlouhovlasej hipísáckej srabe." Pak odešel. Pár dní nato mi přiřazil prsty mezi ty dva vozíky a za dalších pár dní už ležel na satěnu v metodistickém kostele a za ním hrály varhany. Ale za to si mohl sám. Nebo jsem si to tehdy aspoň myslel.

"Copak, menší výlet do království vzpomínek?" zeptal se pan Sharpton, a to mě vrátilo zpátky do přítomnosti. Stál jsem mezi svým autem a tím jeho, stál jsem u Vozíkárn, kde už Skipper nikdy nikomu nerozbije prsty.

"Nevím, o čem to mluvíte."

"Na tom nezáleží. Pojď se posadit sem Dinku, promluvíme si."

Otevřel jsem dveře mercedesu a nasedl. Lidičky, ta vůně. Nejvíc tam voněla kůže, ale bylo toho víc.

Víte, jak je v monopolech taková ta volná propustka z vězení? Když jste tak bohatý, že si můžete dovolit auto, který voní jako ten šedej mercedes pana Sharptona, tak musíte mít volnou propustku úplně ze všeho.

Zhluboka jsem tu vůni nasál, zadržel ji v sobě, pak ji pomalu vypustil a prohlásil jsem: "Tak tohle je teda definitivní."

Pan Sharpton se zasmál, hladce oholený tváře se mu zaleskly ve světle přístrojový desky. Nezeptal se, co tím myslím; věděl to. "Všechno je definitivní, Dinku," řekl. "Nebo může být, pro toho pravého člověka."

"Myslíte?"

"Vím." Neměl v hlase ani stín pochybnosti.

"Líbí se mi vaše kravata," povídám. Spíš jen proto, abych něco řekl, i když se mi vážně líbila. Nebyla sice úplně definitivní, ale byla pěkná. Znáte ty kravaty, co jsou celý potištěný lebkama nebo dinosaurama nebo malýma golfovýma holema a tak podobně? Ta jeho byla potištěná malýma mečema, každej v pevně sevřený pěsti.

Zasmál se a přešel po ní prstama, jako by ji hladil. "To je moje kravata pro štěstí," řekl. "Když si ji uvážu, cítím se jako král Artuš." Úsměv mu kousek po kousku mizel z tváře a já si uvědomil, že si nedělá

legřaci. "Křál Artuš, který dává dohřomady ty nejlepřší muže, jací kdy řili. Rytěře, kteří by se s ním usadili kolem kulatého stolu a změnili svět."

Běhal mi z toho mráz po zádech, ale snařil jsem se to nedat najevo. "A co chcete po mně, pane králi? Mám vám pomoct hledat svatej grál nebo jak se tomu nadává?"

"Křavata z muže krále neudělá," odvėtil. "Tohle vím, kdyby tě to zajímalo."

Trochu jsem se ořil, protože mi bylo trapně. "Ale ne, já vás nechťěl -"

"Na tom nezáleží, Dinku. Opravdu. Odpověď na tvou otázku zní, ře jsem z jedné čtvřtiny lovec mozků, z jedné čtvřtiny hledač talentů a ze dvou čtvřtin taková moderní sudička. Cigaretu?"

"Nekouřím."

"To je dobre, budeř mít delří řivot. Cigarety jsou zabijáci. Proč by se jim jinak přezdívalo hřebíky do rakve?"

"Docela jste mě dostal," řekl jsem.

"To doufám," přikývl pan Sharpton a zapálil si. "To naprosto upřimně doufám. Ty jsi totiž to nejceenněřší podpultové zboží, Dinku. Pochybují, ře bys tomu teď uvěřil, ale je to tak."

"Čeho se týká ta nabídka, jak jste o ní mluvil?"

"Pověz mi, co se řihodilo Skipperu Branniganovi."

Bác ho, moje nejhorří obavy se vyplnily. Nemohl to vědět, nikdo nemohl, a přece to věděl. Jen jsem tam seděl, celej ochromenej, v hlavě mi tepalo, jazyk mi držel na patře jako přilepeněj.

"No tak, jen mi to pověz." Jeho hlas jako by přicházel odněkud z dálky, jako na krátkovlnném rádiu pozdě v noci.

Podařilo se mi dostat jazyk tam, kam patří. Dalo to práci, ale povedlo se to. "Nic jsem neudělal." I můj vlastní hlas jako by vysílala ta neznámá

stanice na krátkeřch vlnách. "Skipper měl nehodu, to je všechno. Jel domů a řjel ze silnice. Auto se převřátilo a spadlo do Lockerbyského potoka. Nařli mu vodu v plicích, tak se nejspíš utopil, aspoň technicky vzato, ale v novinách psali, ře by to stejně nepřeřil. Při tom kotrmelci mu to rozsekalo větřinu hlavy, aspoň se to říká. A taky se říká, ře to možná nebyla nehoda, ře se zabil sám, ale to já neberu. Skipper byl... až moc si uříval řivota, aby se sám zabil."

"Ano. Součástí toho uřívání jsi byl i ty, víd'?"

Nic jsem neodpověděl, ale rty se mi třásly a do očí mi vřrkly slzy.

Pan Sharpton se natáhl a položil mi ruku na rameno. Přesně takovou věc byste od postarřšího chlapa jako on čekali, zvlářť když s ním sedíte sami v jeho velkém německém bouráku na opuřtěném parkoviřti, ale když se mě dotknul, věděl jsem, ře takhle to není, nesnařil se mě sbalit. Bylo mi přijemný, ře se mě takhle dotýkal. Až do té chvíle jsem si neuvědomoval, jak jsem smutnej. Někdy si to prostě neuvědomíte, protože je to, já nevím, tak nějak všude kolem vás. Sklonil jsem hlavu. Nezačal jsem popotahovat ani nic takového, ale po tvářích se mi rozkutálely slzy. Meče na jeho křavatě se zdvojily, pak ztrojily - tři místo jednoho, to je věc.

"Jestli mář strach, ře jsem od policie, tak na to klidně zapomeň. Navíc jsem ti dal peníze - to by zdiskreditovalo jakoukoli obřalobu, která by tady z toho posezení mohla vzejít. A i kdyby ne, stejně by nikdo neuvěřil tomu, co se mladému panu Branniganovi doopravdy stalo. Ani kdyby ses přiznal v celonárodním vysílání. Nebo snad ano?"

"Ne," zařeptal jsem. Pak, hlasitěji: "Snesl jsem toho hodně. Ale pak už jsem víc snést nedokázal. Dohnal mě k tomu, mohl si za to jedině sám."

"Pověz mi, co se stalo," opakoval pan Sharpton.

"Napsal jsem mu dopis," řekl jsem. "Speciální dopis."

"Ano, hodně speciální. A co jsi do něj vložil, aby to fungovalo jenom na něj?"

Věděl jsem, jak to myřlí, ale ve skutečnosti neřlo jen o tohle. Když jste dopisy zosobněli, zvýřili jste jejich sílu. Pak byly smřtelný, nejen nebezpečný.

"Jméno jeho sestřy," odpověděl jsem. Mám dojem, ře v tom okamřiku, jsem se nadobro vzdal. "Jeho sestřy Debbie."

Vřdycky jsem v sobě něco měl, nějaký nadání, a nejspíš jsem o něm i věděl, jen jsem netuřil, jak ho pouřívat nebo pojmenovat, ani co vlastně znamená. A taky jsem měl pocit, ře si to musím nechat pro

sebe, protože ostatní lidi to nemají. Myslel jsem si, že by mě dali do cirkusu, kdyby na to přišli. Nebo do vězení.

Vzpomínám si - matně, mohly mi být tak tři nebo čtyři roky; je to jedna z mejch nejstarších vzpomínek -, jak jsem jednou stál u takovýho špinavýho okna a koukal ven na dvorek. Stál tam špalek na sekání dřeva a dopisní schránka s červenou vlajkou, takže to muselo být u tety Mabel na vesnici. Tam jsme bydleli, když můj táta utekl. Teprve pozdějc, když mi bylo asi pět, dostala máma práci v harkervillský pekárně, takže jsme se přestěhovali do města. Víc než pět mi být nemohlo, protože když jsem začal chodit do školy, bydleli jsme už ve městě. To si pamatuju podle psa paní Bukowský, protože jsem kolem toho vzteklyho kanibala musel chodit pět dní v týdnu. Na toho psa nikdy nezapomenu. Byl to boxer s jedním bílým uchem. Mně vyprávějte něco o království vzpomínek.

No, tak jsem koukal z toho okna a nahoře u skla bzučelo pár much, vždyť to znáte. Ten zvuk mě otravoval, ale nedokázal jsem se tak vysoko natáhnout, ani se srolovanýma novinama, abych je plácnul nebo odehnal. Tak jsem místo toho špínou, co jsem měl na konci prstu, nakreslil na okenní tabulku takový dva trojúhelníčky, a pak jsem přidal ještě takový zvláštní kolečko, který ty dva trojúhelníčky drželo pohromadě. A jakmile jsem to udělal, jakmile jsem to kolečko uzavřel, začaly mouchy - bylo jich tam asi pět - padat mrtvý na okenní rám. Byly velký jako bombony - takový ty černý, pendrekový. Jednu jsem zvedl a prohlížel si ji, ale nebyla nijak zajímavá, tak jsem ji pustil na podlahu a dál se díval z okna.

Podobný věci se mi čas od času stávaly, ale nikdy jsem to nedělal záměrně, proto, že bych to tak chtěl. Pokud si vzpomínám, tak poprvý, kdy jsem něco udělal záměrně - teda před Skipperem -, bylo, když jsem to, svoje nadání použil na psa paní Bukowský. Když jsme se nastěhovali do Dugway Avenue, bydlela paní Bukowská na rohu naší ulice. Její pes byl zlej a nebezpečnej, každý děcko v Západním Městě se toho bělouchý-ho hajzla bálo. Měla ho přivázanýho na postranním dvorku - vystavenýho na postranním dvorku by možná bylo přesnější - a on štěkal na každýho, kdo šel kolem. Žádný neškodný ňafání jako jiný psi, ale rařání, který jasně říkalo Kdybych tě dostal sem dovnitř k sobě nebo sebe tam ven za tebou, urval bych ti koule, panáčku. Jednou se ten čokl vážně utrl a pokousal roznašeče novin. Každýj jinej pes by za tohle dostal nadejchat plynu, jenže syn paní Bukowský byl náčelník policie a podařilo se mu to nějak urovnat.

Nenáviděl jsem ho stejně, jako jsem nenáviděl Skippera. Svým způsobem to koneckonců byl Skipper. Do školy jsem kolem paní Bukowský chodit musel, pokud jsem si nechtěl prodloužit cestu o celej blok a nechat si říkat podělánek, ale když se ten rapí rozběhl až na konec provazu a začal štěkat tak, až mu od mordy lítala pěna, měl jsem vážně nahnáno. Někdy narazil na konec provazu takovou silou, že mu to podtrhlo nohy (ale štěkat nepřestal ani na chvíli), což by někomu mohlo připadat k smíchu, ale já se teda nesmál nikdy; měl jsem strach, že se ten provaz (ne řetěz, obyčejnej kus starýho provazu) jednou přetrhne a ten pes přeskočí nízkýj laťkovej plot mezi dvorkem paní Bukowský a Dugway Avenue a zakousne mě.

Pak jsem se jednoho dne probudil s nápadem. Prostě jsem ho najednou měl v hlavě. Probudil jsem se s ním stejně, jako se někdy budím s nateklým, postaveným klackem. Bylo to v sobotu, brzy poránu, a já, pokud by se mi nechtělo, nikam poblíž domu paní Bukowský nemusel, jenže ten den se mi chtělo. Vylezl jsem z postele a naházal na sebe oblečení tak rychle, jak to jen šlo. Dělal jsem všechno co nejrychlejc, protože jsem o ten nápad nechtěl přijít. Věděl jsem, že bych mohl - přišel bych o něj stejně, jako nakonec přijdete o sny, se kterýma jste se probudili (nebo o postavenej klacek, se kterým jste se probudili, jestli je vám tohle přirovnání bližší) -, ale zatím jsem měl celou věc v hlavě jasně jako na dlani: slova v trojúhelníčkách a s kudrlinkama, zvláštní kolečka, který to všechno držely pohromadě... dvě nebo tři přes sebe, aby se tomu dodala síla navíc.

Obývákem jsem doslova proletěl (máma ještě spala, slyšel jsem, jak chrápe, a její růžová pekařská uniforma visela na věšáku v koupelně) a hnál jsem se do kuchyně. Máma tu měla u telefonu malou tabuli, kam si psala čísla nebo poznámky - něco jako DINKYHO NÁSTĚNKA -, a u tý jsem se zastavil, abych si ulomil kousek růžový křídý, která visela na provázku vedle. Schoval jsem ji do kapsy a vyrazil ke dveřím. Vzpomínám si, jaký bylo překrásný ráno, chladno, ale ne zima, nebe tak modrý, že vypadalo, jako by ho někdo protáhl myčkou na auta, a nikde nikdo,

protože všichni ještě vyspávali, jak to má v sobotu každý rád.

Pes paní Bukowský nespál v domě. Ani omylem. Byl to hotovej wor-koholik. Jakmile mě skrz laťkovéj plot viděl přicházet, vrhnul se na konec lana stejnou silou jako vždycky, možná ještě o něco ostřeji, jako by v tom svým pitomým psím mozečku věděl, že je sobota a já tady nemám co pohledávat. Narazil na konec provazu a trhlo to s ním tak, že se převálil na záda. Ve vteřině byl ale zpátky na nohou, stál na konci provazu a štěkal to svoje chraplavý Sice se dusím, ale je mi to úplně ukradený. Mám dojem, že paní Bukowská už na to štěkání byla zvyklá, možná se jí dokonce líbilo, ale nechápu, jak to mohli snášet sousedí.

Já mu ten den nevěnoval pozornost. Byl jsem příliš rozrušený, abych měl strach. Vylovil jsem z kapsy křidu a kleknul si na jedno koleno. Na okamžik jsem měl pocit, že už se mi to všechno vykouřilo z hlavy, a to bylo zlé. Přepadlo mě zoufalství a smutek, jak jsem se to snažil vrátit, a v duchu jsem si říkal: Ne, nepouštěj to, nepouštěj to, Dinky, bojuj. Napiš cokoli, i kdyby to mělo být jen PES PANÍ BUKOWSKÝ JE SVINĚ.

Ale to jsem nenapsal. Nakreslil jsem místo toho takovej tvar, myslím, že to byl sankofit. Divnej tvar, ale správnej tvar, protože odemykal všechno ostatní. Najednou se mi do hlavy všechno vrátilo. Bylo to úžasný, ale zároveň z toho šla skoro až hrůza, protože toho bylo tolik. Následujících asi pět minut jsem tam klečel na chodníku, potil se jako prase a psal jako posedlej. Psal jsem slova, který jsem nikdy neslyšel, a kreslil tvary, který jsem nikdy neviděl - tvary, který nikdo nikdy neviděl: nejen sankofity, ale taky džepy a fudéry a mirky. Psal jsem a kreslil, dokud jsem neměl růžověj prach do půlky pravýho lokte a z mámina kousku křidy nezbyl než malej špaček mezi mým palcem a ukazováčkem. Pes paní Bukowský nechcípнул jako ty mouchy, celou dobu na mě štěkal a nejspíš se ještě jednou dvakrát vrátil ke stromu a rozběhl se vši silou až na konec provazu, ale já si ho nevšímá. Byl jsem v naprostým vytržení. Nedokázal bych vám to popsat ani za milion let, ale vsadím se, že přesně takhle se cítí velký muzikanti jako Mozart nebo Eric Clapton, když něco skládají, nebo malíři, když na plátno dostávají svoje nejlepší dílo. Kdyby šel někdo kolem, nevšiml bych si ho. Kdyby ten podělanej čokl paní Bukowský

nakonec přece jen přerval provaz, přeskočil plot a zakousl se mi do prdele, nejspíš bych si nevšiml ani toho.

Bylo to definitivní. Jo, bylo to tak hustě definitivní, že si to vůbec nedokážete představit.

Nikdo kolem nešel, i když po ulici projelo pár aut a lidi uvnitř si určitě říkali, co to tam ten kluk vyvádí, co to tam na ten chodník kreslí, a pes paní Bukowský si mohl plíce vyštěkat. Nakonec jsem si uvědomil, že tomu budu muset dodat víc síly, a to tak, že to napasuju přesně jen na toho psa. Neznal jsem jeho jméno, tak jsem posledním kousíčkem křidy napsal BOXER, nakreslil kolem toho kruh a připojil k němu šipku, která ukazovala na to ostatní. Dělal se mi mdlo a v hlavě mi bušilo podobně, jako když dokončíte nějaký fyzicky hodně náročnej test nebo příliš dlouho koukáte na bednu. Měl jsem dojem, že to odmarodím... ale pořád jsem se cítil totálně definitivně.

Podíval jsem se na psa - zdál se stejně vitální jako vždycky, štěkal, a když už mu nestačil provaz, tak se jakoby vzpínal na zadních nohou -, ale mně už to bylo fuk. Domů jsem se vracel v povznesený náladě. Věděl jsem, že pes paní Bukowský to má spočítaný. Věděl jsem to asi stejně, jako dobrej malíř ví, že namaloval dobrej obraz, nebo dobrej spisovatel, že napsal dobrou povídku. Prostě to poznáte. Hoví si vám to v hlavě a potichu si to prozpěvuje.

Za tři dny už se ten pes krmil hlinou. Dozvěděl jsem se to z toho nejspolehlivějšího zdroje, jaký u zlejš, otravnejch psů vůbec může existovat: od místního pošťáka. Jmenoval se pan Shermerhorn. Pan Shermerhorn vyprávěl, že boxer paní Bukowský z neznámýho důvodu začal obíhat kolem stromu, u kterýho byl uvázaný, a když se dostal na konec provazu, už se z toho nedokázal vymotat. Paní Bukowská byla zrovna někde na nákupech, takže mu nemohla pomoci. Když se vrátila domů, našla psa pod tím stromem na postranním dvorku udušenýho.

Moje značky zůstaly na chodníku ještě asi týden; pak přišel slejvák a po něm tam zbyl jen růžověj flek. Ale než zapršelo, bylo všechno pořád zřetelně čitelný. A dokud to bylo čitelný, nikdo přes to nepřešel. Viděl jsem to na vlastní oči. Lidi - děti cestou do školy, ženský cestou do města, pošťák pan Shermerhorn - to vždycky obešli. Zdálo se mi, že si ani neuvědomujou, že to dělají. A nikdo o tom ani

nemluvil, jako třeba že by se zeptal "Co je to tady na chodníku za divnou čmáranicí?" nebo "Jak se podle tebe říká tyhle věci, co je tady nakreslená?" (Fudér, pitomče.) Skoro jako by to tam ani neviděli. I když aspoň podvědomě určitě museli. Proč jinak by se tomu vyhýbali?

X

Tohle všechno jsem panu Sharptonovi nevykládal, ale řekl jsem mu, co chtěl vědět o Skipperovi. Rozhodl jsem se, že mu budu věřit. Možná něco uvnitř ve mně vědělo, že mu věřit můžu, i když moc pravděpodobný se mi to nezdá. Spíš to bylo v tom, jak mi položil ruku na rameno, jako vlastní táta. Teda ne že bych měl tátu, ale dokážu si to představit.

Navíc, jak sám říkal - i kdyby byl polda a zatknul mě, kterej soudce a porota by uvěřili, že Skipper Brannigan sjel ze silnice kvůli nějakému dopisu, kterej jsem mu poslal? Ještě když v tom dopise byly jen samý nesmyslný slova a symboly nakreslený rozvážečem pizzy, kterej na střední propadl z geometrie. Dvakrát.

Když jsem domluvil, rozhostilo se mezi náma na dlouho ticho. Nakonec pan Sharpton povídá: "Zasloužil si to. To je snad jasné, ne?"

A to byla ta poslední kapka, sám nevím proč. Přehrada se protrhla a já se rozbřečel jako malej kluk. Musel jsem bulet aspoň čtvrt hodiny. Pan Sharpton mi dal ruku kolem ramen a přitáhnul mě k sobě a já mu zmáčel celou jednu klopou. Kdyby jel někdo kolem a takhle nás tam viděl, určitě by nás měl za dva teplouše, ale nikdo se tam neukázal. Byli jsme tam jen on a já pod žlutýma lampama se rtuťovou výbojkou, hned vedle Vozíkárný. Jipy-jipy-jó, jed' si vozejkou, jed', zpíval Pug, v tomhle supermarketu bude tvůj domov teď. Řehtali jsme se tomu až k slzám.

Nakonec se mi přece jen podařilo zavřít stavidla. Pan Sharpton mi podal kapesník a já si s ním utřel oči. "Jak jste to zjistil?" zeptal jsem se. Hlas mi zněl hluboce a zastřeně jako lodní siréna.

"Jakmile si tě všiml, už šlo jen o trochu primitivní detektivní práce."

"No jo, ale kdo si mě všiml?"

"Máme speciální lidi - dohromady je jich tak deset -, kteří hledají holky a kluky, jako jsi ty," vysvětlil mi.

"Oni vlastně vidí holky a kluky, jako jsi ty, Dinku, podobně jako satelity z vesmíru vidí atomové reaktory a elektrárny. Ukazujete se jim ve žluté barvě. Jako zapálené sirky, tak mi to jeden hledač popisoval."

Zavrtěl hlavou a zahořkle se usmál. "Rád

bych to aspoň jednou v životě viděl taky. Nebo uměl to, co umíš ty. Ale pochopitelně bych si taky přál dostat den - jeden by mi úplně stačil -, kdy bych uměl malovat jako Picasso nebo psát jako Faulkner."

Zůstal jsem na něj civět. "Vážně? Existujou lidi, kteří vidí -"

"Ano. To jsou naši slídiči. Křížují státem - i všemi ostatními státy -a hledají tu jasně žlutou záři. Hledají zapálené sirky v temnotě. Ta žena, která našla tebe, byla právě v letadle na cestě domů do Pittsburghu - dát si krátkou dovolenou -, když tě najednou spatřila. Nebo vycítila. Nebo jak to vlastně dělají. Hledači sami pořádně nevědí, jak to funguje, stejně jako ty pořádně nevíš, co jsi provedl se Skipperem. Nebo ano?"

"Co -"

Zvedl ruku. "Říkal jsem ti, že nedostaneš všechny odpovědi, které bys chtěl - budeš se muset rozhodnout spíš na základě toho, co cítíš, než toho, co víš -, ale pár věcí ti přece jen prozradit mohu. V prvé řadě, Dinku, pracuju pro organizaci zvanou Trans Corporation. Naší prací je zbavovat svět Skipperů Branniganů - těch mocných, těch, co to dělají ve velkém. Hlavní stan máme v Chicagu a výcvikové středisko v Peorii... taky tam strávíš jeden týden, pokud přistoupíš na můj návrh."

Zatím jsem na to nic neříkal, ale už jsem věděl, že jeho návrh přijmu. Ať měl znít jakkoli, věděl jsem, že ho přijmu.

"Jsi transák, příteli. A čím dřív si na to zvykneš, tím lip."

"Co to znamená?"

"Je to vlastnost. Někteří lidé v naší organizaci pokládají to, co máš... to, co dokážeš... za vlohu nebo schopnost nebo dokonce nějakou poruchu, ale mýlí se. Vlohy a schopnosti vycházejí z vlastnosti. Vlastnost je obecná, vlohy a schopnosti specifické."

"Budete na mě muset jednodušejc. Nezapomínejte, že nemám ani střední."

"Já vím," přikývl. "A taky vím, že jsi neodešel proto, že bys byl hloupý; odešel jsi, protože jsi tam

nezapadal. V tomhle směru jsi stejný jako všichni transáci, které jsem kdy potkal." Zasmál se takovým tím ostrým smíchem, jakým se lidi smějou, když ve skutečnosti nejsou příliš pobavení. "Všech jedenadvacet. Ted' mě poslouchej a nedělej ze sebe hlupáka. Tvořivost je jako dlaň na konci tvé ruky. Ale z dlaně vyrůstá víc než jeden prst, vid'?"

"No, přinejmenším pět."

"Představ si ty prsty jako schopnosti. Tvořivá osobnost může psát, malovat, sochat nebo vymýšlet matematické vzorce; může tančit nebo zpívat nebo hrát na nějaký hudební nástroj. To jsou prsty, ale tvořivost je celá dlaň, která jim dává žít. A podobně jako všechny dlaně jsou v podstatě stejné - tvar vychází z toho, k čemu slouží -, jsou v místě, kde se prsty sbíhají, stejní i všichni tvořiví lidé.

Transáci jsou jako ta dlaň. Někdy se prstům říká prekognice, schopnost vidět do budoucnosti. Někdy je to postkognice, schopnost vidět do minulosti - máme jednoho člověka, který ví, kdo zabil Johna F. Kenne-dyho, a nebyl to Lee Harvey Oswald; ve skutečnosti to udělala nějaká žena. Existuje telepatie, pyrokineze, telempatie, a kdo ví kolik dalších. Ani my to nevíme jistě; tohle je nový svět a my jsme sotva začali prozkoumávat jeho první kontinent. Od umělce se ale transák v jedné podstatné věci liší: je mnohem vzácnější. Umělecky 'nadaná', jak tomu říkají povolání psychologové, je jedna osoba z osmi set. A my jsme přesvědčení, že transákem je jeden člověk z osmi milionů."

To mi vyrazilo dech - představa, že jste možná jedním z osmi milionů, by nejspíš vyrazila dech každému, ne?

"To dělá asi sto dvacet na každou miliardu obyčejných lidí," pokračoval. "Předpokládáme, že na celém světě nejsou víc než tři stovky takzvaných transáků. Hledáme je, jednoho po druhém. Je to mravenčí práce. Schopnost vnímat přítomnost podobných lidí je na dost nízké úrovni, a navíc máme pořád jen asi deset pátračů, z nichž každý potřebuje spoustu výcviku. Je to nelehké povolání... ale fantasticky se vyplácí. Nacházíme transáky a umožňujeme jim pracovat. Přesně to chceme udělat i s tebou, Dinku: umožnit ti pracovat. Chceme ti pomoci zaměřit tvůj talent, vytříbit ho a používat ku prospěchu celého lidstva. Už se nebudeš smět stýkat se starými přáteli - zjistili jsme, že nic neohrožuje bezpečnost tolik jako starí přátelé - a nečekej příliš mnoho peněz, alespoň ne ze začátku, ale určitě v té práci najdeš velké uspokojení a buď si jist, že to, co se ti chystám nabídnout, je jen nejspodnější příčka hodně vysokého žebříku."

"A navíc ty vedlejší výhody," připomněl jsem a na posledním slovu trochu zvedl hlas, aby to mohl vzít jako otázku, pokud uzná za vhodné.

Usmál se na mě a poplácal mě po rameni. "Přesně tak," přikývl. "Navíc ty báječné vedlejší výhody."

To už mě to začínalo dostávat. Všechny pochybnosti sice ještě nezmi-

zely, ale pomalu už se rozpouštěly. "Tak povídejte," vyzval jsem ho. Srdce mi bušilo jako splašený, ale nebylo to strachy. Ted' už ne. "Udělejte mi nabídku, jakou nebudu moct odmítnout." A přesně to taky udělal.

XI

O tři týdny později jsem poprvé v životě seděl v letadle - a že jsem o věneček nepřišel ledajak! Byl jsem jedinej pasažér Learu 35, poslouchal jsem Counting Crows z kvadrofonních repráků, popíjel colu a sledoval, jak výškoměr stoupá až na dvaatřicet tisíc stop. To je o celou míli výš, než lítají komerční proudový letadla, řekl mi pilot. A let to byl hladkej jako sedínka holčičích kalhotek.

Strávil jsem týden v Peorii a stýskalo se mi po domově. Vážně stýskalo. Samotnýho mě to dost překvapilo. Několikrát jsem dokonce večer usínal s pláčem. Stydím se za to, ale když už jsem doted' mluvil čistou pravdu, nemám chuť začínat lhát nebo něco vynechávat.

Máma mi ale chyběla ze všeho nejvíce. Asi byste si mysleli, že jsme si byli blízký, vždyť jsem byli, jak se říká, "sami proti zbytku světa", ale moje máma nikdy neuměla dát najevo lásku nebo přízeň. Ne že by mě zrovna mlátila po hlavě nebo mi típala cigarety o podpaždí, nic takový-ho, ale co na tom? O to tady asi nejde. Nikdy jsem sám děti neměl, tak to nemůžu tvrdit s jistotou, ale mám pocit, že dobrý rodič se nepozná podle toho, co těm svým drobečkům neudělal. Máma se vždycky bavila spíš se svými kamarádkama než se mnou a pak ty její pravidelný výlety do salonu krásy a v pátek večer do klubu Reservation. Jejím největším životním snem bylo vyhrát dvacetičíslovou hru binga a odjet domů ve zbrusu novém Chevroletu Monte Carlo. Ale ne, že bych chtěl, abyste mě litovali. Jen říkám, jak to bylo.

Pan Sharpton zavolal mámě a řekl jí, že mě Trans Corporation vybrala jako aspiranta do projektu pokročilýho počítačovýho školení s možností pozdějšího uplatnění v oboru, což je prý taková speciální akce pro nadaný lidi bez maturity. Dalo se tomu docela i uvěřit. V matice jsem jako student dost plaval a v předmětech, kde měl člověk hodně mluvit, jako třeba v anglině, to taky nestálo za moc, ale se školníma počítačema jsem si vždycky rozuměl. Teda, ne že bych se chtěl vyťahovat (a nikomu ze třídy jsem tohle malý tajemství taky nikdy neprozradil), ale v programování jsem strčil do kapsy jak pana Jacuboise, tak paní Wilcoxenovou. Počítačový hry mě nikdy moc nebraly - je to podle mě zábava pro naprostý gumy-, ale do klávesnice dokážu bušit jako šílený. Pug se u mě někdy stavoval a díval se.

"Já tomu nemůžu uvěřit," řekl mi jednou. "Dyt' ty tu mašinu normálně zavaříš, čoveče."

Pokrčil jsem na to rameny. "Oloupat Jabko dokáže každej," prohlásil jsem. "Ale dostat se až na ohryzek, to už chce skutečného muže."

Takže tomu máma uvěřila (kdyby věděla, že mě Trans Corporation převáží do Illinois v soukromým tryskáči, měla by nejspíš trochu víc otázek, jenže to pochopitelně nevěděla) a já ji nijak zvlášť nepostrádal. Ale chyběl mi Pug a taky John Cassiday, což byl další náš kámoš ze Supr Savr. John hraje na basu v jedny punkový kapele, nosí zlatý kroužek v levým obočí a má snad všechny desky vydavatelství Subpop, který kdy vyšly. Když se šel Kurt Cobain nakrmit hlinou, tak to obřečel. Ani se to nesnažil skrývat nebo to svádět na alergii. Prostě přiznal: "Je mi smutno, protože umřel Kurt." John je definitivní.

A chyběl mi Harkerville. Možná je to ulitý, ale je to tak. V tom výcvikovým středisku v Peorii jsem si připadal, jako bych se znovu narodil, a myslím, že každé porod bolí.

Myslel jsem si, že se tam třeba setkám s dalšíma lidma, jako jsem já - kdyby se tohle dělo v knížce nebo ve filmu (nebo třeba v epizodě Akt X), určitě bych se tam seznámil s nějakou nádhernou kůží s fajnovýma kozičkama a schopností přibouchávat dveře z druhý strany pokoje -, jenže to se nestalo. Jsem si poměrně jistý, že tam v Peorii kromě mě měli i další transáky, ale doktor Wentworth a ostatní lidi, co to tam vedou, si dávali pozor, aby nás drželi odděleně. Jednou jsem se zeptal proč, ale nějak se z toho vykroutili. Tehdy jsem si začal uvědomovat, že ne každé, kdo nosí tričko s nápisem TRANSCORP nebo jmenovku TransCorp na košili, je můj přítel nebo má v úmyslu dělat mi dávno ztracenýho táta.

A šlo tu o zabíjení; v tom jsem se měl cvičit. Lidi v Peorii o tom sice nijak zvlášť moc nemluvili, ale ani se to nesnažili zastírat. Jen jsem si musel zapamatovat, že cílem jsou ty špatný, diktátoři a špehové a masoví vrazi, a jak řekl pan Sharpton, ve válce se to takhle dělalo přece vždycky. Navíc to nebylo osobní.

Žádný pistole, žádný nože, žádný škrticí dráty. Nikdy si nezamažu ruce krví.

Jak už jsem se zmínil, pana Sharptona už jsem nikdy neviděl - aspoň zatím ne -, ale každé den toho týdnů v Peorii jsem s ním mluvil, a to mi dost pomáhalo bojovat s tou bolestí a odcizením. Hovory s ním pro mě znamenaly totéž, jako když vám někdo položí studený hadr na čelo. Ten večer, co jsme spolu mluvili v jeho mercedesu, mi dal svoje číslo a řekl mi, že mu můžu kdykoli zavolat. Klidně i ve tři ráno, když se budu cítit nesvůj. Jednou jsem přesně tohle udělal. Po druhým zazvonění jsem měl chuť to položit, protože lidi sice říkají zavolej kdykoli, klidně i ve tři ráno, ale nečekají, že byste to vážně udělali. Jenže mně bylo fakt mizerně. Stýskalo se mi po domově, to jo, ale to zdaleka nebylo všechno. V Peorii to vůbec nevypadalo, jak jsem si představoval, a chtěl jsem to panu Sharptonovi říct. Nejspíš abych viděl, jak se na to bude tvářit.

Zvedl mi to po třetím zazvonění, a i když zněl dost ospale (vážně k podivu, co?), vůbec nebyl naštvanej.

Řekl jsem mu, že některý věci, který tady děláme, mi připadají dost divný. Například ten test s tím blikajícím světlem. Povídali, že je to test na epilepsii, ale -

"Přímouprostřed jsem usnul," řekl jsem mu. "A když jsem se probudil, bolela mě hlava a těžko se mi myslelo. Víte, jak jsem se cítil? Jako kartotéka, kterou někdo právě celou prohrabal."

"Kam tím míříš, Dinku?" zeptal se pan Sharpton.

"Myslím, že mě zhypnotizovali," povídám.

Krátká odmlka. Potom: "Možná ano. Pravděpodobně ano."

"Ale proč? Jakej by k tomu měli důvod? Přece dělám všechno, co mi řeknou, tak proč by mě hypnotizovali?"

"Neznám všechny jejich postupy a procedury, ale mám dojem, že tě programují. Vkládají do nižších úrovní tvé mysli spoustu drobností, kterými by jinak museli zatěžovat tu vědomou část... čímž by možná narušili tvoje vzácné schopnosti. Je to skoro totéž jako programovat hard disk počítače a může to být stejně nebezpečné."

"Ale jistě si tím nejste?"

"Ne -jak říkám, výcvik a testování nejsou můj obor. Ale obvolám pár lidí a doktor Wentworth si s tebou promluví. Možná je na místě i určitá omluva. V takovém případě si můžeš být jistý, Dinku, že se ti jí dostane. Naši transáci jsou příliš vzácní a příliš cenní na to, abychom je zbytečně rozrušovali. Chtěl jsi mi ještě něco jiného?"

Zamyslel jsem se nad tím a řekl, že ne. Poděkoval jsem mu a zavěsil.

Už jsem sice měl na jazyku, že si myslím, že mě taky zdrogovali... že mi dali něco na pozvednutí nálady, aby mi pomohli zahnat ten stesk po domově, ale nakonec jsem se rozhodl, že ho s tím nebudu obtěžovat. Koneckonců byly tři ráno, a jestli mi něco dávali, pak to nejspíš bylo pro moje dobro.

XII

Doktor Wentworth za mnou přišel hned další den - byl tam hlavní šaman - a skutečně se omluvil. Tvářil se děsně roztomile, ale v očích měl pohled, nevím, jako kdyby mu pan Sharpton zavolal hned dvě minuty nato, co jsem mu zavěsil, a pořádně ho zpéroval.

Doktor Wentworth mě vzal na procházku do zadního parku - na konci jara nádherně zelené trávníček, sestřihanej, k dokonalosti chyběl jen kousek - a řekl, že se omlouvá, že mě neudržel "v obraze". Ten test na epilepsii doopravdy byl test na epilepsii, tvrdil (a zároveň vyšetření pomocí počítačový axiální tomografie), ale jelikož to u většiny objektů navozuje stav hypnózy, obvykle toho využívají k zadání určitých "základních instrukcí". V mém případě to byly instrukce ohledně počítačových programů, který budu používat v Columbia City. Doktor Wentworth se mě zeptal, jestli mám nějaký další otázky. Zalhal jsem a řekl, že ne.

Nejspíš si myslíte, že to ode mě bylo divný, ale nebylo. Víte, prošel jsem si docela dlouhou a otravnou školní docházkou, která skončila jen tři měsíce před maturitou. Měl jsem učitele, který jsem měl rád, stejně jako učitele, který jsem nesnášel, ale nikdy žádnýho, kterému bych mohl plně důvěřovat. Byl jsem ten typ žáka, co vždycky sedí v poslední lavici, pokud si teda učitel neudělá zasedací pořádek podle abecedy, a nikdy jsem se neúčastnil třídních diskusí. Když mě vyvolali, obvykle jsem odpovídal "Éé?", a otázku by ze mě nedostal ani párem koní. Pan Sharpton byl jedinej člověk, co jsem kdy potkal, kterej dokázal proniknout do mého vnitřního světa, a starej doktor Wentworth se svojí plešatou hlavou a pichlavýma očima za brejličkami bez obrouček měl do pana Sharptona dost daleko. To by spíš prasata začaly na zimu odlítat na jih, než bych já před tímhle frajerem otevřel pusku, natož abych se mu vybrečel na rameni.

A vůbec, stejně jsem nevěděl, na co bych se ho vlastně ptal. Většinu času se mi v Peorii celkem líbilo a byl jsem nadšený výhledem do bu-

doucna - novej džob, novej dům, nový město. Lidi v Peorii se ke mně chovali hezky. Dokonce i jídlo bylo skvělý - karbanátky, pečený kuře, mléčný koktejly, všechno, co mám rád. Jo, jasně, ty diagnostický testy mě nebavily, ty ptákoviny, co se musely vyplňovat reklamní tužkou IBM, a někdy jsem se cítil tak malátně, jako kdyby mi něco přidali do bramborový kaše (nebo naopak děsně nabíjej energií, jo, někdy jsem se cítil i tak), a ještě několikrát - minimálně dvakrát - jsem měl dojem, že mě znovu zhypnotizovali. Ale co? Připadalo by to snad vám tak hrozný, kdyby vás ještě nedlouho předtím po parkovišti supermarketu honil maniak, kterej by se řehtal na celý kolo a vrčel jako závodní auto a snažil se vás přejet nákupním vozíkem?

XIII

S panem Sharptonem jsem měl ještě jeden rozhovor, o kterým bych se tu asi měl zmínit. To bylo den před mojí druhou cestou letadlem, před tou do Columbia City, kde už na mě čekal chlap s klíčkama k mému novému domu. Tehdy už jsem věděl o uklízečích a znal jsem pravidlo o penězích - každěj týden začínat na mizině, každěj týden končit na mizině - a taky jsem věděl, komu tady ve městě zavolat, kdybych měl nějakej problém. (S velkýma problémama jsem se měl obracet přímo na pana Sharptona, což byl technicky vzato můj "dohlížitel".) Měl jsem plánky města, seznam restaurací, popis cesty do

multikina a nákupního střediska. Věděl jsem úplně všechno kromě toho nejdůležitějšího.

"Pane Sharptone, nikdo mi neřekl, co mám dělat." Zavolal jsem mu z telefonu za kavárnou. Měl jsem telefon i na pokoji, ale byl jsem tehdy příliš nervózní, abych vydržel sedět, natož ležet na pokoji. Jestli mi pořád ještě dávali do jídla nějaký šmejdy, tak ten den nějak nezabíraly.

"V tom ti nemůžu pomoci, Dinku," odpověděl, nevzrušeně jako vždycky. "Je mi líto, kamaráde."

"Jak to? Vy mi musíte pomoci! Vždyť jste mě sakra naverbovali!" "Dám ti hypotetický příklad. Dejme tomu, že jsem ředitel dobře dotované univerzity. Víš, co znamená dobře dotovaný?"

"Spoustu prachů. Nejsem úplně blbej, to už jsem vám říkal." "Říkal - omlouvám se. Takže dejme tomu, že já, ředitel Sharpton, použiju některé z početných dolarů své školy na najmutí vynikajícího

romanopisce do funkce interního spisovatele, nebo vynikajícího pianistu k vyučování hudby. Opravňuje mě to k tomu, abych onomu romanopisci nařizoval, co má psát, nebo pianistovi, co má skládat?"

"Nejspíš ne."

„Jiozhodně ne. Ale dejme tomu, že to udělám. Myslíš, že když řeknu romanopisci: „Napište mi komedii o Betsy Rossové, jak se při šití první americké vlajky snaží sbalit George Washingtona," myslíš, že to dokáže?"

Rozesmál jsem se. Nemohl jsem si pomoci. Pan Sharpton u mě vždycky dokázal uhodit na tu správnou strunu.

"Možná," odpověděl jsem. "Zvláště, když mu slíbíte prémii."

"Dobře, ale i když to nakonec vypotí, bude to nejspíš dost špatná kniha. Protože tvořiví lidé nad sebou a nad svým talentem většinou nemají moc. A když právě pracují na tom nejlepším díle, nemají nad sebou moc skoro nikdy. To jen chodí se zavřenýma očima a nevímají okolní svět."

"Ale co má tohle všechno co dělat se mnou? Poslyšte, pane Sharptone - když si mám představit, co budu podnikat v Columbia City, vidím jenom jedno velký prázdné. Pomáhat lidem, říkal jste. Zlepšovat svět. Zbavit ho Skipperů. To všechno zní báječně, jenže já nevím, jak to mám udělat!"

"Na to přijdeš," prohlásil. "Včas na to přijdeš."

"Povídal jste, že Wentworth a jeho lidi zaměří můj talent. Vytříbí ho. Přitom mi většinou dělali jen spoustu pitomejch testů a připadal jsem si tu jako zpátky ve škole. Copak je to všechno v mém podvědomí? Copak je to všechno na hard disku?"

"Věř mi, Dinku," řekl. "Věř mi a věř sám sobě."

A tak jsem mu věřil. Jo. Jenže poslední dobou to začíná být špatný. Vážně moc špatný.

Ten zpropadenej Neff - všechny problémy začaly u něj. Kéž bych nikdy neviděl tu jeho fotku. A když už bych nějakou vidět musel, kéž bych viděl takovou, na který se neusmívá.

XIV

První týden v Columbia City jsem nedělal nic. Jo, absolutně nic. Dokonce ani do kina jsem nešel. Když měli dorazit uklízeči, vypravil jsem se do parku, posadil se tam na lavičku a připadal si, jako by mě pozoroval celej

svět. Když ve čtvrtek přišel čas zbavit se zbylých peněz, naházel jsem do drtiče přes padesát dolarů. A nezapomínejte, že dělat takovou věc bylo pro mě tehdy něco úplně nového. Mně povídejte něco o tom, jaký to je cítit se divně - nemáte ani páru, lidičky. Když jsem tam tak stál a poslouchal, jak si motůrek pod dřezem chroupe, myslel jsem při tom na mámu. Kdyby tam máma byla a viděla, co právě dělám, nejspíš by se na mě vrhla s řeznickým nožem, aby to zarazila. Drtič právě přežvykoval deset dva-cetičíslových her binga (nebo pětadvacet pleťových masek).

Ten týden jsem se taky prd vyspal. Každou chvíli jsem chodil do té malý pracovny - nechtěl jsem, ale nohy mě tam samy táhly. Jako se říká, že se vrahové vracejí na místo činu, něco na ten způsob. A pak jsem tam postával ve dveřích, koukal na tmavěj monitor počítače, na modem Global Village a celej jsem se potil vinou, rozpakama a strachem. Dokonce už při pohledu na stůl, tak čistej a prázdněj, bez jedinýho papíru s nějakou poznámkou, na mě vyražel pot. Skoro jsem slyšel stěny, jak si mezi sebou mumlají:

"Nuda, vůbec nic se tady neděje" a "Co je tenhle suchar zač, jde zavádět kabelovku, nebo co?"

Měl jsem noční můry. V jedny zvoní zvonek u dveří, a když otevřu, stojí tam pan Sharpton. Drží pouta.

"Nastav zápěstí, Dinku," přikáže. "Mysleli jsme si, že jsi transák, ale očividně jsme se spletli. To se někdy

stává."

"Ne, jsem," bráním se. "Já jsem transák, jen potřebuju trochu víc času na aklimatizaci. Nezapomínejte, že jsem nikdy dřív nebyl z domova."

"Měl jsi pět let," povídá on.

Krve by se ve mně nadořezal. Nemůžu tomu uvěřit. Ale uvnitř vím, že je to pravda. Zdálo se to jako dny, ale opravdu to bylo celých pět let, a já za tu dobu ani jednou nepustil počítač v pracovně. Nebýt uklízečů, ležel by ten stůl pod šesticentimetrovou vrstvou prachu.

"Natáhni ruce, Dinku. Přestaň nám to oběma ztěžovat."

"Nenatáhnu," vzdoruju, "a vy mě nemůžete přinutit."

On se pak ohlídně, a kdo jinej by asi tak mohl jít po schodech než Skipper Brannigan. Má na sobě svůj červenou nylonovou plášť, jen je na něm teď místo SUPR SAVR vyšito TRANSCORP. V obličejí je bledej, ale jinak vypadá v pořádku. Jako že nevypadá mrtvěj, chápete. "Myslel sis, že jsi mi něco udělal, jenže neudělal," řekne mi. "Nikomu jsi ani nic udělat nemoh. Jsi jen hipísáckej srab."

"Chci mu nasadit tahle pouta," řekne pan Sharpton Skipperovi. "Jestli bude dělat potíže, přejeď ho nákupním vozíkem."

"Naprosto definitivně," přikývne Skipper a já se s křikem probudím, pulkou těla z postele na podlaze.

XV

Pak, asi deset dní potom, co jsem se nastěhoval, jsem měl jinej sen. Ne-pamatuju se, o čem byl, ale musel být hezkej, protože když jsem se vzbudil, usmíval jsem se. Cítil jsem to na rtech, velkej, šťastnej úsměv. Bylo to stejný, jako když jsem se probudil s tím nápadem, jak na psa paní Bukowský. Skoro přesně stejný.

Natáhl jsem na sebe džíny a šel do pracovny. Zapnul jsem počítač a otevřel okno označený NÁSTROJE. Byl tam program nadepsanej DINKYHO POZNÁMKOVÝ BLOK. Spustil jsem ho a byly v něm všechny moje symboly -kolečka, trojúhelníky, džepy, mirky, kosodélníky, bevy, smimy, fudéry, stovky dalších. Tisíce dalších. Možná miliony dalších. Přesně, jak to povídal pan Sharpton: nověj svět a já stál na pobřeží prvního kontinentu.

Vím jen tolik, že najednou to tam pro mě všechno bylo, měl jsem k práci nadupanej macintosh místo malýho špalíčku růžový křídý, a stačilo jen napsat jméno symbolu, a symbol se objevil. Byl jsem jako u vytržení. Fakt hustota. Úplně jako kdyby mi prostředkem hlavy protékala řeka žhavýho ohně. Psal jsem, vyvolával symboly, myší jsem je přetahoval tam, kam patřily. A když jsem skončil, měl jsem dopis. Jeden ze svých speciálních.

Jenže dopis komu?

Dopis kam?

Pak jsem si uvědomil, že na tom nezáleží. Stačilo udělat pár nepatr-nejch zásahů, a hned ten dopis mohl putoval spoustě lidí... ačkoli tenhle byl napsanej spíš pro chlapa než pro ženskou. Netuším, jak jsem to věděl; ale věděl. Rozhodl jsem se, že začnu se Cincinnati, prostě proto, že Cincinnati bylo první město, který mě napadlo. Stejně tak to mohl být Curych ve Švýcarsku nebo Waterville v Maine.

Zkusil jsem v NÁSTROJÍCH otevřít program s názvem DINKYMAIL. Než mě tam počítač pustil, přikázal mi zapnout modem. Jakmile modem běžel, počítač ode mě chtěl oblastní kód 312. 312 je Chicago a mně došlo,

že pro telefonní společnost všechny moje připojení přicházejí jakoby z centrály TransCorpu. Bylo mi to fuk; o to ať se starají oni. Já se staral jen o práci, kterou jsem si konečně našel.

Jakmile se zapnutej modem spojil s Chicagem, na monitoru se rozsvítilo

DINKYMAIL PŘIPRAVEN.

Kliknul jsem na LOKALITA. To už jsem byl v pracovně skoro tři hodiny, s jedinou krátkou přestávkou na malou, a sám jsem cítil, jak se potím a jak smrdím jako opice v parníku. Nevadilo mi to. Ten pach se mi líbil. Skvěle jsem si užíval. Byl jsem jak v deliriu.

Vyťukal jsem CINCINNATI a kliknul na PROVEĎ.

ŽÁDNÉ ZÁZNAMY PRO CINCINNATI

ohlásil počítač. Fajn, žádněj problém. Zkusme Columbus - to je blíž domů. A hled'me, přátelé! Máme tu bingo.

DVA ZÁZNAMY PRO COLUMBUS

Byly tam dvě telefonní čísla. Kliknul jsem na to horní, napjatej a taky trochu nervózní, co na mě vyskočí. Ale nebyl to žádný dokument, náhled ani - chraň bůh - fotka. Stálo tam jediný slovo: KOBLÍŽEK.

Cože?

Ale hned mi to došlo. Koblížek bylo nějaký zvíře pana Columbuse. Nejspíš kocour. Vyvolal jsem znovu svůj speciální dopis, přemístil v něm dva symboly a vymazal třetí. Pak jsem nahoru připsal KOBLÍŽEK a šipku směrem dolů. Tak. Perfektní.

Zajímalo mě, kdo byl Koblížkův vlastník nebo co provedl, že na sebe upoutal pozornost TransCorpu, nebo co přesně se mu stalo? Nezajímalo. Ani mi nikdy nepřišla na mysl domněnka, že tenhle nezáměr má možná částečně na svědomí to školení v Peorii. Prostě jsem dělal svou práci, tečka. Dělal jsem svou práci a žil jsem si jak škeble za přílivu.

Zkusil jsem zavolat číslo, co jsem měl na monitoru. Repráky byly

zapnutý, ale neozvalo se žádný haló, jen skřípání modemu na druhý straně. A tím lip. Život je mnohem jednodušší, když z něj vyloučíte lidskej element. Pak je to jako v tom válečném filmu s Gregorym Peckem, kroužíte nad Berlínem ve svém věrném B-25, koukáte skrz svůj věrný zaměřovač Norden a čekáte na tu pravou chvíli, kdy stisknout svůj věrný tlačítko. Možná vidíte tovární komíny nebo střechy fabrik, ale žádný lidi. Chlapi, co ze svých bépěťadvacítek shazovali pumy, nemuseli poslouchat nárek matek, kterým to právě roztrhalo děti na cucky, a já zase nepotřeboval poslouchat něčí haló. Absolutně ne.

Po nějaký době jsem repráky stejně vypnul. Jenom mě rušily.

MODEM NALEZEN,

rozsvítilo se na monitoru, a pak

HLEDAT E-MAILOVOU ADRESU A/N.

Zmáčkkl jsem A a čekal. Tentokrát bylo čekání delší. Myslím, že se počítač připojil zpátky do Chicaga a stahoval si, co potřeboval k odemčeni e-mailový schránky pana Columbuse. Ani tak to netrvalo víc než půl minuty a monitor mi ohlásil

E-MAILOVÁ ADRESA NELEZENA ODESLAT DINKYMAIL A/N.

Bez nejmenšího zaváhání jsem zmáčkkl A. Počítač oznámil ODESÍLÁM DINKYMAIL a za chvíli

DINKYMAIL ODESLÁN.

To bylo vše. Žádný famfáry.

Ale zajímalo by mě, co se stalo s Koblížkem.

Jako potom, chápete.

XVI

Ten večer jsem zavolał panu Sharptonovi a oznámil jsem mu: "Už pra-cuju."

"To je dobře, Dinku. Skvělé zprávy. A cítíš se lip?" Nevzrušeně, klidně jako vždycky. Pan Sharpton je jak počasí na Tahiti.

"Jo," odpověděl jsem. Po pravdě řečeno jsem se cítil dokonale šťastnej. Byl to nejlepší den mého života. A pochyby nepochyby, starosti nestarosti, myslím si to pořád. Ten nejdefinitivnější den mého života. Bylo to, jako kdyby mi hlavou protékala ohnivá řeka, ohnivá řeka, dokážete si to představit? "A co vy, pane Sharptone, taky se cítíte lip? Ulevilo se vám?"

"Jsem rád, že jsi šťastný, ale že by se mi ulevilo, to říct nemohu, protože -"

"- jste o mně ani nikdy nepochyboval."

"Přesně tak," potvrdil.

"Jinýma slovy, všechno je definitivní."

Zasmál se. Vždycky se zasměje, když tohle řeknu. "Naprostá pravda, Dinku. Všechno je definitivní."

"Pane Sharptone?"

"Ano?"

"Elektronická pošta není zrovna nejbezpečnější, víte. Každý, kdo se v tom trochu vyzná, se do ní

dokáže nabourat."

"Ale část tvého e-mailu přece obsahuje podnět, aby příjemce zprávu ze všech adresářů vymazal, nebo ne?"

"Jo, ale nemůžu na sto procent zaručit, že to udělá."

"Ale i když neudělá, nikomu jinému, kdo by se do té zprávy podíval, se nemůže nic stát, nemám pravdu? Protože je... individualizovaná."

"No, mohlo by mu to přivodit třeba bolení hlavy, ale to je tak všechno."

,A obsah samotný mu bude připadat jako nesmyslná splácanina."

"Nebo jako šifra."

Tomu se srdečně zasmál. "Tak jen ať ji zkusí rozluštit, Dinku, ne? Jen ať to zkusí!"

Povzdechl jsem si. "No jo."

"Ale zajímalo by mě něco důležitějšího, Dinku... jaký je to pocit?"

"Naprosto zázračnej."

"Bezva. Nepochybuj o zázracích, Dinku. Nikdy nepochybuj o zázracích."

A zavěsil.

XVII

Někdy musím posílat opravdový dopisy - vytisknout ty věci, co splácám v DINKYHO

POZNÁMKOVÉM BLOKU, zalepit je do obálky, olíznout známku a poslat komusi kamsi. Profesorka Ann Tevitchová, Novomexická univerzita v Las Cruces. Pan Andrew Neff, na adresu The New York Post, New York, New York. Billy Unger, poste restante, Stovington, Vermont. Jen jména, ale stejně mě vždycky znervózňovaly mnohem víc než telefonní čísla. Byly osobnější než telefonní čísla. Jako by před váma v zaměřovači Norden na vteřinku prosakovaly lidský tváře. Takovej hrozně divnej pocit, chápete? Když jste pětadvacet tisíc stop nad zemí, žádný lidský tváře před váma nemají co dělat, ale čas od času se na vteřinku na dvě přece jen ukážou.

Nechápal jsem, jak profesorka na univerzitě může existovat bez modemu (nebo ten chlap, co jsem mu to posílal do těch newyorských novin, když už jsme u toho), ale nijak zvlášť jsem po tom nepátral. Proč taky. Žijeme sice v moderním světě, ale koneckonců dopisy se dají posílat i jinak než přes počítač.

Normální, hlemýžďí poštou. A všechno, co jsem nutně potřeboval vědět, bylo vždycky v databázi.

Například, že ten Unger má thunderbirda, model 1957. Nebo že ta Ann Tevitchová má někoho blízkýho - možná manžela, možná syna, možná otce - jménem Simon.

A lidi jako Tevitchová nebo Unger byli výjimky. Většina z těch, co jim zasahuju do života, je jako ten první z Columbusu - vybavená, jak se na jednadvacátý století sluší a patří. ODESÍLÁM DINKYMAIL, DINKYMA-IL ODESLÁN, pohodička.

Mohl jsem takhle žít dost dlouho, možná navždycky - brouzdat databázi (nemusím se řídit žádným rozpisem, žádným seznamem nejdůležitějších měst a cílů; jedu si čistě podle sebe... jestli teda nějaký seznamy nemám taky někde v podvědomí, vespod na hard disku), odpoledne chodit do kina, užívat si klid bez mámy ve svém domečku a snít o další přičce na žebříku, jenomže jednou ráno jsem se probudil děsně nadrženej. Asi hodinu jsem pracoval, brouzdal někde po Austrálii, ale nebylo to k ničemu - ta nadrženosť mi pořád rušila myšlení. Vypnul jsem počítač a vypravil se do města do trafiky, jestli tam neobjevím nějaký časopis s pěknýma buchtama v příjemným prádýlku.

Když jsem tam dorazil, ve dveřích jsem potkal chlapa, kterej si četl columbuskej Dispatch. Já noviny nikdy nečtu. Proč ztrácet čas? Stejně jsou to ty samý přišernosti den co den, diktátoři řezou na kaši lidi, co jsou slabší než oni, hoši v dresech řezou do míče nebo do puku, politici líbají malý děti a sobě navzájem prdel. Jinak řečeno, většinou jen zprávy o Skipperech Branniganech tohohle světa. A tyhle zprávy bych si nevšímal, ani kdybych se potom v trafice do stojánku s novinama náhodou podíval, protože byla ve spodní půlce úvodní strany, pod ohybem. Jenže ten pitomec, co šel proti mně, držel noviny rozevřený, nos vraženéj mezi stránky.

Ve spodním pravém rohu byla fotka bělovlasýho chlapa s dýmkou a úsměvem na rtech. Vypadal na dobře naladěnýho starocha, možná Ira, kolem očí vrásky a nad nima dvě hustý bílý obočí. A titulek nad fotkou - nijak velkej, ale přečíst se dal - říkal NEFFOVA SEBEVRAŽDA DOSUD NEVYSVĚTLENA, KOLEGOVÉ TRUCHLÍ.

V tom okamžiku jsem měl pocit, že trafikou ten den asi vynechám, stejně jsem na ty dámičky v prádýlku neměl náladu, tak se prostě vrátím domů a dám si šlofika. Kdybych vešel dovnitř, nejspíš bych si koupil jedno vydání Dispatche, nemohl bych si pomoct, a nebyl jsem si jistě, jestli se o tom irským dědulovi chci dozvědět víc, než už jsem věděl... čili absolutně nic - to si pište, že jsem si tohle okamžitě začal namlouvat. Neff přece není zas tak zvláštní jméno, jen čtyři písmena, nic jako Wotr-zepalski nebo Natheclouboulos, Neffů musejí být tisíce, když se to vezme od pobřeží k pobřeží. Tenhle vůbec nemusel být ten, co jsem o něm já věděl, ten, co tak zbožňoval desky Franka Sinatry.

Ale i tak by rozhodně bylo lepší otočit se na podpatku a vrátit se až zítra. Zítra už tam ta fotka děduly s dýmkou nebude. Zítra bude v pravém dolním rohu přední strany fotka někoho dočista jiného. Každou chvíli někdo umře, no ne? Třeba ne zrovna žádná superhvězda, ale lidi dost známý na to, aby se jejich fotka dostala tam do pravého dolního rohu přední strany. A někdy jsou tím ostatní zmatený stejně, jako byli u nás doma v Harkervillu všichni zmatený smrtí Skippera - žádnéj alkohol v krvi, jasná noc, suchá silnice, žádný sebevražedný sklony.

Svět je ale plnej podobnejch záhad a někdy je lepší je neřešit. Někdy totiž jejich řešení nebývá moc, no, definitivní.

Jenže pevná vůle nikdy nepatřila k mým silným stránkám. Nedokážu napořád držet ruce od čokolády, i když vím, že ji moje kůže nemá ráda, a toho dne jsem je nedokázal udržet ani od columbuského Dispatche. Šel jsem dovnitř a jeden si koupil.

Zamířil jsem domů a cestou mě napadla taková legrační myšlenka. Uvědomil jsem si, že v žádném případě nechci, aby noviny s fotkou Andrewa Neffa na první straně skončily v mém odpadu. Jasně, popeláři jezdili v autě městských služeb, takže stoprocentně neměli - nemohli mít - nic společného s TransCorpem, ale...

Když jsme byli malý kluci, sledovali jsme s Pugem jedno léto v televizi takovej pořad, Zlatá léta se to jmenovalo. Nejspíš si na to nezpomenete. No a ten chlap, co to uváděl, vždycky říkal: "Dokonalá paranoia je dokonalá znalost skutečnosti." Bylo to takový jeho motto. A já tomu tak trochu věřím. Ale to je jedno, prostě místo zpátky domů jsem šel do parku. Posadil jsem se na lavičku a přečetl si ten článek, a když jsem ho dočetl, nacist jsem noviny do odpadkového koše. Nechtělo se mi udělat ani tohle, ale co na tom - jestli má pan Sharpton někoho, kdo mě sleduje na každém kroku a kontroluje všechno, co kde vyhodím, tak už jsem stejně tak v háji, že na tom nesejde.

Nedalo se pochybovat o tom, že Andrew Neff, dvaasedesát let, přispěvatel Postu od roku 1970, spáchal sebevraždu. Spolykal hrst prášků, který by nejspíš samy o sobě stačily, ale on si ještě vlezl do vany, natáhl si přes hlavu igelitovej pytel a zakončil večer tím, že si podřezal zápěstí. Prostě člověk, kterej nerad nechává něco na náhodě.

Nenapsal však žádnéj dopis na rozloučenou a pitva neprokázala žádný onemocnění. Představám alzheimera nebo dokonce předčasný senili-ty se všichni jeho kolegové vysmáli. "Tomu to páliło líp než všem, koho jsem kdy poznal, až do posledního dne," prohlašoval nějaký Pete Hamill. "Ten jít v televizi do nějaké vědomostní soutěže, tak tam všechny převálcuje. Nechápu, proč Andy tohle udělal." Hamill pokračoval tím, že jednou z Neffových "okouzlujících zvláštností" byla jeho absolutní nechuť k účasti na počítačový revoluci. Neexistovaly pro něj modemy, textový procesory na laptopu ani kapesní diáře s kontrolou pravopisu od Fran-

klin Electronic Publishers. Dokonce doma neměl ani CD přehrávač, tvrdil Hamill; Neff prohlašoval, nejspíš napůl v žertu, že kompakty jsou dílo ďáblovo. Miloval Chairman of the Board, ale jen na vinylu. Tenhle Hamill a ještě několik dalších se shodovali na tom, že Neff byl vždycky veselá kopa, až do toho odpoledne, kdy nařukal svůj poslední sloupek, odešel domů, vypil si sklenku vína a pak se oddělal. Jedna z při-spěvatelek do tlachacích rubrik Postu, Liz Smithová, vypověděla, že si s ním ten poslední den, těsně předtím než odešel domů, dala kousek koláče, a že se jí Neff zdál "kapku rozrušený, ale jinak v pořádku".

Rozrušený, aby ne. Taky byste byli rozrušený, kdybyste měli plnou hlavu fuderů, bevů a smimů. Neff, pokračoval článek, byl v Postu taková skoro anomálie, člověk, kterej se drží spíš konzervativního pohledu na svět - mno, to je asi, jako kdybyste sice na rovinu neřekli, že doporučujete poslat na elektrický křeslo každého nezaměstnaného na podpoře, kterej si do tří let nenajde práci, ale naznačili

byste, že tady tahle možnost vždycky je. Podle mě byl Neff prostě takovej liberál redakce. Vedl rubriku s názvem "O to vám nefftojím" a rozebíral v ní, jak by se měl změnit přístup New Yorku ke svobodným náctiletým matkám, naznačoval, že potrat třeba vždycky není vražda, prohlašoval, že vytlačovat lidi s nižším příjmem do vnějších obcí New Yorku jenom přispívá k všeobecný nikdy nekončící nenávisti. Těsně před koncem života psal články o velikosti armády a ptal se, proč máme jako stát pořád potřebu cpát armádě do chřtánu tolik peněz, když už kromě teroristů nezbyl doslova nikdo, proti komu bysme bojovali. Tvrdil, že by bylo lepší využít ty peníze k tvorbě pracovních příležitostí. A čtenáři Postu, který by kohokoli jinýho za podobný názory ukřižovali, jen pokyvovali hlavou, když jim to vyložil Neff. Protože měl vtip. Protože měl kouzlo. Možná proto, že byl Ir a že by vymámil z jalový krávy tele. To bylo asi tak všechno. Vyrazil jsem domů. Někde cestou jsem se ale rozhodl vzít to oklikou a nakonec jsem skončil couráním po centru. Chodil jsem sem a tam, šoural se po bulvárech a stříhal to přes parkoviště a celou dobu jsem myslel na Andrewa Neffa, jak leze do vany a natahuje si igelit'ák přes hlavu. Takovej ten velkej, galonovej, uchová všechny vaše zbytky čerstvý jak ze supermarketu. Měl vtip. Měl kouzlo. A já ho zabil. Neff otevřel můj dopis, a ten se mu nějak dostal do hlavy. Podle toho, co jsem se dočetl v novinách, trvalo mým speciálním slovům a symbolům asi tři dny, než ho nahlodaly natolik, že spolykal prášky a šel se natáhnout do vany.

Zasloužil si to.

To řekl pan Sharpton o Skipperovi a možná měl pravdu... tehdy. Ale zasloužil si to Neff? Měl na sobě špínu, o který jsem nevěděl, třeba nějakou perverzní slabost pro malý holčičky nebo rozdával trávu nebo pronásledoval lidi, který byli příliš slabí, aby se mu mohli bránit, jako Skipper pronásledoval mě s nákupním vozíkem?

Chceme ti pomoci používat tvůj talent ku prospěchu celého lidstva, tvrdil pan Sharpton a určitě to nemělo znamenat, že budu dohánět lidi k sebevraždě jen proto, že podle nich ministerstvo obrany utrácí zbytečně moc peněz za inteligentní bomby. Takovýhle paranoidní blbosti jsou dobrý leda tak do filmů se Stevenem Seagalem nebo Jean-Claudem Van Dammem.

Pak mě napadlo něco zlého - něco děsivýho.

Třeba ho TransCorp nechtěl vidět mrtvýho proto, že tyhle věci psal.

Třeba ho chtěli vidět mrtvýho, protože lidi - nesprávný lidi - začínali přemýšlet o tom, co píše.

"To je nesmysl," povídám nahlas a nějaká ženská, co koukala do výlohy nějaký cestovky s cedulí Jak jsi krásné Columbia City, se otočila a vyvalila na mě oči.

Nakonec jsem asi ve dvě hodiny skončil ve veřejný knihovně, nohy mě bolely a hlava se mi mohla rozskočit. Pořád jsem viděl toho dědulu ve vaně, jeho vrásčitý starý prsa a bílý chlupy, jen na rtech už nemá úsměv, místo něj se do tváře vetřel tenhle neurčitý výraz z planety X. Viděl jsem, jak si přes hlavu natahuje igelit'ák, brouká si něco od Sinatry (třeba "My Way"), pevně igelit'ák zavazuje a pak skrz něj kouká, jako byste koukali přes zamžené okno, aby dobře rozeznal žíly na zápěstí. Nechtěl jsem tyhle věci vidět, ale nedaly se odehnat. Z mýho zaměřovače se stal teleskop.

V knihovně měli sál s počítačema a za docela rozumnou cenu se tam člověk mohl připojit na internet. Musel jsem si kvůli tomu zařídit průkazku, ale to mi nevadilo. Průkazka do knihovny se hodí, ono průkazů nikdy není dost.

Zabralo mi to jen za tři dolary času, než jsem našel Ann Tevitchovou a vyhledal si zprávu o její smrti.

Článek začínal, jak jsem s poklesávající-

cím vzrušením spatřil, ve spodním pravém rohu úvodní strany, v Oficiálním koutku mrtvých duší, a pokračoval na stránce s nekrologama. Profesorka Tevichová byla celkem pěkná ženská, třicet sedm let, blondýnka. Na fotce držela v ruce brýle, jako by chtěla, aby všichni věděli, že je nosí... ale zároveň jako by taky chtěla, aby všichni viděli, jaký má hezký oči. To ve mně jen posílilo pocit smutku a viny.

Její smrt se až překvapivě podobala tý Skipperově - krátce po setmění jela domů z univerzity, možná trochu chvátila, protože byla na řadě s vařením večeře, ale stejně, dobrý jízdní podmínky a bezvadná viditelnost. Její vůz sjel ze silnice, převrátil se a přistál ve vyschlém řečišti. Když si někdo všimnul předních reflektorů a našel ji, byla pořád ještě naživu, ale stejně už neměla naději; zranění byly moc těžký.

Neměla v krvi ani stopu po alkoholu a v manželství jí všechno klapalo (naštěstí byla bezdětná, díky bohu za drobný laskavosti), takže sebevražda nikomu vůbec nepřišla na mysl. Těšila se na budoucnost, dokonce i mluvila o tom, že si pořídí počítač, aby oslavila grant na nový výzkum. Zhruba od osmdesátého osmého roku odmítala vlastnit PC; v jednom totiž při poruše přišla o data a od té doby jim nevěřila. Když absolutně nebylo zbylí, používala vybavení katedry, ale nic víc.

Verdikt koronera zněl, že šlo o smrt při nehodě.

Profesorka Ann Tevitchová, klinická bioložka, stála v čele výzkumu AIDS na západním pobřeží. Jeden vědec, odněkud z Kalifornie, prohlásil, že její smrt možná zbrzdí vývoj léku tak o pět let. "Byla klíčovou postavou," tvrdil. "Nejen, že byla chytrá, a to nepochybně byla, ale měla v sobě ještě něco víc - jednou jsem slyšel, že ji někdo popisoval jako ,rozenou napo-máhačku', a to je asi ten nejlepší popis ze všech. Ann byla z lidí, kteří napomáhají udržet ostatní pohromadě. Její smrt je obrovskou ztrátou pro všechny, kdo ji znali a milovali, a ještě větší ztrátou pro náš výzkum."

Billyho Ungera jsem našel taky snadno. Jeho fotka vévodila úvodní stránce stovingtonského Týdenního kurýra, tentokrát žádné Koutek mrtvých duší, ale nejspíš jen proto, že ve Stovingtonu moc známých lidí nemají. Unger byl generál William "Válcovač" Unger, držitel Stříbrný a Bronzový hvězdy z Koreje.

Během Kennedyho vlády dělal prvního náměstka ministra obrany (akviziční reforma) a byl jedním z hlavních válečných ješťábů své doby. Raste Rusáky, pijte jim krev, jen ať je Amerika na oslavy Děkuvzdání bezpečná, něco na ten způsob.

Potom, někdy v době, kdy Lyndon Johnson vyhrocoval situaci ve Vietnamu, změnil Billy Unger názor i celou duši. Začal psát články do novin. Svoji kariéru dopisovatele zahájil prohlášením, že válku vedeme špatně. Prosazoval názor, že bysme ve Vietnamu správně vůbec neměli být. Pak, kolem roku pětasedmdesát, se dostal do stadia, kdy hlásal, že všechny války jsou špatné. V tom s ním byla většina Vermonťanů zajedno.

Ve státní správě si, počínaje rokem 1978, odsloužil sedm období. Když ho skupina Progresivních demokratů v šestadevadesátém požádala, aby řídil Senát, prohlásil, že potřebuje "nějaký čas pro sebe, aby zvážil svoje možnosti". Výsledkem bylo, že svůj vstup do nejvyšší politiky chystal na rok 2000, nejpozději 2002. Už stárnul, ale Vermont'ani měli pro ty starší vždycky slabost. V devadesátém šestém nakonec nekandidoval vůbec na nic (nejspíš proto, že mu zemřela manželka na rakovinu), a než přišel rok 2002, už si pochutnával na hlíně.

Ve Stovingtonu se našla malá, zato věrná skupinka jeho příznivců, který tvrdili, že Válcovačova smrt byla nehoda, že držitelé Stříbrný hvězdy neskáčou ze střechy, přestože jim nedávno umřela žena na rakovinu, ale zbytek poukazoval na to, že tam asi sotva opravoval tašky - v pyžamu, ve dvě hodiny ráno.

Verdikt zněl: sebevražda.

Jo. Jasně. Polibte mi šos a nashle v nebi.

XVIII

Odešel jsem z knihovny a říkal jsem si, že půjdu domů. Místo toho jsem se ale vrátil do parku na tu samou lavičku. Seděl jsem tam, dokud slunce nekleslo těsně nad obzor a většina dětí a psů s házecíma talířema neodešla domů. A přestože už jsem tehdy bydlel v Columbia City tři měsíce, takhle dlouho jsem venku nikdy dřív nezůstal. To je docela smutný. Namlouval jsem si, jak si tady žiju, jak jsem se konečně dostal od mámy a užívám si, jenže jsem tu sotva dělal něco užitečnějšího než házel stín. Jestli mě určití lidé vážně sledovali, nejspíš dumali nad tím, proč ta změna v každodenní rutině. Tak jsem se zvednul, došel domů, ohřál si pytlík toho vařeného lejna a zapnul televizi. Mám kabelovku, kompletní balík programů včetně kanálů s premiérovými filmama a nikdy jsem neviděl jedinej účet. Tomu říkám definitivní džob, co? Pustil jsem si

Cinemax. Rutger Hauer hrál nějakýho slepýho karatistu. Usadil jsem se na gauč pod svého Rembrandta a díval se. Nevnímal jsem to, ale jedl jsem večeři a díval se.

Hlavou se mi honila spousta věcí. Fejtonista s liberálníma myšlenkami a konzervativním čtenářstvím. Výzkumnice AIDS, která představovala důležitější pojící článek mezi ostatními výzkumníky AIDS. Starší generál, který změnil názor. Přemýšlel jsem o tom, že jen tyhle tři znám jménem, protože neměli modem a přístup k elektronické poště.

A myslel jsem i na jiné věci. Třeba na to, jak můžete zhypnotizovat talentovaného kluka nebo ho

zdrogovat nebo ho vystavit vlivu dalších talentovanejších lidí, abyste mu zabránili pokládat nesprávný otázky a dělat nesprávné věci. Nebo jak se pojistíte, aby vám takovej talentovanej kluk nemohl utéct, i kdyby čistou náhodou zjistil pravdu. Zajistíte mu život, ve kterém nebude potřebovat skoro žádný peníze... život, ve kterém pravidlo číslo jedna zní: žádný křečkování kapesného, dokonce ani drobáků. A jakěj talentovanej kluk by do něčeho takovýho spadnul? Jedině ten naivní, s málo kamarádama a takřka žádnou představou o sobě samotným. Jedině kluk, kterej by vám svoji talentovanou duši zaprodal za pár nákupů a sedmdesát babek týdně, protože je přesvědčený, že to za to stojí.

Nechtěl jsem na nic z toho myslet. Snažil jsem se soustředit na Rut-gera Hauera, jak předvádí to úchylný karate poslepu (Pug by se uřehlal k smrti, kdyby to viděl, no vážně), abych na nic z toho myslet nemusel. Dvě stovky, například. To bylo číslo, na který jsem nechtěl myslet. 200. 10 x 20, 40 x 5. CC, podle starých Římanů. Aspoň dvěstěkrát jsem zmáčkl tlačítko, po kterým se mi na monitoru rozsvítila zpráva DINKY-MAIL ODESLÁN.

Napadlo mě - poprvé za celou tu dobu, jako bych si vážně konečně začínal uvědomovat pravdu -, že jsem vrah. Masovej vrah.

No jo, přesně tak to bylo.

V prospěch lidstva? V neprospěch lidstva? Bez jakýhokoli dopadu na lidstvo? Kdo o tomhle rozhoduje? Pan Sharpton? Jeho šéfové? Jejich šéfové? A záleží na tom?

Usoudil jsem, že na tom záleží starou belu. A taky jsem usoudil, že nemá cenu, abych tady skuhral a bědoval (třeba i v duchu), jak mě zdrogovali, zhypnotizovali nebo vystavili vlivu něčích myšlenek. Pravda byla totiž taková, že to, co jsem dělal, jsem dělal proto, že se mi líbilo dávat dohromady ty dopisy, líbil se mi ten pocit ohnivý řeky plynoucí středem mojí hlavy.

A především jsem to dělal prostě proto, že jsem mohl.

"To není pravda," řekl jsem... ale nijak zvlášť nahlas. Spíš jsem to skoro neslyšně špitnul. Nemyslím si, že mi sem nasadili nějaký štenice, určitě ne, ale jistota je jistota.

Do psaní tyhle... čeho vlastně? Asi zprávy. Do psaní tyhle zprávy jsem se pustil pozdějc ten večer...

vlastně hned jak skončil ten film s Rutgerem Hauerem. Ale píšu to do zápisníku, ne na počítači, a píšu to obyčejnou, klasickou angličtinou. Žádný sankofity, žádný bevy, žádný smimy. Dole ve sklepe je pod stolem na ping-pong jedna uvolněná dlaždička. Tam svoji zprávu schovávám. Zrovna jsem se koukal, jak jsem začínal. Mám teď dobrou práci, napsal jsem, a vážně není důvod, proč bych si na něco stěžoval. Blb. Jasně, každej blb, kterej umí správně našpulit rty, si klidně může pohvizdovat na hřbitově.

Když jsem šel ten večer spát, zdálo se mi, že jsem na parkovišti před supermarketem. Byl tam i Pug, měl na sobě svůj červený pracovní plášť a na hlavě klobouček, jako nosil Mickey Mouše ve Fantasi - to je ten film, jak tam Mickey hraje čarodějnickýho učně. V polovině parkoviště stály v řadě vyrovnaný nákupní vozy. Pug zvedal ruku, pak ji zase spouštěl. Pokaždý, když to udělal, se jeden vozík sám od sebe rozjel, nabíral rychlost a svištěl přes parkoviště, až narazil do cihlový zdi supermarketu. Už se tam navršila lesklá hromada pokroucenýho kovu a koleček. Snad poprvý v životě se Pug neusmíval. Chtěl jsem se ho zeptat, co to dělá a co to má znamenat, ale samozřejmě jsem to věděl.

"Byl na mě hodnej," řekl jsem Pugovi v tom snu. Pochopitelně jsem měl na mysli pana Sharptona. "Vážně byl, fakt definitivní."

Potom se na mě Pug otočil a já viděl, že to vůbec není Pug. Byl to Skipper a hlavu až po obočí měl celou rozsekanou. Dokola mu trčely stře-piny lebky, takže to vypadalo, jako kdyby měl nějakou kostěnou korunu.

"Ty se nekoukáš zaměřovačem," řekl Skipper a usmál se. "Ty jsi zaměřovač. Jak se ti to líbí, co, Dinkouši?"

Probudil jsem se v temnotě svého pokoje, celej zpocenej, dlaně přitisknutý na pus, abych nezačal křičet, takže se mi to nejspíš moc nelíbilo.

XIX

Můžu vám říct, že psaní tyhle zprávy pro mě byla hodně smutná lekce. Něco jako: nazdar, Dinku, vítej ve skutečném světě. Když pomyslím na to, co se se mnou stalo, nejčastějc se mi vybaví ty dolarový bankovky, jak padají do drtiče odpadků, ale vím, že tahle představa se mi vrací jen proto, že je snazší myslet na ničení bankovek (nebo na sypání drobáků do kanálu) než na ničení lidských životů. Někdy sám

sebe nenávidím, někdy mám strach o svoji nesmrtelnou duši (jestli nějakou mám) a někdy se jenom stydím. Věř mi, říkal pan Sharpton, a já mu věřil. To může být člověk pitoměj, co? Namlouvám si, že jsem jenom kluk, stejně starej jako ti kluci, co lítali v těch B-25, na který čas od času myslím, a že takhle mladý kluci smějí být hloupý. Ale mám pocit, že když jsou v sázce životy lidí, tak to neplatí.

A samozřejmě to dělám dál.

Jo.

Nejdřív jsem si myslel, že už to dál nedokážu, stejně jako se děti v Mary Poppinsový už nedokázaly vznášet kolem domu, jakmile přestaly být šťastný... ale dokážu to. A sotva jsem se usadil před monitor a ta ohnivá řeka se znovu dala do pohybu, byl jsem ztracenej. Pochopte (aspoň doufám, že pochopíte), přesně kvůli tomu na tyhle planetě Zemi jsem. Může mi někdo vyčítat, že dělám věc, která je mojí přirozeností, věc, bez který bych já nebyl já?

Odpověď zní: Ano. Určitě může.

Ale nedokážu přestat. Někdy si říkám, že v tom pokračuju proto, že kdybych přestal - třeba i jen na jedinej den -, poznali by, že jsem to zjistil, a uklízeči by se zastavili na neplánovanou návštěvu. Jenže tentokrát by přišli uklidit mě. Ale to není ten právěj důvod. Pokračuju proto, že jsem prostě jen další závislák, stejnej jako kluci, co někde v postranní uličce kouřej crack, nebo holky, co si to píchají rovnou do žíly. Pokračuju v tom kvůli tomu nenáviděnému fantastickému rauši, dělám to, protože když pracuju v DINKYHO POZNÁMKOVÝM BLOKU, všechno je definitivní. Je to jako nechat se chytit do pasti se sladkostma. A za všechno může ten pitomec, co vycházel z trafiky s otevřeným Dispatchem. Nebýt jeho, pořád bych v zaměřovači neviděl nic než rozmlžený baráky. Žádný lidi, jen cíle.

Ty jsi zaměřovač, povídal Skippervtomsnu. Ty jsi zaměřovač, Dinkouši.

Je to pravda. Vím, že je. Hrozná, ale je. Jsem jen další nástroj, jen čočka, kterou se dívá skutečně) pumometčik. Jen tlačítko, který mačká.

Jakej pumometčik, ptáte se?

Ale no tak, to nemyslíte vážně.

Napadlo mě, že mu zavolám, to jsem ale cvok, co? Nebo možná nejsem. "Zavolej mi, Dinku, klidně i ve tři ráno." Tohle mi ten chlap řekl a jsem si jistej, že to myslel vážně - přinejmenším v tomhle mi pan Sharp-ton nelhal.

Napadlo mě, že mu zavolám a řeknu: "Chcete vědět, co mě bolí ze všeho nejvíc, pane Sharptone? To, jak jste povídal, že bych mohl zlepšit svět, kdybych ho zbavil lidí jako Skipper. Jenže pravda je taková, že ty lidi jako Skipper jste vy."

Jasně. A já jsem nákupní vozík, se kterým honíte ostatní, smějete se a řehtáte a vrčíte jako závodní auta. Pracuju levně... za minimální mzdu. Dodneška jsem zabil přes dvě stě lidí a kolik to TransCorp stálo? Jeden domek v podřadným městě v Ohio, sedmdesát babek týdně a jednu hondu. Jo a kabelovku. Na tu bych nerad zapomněl.

Chvilí jsem tam stál, díval se na telefon, pak položil sluchátko zpátky do vidlice. Nedokázal bych nic z toho říct. Bylo by to totéž, jako bych si přes hlavu natáhl igeliták a pak si podřezal zápěstí.

Tak co budu dělat?

Bože, co jenom budu dělat?

XX

Už jsou to dva týdny, co jsem naposled vytáhl tenhle zápisník zpod dlaždičky ve sklepě a psal do něj. Dvakrát jsem ve čtvrtek během Svět se točí dál slyšel klapnutí zásilky a došel si do předsíně pro peníze. Čtyřikrát jsem byl v kině, vždycky odpoledne. Dvakrát jsem naštosoval bankovky do drtiče v kuchyni a nasypal drobáky do kanálu, ve skrytu za modrým umělohmotným košem na odpadky, kterej jsem si postavil na obrubník. Jednou jsem si došel do trafiky, že si koupím Variations nebo Penthouse Forum, jenže na přední straně Dispatchu byl znovu titulek, kterej mi z hlavy dokonale vyhnal všechny myšlenky na sex. PAPEŽ ZEMŘEL BĚHEM

MÍROVÉ MISE NA SRDEČNÍ ZÁCHVAT, Stálo tam.

Bylo to moje dílo? Ne, v článku psali, že umřel v Asii, a já se posledních pár týdnů držel výhradně americkýho Středozápadu. Ale klidně to moje dílo být mohlo. Kdybych se minulej týden brouzдал někde kolem Pákistánu, tak to s největší pravděpodobností moje dílo bylo.

Dva týdny života ve zlým snu.

A pak, dneska ráno, jsem měl něco v poště. Ne dopis, ty jsem za celou dobu dostal jen asi tři nebo čtyři (všechny od Puga, jenže ten už mi teď psát přestal a hrozně mi chybí), ale reklamní leták Kmartu. Otevřel se mi zrovna, když jsem ho chtěl hodit do koše, a něco z něj vypadlo. Vzkaz, napsanej tiskacíma písmenama. CHCEŠ SE Z TOHO DOSTAT? stálo na něm. JESTLI JO, POŠLI ZPRÁVU "DONI STAND SO CLOSE TO ME" JE NEJLEPŠÍ PÍSNIČKA OD POLICE.

Srdce se mi rozbušilo stejně jako tehdy, když jsem přišel domů a uviděl nad gaučem viset toho Rembrandta místo sametových klaunů.

Pod vzkaz někdo nakreslil fudér. Takhle o samotě byl neškodnej, ale stejně mi při pohledu na něj okamžitě vyschlo v krku. Byl to skutečně vzkaz pro mě, ten fudér to dokazoval, ale kdo mi ho mohl poslat? A jak se o mně dozvěděl?

Zamířil jsem do pracovny, pomalým krokem a se skloněnou hlavou, zamyšleně. Vzkaz zabalenej do reklamního letáku. Ručně psanej a zabalenej do reklamního letáku. To znamená, že ten někdo je blízko. Je to někdo z města.

Zapnul jsem počítač a modem. Připojil jsem se k veřejný knihovně, přes kterou se dá surfovat za levno... a v relativní anonymitě. Všechno, co pošlu, sice projde přes TransCorp v Chicagu, ale na tom už teď nesešlo. Nebudou mít žádný podezření. Když si dám pozor, tak ne.

A jestli tu někdo další vážně je.

Byl. Můj počítač se spojil se serverem v knihovně, na monitoru mi naskočila hlavní stránka. A za chvíli tam naskočilo ještě něco dalšího.

Smim.

V pravým dolním rohu. Jen se mihnul.

Odeslal jsem zprávu o nejlepší písničce od Police a dolů do Koutku mrtvejch duší přidal vlastní podpis: sankofit.

Mohl bych sem napsat víc - věci se daly do pohybu a já věřím, že brzo poletí všechno pořádnou rychlostí -, ale mám dojem, že by to nebylo bezpečný. Až doteď jsem tu mluvil jen o sobě. Kdybych zašel dál, musel

bych se zmínit i o dalších lidech. Ale mám dvě věci, který sem ještě napsat chci.

Za prvé, lituju toho, co jsem udělal - i toho, co jsem provedl Skippe-roví. Vzal bych to zpátky, kdyby to šlo. Nevěděl jsem, co dělám. Vím, že je to ubohá omluva, ale žádnou jinou nemám.

Za druhý, hodlám napsat ještě jeden speciální dopis... ten nejspeciál-nější ze všech.

Mám e-mailovou adresu pana Sharptona. A mám něco ještě lepšího: vzpomínku, jak si hladil tu svoji kravatu pro štěstí, když jsme seděli v jeho velkém drahým mercedesu. Jak zamilovaně přejížděl dlaní po těch hedvábných mečích. Takže sami chápete, že toho o něm vím dostatek. Vím, co mám do toho dopisu přidat, aby byl nadobro definitivní. Když zavřu oči, vidím to slovo, jak se mi vznáší v temnotě pod víčky - vznáší se tam jako černej oheň, smrtící jako šíp vpálenej do mozku, a je to to jediný slovo, na kterým teď záleží: EXCALIBUR.

L. T. A JEHO TEORIE DOMÁCÍCH ZVÍŘAT

Myslím, že kdybych měl z téhle sbírky povídek jmenovat svou nejoblíbenější, byl by to pravděpodobně "L. T." Vznik téhle povídky, aspoň pokud si vzpomínám, se vztahuje ke sloupku "Milá Abby", kde Abby tvrdila, že zvíře je ten nejhorší dárek, jaký vůbec může jeden člověk druhému dát. Předem jako by se totiž předpokládalo, že zvíře a podarovaný spolu budou dobře vycházet; jako by se předpokládalo, že krmit dvakrát denně nějakou havěť a uklízet po ní veškerý svinčík (jak doma, tak venku), je přesně to, po čem jste doslova hynuli touhou. Jestli si dobře vzpomínám, mluvila Abby o dávání zvířat jako o "cvičenív aroganci". Tojepodle mě přece jen trochu přehnané. K čtyřicátým narozeninám jsem od své

manželky dostal psa a Marlowe - corgi, kterému je dnes už čtrnáct let a má jen jedno oko - je od té doby respektovaným členem naší rodiny. Pět let jsme kromě toho měli taky trochu pořeštěnou siamskou kočku Pearl. A právě, když jsem sledoval, jak spolu Marlowe a Pearl vycházejí- což činili s jistým opatrným respektem -, začal jsem přemýšlet o povídce, kde by zvířata v manželství lnula nikoli ke svému formálnímu vlastníkov, ale k tomu druhému. Psaní téhle povídky byl úžasný zážitek, a kdykoli jsem žádán, ať něco ze své tvorby nahlas přečtu, vybírám si vždycky ji, tedy samozřejmě za předpokladu, že dostanu potřebných padesát minut času. Lidi se u ní baví a to mi dělá radost. Ze všeho nejvíc se mi Ubita nečekaná proměna nálady

od humoru k smutku až hrůze v samotném závěru. Když k ní totiž dojde, čtenář není připraven jí čelit, takže emocionální dopad povídky je ještě o něco silnější. Aprávě na tom mi záleží ze všeho nejvíc. Když něco čtete, chci, abyste se u toho smáli nebo plakali... nebo oboje zároveň. Jinými slovy, chci získat vaše srdce. Pokud hledáte poučení, chodte si do školy.

Můj přítel L. T. málokdy mluví o tom, že mu zmizela žena, nebo dokonce že už je možná mrtvá coby další z obětí Sekemíka, ale rád vypráví o tom, jak došlo k tomu, že ho opustila. Báječně u toho koulí očima, jako by říkal: "Převezla mě, hoši - pěkně, jak se sluší a patří!" Někdy tu historii vypráví partičce chlapů rozesazených na nakládacím molu vzadu za fabrikou, všichni poslouchají a krmí se obědem a L. T. se krmí taky, tím, co si na ten den sám připravil - dnes už doma nemá žádnou Lulubelle, aby mu uvařila. Obvykle se při jeho vyprávění všichni smějí a L. T. ho vždycky zakončí svou Teorií domácích zvířat. Dokonce i já se obvykle směju. Ta historka je prostě zábavná, i když víte, jak to všechno dopadlo. Ačkoli tohle vlastně nikdo z nás neví, ne docela.

"Odchod jsem si píchnul ve čtyři, prostě jako vždycky," začíná obvykle L. T., "pak jsem se stavil v Debově doupěti na dvě piva. Prostě jako vždycky. Dal jsem si párkrát pinball a jel jsem domů. A tehdy věci přestaly bejt jako vždycky. Když člověk ráno vstává, nemá nejmenší ponětí, kolik se toho možná v jeho životě změnil, než večer zase složí hlavu. 'Nevíte zajisté dne ani hodiny,' říká se v Bibli. Myslím, že se ten verš týká konkrétně smrti, ale pasuje i na všechno ostatní, hoši. Na všechno ostatní na tomhle světě. Nikdy nevíte, kdy se vám na houslích přetrhne struna.

Když jsem dojel před barák, koukám, že vrata garáže jsou dokořán a to malý subaru, který do našeho manželství Lulu přinesla, je někde fuč, ale na tom mě v první chvíli nic nezarazilo. Každou chvíli někam jezdila - na různý výprodeje a tak - a nechávala vrata garáže rozvalený. Kolikrát jsem jí povídal: 'Lulu, jestli to takhle budeš dělat dál, nakonec toho někdo zneužije. Vleze dovnitř a ukradne nám hrábě nebo pytel rašeliny, nebo dokonce sekačku. Sakra práce, i adventista sedmýho dne, čerstvě pro-puštěnej ze školy a zrovna na výpravě za plněním skautskýho odznaku

dobřejch skutků, by nám něco ukradl, když ho budeš pokoušet dostatečně dlouho, a pokoušet takovýho Člověka je ze všeho nejhorší, protože oni jsou k tomu náchylnější než my ostatní.' Ale ona mi na to vždycky odpovídala: 'Já se polepším, L. T., aspoň se budu snažit, vážně slibuju, láska.' A taky se polepšila, jen čas od času sklouzla zpátky na šikmou plochu jako každé obyčejné hřištní.

Zaparkoval jsem u strany, aby kolem mohla projet, až se vrátí bůhví-odkud, ale vrata do garáže jsem zavřel. Pak jsem kuchyni vešel do domu. Kouknul jsem do schránky, ale byla prázdná, pošta ležela na lince, takže musela odjet až po jedenáctý, protože ten chlap se k nám nikdy nedostane dřív. Jako pošťák.

No, Lucy na mě čekala hned u dveří a kňourala tím svým siamským hláskem - mně se to kňourání líbí, přijde mi roztomilý, ale Lulu ho nikdy nemohla vystát, protože trochu připomíná vřeštění mimina a s mimina-ma ona nechtěla mít nic společného. 'Co bych s nějakým uvřískaným mrmětem dělala?' říkala vždycky.

Že na mě Lucy čekala u dveří, na tom taky nebylo nic nenormálního. Ta kočka mě vždycky zbožňovala. A pořád zbožňuje. Už jsou jí dva roky. Dostali jsme ji začátkem posledního roku našeho manželství. Skoro nachlup přesně. Samotnému se mi nechce věřit, že je to už rok, co je Lulu pryč, zvlášť když vezmu v úvahu, že spolu jsme byli jen tři. Ale Lulubelle byla ten typ ženský, co na vás okamžitě udělá dojem. Měla v sobě takovou záři, jak já říkám. Víte, koho mi vždycky připomínala? Lucille Ballovou. Když na to tak myslím, napadá mě, že možná proto jsem dal té kočce jméno Lucy, ačkoli tehdy jsem nad tím možná ani nepřemýšlel. Nejspíš taková ta podvědomá asociace. Vždycky když někam vešla

-jako Lulubelle, ne naše kočka -, tak se tam úplně rozsvítilo. Když od vás takovej člověk odejde, těžko se s tím smířujete a pořád čekáte, že se vrátí.

No ale to předbímám, zatím na mě čekala u dveří kočka. Jmenuje se od začátku Lucy, ale Lulubelle ji nenáviděla tak, že na ni začala volat Hnusy. Lucy přitom není zlá, jen touží po tom, aby ji někdo měl rád. Touží po lásce víc než kterýkoli jiný zvíře, který jsem kdy měl, a že jsem jich měl pěknou řádku.

No tak jsem přišel domů, vzal kočku, trochu se s ní pomazlil a ona mi vyšplhala na rameno a tam se usadila, začal příst a hezky po siamsku si

vměť. Prohlídl jsem poštu na lince, účty hodil do koše, pak jsem došel k lednici, abych Lucy dal něco k jídlu. Vždycky tam mám otevřenou konzervu kočičího žrádla, přikrytou kusem staniolu. Ušetřím si tak škrábance na rameni, protože když Lucy slyší otvírák na konzervy, vždycky začne jančit a zatínat do mě drápy. Kočky jsou totiž chytrý. Mnohem chytřejší než psi. A i v jinech směrech jsou dost jiný. Možná že svět by se ani tak neměl dělit na chlapy a ženský jako spíš na lidi, co mají rádi kočky, a lidi, co mají rádi psy. Už vás to někdy, páni baliči, napadlo?

Lulu se vždycky mohla vzteknout, že je v lednici neustále otevřená konzerva kočičího žrádla, i když třeba přikrytá staniolem, protože pak přej všechno chutná jako starej tuňák, ale v tomhle jsem nikdy neustoupil. Většinou bylo po jejím, ale tahle záležitost s kočičím žrádlem patřila k několika málo věcem, kde jsem tvrdě prosazoval svoje práva. Stejně jí ani tolik nešlo o kočičí žrádlo. Šlo jí o kočku. Prostě neměla Lucy ráda. Lucy byla sice její kočka, ale stejně ji neměla ráda.

No a tak jsem došel k lednici a koukám, že je na ní vzkaz přichycený takovou tou zeleninovou magnetkou. Byl od Lulubelle. A jestli si dobře vzpomínám, stálo na něm asi tohle:

,Milý L. T. - odcházím, broučku. Pokud dneska náhodou nepříjdeš domů dřív, budu ve chvíli, kdy si tohle budeš číst, už dávno pryč. Ale nemyslím, že bys přišel dřív, za celou tu dobu, co jsme spolu, jsi nikdy dřív nepřišel, ale přinejmenším si můžu být jistá, že tenhle vzkaz objevíš, sotva vejdeš do dveří, protože první věc, která tě doma vždycky zajímá, není přijít za mnou a říct Ahoj, miláčku, už jsem tady a políbit mě, ale zamířit k lednici, vyndat tu odpornou konzervu kočičího žrádla, která mi tam pořád musí smrdět, a nakrmit Hnusy. Tak aspoň vím, že nepůjdeš rovnou nahoru a nevyděsí tě, až uvidíš, že můj obraz Poslední Elvisovy večere je pryč a moje půlka šatníku téměř zeje prázdnotou, a nebudeš si myslet, že jsme měli doma zloděje se zálibou v dámském prádle (na rozdíl od některých, kteří se zajímají jen o to, co je pod ním).

Někdy jsi mě vážně štvál, miláčku, ale i tak si pořád myslím, že jsi fajn a bezva mužskej, a vždycky zůstaneš můj šmudlík a můj bobeček, ať už nás naše cesty zavedou kamkoli. Jenom jsem prostě zjistila, že nejsem dělaná na to, abych zůstala ženou baliče konzerv. Ale nemyslím to nijak špatně ani namyšleně. Dokonce jsem minulý týden volala na poradenskou horkou linku, když jsem s tímhle rozhodnutím zápasila a po nocích

jsem kvůli tomu nespala (a taky kvůli tvému chrápání, broučinku, nechci nijak ranit tvoje city, ale jak ty chrápeš, to jsem nezažila), a dostala jsem tuhle odpověď: "Z rozbité lžice je možná nejlepší udělat vidličku." Nejdřív jsem to nechápala, ale nevzdávala jsem se. Nejsem tak chytrá jako někteří lidé (nebo jak si někteří lidé myslí, že oni jsou), ale jsem vytrvalá. Ty nejlepší mlýny melou pomalu, ale zato úžasně jemně, říkávala moje máma, a já se do tohohle zakousla jako mlýnek na pepř v čínské restauraci, dumala jsem nad tím celé noci, zatímco ty jsi vedle mě pochrupeval a nejspíš snil o tom, kolik vepřových rypáků se ti vejde do konzervy. A došlo mi, že to rčení o rozbité lžici, ze které je možná nejlepší udělat vidličku, je hrozně pěkně vymyšlené. Protože vidlička má zuby. A ty zuby od sebe stojí odděleně, jako se od sebe musíme oddělit my dva, a přece mají společné držadlo. Stejně jako my. Oba jsme lidé, L. T., schopní milovat a vážit si jeden druhého. Jen si spočítej, kolikrát jsme se pohádali kvůli Frankovi a Hnusy, a přece jsem spolu dokázali vyjít. Bohužel nadešel čas, abych si hledala štěstí jinde než ty a zkusila se do té velké pečinky života zakousnout z jiné strany. Navíc se mi stýská po mámě."

(Nemohu potvrdit, že tohle všechno na tom vzkazu, který L. T. našel na lednici, skutečně bylo; musím přiznat, že se mi to nezdá moc pravděpodobné, ale chlapi, kteří jeho historku poslouchají, už se v téhle chvíli válí v uličkách mezi krabicemi - nebo přinejmenším po nakládacím molu - a navíc to opravdu zní jako Lulubelle, to mohu dosvědčit.)

."Prosím tě, L. T., nesnaž se mě sledovat, a ačkoli budu u mámy a vím, že máš číslo, ocenila bych,

kdybys mi nevolal a počkal, až se ti ozvu sama. Časem to určitě udělám, ale teď mám hodně o čem přemýšlet, a přestože jsem na dobré cestě se tím prokousat, přece jen jsem se ještě nevymotala z mlhy. Předpokládám, že nakonec tě požádám o rozvod, a myslím, že je jediné fér, abych ti to řekla takhle na rovinu. Nejsem z těch, kdo rádi v někom udržují falešnou naději a pokládají to za lepší než mu nalít čistého vína. Nezapomeň prosím, že to, co dělám, dělám s láskou v srdci, bez nenávisti, bez zášti. A taky prosím nezapomeň, co mi bylo řečeno a co teď říkám já tobě: rozbitá lžice je možná převlečená vidlička. S láskou Lulubelle Simmsová."

V tom místě se L. T. obyčejně odmlčí, nechá posluchače strávit skutečnost, že se vrátila ke svému rodnému příjmení, a několikrát zakouří

očíma, jak to dokáže jediné L. T. DeWitt. Pak jim poví ještě doušku, kterou na vzkaz připsala.

,"Vzala jsem si s sebou Franka a Hnusy jsem nechala tobě. Myslím, že tak by sis to sám přál. Pa, Lulu." Jestliže byla DeWittovic rodina vidličkou, pak Lucy a Frank tvořili její další dva zuby. Ovšem i v případě, že vidličkou nebyla (a mám-li mluvit za sebe, vždycky mi manželství připadalo spíš jako nůž - takový ten nebezpečný typ se dvěma ostřími), dá se říct, že Lucy a Frank v sobě shrnovali všechno, co v manželství DeWittových neklapalo. Vždyť si to vezměte - přestože Lulubell koupila Franka jemu (první výročí svatby) a L. T. koupil Lucy, pro někoho Hnusy, zase jí (druhé výročí svatby), nakonec, když Lulu z manželství odešla, skončili každý se zvířetem toho druhého.

"Dala mi toho psa, protože se mi líbil ten, co hraje ve Frasieru," tvrdí vždycky L. T. "Je to nějaký druh teriéra, ale nevzpomenu si, jak se mu říká přesně. Jack něco. Jack Sprát? Jack Robinson? Jack Blbec? No, znáte to, když má člověk nějaký jméno na jazyku, ale ne a ne to dostat ven?"

Někdo mu obvykle napoví, že ten pes v seriálu Frasier je Jack Russell teriér, a L. T. důrazně přikývne.

"To je ono!" zvolá. "Jasně! Přesně! To byl Frank, tohleto, Jack Russell teriér. Ale chcete znát krutou, tvrdou pravdu? Za hodinu už si na to zase nevzpomenu - zůstane mi to v paměti, ale jako schovaný pod nějakým kamenem. Za hodinu si budu říkat: 'Co ten chlap povídal, že byl Frank? Jack Handle teriér? Jack Rabbit teriér? To už je skoro ono, vím, že je to už skoro ono...' A tak dál. Proč? Asi proto, že jsem toho smrada tak nenáviděl. Tu štekající krysu. Ten osrstěnej stroj na hovínka. Nenáviděl jsem ho od první chvíle, kdy mi přišel na oči. Tak. Je to venku a já jsem jediné rád. A víte vy co? Frank přesně totéž cejtil ke mně. Byla to nenávist na první pohled.

Víte, jak si některý lidi vycvičej psa, aby jim nosil trepky? Mně by Frank trepky nikdy nepřinesl, zato mi do nich blinkal. Jo. Když to udělal poprvé, strčil jsem do toho pravou nohu. Bylo to, jako kdybyste šlápli do tapiokovýho pudinku s extra velkýma žmolkama. I když jsem ho u toho nepřistihl, mám silnej dojem, že čekal za dveřma do ložnice, dokud mě neviděl přicházet - přímo na mě za těma dveřma číhal, zmetek -, pak

vběhnul dovnitř, vyklopil mi to do pravý trepky a schoval se pod postel, aby na tu srandu dobře viděl. Dohaduju se tak podle toho, jak to bylo ještě teplý. Zasranej čokl. Přej nejlepší přítel člověka. Chtěl jsem ho potom odvést do útulku, už jsem měl vytažený vodítko a tak, ale Lulu začala neskutečně vyvádět. Pomalu byste si mysleli, že vešla do kuchyně a načapala mě tam, jak tomu psovi dávám klystýr prostředkem na čištění odpadních trubek.

„Jestli odvedeš do útulku Franka, můžeš tam rovnou odvést i mě," prohlásila a začala natahovat. „Nic hezkýho na něm nevidíš a nic hezký-ho nevidíš ani na mně. Miláčku, vždyť my pro tebe znamenáme jenom obtíž, který by ses rád zbavil. To je krutá, tvrdá pravda." Co jsem komu udělal, říkal jsem si v duchu a ona mlela pořád svoje.

„Nablinkal mi do trepky," povídám.

„Pes mu nablinkal do trepky, tak ke katovi s ním," ona na to. „Myšánku, kdyby ses jen slyšel."

„Heleď," říkám, „zkus si ty strčit bosou nohu do trepky plný psích zvratků a uvidíme, jak se ti to bude líbit." To už jsem byl vážně vytočeněj.

Jenže vytočit se na Lulu, to nikdy nezabíralo. Většinou když jste měli v ruce krále, ona vytáhla eso. Když jste měli eso, ona vytáhla trumf. Prostě vás vždycky litovala. Když se něco stalo a já se nakrknul, ona se dožrala. Když já se dožral, ona se vytočila. Když já se vytočil, ona vystartovala do bojový pohotovosti prvního stupně a začala odpalovat jaderný torpéda. Byla schopná srovnat všechno se zemí. Většinou to za to nestálo. Jenže na to jsem skoro vždycky, jakmile jsme se do sebe pustili, bohužel

zapomněl.

A tak ona říká: „No božítku. Bobeček strčil nožičku do trošičku za-slantaný trepky.“ Chtěl jsem se bránit, říct jí, že se plete, že zaslantaná není totéž jako poblitá, že kdyby byla jen zaslitaná, neplavaly by v tom ty chuchvalce, jenže ona mě nepustila ke slovu. To už byla jaksepatří rozjetá, jaksepatří nažhavená a připravená dát mi lekci.

„Něco ti řeknu, broučku,“ pokračovala, „trochu zaslitaná treпка je to nejmenší. Vy chlapi mě dočista odrovnáváte. Zkus si někdy být ženská. Zkus si být ten, kdo vždycky musí celou noc spát na místě, kde se chlap předtím udělal na prostěradlo, nebo ten, kdo jde v noci rozespalej na záchod, a protože chlap nechal zvednutý to pitomý prkýnko, spadne zadkem přímo do té studené vody. Takový malý noční potápění. Navíc

záchod většinou ani není spláchnutej, chlapi si totiž myslí, že někdy kolem druhý v noci chodí splachovací víla, která spláchne za ně, a tak tam sedíš zadkem v jejich chcankách a najednou zjistíš, že v nich máš i nohy, že ti kloužou v té jejich citrónový limonádě, protože chlapi jsou přesvědčeni, že jsou s tou svojí hadicí největší ostrostřelci, a přitom dokážou trefit leda tak prd; ať opilí, nebo střízlívi, pokropěj celou podlahu kolem záchoda, ještě než vůbec pořádně začnou. S tímhle já celej život žiju, láska - táta, čtyři bratři, jeden bývalej manžel, plus pár kluků, u kterejch jsem bydlela a do kterejch tobě dneska už nic není -, a ty bys teď poslal chudinku Franka do plynový komory jen proto, že ti jednou náhodou trochu poslintal treпку.“

„Mojí treпку s kožíšninovou podšívkou,“ odseknul jsem, ale to byl jen takovej ubohej výstřel přes rameno. Když jsem totiž žil s Lulu, a to mi slouží ke cti, vždycky jsem poznal, kdy jsem poražen. Jakmile jsem prohrál, nemělo smysl dál diskutovat. A jednu věc jsem jí rozhodně nehodlal vykládat, přestože jsem si jí byl jistě, totiž že mi ten pes nablíkal do trešky schválně, stejně jako mi schválně čural na spodní prádlo, když jsem ho před odchodem do práce zapomněl uklidit do koše. Ona mohla nechat podprsenku a kalhotky rozházený odsud až na Měsíc - a taky nechávala -, ale když já zapomněl někde v rohu jedinou ponožku, přišel jsem domů a zjistil, že ten pitomej Jack Blbec teriér mi ji celou osprchoval. Ale tohle jí povídat? Hned by mi domlouvala návštěvu u psychiatra. A to i přesto, že věděla, že mám pravdu. Pak by totiž musela brát vážně všechno, co jí říkám, a to nechtěla. Milovala Franka, chápete, a Frank miloval ji. Byli jak Romeo a Julie nebo Rocky a Adriana.

Když jsme se koukali na telku, Frank přišel k jejímu křeslu, lehnul si vedle ní na zem a položil jí čumák na pantofli. Prostě tam celej večer jen tak ležel, koukal na ni, celej rozněžněnej a plnej lásky, zadek vystrčený na mě, abych si to náležitě užil, kdyby dostal chuť si upšouknout. Zbožňoval ji a ona zbožňovala jeho. Proč? Čert ví. Láska je nejspíš záhada pro všechny kromě básníků a to, co oni píšou, rozumnej člověk nemá šanci pochopit. Myslím, že při vzácnějších příležitostech, kdy se probuděj do střízlíva, tomu nerozuměj ani oni sami.

Ale v žádným případě si nesmíte myslet, že mi Lulubelle toho čokla dala, aby ho mohla mít sama. Víím, že některý lidi to takhle dělají - chlap daruje manželce dovolenou v Miami, protože si tam sám chce vyrazit, ženská manželce zase nějaký úžasnej stroj na posilování, protože je přesvědčená, že by měl něco dělat se svým pupkem -, ale tohle nebyl náš případ. Od začátku jsme jeden druhýho k zbláznění milovali; věděl jsem, že chci být s ní, a dal bych život za to, aby ona byla se mnou. Ne, koupila mi toho psa, protože jsem se vždycky tak chechtal, když jsem viděl toho ve Frasieru. Prostě mi chtěla udělat radost. Netušila, že Frank nakonec padne do oka jí a ona zase jemu, stejně jako nemohla tušit, že mě začne ten čokl nenávidět tak, že najde zálibu v blinkání do mých trepek nebo ožuzlávání závěsů na mojí straně postele.“ L. T. se vždycky rozhlídne po řehtajících se chlapech kolem, sám ovšem bez úsměvu, a tak vědoucně, ublíženě zakouří očima, že se všichni v očekávání rozřehtají znovu. Já většinou taky, i přesto, co víím o Seker-níkovi.

„Nikdy dřív ke mně nikdo nechoval nenávist,“ pokračuje L. T., „ani člověk, ani zvíře, a dost mě to vykojilo. Absolutně mě to vykojilo. Snažil jsem se s Frankem spřátelit - nejdřív kvůli sobě, pak kvůli ní, když už mi ho dala -, ale nezabíralo to. Možná že se i on snažil spřátelit se mnou... kdo ví, u psa se to těžko pozná. Ale jestli se snažil, tak to nezabíralo ani z jeho strany. Pak jsem si jednou přečetl - myslím, že v Milé Abby -, že zvíře je ten nejhorší dárek, jakej můžete někomu dát, a naprosto s tím souhlasím. I kdyby se vám to zvíře nevím jak líbilo a vy se zas nevím jak líbili jemu, zamyslete se nad tím, o čem

vlastně takovej dárek vypovídá. ‚Podívej, miláčku, koupila jsem ti tuhle úžasnou věc, takovej stroj, co na jednom konci žere a na druhým kadí a bude fungovat patnáct let, ať chceš nebo ne, tak teda hezký Vánoce.‘ Jenže tohle vás většinou napadne až potom. Chápete, jak to myslím, ne?

Podle mě jsme oba s Frankem dělali, co bylo v našich silách. Koneckonců, i když navzájem jsme se nenáviděli do morku kostí, oba jsme milovali Lulubelle. Proto taky, když jsem si vedle ní sednul na gauč při Murphym Brownovi nebo při nějakým filmu nebo tak, sice na mě začal vrčet, ale nikdy mě doopravdy nerafnul. I tak mě to ovšem pěkně vytáčelo. Jenom ta drzost, takovej pytlík chlupů s očima a ono si to dovoluje na mě vrčet.

‚Jen si ho poslechni,‘ povídal jsem vždycky Lulu, ‚vrčí na mě.‘

Pohládila ho po hlavě, jak mě nepohládila nikdy, leda když jich měla pár v sobě, a prohlásila, že je to jen taková psí verze vměnění. Že je jenom

šťastnej, že s náma může bejt, strávit s náma takovej klidnej večer. Ale to vám povídám, když u toho nebyla ona, nikdy jsem se ho sám pohladit neodvážil. Párkrát jsem ho nakrmil a nikdy jsem do něj nekopnul (přestože nejednou jsem k tomu měl sto chutí, lhal bych, kdybych tohle nepřiznal), ale nikdy jsem ho nezkoušel pohladit. Myslím, že by po mně vyjel, a pak bysme se do sebe už vážně pustili. Skoro jako dva chlapi, co žijou pohromadě s jednou hezkou holkou. Ménage a trois, říkají tomu v Penthousu. Oba jsme ji milovali a ona zase milovala nás, ale postupem času jsem si začal uvědomovat, že misky vah přestávají bejt v rovnováze a ona začíná mít Franka radši než mě. Možná proto, že Frank nikdy neodmlouval a nikdy neblinkal do jejích trepek, navíc u Franka odpadaly ty problémy s prkýnkem, protože chodil na záchod ven. Ledaže jsem zapomněl a nechal někde v rohu nebo pod postelí svoje trenky."

V tomhle bodě L. T. většinou jedním lokem dopije ledovou kávu z termosky nebo zapraská klouby na prstech nebo obojí. Chce tím dát najevo, že první jednání je u konce a začíná se Jednání druhé.

"Tak jsme si jednou v neděli vyrazili s Lulu do obchodáku. Jen tak na čumendu jako spousta lidí. Však to znáte. A když jsme míjeli ten krámeček s drobným zvířectvem hned vedle J. C. Penney, koukáme, že se tam před výlohou mačká nějaký dav. ‚Pojďme se tam mrknout,‘ navrhla Lulu, a tak jsme tam šli a protlačili se až dopředu.

Stál tam umělej stromek s holejma větvema a všude kolem něj umělá tráva. A na ní ty siamský koťátka, půl tuctu jich tam dovádělo, lezly po stromě, honily se navzájem a kousaly se do uší.

‚No týý sou ale sláááďoulínky!‘ povídá Lulu. ‚No nejsou to ty nééjsladčí kóóťátečka na světě? Koukej, miláčku, koukej na ně!‘

‚Koukám,‘ ujistil jsem ji a v duchu jsem se radoval, že už vím, co jí dám k našemu druhému výročí. Byla to docela úleva. Chtěl jsem pro ni něco extra speciálního, něco, co by ji vážně dostalo, protože poslední rok už to mezi náma neklapalo úplně ideálně. Pomyslel jsem, jak se na to bude tvářit Frank, ale neměl jsem z toho nijak velkej strach; kočky a psi se v kreslenejch groteskách sice vždycky rvou, ale ve skutečným životě spolu většinou dokážou vyjít, aspoň podle mý zkušenosti. Obyčejně spolu vycházejí dokonce i lip než lidi. Hlavně když je venku zima.

No, abych to zbytečně neprotahoval, prostě jsem jedno z těch koťat koupil a dal jí ho k našemu výročí. Uvázal jsem mu kolem krku sametu-

vou mašli a pod ní zastrčil takovou malou kartičku. ‚AHOJ, já jsem LUCY!‘ stálo na ní. ‚S láskou ti mě dává L. T.! Hezké druhé výročí!‘

Nejspíš už tušíte, jak to bude pokračovat, že jo? No jistě. Bylo to přesně jako s tím pitomým teriérem Frankem, jen naopak. Nejdřív jsem byl z Franka v sedmým nebi a Lulubelle byla nejdřív v sedmým nebi z Lucy. Zvedala si ji nad hlavu a šišlala a žvatlala na ni: ‚No kuk na mě, ty naše majišká pjinsezniško, ty si tak sjááďoujínká,‘ a tak dál a tak dál... až Lucy vyprskla a švihla Lulubelle prackou přes nos. S vytaženýma drápama. Lulu to odbyla smíchem, jako kdyby šlo o tu nejlegračnější věc, jaká se jí kdy přihodila, a bylo to tak slááďoulínký jako všechno, co takový koťátečko může udělat, ale viděl jsem na ní, že je naštvaná.

A zrovna vtom přišel Frank. Spal nahoře v ložnici - u její strany postele -, ale Lulu trochu zaječela, když ji kotě švihlo přes nos, tak hned chvátal dolů, aby se podíval, co se děje.

Okamžitě zmerčil Lucy pod stolem a rozběhl se k ní, aby si očichal lino, kde stála.

„Rozežen je, miláčku, rozežen je, L. T., jinak se do sebe pustěj,“ křikla na mě Lulubelle. „Frank ji zabije.“ „Jen je chvilku nech,“ povídám já. „Uvidíme, co bude.“

Lucy se nahrbila, jak to kočky dělávají, ale zůstala stát na místě a sledovala, jak se k ní Frank blíží. Lulu vyrazila ke stolu, aby se i přesto, co jsem povídal (poslouchání nikdy nebylo její silná stránka), dostala mezi ně, ale chytil jsem ji za zápěstí a zadržel ji. Pokud to jde, je nejlepší, aby si to mezi sebou srovnali sami. Vždycky nejlepší. A nejrychlejší.

No, Frank došel až ke stolu, strčil čumák pod něj a vzadu z hrdla mu začalo vycházet takový tichý chrčení. „Pusť mě, L. T., musím ji zachránit,“ ječela na mě Lulubelle. „Frank na ni vrčí.“

„Nevrčí,“ povídám já, jenom vrní. To já poznám, protože na mě takhle vrní neustále.“

Zpražila mě pohledem, pod kterým by začala voda vřít, ale neřekla ani slovo. Jediný příležitosti, při kterých jsem měl za ty tři roky našeho manželství poslední slovo, se vždycky týkaly Franka a Lucy. Je to zvláštní, ale je to tak. Ve všem ostatním mě Lulu vždycky uhádala. Ale jak se jednalo o zvířata, najednou jako by jí došly všechny pichlavé odpovědi. Neskutečně ji to vytáčelo.

Frank strčil hlavu o kus dál pod stůl a Lucy ho švihla přes čenich

stejně, jako prve švihla přes nos Lulubelle - jen s tím rozdílem, že na Franka nevytáhla drápy. Čekal jsem, že se do ní Frank pustí, ale to se nestalo. Jenom si tak odbafnul a otočil se k odchodu. Ne strachy, spíš jako by si říkal: „Aha, tak o tohle tady šlo.“ Odkráčel do obýváku a lehnul si před televizi.

A to byl taky poslední konflikt, kterej mezi sebou tihle dva měli. Rozdělili si teritorium skoro nachlup stejně, jako jsme si ho ten poslední rok našeho manželství, když už to mezi náma začalo skřípat, rozdělili my s Lulu; ložnice patřila Frankovi a Lulu, kuchyně patřila mně a Lucy - i když do Vánoc už jí Lulu začala říkat Hnusy - a obývací byl neutrální území. Ten poslední rok jsme tam všichni čtyři strávili spoustu večerů, Lucy u mě na klíně, Frank s čenichem Lulu na pantofli, my lidi na gauči, Lulubelle s knížkou, já před telkou, kde běželo Kolo štěstí nebo Jak žijí bohatí a slavní, čemuž Lulubelle vždycky přezdívala Jak žijí bohatí a zhýralí.

Kočka s ní od toho prvního dne nechtěla mít nic společného. Frank, u toho jsem aspoň čas od času měl pocit, že se snaží se mnou vyjít. Nakonec v něm jeho přirozená povaha vždycky zvítězila a rozkousal mi tenisku nebo mi pokropil další část spodního prádla, ale někdy mi přišlo, že se opravdu snaží. Olíznul mi ruku, trochu se na mě usmál a tak. Obyčejně ale jen v případě, že jsem si nandal na talíř něco, z čeho chtěl ochutnat.

Kočky jsou ovšem jiný. Kočka vám nepodlezá, ani kdyby z toho měla mít bůhvíco. Kočka nikdy není pokrytecká. Kdyby víc kazatelů bylo jako kočky, mohla by tohle zase bejt věřící země. Když vás má kočka ráda, poznáte to. Když nemá, poznáte to taky. Lucy nikdy neměla ráda Lulu ani co se za nehet vešlo a taky to od začátku dávala jasně najevo. Když jsem se ji chystal nakrmit já, vydlabával lžící konzervu a kydal jí to na talířek, Lucy se mi otírala o nohy a předla. Když ji krmila Lulu, Lucy seděla na druhý straně kuchyně, před lednicí, a jen ji sledovala. A k talířku si nedošla, dokud Lulu nebyla pryč. To Lulu pěkně šťvalo. „Ta kočka si o sobě myslí, že je královna ze Sáby,“ říkala. Dávno už na ni přestala šišlat. A dávno si ji přestala zvedat nad hlavu. Kdyby to udělala, mohla počítat s tím, že to odnese pořádně poškrábaným zápěstím.

Přesto jsem se já snažil předstírat, že mám rád Franka, a Lulu se snažila předstírat, že má ráda Lucy, ovšem Lulu tohle předstírání vzdala

mnohem dřív než já. Možná se ani jedna z nich, kočka ani ženská, nevydrží dlouho chovat jako pokrytci. Nemyslím si, že by Lucy byla jediným důvodem, proč Lulu odešla - ztraceně dobře vím, že nebyla -, ale jsem si jistý, že jí k tomu konečnému rozhodnutí hodně pomohla. Zvířata mají docela dlouhý život, víte. A tak dárek, kterej jsem jí koupil k druhému výročí, nakonec zapůsobil jako ta tichá voda, co břehy mele. Tohle řekněte Milé Abby!

Co se Lulu týče, ze všeho nejhůř na ni působilo asi kočičí mňoukání. Nemohla ho vystát. Jednou večer mi řekla: „Jestli ta kočka nepřestane kňourat, L. T., přísahám, že po ní majznu encyklopedii.“

„To není kňourání,“ namítl jsem, jenom si tak pro sebe povídá.“

„Tak ať si přestane pro sebe povídat,“ odsekla Lulu.

A hned nato mi Lucy skočila do klína a zmlkla. Vždycky zmlkla, až na takový tichounký vrnění vzadu v krku. Opravdový vrnění. Poškrábal jsem ji mezi ušima, jak to má ráda, a náhodou jsem nečekané

zvednul oči. Lulu se okamžitě zadívala zpátky do knížky, ale přesto jsem jí v tváři stačil zahlédnout skutečnou nenávist. Ne ke mně. K Lucy. Hodit po ní encyklopedii? Tvářila se, že by naši kočku nejradši strčila mezi dvě encyklopedie a utloukla ji k smrti.

Kolikrát, když Lulu přišla do kuchyně a načapala kočku na stole, plácnutím ji odehnala na podlahu. Jednou jsem se jí zeptal, jestli mě někdy viděla takhle odhánět Franka z postele - pořád na ni lezl, víte, na její půlku, a všude po něm pak zůstávaly ty bílý chlupy. Když jsem tohle řekl, Lulu se na mě ušklíbla. 'Kdyby sis to zkusil, taky by tě to mohlo stát dva nebo tři prsty,' řekla mi na to.

Někdy se Lucy vážně chovala spíš jako Hnusy. Kočky jsou náladové a někdy se začnou chovat, jak kdyby jim přeskočilo; každej, kdo někdy nějakou měl, vám to potvrdí. Oči se jim rozšířejí a začnou se tak jako lesknout, ocas se jim naježí a lítaj po domě z místa na místo; nebo si někdy kecnou na zadní nohy a boxujou do vzduchu, jako kdyby se praly s někým, koho ony viděj, ale člověk ne. Lucy tuhle náladu dostala jednou večer, když byla asi rok stará - nemohlo to bejt víc než tři tejdny předtím, než jsem po příchodu domů zjistil, že mě Lulubelle opustila.

Prostě Lucy najednou přiletěla do kuchyně, udělala smyk na dřevěný podlaze, přeskočila Franka a začala se drápat vzhůru po závěsech v obýváku, hezky pracku za prackou. Nechala v nich pěkných pár děr, jen

z nich visely vytahány nitě. Pak se usadila nahoře na garnýži, rozhlížela se svýma velkýma, splašenýma modrýma očima po pokoji a ocasem šlehala ze strany na stranu.

Frank sebou jen trochu trhnul a položil čumák zpátky Lulubelle na pantofli, ale Lulu, která se právě nějak začetla do knížky, se příšerně lekla, a když ke kočce vzhlídl, všiml jsem si v jejích očích znovu tý neskrývaný nenávisti.

'Tak a dost,' prohlásila, 'to by stačilo. Každá sranda musí jednou skončit. Najdeme pro tu malou modrookou mrchu nověj domov, moc bych se divila, kdybysme čistokrevnou siamskou kočku nikde neudali, ale kdyby náhodou ne, tak půjde do útulku. Už jí mám akorát po krk.'

'Počkej, jak to myslíš?' obrátil jsem se na ni.

'Copak jsi slepej?' obořila se na mě. 'Koukni se, co provedla s tím závěsem! Je samá díra!'

'Jestli chceš vidět děravý závěsy,' povídám na to, 'zajdi si nahoru a prohlídni si ty na mojí straně postele. Dole jsou úplně rozcupované. Protože je on kouše.'

'To je rozdíl,' odsekla a zabodla se do mě očima. 'To je velkej rozdíl a ty to víš.'

Tohle jsem si nehodlal nechat líbit. Absolutně jsem si to nehodlal nechat líbit. 'Rozdíl v tom vidíš jenom proto, že máš ráda psa, kterýho jsi ty dala mně, a nesnášíš kočku, kterou jsem dal já tobě. Ale něco vám povím, paní DeWittová: jestliže v úterý odnesete do útulku kočku za to, že vám podrápala závěsy v obýváku, garantuju vám, že já ve středu odnesu do útulku psa za to, že rozkousal závěsy v ložnici. Srozuměno?'

Podívala se na mě a rozbřečela se. Mrskla po mně knížkou a řekla, že jsem parchant. Podle parchant. Chtěl jsem ji chytit za ruku a zdržet ji tak dlouho, abych se aspoň pokusil to urovnat - pokud by to šlo bez toho, abych musel ustoupit, což jsem v tomhle případě nehodlal -, ale vyškubla se mi a vyběhla z pokoje. Frank hned letěl za ní. Slyšel jsem dupání po schodech a pak prásknutí dveří ložnice.

Dal jsem jí půl hodiny, aby trochu vychladla; pak jsem se vydal nahoru za ní. Dveře ložnice byly pořád ještě zavřené, a když jsem je začal otevírat, tlačil jsem proti Frankovi. Dokázal jsem s ním pohnout, ale šoupat s ním po podlaze šlo pomalu, a navíc se při tom nadělalo dost hluku. Vrčel na mě. A myslím tím vrčel, přátelé; žádný vrnění. Kdybych tam

vešel, jsem přesvědčeněj, že by udělal, co bylo v jeho silách, aby mi ukousnul mužství. Tu noc jsem přespál na gauči. Poprvé.

A plus minus měsíc nato mě opustila."

Pokud L. T. svoje vyprávění správně načasuje (a většinou se mu to podaří, tréninkem se zdokonaluje), ozve se přibližně v tu dobu v Konzervárně masných výrobků W. S. Heppertona v Ames ve státě Iowa zvonění k návratu do práce, které ho ušetří otázek od nováčků (staří dělníci už všechno vědí... a nikdy by se neptali), zda se L. T. s Lulubelle usmířili nebo jestli má aspoň ponětí, kde je jí dneska konec, nebo -otázka za deset milionů -, jestli má u sebe Lulu pořád ještě Franka. Nic neutne ty nejtrapnější otázky tak spolehlivě jako zvonění k návratu do práce.

"Mno," uzavře své vyprávění L. T., odloží termosku, pak vstane a protáhne se. "Tohle všechno mě přivedlo k formulování poučky, kterou jsem nazval DeWittová teorie domácích zvířat."

V očekávání na něj pohlédnou stejně jako já, když jsem ho tuhle vznešenou frází slyšel pronést poprvé, ale vždycky se nakonec dočkají jistého zklamání - stejně jako já; takhle dobrá historka by si zasloužila lepší pointu, ale L. T. ji nikdy nezmění.

"Když spolu váš pes a kočka vycházejí líp než vy s manželkou, nedivte se, když se jednou večer vrátíte domů a najdete na lednici vzkaz na rozloučenou."

Jak už jsem řekl, vypráví tenhle příběh často, a když byl u nás doma jednou na večeři, vyprávěl ho i mé ženě a její sestře. Manželka pozvala Holly, která v té době byla už skoro dva roky rozvedená, jen aby se počet holek a kluků vyrovnal. Jsem si jistý, že víc v tom určitě nebylo, protože Roslyn neměla L. T.

DeWitta nikdy moc ráda. Většina lidí ano, většina lidí se v jeho společnosti cítila podobně jako ruce pod teplou vodou, ale Roslyn nikdy nebyla jako většina lidí. A nelíbila se jí ani historka o zvířatech a vzkazu na lednici - poznal jsem to na ní, přestože se na těch pravých místech smála. Holly... čert ví. Nikdy jsem nedokázal odhadnout, co si tahle ženská myslí. Většinou jen sedí s rukama v klíně a usmívá se jako Mona Lisa. Byla to tehdy moje chyba a já si to přiznávám. L. T. nic vyprávět nechtěl, ale já ho k tomu tak trochu vyhecovoval, protože u stolu bylo hrozné ticho, jen cinkání příborů a skleniček, a já doslova cítil, jak je moje žena z mého přítele otrávená. Úplně to z ní vyzařovalo. A jestli L. T. poznal, že ho nemá rád ten malý Jack Russel teriér, nejspíš by to na mé ženě poznal taky. Aspoň jsem si to myslel.

A tak tedy vyprávěl hlavně asi proto, aby mi udělal radost, a v těch správných okamžicích koulel očima, jako by říkal "Převzla mě, jak se sluší a patří, co?" a moje žena se tu a tam zasmála - ten smích mi připadal falešný jako peníze v monopolech - a Holly se se sklopenýma očima usmívala jako Mona Lisa. Jinak proběhla večeře v nejlepším pořádku, a když bylo po, L. T. poděkoval Roslyn za "epeňuš baštu" (ať už to znamená cokoli) a ona ho pozvala, ať přijde někdy zas, že ho oba moc rádi uvidíme. To byla, co se jí týče, naprostá lež, ale pochybuju, že se někdy v historii světa konal večírek, kde by se aspoň párkrát nezalhalo. Takže šlo všechno skvěle, tedy přinejmenším do chvíle, kdy jsem ho vezl domů. L. T. začal o tom, jak už to někdy za týden bude rok, co Lulubelle odešla, a blíží se jejich čtvrté výročí, k němuž se dávají květiny, pokud jste staromódní, nebo elektrické spotřebiče, pokud chcete být za každou cenu moderní. Pak se zmínil, že Lulubellina matka - u níž doma se Lulubelle nikdy neukázala - hodlá na místním hřbitově nechat postavit náhrobek s Lulubelliným jménem. "Paní Simmsová tvrdí, že ji musíme považovat za mrtvou," řekl mi L. T. a pak se dal do breku. Tak mě to šokovalo, že jsem málem sjel ze silnice.

A brečel tak usedavě, že když jsem se probral ze šoku, dostal jsem strach, aby ho ten dlouho zdržovaný zármutek nezabil, aby ho neranila mrtvice. Kýval se na sedadle zepředu dozadu a otevřenou dlaní plácal do palubní desky. Jako by se v něm uvolnil hurikán. Nakonec jsem musel zajet ke kraji a začít ho poplácávat po rameni. Žár jeho kůže jsem cítil i přes košili, která doslova sálala.

"No tak, L. T.," konejšil jsem ho. "To by snad stačilo."

"Když ona mi tak chybí," odpověděl hlasem tolik zahlceným slzami, že jsem mu sotva rozuměl. "Tak strašně moc. Přijdu domů a není tam nikdo, jen ta kočka, která kňourá a kňourá, že z toho po chvíli začnu kňourat taky, a tak si pěkně notuju, když jí dávám na talířek ten blivajz, co jí."

Obrátil ke mně svou zarudlou, slzami zbrázděnou tvář. Pohled do ní jsem skoro nedokázal snést, ale snesl jsem ho; měl jsem pocit, že ho musím snést. Koneckonců, kdo ho přiměl k tomu, aby při večeři vyprávěl

tu historku o Frankovi a Lucy a o vzkazu na ledničce? No žádný televizní reportér to určitě nebyl. A tak jsem jeho pohled opětoval. Nějak jsem si netroufal ho obejmout, aby ten hurikán nepřeskočil i na mě, ale pořád jsem ho poklepával po ruce.

"Věřím, že je někde naživu, jo, věřím tomu," vzlykl. Hlas měl ještě zastřený a roztřesený, ale byl z něj znát i jistý žalostně slabý vzdor. Ve skutečnosti mi neříkal, v co věří, ale v co by si hrozně moc věřit přál. Tím jsem si jistý.

"A proč bys tomu taky neměl věřit?" konejšil jsem ho. "Nikdo ti to nemůže zakázat. Dokud nenajdou její tělo, tak tomu věř."

"Představuju si ji někde v Nevadě, jak tam zpívá v herně nějakýho malýho hotýlku," pokračoval. "Ne ve

Vegas ani v Renu, do velkejch měst by se nejspíš nedostala, ale třeba ve Winnemucce nebo v Ely by se určitě chytila. Nebo někde podobně. Prostě tam zahlídla ceduli PŘIJMEME ZPĚVAČKU a cestu domů k mámě okamžitě pustila z hlavy. Stejně spolu ty dvě nikdy nijak zvlášť nevycházely, aspoň co mi Lu říkala. A zpívat uměla, to mi věř. Nevím, jestli ji ji někdy slyšel, ale vážně uměla. Možná ne zrovna světově, ale určitě zpívala dobře. Když jsem ji viděl poprvé, zpívala v baru hotelu Marriott. V Columbusu v Ohio. Anebo třeba..."

Zaváhal a o něco ztišil hlas.

"Tam v Nevadě je legální prostituce, víš. Ne ve všech okresech, ale ve většině. Mohla by pracovat v nějakým bordelu, třeba i v tom vyhlášeným Mustang Ranchi. Spousta ženskejch v sobě má kousek kurvy. Lu rozhodně měla. Nechci říct, že by mi courala za jinejma, že by mě podváděla, to ne, ale prostě vím, že byla taková. Klidně... jo, klidně by se mohla živit i takhle."

Zarazil se, oči upřené do dále, možná si představoval Lulubelle na posteli v zadním pokojíku nějakého nevadského bordelu, Lulubelle oblečenou jen v punčochách, jak pucuje klacek naprosto neznámému kovbojovi, zatímco ve vedlejší místnosti Steve Earle and the Dukes vyhrávají "Six Days on the Road" nebo tam v televizi běží Hvězdy Hollywoodu. Sice dělá kurvu, ale není mrtvá a to auto u silnice - to malé subaru, které bylo jejím vkladem do manželství - nic neznamená. Stejně jako obyčejně nic neznamená ani napohled tolik laskavý výraz zvířete.

"Když budu chtít, tak tomu věřit dokážu," prohlásil a otřel si zápěstím napuchlé oči.

"Jistě," přikývl jsem, "jasně, že dokážeš, L. T." Napadlo mě, co by si o tomhle L. T. DeWittovi, o tomhle rozřeseném člověku s bledými tvářemi, zarudlýma očima a sálající kůží, pomysleli ti muži, kteří v době oběda poslouchají jeho vyprávění.

"Jo," přikývl, "věřím tomu." Zaváhal a ještě jednou to zopakoval: "Věřím tomu."

Když jsem se vrátil domů, Roslyn už byla v posteli s knížkou a s peřinou přitaženou skoro až pod bradu. Holly odešla krátce poté, co jsme já a L. T. odjeli. Roslyn měla nějakou špatnou náladu a brzy jsem se dozvěděl proč. Žena skrytá za úsměvem Mony Lisy byla mým přítelem dočista unesená. Beznadějně se do něj zamilovala. A mojí manželce se to očividně ani trochu nelíbilo.

"Jak vůbec přišel o řidičák?" zeptala se, a ještě než jsem stačil odpovědět, dodala: "Pití, že jo?"

"Ano, pití. Řízení pod vlivem alkoholu." Posadil jsem se na svou půlku postele a vyklouzl z pantoflí. "Ale už je to půl roku, a jestli vydrží bez malérů ještě dva měsíce, dají mu ho zpátky. A myslím, že to vydrží. Chodí k Anonymním alkoholikům, víš."

Roslyn zamručela, jako že to na ni nedělá žádný dojem. Svlékl jsem si košili, čichl k podpaždím a pověsil ji zpátky do šatníku. Měl jsem ji na sobě sotva dvě hodiny, jen na večeri.

"Docela mě překvapuje," prohlásila moje manželka, "že se policie tehdy nepodívala víc na zoubek zrovna jemu, když mu zmizela žena."

"Vyslyšeli ho," odvětil jsem, "ale jen, aby získali co nejvíc informací. Nikoho by nikdy nenapadlo, že by to udělal on, Ros. Nikdo ho nepode-zříval."

"Jsi si nějak jistý."

"Náhodou jsem. Něco o tom totiž vím. Lulubelle ten den, kdy ho opustila, volala z jednoho hotelu ve východním Coloradu domů matce a další den jí volala znovu ze Salt Lake City. To byla ještě v pořádku. A protože šlo o pracovní dny, byl L. T. ve fabrice. A byl ve fabrice i ten den, kdy našli její auto zaparkované poblíž toho ranče u Caliente. Takže jestli se nedokáže nějakým kouzlem přenášet z místa na místo během mrknutí oka, tak ji zabít nemohl. A ani by to neudělal. Miloval ji."

Znovu zamručela. Někdy se takhle chová, aby dala jasně najevo svou

skepsi. Ještě po třiceti letech manželství bych se na ni v takových chvílích nejradši rozkřikl, ať toho kouká nechat, ať řekne, co chce, anebo je zticha, ale tohle brčení ať si strčí za klobouk. Tentokrát mě místo toho napadlo, že jí povím, jak L. T. brečel; jak uvnitř v něm zuřil uragán, který z něj vyrval na povrch všechno, co nedrželo přibité. Napadlo mě to, ale nic jsem neřekl. Ženy mužským slzám nevěří. Možná by to na rovinu nepřiznaly, ale uvnitř v srdci jim nevěří.

"Tak proč nejdeš na policii zavolat sama?" opáčil jsem. "Na odborníka, jako jsi ty, tam určitě čekají. Proč jim neukážeš, co všechno jim uniklo, jak Angela Lansburyová v To je vražda, napsala."

Vyhoupł jsem nohy na postel. Roslyn zhasla lampičku. Leželi jsme tam v temnotě. Když znovu

promluvila, zněl její hlas o poznání vlídněji.

"Prostě ho nemám ráda, to je všechno. Nemám a nikdy nebudu."

"No jo," povzdechl jsem si. "To už mi došlo."

"A nelíbí se mi, jak se díval na Holly."

Což ve skutečnosti znamenalo, jak jsem nakonec pochopil, že se jí nelíbilo, jak se Holly dívala na něj.

Když tedy náhodou zrovna necivěla do talíře.

"Ocenila bych, kdybys ho na večeri už nezval," uzavřela.

mlčel jsem. Bylo pozdě. Já byl utahaný. Měl jsem za sebou těžký den a ještě těžší večer a byl jsem unavený. Když jsem unavený a moje žena má špatnou náladu, ze všeho nejmíň toužím po hádce. Takové hádky totiž velice často končí tím, že trávím noc na gauči. A jediný způsob, jak jim předejít, je mlčet. V manželství se slova podobají dešti. A země manželství je zbrzděná vyschlými koryty, která se bezmála v okamžiku dokážou proměnit v rozbouranou řeku. Terapeuti sice mluvení doporučují, jenže většina z nich je taky rozvedená nebo prostě prdlá. Nejlepším přítelem manželství je ticho.

Ticho.

Po chvíli se moje nejlepší přítelkyně přetočila na bok, zády ke mně a na místečko, kde se obyčejně schoulí, když se už opravdu chystá spát. Já byl ještě chvíli vzhůru, přemýšlel jsem o zaprášeném autě, snad kdysi bílém, zaparkovaném čumákem v příkopu vedle nezpevněné silnice v ne-vadské poušti nedaleko Caliente. Dveře na místě řidiče otevřené, zpětné zrcátko odtržené a pohozené na podlaze, přední sedadlo nasáklé krví a pošlapané zvířaty, která sem přišla na průzkum, možná na ochutnávku. Po těchhle končinách se pohyboval muž - aspoň se má za to, že to byl muž, většinou to bývají muži -, který zavraždil pět žen, pět v průběhu tří let, během nichž žil L. T. s Lulubelle. Čtyři z těch žen tudy jen projížděly. Nějak je přinutil zastavit, pak je vytáhl z auta, znásilnil, rozsekal je sekýrou a nechal je o pár kopečků dál napospas kánatům, vránám a lasičkám. Tou páťou byla manželka jednoho postaršího rančera. Policie vraha pojmenovala Sekerník. Když píšu tyhle řádky, nebyl Sekerník ještě dopaden. Ani už znovu nezabil. Pokud se Cynthia Lulubelle Simmsová--DeWittová stala Sekerníkovou šestou obětí, pak je zatím obětí poslední. Přesto existují jisté pochyby, zda se tou šestou obětí skutečně stala. Jestli ne ve většině myslí, pak rozhodně v myslí L. T. DeWitta, který stále doufá.

Krev na sedadle totiž nebyla lidská; ke zjištění téhle skutečnosti nepotřebovala soudní lékařská jednotka státu Nevada ani pět hodin. Dělník z ranče, který objevil Lulubellino subaru, spatřil asi půl míle opodál kroužit hejno ptáků, a když k nim došel, nenašel rozsekanou ženu, ale rozsekaného psa. Nezbylo z něj víc než pár kostí a zuby; dravci a mrchožrouti ho obrali dohola a ono na Jack Russel teriéroví stejně moc masa není. Nedá se pochybovat, že Franka Sekerník dostal; osud Lulubelle je odhadnutelný, zdaleka však ne jistý.

Říkám si, že možná opravdu je naživu. Zpívá "Tie a Yellow Ribbon" někde v kasinu v Ely nebo "Také a Message to Michael" v nějakém baru v Hawthornu. Doprovází ji trojčlenné combo. Staříci, kteří se v červených vestách a černých úzkých kravatách snaží vypadat mladě. Nebo možná kouří kovboje v Austinu nebo Wendoveru - pod kalendářem s holandskými tulipány se předklání, až se jí řadra tisknou ke stehům; bere do rukou jeden ochablý zadek za druhým a myslí na to, jak se večer po šichtě bude dívat na televizi. Možná prostě jen zastavila u cesty a odešla. I to se stává. Víím to a vy to nejspíš vííte taky. Někdy prostě člověk řekne kašlu na to, sebere se a jde. Možná nechala Franka v autě, protože si myslela, že ho někdo najde a ujme se ho, jenže ho našel Sekerník a...

Ale ne. Znal jsem Lulubelle a nedokážu si představit, že by nechala psa, aby se s největší pravděpodobností upekl v autě nebo chcipl hladý v pustině. Rozhodně ne psa, kterého milovala tak, jak milovala Franka. Ne, v tomhle L. T. rozhodně nepřehání; viděl jsem je pohromadě, takže to víím.

Třeba je pořád někde naživu. Technicky vzato je to možné, to má L. T. pravdu. To, že si já nedokážu představit scénář událostí, který by vedl k autu s otevřenými dveřmi a utrženým zpětným zrcátkem na podlaze a k mrtvému, vránami obranému psu o dva kopečky dál, to, že si nedokážu představit scénář, který by Lulubelle Simmsovou zavedl z onoho místa nedaleko Caliente někam jinam, kde teď v bezpečí a zcela neznámá zpívá nebo šije nebo obstarává řidiče kamionů, inu, to všechno ještě vůbec neznamená, že takový scénář nemůže existovat. Jak jsem řekl L. T. DeWittovi, nenašli přece její tělo; našli jen auto a kus od toho auta pozůstatky psa. Lulubella samotná může být kdekoliv. To snad dojde každému.

Nedokázal jsem usnout a měl jsem žízeň. Vylezl jsem z postele, došel do koupelny a vytáhl kartáčky ze skleničky, kterou necháváme stát na umyvadle. Napustil jsem do skleničky vodu. Pak jsem se posadil na zavřené víko záchodu, upíjel vodu a přemýšlel o tom zvláštním kňoura-vém mňoukání, jaké vydávají siamské kočky, jak vás to mňoukání musí pohladit, když je máte rádi, jak se už kvůli němu musíte těšit domů.

SILNIČNÍ VIRUS MÍŘÍ NA SEVER

Obraz popisovaný v téhle povídce mám skutečně doma, zvláštní, že? Moje žena ho někde viděla a myslela si, že by se mi mohl líbit (nebo že na mě přinejmenším zapůsobí), tak mi ho koupila jako... dárek k narozeninám? K Vánocům? Nevzpomínám si. Zato si vzpomínám, že ani jednomu z mých tří dětí se nelíbil. Pověsil jsem si ho v pracovně a všichni tvrdili, že když do ní přijdou, řidičovy oči sledují každý jejich pohyb (jako malý kluk míval můj syn Owen stejnou hrůzu z plakátu Jima Morrisona). Mám rád příběhy o obrazech, které se mění, takže jsem nakonec o tom svém napsal tuhle povídku. Vzpomínám si, že už jednou mě skutečný obraz inspiroval k napsání povídky, a to "The House on Maple Street", založené na černobílé malbě Chrise Van Allsburga. Tahle povídka vyšla v *Nightmares and Dreamscapes*. O měnícím se obraze jsem napsal i jeden román. Vyšel pod názvem *Rose Madder* a je to patrně nejčtivější z mých knih (přesto nebyla zfilmována). V tom románu se Silniční virus jmenuje Norman. Když Richard Kinnell na zahradním výprodeji v Rosewoodu poprvé uviděl ten obraz, vůbec mu nenaháněl strach.

Byl jím fascinován a říkal si, jaké má štěstí, že možná natrefil na něco hodně zvláštního, ale strach? Ne. Teprve později ("teprve, když už bylo příliš pozdě", jak by nejspíš napsal v jednom ze svých až únavně úspěšných románů) si uvědomil, že podobný pocit míval v mládí ohledně jistých nelegálních drog.

Byl na cestě z Bostonu, kde se účastnil konference novoanglického PEN klubu s názvem "Hrozba popularity". Jak Kinnell zjistil, není na tom nic neobvyklého, že PEN klub čas od času podobná témata vytáhne; docela ho to těšilo. Těch dvě stě šedesát mil z Derry se rozhodl překonat raději autem než letadlem, protože se v poslední knize dostal do slepé uličky se zápletkou a chtěl šiji během poklidné jízdy pořádně promyslet.

Na konferenci se ho lidé, kteří by podle něj měli být schopní vymyslet mnohem lepší otázky, při jedné panelové diskusi ptali, odkud bere nápady a jestli někdy sám sebe vyděsil. Z města odjel přes Tobin Bridge, pak na státní silnici 1. Když chtěl řešit nějaký problém, nikdy nejezdil po dálnici; dálnice ho ukolébávala do stavu, který se podobal bezesnému spánku s otevřenýma očima. Odpočinul si při něm, ale moc toho nevymyslel. Zato proměnlivá dopravní situace na pobřežní silnici na něj působila jako zrno písku v ústřici - podněcovala značnou duševní aktivitu... a někdy se díky ní zrodila i perla.

Jeho kritici by tohle slovo asi nepoužili. V jednom článku v *Esquire* loňského roku začínal Bradley Simons svou recenzi na Město z nočních můr takto: "Richard Kinnell, který píše asi tak, jako Jeffrey Dahmer vaří, trpí novým silným záchvatem zvracení. Poslední hromádku svých blitků nazval Město z nočních můr."

Státní silnice 1 ho vedla přes Rever, Malden, Everett a podél pobřeží nahoru na Newburyport. Za Newburyportem, kousek jižně od hranice států Massachusetts a Nový Hampshire, dojel do městečka Rosewood. Asi míli za středem města spatřil spoustu levně vyhlížejících věcí rozložených na trávníku před dvoupodlažní vilkou. O elektrická kamínka v barvě avokáda tu stála opřená cedule s nápisem VÝPRODEJ. PO obou stranách ulice parkovaly řady vozů, a vytvářely tak z vozovky jednu z oněch úzkých soutěsek, které všichni řidiči, jež nemají pro kouzlo podobných zahradních výprodejů cit, vždy hlasitě proklínají. Kinnell měl výprodeje rád, zejména kvůli krabicím se starými knihami, které se tu leckdy daly najít. Projel soutěskou, zaparkovat své audi do čela pravé řady aut, jež směřovala na Maine a Nový Hampshire, a nazpět došel pěšky.

Mezi věcmi rozloženými na trávniku před modrošedou vilkou bloumalo něco přes deset lidí. Po levé straně betonového chodníčku stála velká televize, nohy usazené do čtyř papírových popelníků, které nejspíš měly chránit trávník, ale moc se jim to nedařilo. Na horní desce ležela cedulka: NABÍDNĚTE, KOLIK DÁTE - MOŽNÁ BUDETE PŘEKVAPENI. Od televize se k otevřeným předním dveřím vilky táhl elektrický kabel napojený na prodlužovačku. Před obrazovkou si v zahradním křesílku hověla otlá žena, zastíněná slunečníkem, jehož barevnou střechu s vlnitým okrajem zdobila písmena slova CINZANO. Vedle stál karetní stůl s kazetou na doutníky, blokem a další ručně psanou cedulkou. Tahle pravila BEREME JEN HOTOVOST A PRODANÉ ZBOŽÍ JE NEVRATNÉ. Televize byla zapnutá, běžel v ní nějaký odpolední seriál, kde dva úchvatně krásní mladí lidé právě balancovali na pokraji ne právě bezpečného sexu. Otlá žena pohlédla na Kinnella, ale hned obrátila pozornost zpátky k televizi. Chvilí ji sledovala, pak znovu pohlédla na něj. Teď už jí zdobil rty drobný úsměv.

A já, pomyslel si Kinnell a hned se rozhlédl po krabici naplněné paperbacky, která tu jistě někde byla, fanynka.

Žádné paperbacky neviděl, zato si všiml obrazu opřeného o žehlicí prkno a zajištěného dvěma umělohmotnými lavory a při tom pohledu se mu zadrhl dech v hrdle. Okamžitě ho chtěl.

S nenuceností, která i jemu samotnému připadala přehnaná, k němu zamířil a klekl před ním na koleno. Byl to akvarel, technicky velice zdařilý. Na tom však Kinnellovi nezáleželo; technika ho nezajímala (skutečnost, které si náležitě povšiml i kritikové jeho děl). Na uměleckých dílech hodnotil především obsah, a čím byl znepokojivější, tím lépe. Tahle malba obsadila hodně vysokou příčku. Kinnell klečel mezi lavory, na jejichž dně ležela směsice drobnějších předmětů, a nechal své prsty klouzat po zaskleném povrchu obrazu. Zběžně se rozhlédl, jestli tu podobných neuvidí víc, ale neviděl - jen klasickou sbírku Ježíšků na křížku, čurajících malých dětí a dalšího braku, na jaký natrefíte téměř na každém takovém výprodeji.

Otočil se zpět k zarámovanému akvarelu a v duchu už stěhoval cestovní tašku na zadní sedadlo svého audi, aby se dal obraz co nejpohodlněji uložit do kufru.

Obraz zachycoval mladíka za volantem nějakého nadupaného fára -

možná Grand Am, nebo snad GTX, rozhodně něco s rámem střechy do T -, jak při západu slunce přejíždí přes Tobin Bridge. Okna byla stažená, takže černý vůz vypadal jako nedotažený kabriolet. Mladíkova levá ruka visela zvenku na dveřích; pravé zápěstí spočívalo nedbale zaklesnuté za volant. Mladík měl zplhlé světlé vlasy, které mu spadaly do nízkého čela. Usmíval se a roztažené rty odhalovaly zuby, jež spíš než zuby připomínaly tesáky.

Nebojsou možná vypilované špičky, napadlo Kinnella. Možná to má být kanibal.

To se mu líbilo; líbila se mu představa kanibala, jak při západu slunce přejíždí Tobin Bridge. Ve sport'áku Grand Am. Věděl, co by si pomyslela většina publika té panelové diskuse PEN klubu - No jistě, dokonalý obraz pro Riche Kinnella; nejspíš ho chce kvůli inspiraci, jako pírkó, kterým by přiměl svůj starý znavený žaludek k produkci další hromádky blitků -, jenže většina těch lidí byli ignoranti, přinejmenším v oblasti jeho tvorby, a co víc, své ignorantnosti si vážili, hýčkali šiji stejně, jako si někdo hýčká takové ty tupé, zákeřné psíky, kteří řafou na hosty a koušou listonoše do kotníku. Jeho ta malba nepřitahovala proto, že psal horory; psal horory, protože ho přitahovaly věci jako tahle malba. Fanoušci mu posílali spoustu blbůstek - většinou obrázky -, a on značnou část z nich vyhazoval, ne snad proto, že by byly špatně nakreslené, ale proto, že byly nudné a ničím ho nepřekvapily. Ale kupříkladu jedna fanynka z Omahy mu poslala malou keramickou sošku ječící vyděšené opičí hlavy, která vykukuje ze dveří lednice, a tu si nechal. Nebyla příliš umně vymodelovaná, zato v sobě měla jistý nečekaný podtext, který uhodil na jeho strunu. Podobně to bylo i s tímhle obrazem, ten byl dokonce ještě lepší. Mnohem lepší.

Jakmile se pro něj natáhl, aby si ho hned vzal, v té vteřině, kdy si ho chtěl zasunout pod rameno a dát tím najevo svůj záměr, se mu za zády ozval hlas: "Nejste náhodou Richard Kinnell?"

Trhl sebou, pak se otočil. Otlá žena stála přímo za ním a blokovala mu výhled na většinu nejbližšího okolí. Než se za ním vydala, stačila si namalovat rty a ústa teď měla roztažená do krvavého úsměvu.

"Ano, jsem," přisvědčil a taky se na ni usmál.

Oči jí sklouzly k obrazu. "To mě mohlo napadnout, že si půjdte rovnou pro tohle," culila se. "Je pro vás

jak dělaný."

"To vážně je, vidíte?" oblažil ji úsměvem dokonalé hvězdy. "Kolik za něj budete chtít?"

"Pětačtyřicet dolarů," odpověděla. "Abych byla upřímná, začala jsem na sedmdesáti, ale nikomu se ten obraz nelíbí, tak jsem šla s cenou dolů. Kdybyste se vrátil zítra, možná byste ho měl za třicet." Culení začínalo nabývat děsivých proporcí. Kinnell si všiml šedých chomáček slin v koutcích jejich roztažených úst.

"Myslím, že to nebudu riskovat," odmítl. "Hned vám vypíšu šek."

Úsměv se stále rozšiřoval; žena teď vypadala jako z nějaké groteskní parodie od Johna Waterse. Divine předvádí Shirley Templovou. "Šeky správně brát nemám, ale tak dobře," pronesla tónem, jakým náctiletá dívka konečně svoluje, že se vyspí se svým přítelem. "A když už budete mít venku pero, mohl byste se mi podepsat pro dceru? Jmenuje se Robin."

"Hezké jméno," kývl Kinnell automaticky. Vzal si obraz a následoval otlou ženu zpět ke karetnímu stolku. Na televizní obrazovce byl mladý pár právě dočasně vystěhováván postarší paní, která hltala otrubové vločky.

"Robin četla všechny vaše knížky," vykládala otlá žena. "Kam pro všechno na světě chodíte na ty nápady?"

"Sám nevím," prohlásil Kinnell a usmál od ucha k uchu. "Prostě si mě najdou samy. Není to zvláštní?"

Otlá žena, která dohlížela na výprodej, se jmenovala Judy Dimento-vá a bydlela v sousedním domě.

Když se jí Kinnell zeptal, jestli neví, kdo ten obraz namaloval, odpověděla, že samozřejmě ví; byl to Bobby Has-tings a právě kvůli Bobbymu Hastingsovi se všechny tyhle Hastingsovic věci prodávají. "Je to jediná malba, kterou nespálil," vysvětlovala. "Chudinka Iris! Té je mi líto ze všech nejvíc. Myslím, že George se to zas až tak nedotklo. A najisto vím, že vůbec nepochopil, proč chce Iris ten dům prodat." Zakoulela očima v široké, upoceně tváři - jako by se ho ptala: "Dokážete si to představit?" Když Kinnell odtrhl šek, vzala ho od něj a hned mu podstrčila blok, kde měla sepsány všechny položky, které prodala, a peníze, jež za ně utržila. "Ještě moc prosím ten autogram pro Robin. A něco hezkého jí tam připište, budete tak hodný?" Culení se vrátilo, jako dávný známý, o němž jste doufali, že už je po smrti.

"M-hm," zamručel Kinnell a napsal své standardní věnování, díky za

vaši přízeň atd. Po pětadvaceti letech psaní autogramů už se vůbec nepotřeboval dívat na ruce, dokonce na to ani myslet. "Povězte mi něco o tom obraze a o Hastingsových."

Judy Dimentová si s gestem ženy, která se chystá vyprávět svou oblíbenou historku, složila zavalité ruce na prsou.

"Bobbymu bylo teprve třiadvacet, když se letos na jaře zabil. Věřil byste tomu? Byl takový ten typ zneuznaného génia, víte, ale pořád ještě žil u rodičů." Znovu zakoulela očima, jako by se Kinnella ptala, jestli si to dokáže představit. "Musel už mít namalovaných dobře sedmdesát osmdesát obrazů a k tomu spoustu skic. Všechno dole ve sklepě." Kývla bradou k vilce, pak pohlédla na obraz nestvůrného mladíka, jenž při západu slunce přejíždí přes Tobin Bridge. "Iris - Bobbyho matka - říkala, že většina z nich byla vážně odporná, mnohem horší než tenhle. Až vám z nich prý běhal mráz po zádech." Ztišila hlas do šepotu a upřela zrak na ženu, která si prohlížela Hastingsovic zpřeházené přibory a poměrně slušnou sbírku umělohmotných kelímků od McDonalda s motivem Zlato, koukni, jak děti díky mně hubnou.

"Většinou na nich byly i nějaké sprostáry."

"Ale ne," nakrabil čelo Kinnell.

"Ty nejhorší namaloval potom, co začal brát drogy," pokračovala Judy Dimentová. "Když zemřel - oběsil se dole ve sklepě, kde vždycky maloval -, našli v jeho pokoji přes stovku těch malých lahviček, co se v nich prodává kokain. Nejsou drogy hrozné, pane Kinnelle?"

"Jistěže jsou."

"Myslím, že nakonec sám poznal, že strká hlavu do oprátky, obrazně řečeno samozřejmě. Vynosil všechny svoje skici a malby dozadu na dvorek - tedy až na tuhle jedinou - a spálil je. Pak se oběsil dole ve sklepě. Na tričko si přišpendlil vzkaz. Stálo v něm: 'Nedokážu vydržet, co se se mnou děje.' Není to hrozné, pane Kinnelle? Není to ta nejděsivější věc, jakou jste kdy slyšel?"

"Arto," přisvědčil Kinnell poměrně upřímně. "Skoro je."

"Jak říkám, myslím si, že George by v tom domě klidně žil dál, kdyby bylo po jeho," pokračovala Judy

Dimentová. Vzala si papír s autogramem pro Robin, podržela ho vedle Kinnellova šeku a zavržela hlavou, jako by ji podobnost obou podpisů kdovíjak ohromila. "Ale chlapi jsou prostě jiní."

"Vážně?"

"Jistě, nejsou zdaleka tak citliví. Na konci života už byl Bobby Has-tings jen kost a kůže, celý špinavý - až smrděl - a nosil pořád jedno a to samé tričko, den co den. Byl na něm obrázek Led Zeppelin. Oči měl zarudlé, na bradě strniště, kterému se ani pořádně nedalo říct vousy, a vracely se mu uhry, jako by byl zpátky teenager. Ale ona ho stejně milovala, protože mateřská láska tyhle věci nevidí."

Žena, která si prve prohlížela přibory a umělohmotné kelímky, teď přistoupila se sadou ubrousků s motivy Hvězdných válek. Paní Dimento-vá si za ně vzala pět dolarů, pečlivě si prodej zapsala do svého bloku pod "TUCET ROZTRÍDĚNÝCH CHŇAPEK A PROSTÍRÁNÍ", načež se obrátila zpět ke Kinnellovi.

"Odjeli do Arizony," navázala na své povídání, "k Irisiným rodičům. Slyšela jsem, že George tam ve Flagstaffu shání práci - je projektant -, ale nevím, jestli už něco našel. Pokud ano, hádám, že už je tady v Rose-woodu nikdy neuvidíme. Připravila mi všechny věci, které chce prodat, a řekla, že si za tu práci, co s tím mám, můžu nechat dvacet procent. Zbytek jí mám poslat šekem. Nebude toho moc." Povzdechla si.

"Ten obraz je dokonalý," prohlásil Kinnell.

"Jo, jo, škoda, že ty ostatní spálil, protože zbytek tady těch věcí jsou jen pitomé krámy a harampádí, že to tak musím říct. Co je tohle?"

Kinnell obraz obrátil. Na zadní straně držel kus hladké lepicí pásky.

"Asi název."

"A co je tam napsáno?"

Vzal obraz po stranách a podržel ho před ní, aby si to mohla přečíst sama. Tím se jemu samotnému dostala malba na úroveň očí a on si ji začal dychtivě prohlížet, opět unesen prostoduchou výstředností námětu: mladík za volantem nadupaného fára, mladík s odporným, vědoucím úsměvem, jenž odhaluje zašpičatělé konce ještě odpornějších zubů.

To sedí, pomyslel si. Jestli se vůbec kdy nějaký název hodil k obrazu, pak je to tenhle.

"Silniční virus míří na sever," četla. "Když to naši kluci vynášeli ven, vůbec jsem si toho nevšimla. A vy myslíte, že je to vážně název?"

"Musí být." Kinnell nedokázal odtrhnout zrak od úsměvu blondáťáka. Já něco vím, říkal ten úsměv. Ví něco, co ty se nikdy nedozvíš.

"No, podle mě se vůbec nedá pochybovat o tom, že ten, kdo to namaloval, byl na drogách," pronesla s odporem - s nepředstíraným odporem, zaznamenal Kinnell. "Není divu, že se dokázal zabít a zlomit tím mámě srdce."

"Už budu muset taky zamířit na sever," prohlásil Kinnell a zasunul si obraz pod paži. "Díky za -"

"Pane Kinnelle?"

"Ano?"

"Mohli byste mi ukázat svůj řidičský průkaz?" Očividně na tomto požadavku neviděla nic ironického ani zábavného. "Opíšu si číslo na zadní stranu toho šeku."

Kinnell postavil obraz na zem, aby mohl vylovit peněženku. "Jistě. Proč ne."

Žena, která koupila ubrousky s Hvězdnými válkami, se cestou k autu zastavila před televizí na trávníku a sledovala telenovelu. Teď pohlédla na obraz, jež si Kinnell opřel o holeně.

"Brr," zhrozila se. "Jak něco tak odporného můžete chtít? Musela bych na něj myslet pokaždé, kdy bych doma zhasla."

"A co je na tom špatného?" opáčil Kinnell.

Kinnellova teta Trudy bydlela ve Wellsu, jenž leží asi šest mil severně od hranice Maine a Nového Hampshiru. Kinnell odbočil na silnici, která se obtáčela kolem jasně zelené vodárenské věže městečka Wells, té s tím komickým nápisem (UDRŽUJTE MAINSKOU ZELENĚ A VOZTE PENÍŽE písmeny přes metr vysokými), a o pět minut později už zatáčel na příjezdovou cestu jejího útulného jednopatrového domku se sedlovou střechou. Do trávníku se tu nebořila televize postavená na popelnících, krášlily ho jen spousty roztomilých květin tety Trudy. Kinnell potřeboval na malou a nechtělo

se mu kvůli tomu zastavovat na odpočívadle, když mohl zajet sem, a navíc toužil po nejnovějších drbech z rodinného kruhu. Teta Trudy nabízela jen to nejlepší; v oblasti rodinných drbů znamenala totéž co firma Zabar v lahůdkářství. A pochopitelně se jí chtěl taky pochlubit svým čerstvým úlovkem.

Vyšla ven, aby ho přivítala, objala ho a pokryla mu tvář svými nenapodobitelnými lehounkými polibky, při nichž mu jako klukovi vždycky běhal mráz po zádech.

"Chceš něco vidět?" zeptal se jí. "Ale dej si pozor, ať ti z toho neulít-nou punčocháče."

"Jak roztomilé pomyšlení," pronesla teta Trudy, přikryla si lokty dlaněmi a pobaveně na něj pohlédla. Otevřel kufr a vyndal svůj nový obraz. Udělal na ni dojem, to ano, ale ne takový, v jaký doufal. Z obličejů jí vmžiku vyprchala veškerá barva - nikdy v životě nic podobného neviděl. "Je odporný," zhodnotila ho vyrovnaným, dokonale ovládaným hlasem. "Nelíbí se mi. Asi chápu, co na něm přitahuje tebe, Richie, jenže to, na co ty si jen hraješ, je na tom obraze doopravdy. Schovej ho hezky zpátky do kufru. A až dojedeš k Saco River, vůbec bych se nezlobila, kdybys zajel ke krajnici a ten obraz hodil do vody."

Zůstal na ni zírat. Teta Trudy držela pevně stisknuté rty, aby se jí netřásl, a její dlouhé, tenké prsty už na loktech jen tak neležely, ale svíraly je, jako by se bály, aby neodletěly. V tom okamžiku nevypadala na jedenašedesát, ale na jedenadevadesát.

"Teti?" oslovil ji Kinnell zdráhavě, neboť ho její reakce dost zmátla. "Tetičko, co se ti nezdá?"

"Tohle," řekla a uvolnila sevření pravé ruky, aby mohla ukázat na obraz. "Překvapuje mě, že to sám necítíš ještě silněji než já, takový vnímavý chlap jako ty."

Inu, něco cítil, určitě cítil, jinak by se v Rosewoodu vůbec nenamáhal vytahovat šekovou knížku. Jenže teta Trudy cítila něco jiného... nebo něco víc. Obrátil obraz, aby na něj viděl (dosud ho držel otočený k ní, takže před sebou měl zadní stranu s názvem na lepicí pásce) a mohl si ho znovu prohlédnout. Co spatřil, ho udeřilo do prsou a do břicha jako dvojité rána pěstí.

Obraz se změnil, to byla rána číslo jedna. Ne moc, ale změnil se. Úsměv blond'atého mladíka byl o poznání širší a odhaloval o něco víc špičatých kanibalských zubů. Také oči měl o něco víc přimhouřené, což dodávalo tváři ještě vědoucnějšího a zrůdnějšího výrazu než dřív.

Šířka úsměvu... délka řady zašpičatělých zubů... stupeň přimhouření očí... všechno dost subjektivní věci.

V podobných záležitostech se člověk snadno splete a on malbu před zakoupením přece jen zas až tak podrobně nestudoval. Navíc ho vyrušovala paní Dimentová, která by dokázala ukecat i plyšovou opici. Jenže tu byla ještě rána číslo dvě, a ta tedy subjektivní nebyla. V temnotě kufru Kinnellova audi natočil blond'atý mladík svou levou ruku - tu

svěšenou ze staženého okénka - tak, že teď Kinnell viděl tetování, které předtím bylo jeho zraku skryto. Zobrazovalo dýku se zakrvavenou špičkou, obtočenou úponkem vinné révy. Kinnell dokázal rozeznat RADĚJI SMRT NEŽ a napadlo ho, že člověk nejspíš nemusí patřit mezi nejprodávanejší romanopisce^ aby si domyslel to poslední slovo, které dosud zůstávalo schované. RADĚJI SMRT NEŽ HANBU - co jiného by koneckonců na ruce mohl mít vytetováno podobný prokletý cestovatel? A na té druhé pikové eso, pomyslel si Kinnell.

"Tobě se vážně nelíbí, vid', teti?" zeptal se.

"Ne," potvrdila a on si všiml ještě podivnější věci: odvrátila se od něj a předstírala, že se dívá na ulici (ve žhavém odpoledním slunci zcela nehybnou a prázdnou), jen aby nemusela hledět na obraz. "Po pravdě řečeno se tetičce hnusí. Ted' to schovej a pojďme dovnitř. Vsadím se, že potřebuješ na malou."

Teta Trudy nabyla své savoir-faire téměř okamžitě, jakmile se akvarel ocitl zpátky v kufru. Bavili si o Kinnellově matce (Pasadena), sestře (Baton Rouge) a bývalé manželce Sally (Nashua). Sally byla nadšená ufo-ložka, která si v dvojitém přívěsu zřídila zvířecí útulek a vydávala měsíčně dva informační bulletiny. Jiné světy vyplňovaly články o astrální a údajně pravdivé zprávy ze světa duší; Návštěvníci obsahovali příspěvky lidí, kteří prožili blízké setkání s mimozemšťany. Kinnell dávno nenavštěvoval fanouškovské cony zaměřené na fantasy a horor. Říkal si, že jedna Sally za život úplně stačí.

Když ho teta Trudy vyprovázela zpátky k autu, bylo už půl páté a on odmítl obligátní pozvání na večeři.

"Když pojedu hned, urazím většinu cesty do Derry ještě za světla."

"No dobrá," přikývla. "A omlouvám se, že jsem se tak nepěkně vyjádřila o tom tvém obraze."

Pochopitelně, že se ti líbí, tobě se podobné... podobné výstřednosti líbily vždycky. Jen na mě prostě

nějak špatně zapůsobil. Ten odporný obličej." Otrásla se. "Jako bychom se na něj dívali... a on se zas díval přímo na nás."

Kinnell se ušklíbl a políbil ji na špičku nosu. "Máš taky docela bujnou fantazii, tetinko."

"Aby ne, tu máme v rodině. Jsi si jistý, že si nechceš ještě jednou odskočit, než pojeděš?"

Zavrtěl hlavou. "Kvůli tomu jsem sem ve skutečnosti nejel, vážně ne."

"Že ne? A proč tedy?"

Usmál se. "Protože ty vždycky víš, jak kdo zlobil a jak byl kdo hodný. A nemáš strach se o to s někým podělit."

"No jo, tak už běž," pobídla ho a postrčila ho do ramene, přestože ji tím očividně potěšil. "Být tebou, chtěla bych se dostat domů co nejdřív. Vůbec by se mi nelíbilo mít za sebou ve tmě toho odporného chlapa, i když jen v kufru. Všiml sis těch jeho zubů? Brr!"

Rozhodl se vyměnit scénérii za rychlost a najel na dálnici. Když se dostal až k parkovišti s pumpou a rychlým občerstvením Gray, napadlo ho, že se znovu podívá na obraz. Část tetiččina neklidu1 přeskočila jako bacil i na něj, ačkoli hlavní problém byl přece jen v něčem jiném. V tom dojmu, že se obraz změnil. Na pumpě byly k dostání obvyklé labužnické pochoutky - hamburgery od Roye Rogerse, zmrzlina od TCBY -, rozkládalo se tu nevelké prostranství s několika stolky a spoustou poházených odpadků a vzadu pás trávníku pro věčnění psů. Kinnell zaparkoval vedle dodávky s poznávací značkou státu Missouri, zhluboka nasál vzduch a zvolna ho vypustil. Do Bostonu se vypravil především proto, aby vychytil mouchy v zápletky své nové knihy, jaká ironie. Celou cestu tam vymýšlel, co by odpověděl při panelové diskusi, kdyby padly určité ošemetnější otázky, což se nestalo -jakmile se dozvěděli, že neví, odkud bere nápady, a ano, skutečně už sám sebe několikrát vyděsil, zajímalo je jen to, jak člověk sežene obchodního zástupce.

A teď, cestou zpátky, nedokázal myslet na nic jiného než na ten zatracený obraz.

Změnil se? Jestliže změnil, jestliže blond'atý mladík už pohnul rukou natolik, aby si on, Kinnell, mohl přečíst celé tetování, které bylo naposled ještě zčásti skryté, pak by mohl napsat sloupek do jednoho ze Sallyiných časopisů. A co, klidně i čtyřdílnou sérii na pokračování. Pokud se ale na druhou stranu nezměnil, pak... co? Trpěl halucinacemi? Začínal se nervově hroutit? Blbost. Neměl v současné době žádné větší problémy a cítil se fit. Tedy přinejmenším se cítil do té doby, než jeho fascinace obrazem začala přerůstat v něco jiného, něco temnějšího.

"Prdlajs, prostě sis ho poprvé špatně prohlídl," řekl nahlas a vylezl

z auta. No, možná. Možná. Nebylo by to poprvé, co si mozek pohrál s jeho vnímáním. I to byla součást jeho práce. Někdy se mu představitivost tak trochu... inu...

"Splašila," prohlásil Kinnell a otevřel kufr. Vytáhl obraz a zadíval se na něj a právě v průběhu těch deseti vteřin, kdy si ho bez dechu prohlížel, dostal z té věci opravdový strach, stejný strach, jaký ve vás probudí nečekané suché zašustění v křoví, stejný strach, jaký pocítíte při spatření hmyzu, který by vás mohl bodnout, když ho budete dráždit.

Blond'atý řidič už se na něj - ano, na něj, tím si byl Kinnell jistý - smál jako šílený, špičaté kanibalské zuby odhalené až k dásním. Oči mu svítily a zároveň se také smály. A Tobin Bridge zmizel. Stejně jako panoráma Bostonu. I západ slunce. Na obraze teď byla skoro tma, vůz i jeho šílený řidič zůstávali osvětleni jedinou pouliční lampou, jejíž jemně nažloutlá záře se rozlévala po silnici a chromování auta.

Kinnellovi připadalo, jako by se vůz (byl si poměrně jistý, že je to Grand Am) nacházel na okraji nějakého menšího městečka na státní silnici 1, a docela dobře dokázal odhadnout, které městečko to je - sám jím sotva před několika hodinami projížděl.

"Rosewood," zamumlal. "Je to Rosewood. Na to dám krk."

Silniční virus mířil na sever, to ano, ubíral se po státní silnici 1, stejně jako on sám. Blond'áková levá ruka dosud visela z okýnka, ale už se obrátila do původní polohy, takže tetování se Kinnellovi ztratilo z očí.

Ale věděl přece, že tam je, nebo ne? Jistěže věděl.

Blond'ák vypadal jako nějaký fanoušek Metalliky, který uprchl z ústavu pro mentálně narušené zločince.

"Proboha," vydechl Kinnell, ale to slovo jako by zaznělo odněkud zvenčí, ne z něj. Z těla mu náhle vyprchala veškerá síla, vytekla z něj jako voda z vědra s děravým dnem a on ztěžka dosedl na obrubník, který odděloval parkoviště od pásu pro věčnění psů. Najednou pochopil, že tohle je ta pravda, která mu

ve všech knihách unikala, že přesně takhle lidé reagují, jsou-li tváří v tvář postaveni něčemu, pro co neexistuje racionální vysvětlení. Cítíte se, jako byste za okamžik měli vykrvácet k smrti.

"Ani se nedivím, že ten kluk, co to namaloval, spáchal sebevraždu," zaskřehotal, pohled stále upřený na obraz, na ten dravý úsměv, na oči, zároveň bystré i hloupé.

Na tričku měl přišpendlený vzkaz, říkala paní Dimentová. "Nedokážu vydržet, co se se mnou děje." Není to hrozné, pane Kinnelle?

Ano, je to hrozné.

Opravdu hrozné.

Vstal, popadl obraz za vršek rámu a vstoupil na pás pro věncení psů. Pohled upíral přímo před sebe, aby nenarazil na žádnou psí našlápnou minu. Na malbu už se ani nepodíval. Nohy mu připadaly roztřesené a nespolehlivé, ale zdálo se, že ho přesto udrží. Kus před ním, pod stromy, které lemovaly zadní část odpočívadla, stála příjemná mladá slečna v bílých šortkách a červené blůzce s volnými zády. Věncila kokršpaněla. Začala se na Kinnella usmívat, pak si však v jeho tváři povšimla něčeho, co jí rty hned zase narovnálo. Spěšně odbočila doleva. Kokršpaněl tak rychle jít nechtěl, takže ho rvala za sebou, až se pod staženým obojkem zakuckal.

Zakrsle borovice za odpočívadlem se svažovaly do bažinatého lesíka, který páchl rostlinným i zvířecím rozkladem. Koberec borovicového jehličí tu nahrazoval odpadkový koš: ubrousky od hamburgerů a zmrzliny, papírové nápojové kelímky, plechovky od piva, prázdné láhve od vína, špačky cigaret. Zahlédl prezervativ natažený jako mrtvý slimák vedle roztržených kalhotek, na nichž zženštilou kurzívou stálo slovo ÚTERÝ.

Když došel až sem, odhodlal se k dalšímu pohledu na obraz. Předem se připravil na další změny - dokonce i na možnost, že celá malba bude v pohybu jako zarámovaný film -, ale k žádným nedošlo. Ani nebylo třeba, uvědomil si Kinnell. Mladíkův obličej úplně stačil. Ten absolutně šílený úsměv. Ty špičaté zuby. Celý obličej jako by říkal: Hej, starouši, víš ty co? Já už mám dost sraní se s touhle civilizací. Jsem představitel skutečný generace X, za volantem tyhle fajnově našlápnutý mašiny sedí nový tisíciletí Teta Trudy mu v první reakci na obraz doporučila, ať ho zahodí do řeky. A měla pravdu. Saco River sice nechal už skoro dvacet mil za sebou, ale...

"Tohle postačí," pronesl. "Myslím, že tohle úplně postačí."

Zvedl obraz nad hlavu, jako když sportovci zvedají nějaký pohár, aby po utkání zapózovali fotografům, a hodil ho ze svahu. Dvakrát se převrátil, na rámu se neurčitě zaleskly paprsky pozdně večerního slunce, pak narazil do stromu. Sklo se vysypalo. Obraz dopadl na zem a rozjel se po suchém, jehličím posetém svahu jako po skluzavce. Přistál v bažině, jen jediný roh rámu zůstal trčet z hustého trsu rákosí. Jinak po něm nezbylo nic než hromádka skleněných střepů a Kinnella napadlo, že ta mezi ostatní smetí docela dobře zapadne.

Otočil se a vrátil se k autu. V duchu už bral do ruky pomyslnou zednickou lžící. Zazdí tuhle epizodu do zvláštní oddělené niky, usmyslel si... a napadlo ho, že takhle to nejspíš dělá většina lidí, když se jim přihodí něco podobného. Lháři a rádoby svědkové bůhvíčeho píší své bláboly do časopisů jako Jiné světy a nazývají je pravdou; ti, kdo zakopnou o skutečný tajemný fenomén, drží jazyk za zuby a vypomůžou si onou pomyslnou zednickou lžící. Protože když se ve vašem životě objeví trhliny jako tahle, musíte s nimi něco udělat; pokud neuděláte, začnou se rozšiřovat víc a víc a dříve či později do nich všechno spadne.

Kinnell vzhlédl a zjistil, že ta hezounká mladá slečinka ho ze vzdálenosti, kterou patrně pokládala za bezpečnou, ostrážitě pozoruje. Když si všimla, že se na ni dívá, obrátila se a zamířila k budově restaurace. Snažila se při tom co nejméně pohupovat boky a zároveň za sebou opět rvala neposlušného kokršpaněla.

Myslíš si, že jsem blázen, vid', holčičko? pomyslel si Kinnell. Všiml si, že nechal otevřený kufr. Zel dokořán jako rozevřená tlama. Hned přibouchl víko. Jenže já nejsem blázen. V žádném případě. Jen jsem se dopustil takového drobného omylu, to je všechno. Zašel jsem navštívit jeden zahradní výprodej, kolem kterého jsem měl bez zastavení projet. To se mohlo stát každému. Mohlo se to stát klidně i tobě. A ten obraz -

Jaký obraz?" zeptal se Rich Kinnell horkého letního večera a pokusil se o úsměv. Já tu žádný obraz

nevidím."

Vklouzl za volant svého audi a nastartoval. Pohlédl na měрку paliva v nádrži a zjistil, že klesla pod polovinu. Aby dojel domů, bude muset někde nabrat benzin, ale řekl si, že nádrž doplní až kus dál na cestě. Právě teď netoužil po ničem tolik, jako dostat mezi sebe a zahozený akvarel co nejrychleji co největší počet mil.

Jakmile Kansas Street unikne přes hranice středu města Derry, změní se v Kansas Road. A zatímco se blíží k hranicím nejvzdálenějších předměstí (což už je v podstatě oblast otevřené venkovské krajiny), přechází v Kansas Lané. O kus dál se protáhne mezi dvěma neopracovanými mil-niky. Asfalt ustoupí šterku. Co je pouhých osm mil jižněji nejrušnější ulicí centra Děny, stává se zde pouhou polní cestou, která stoupá do nízkého kopce a za měsíčních letních nocí se leskne jako cosi z básní Alfreda Noyese. Na vršku kopce stojí hranatá, na pohled příjemná dřevěná budova s reflexními okny, vedle stáj, která je ve skutečnosti garáž, a talíř satelitního přijímače naklopený ke hvězdám. Jeden rozverný reportér z derryského Zpravodaje toto stavení kdysi nazval Domem, který postavila hrůza. Richard Kinnell je nazýval prostě jen domovem a toho večera před ním zaparkoval s pocitem znaveného uspokojení. Cítil se, jako by od devíti hodin ráno, kdy se probudil v hotelu u bostonského přístavu, uplynul celý týden času.

Už žádné zahradní výprodeje, přísahal si v duchu s pohledem upřeným na měsíc. Už nikdy žádné zahradní výprodeje.

"Amen," řekl a zamířil k domu. Možná měl uklidit auto do garáže, ale k čertu s tím. Teď ze všeho nejvíc toužil dát si panáka, něco lehkého k jídlu - nejlépe z mikrovlnky -, a pak se uložit ke spánku. Pokud možno bezesného. Už se nemohl dočkat, až tenhle den nechá za sebou.

Zasunul klíč do zámku, otočil jím a vytřel 3817, aby umlčel varovné pípání alarmu proti vloupání. Rozsvítil světlo v předsíni, vstoupil do dveří, zavřel je za sebou, začal se otáčet, spatřil, co visí na stěně, kde ještě před dvěma dny bývala sbírka zarámovaných obalů jeho knih, a vykřikl. V duchu vykřikl. Z úst mu totiž nevyšlo víc než chraplavý výdech. Zaslechl náraz a nemelodické zacinkání, jak mu z ochablých prstů vyklouzly klíče a dopadly na koberec mezi jeho nohama.

Silniční virus míří na sever už neležel v rákosí za dálničním odpočívadlem s pumpou a rychlým občerstvením Gray.

Visel tady na stěně v předsíni.

A znovu se změnil. Vůz teď stál zaparkovaný na příjezdové cestě dvorku, kde probíhal zahradní výprodej. Všude kolem dosud ležely věci z domácnosti - nádobí a nábytek a keramické tretky (chundelati podvraťáci s dýmkou v hubě, batolata s holým zadkem, mrkající ryby), teď se ale leskly ve svitu téhož umrlčího měsíce, jaký brázdil nebe nad Kinnel-lovým domem. I televize tam dosud stála, a protože byla pořád zapnutá, vrhala vlastní sinalou záři na trávník, a co to leží před ní, hned vedle překocného zahradního křesílka? Byla to Judy Dimentová, obrácená na záda, a nebyla celá. Po pár vteřinách Kinnell spatřil zbytek. Ležel na

žehlicím prkně, mrtvé oči se v měsíčním přísvitu blyštěly jako dva pade-sáticenty.

Zadní světla Grand Am tvořila na akvarelové malbě rozpité růžovo-červené skvrny. Poprvé měl Kinnell příležitost prohlédnout si zadek vozu. Staroanglickými písmeny přes něj stála napsána dvě slova: SILNIČNÍ VIRUS.

To dává smysl, pomyslel si Kinnell otupěle. Ne on, jeho auto: Jenže mládenci jako on na tom nejspíš moc nesejde.

"Není to pravda," zašeptal, ale byla. Někomu, kdo k podobným věcem není tak vnímavý, by se to možná nestalo, ale protože šlo o něj, skutečně se to dělo. A jak upíral zrak na obraz, vybavil si nevelkou cedulku na karetním stolku Judy Dimentové. BEREME JEN HOTOVOST, stálo na ní (přestože od něj přijala šek, i když si na něj pro všechny případy napsala číslo jeho řidičského průkazu). A stálo na ní ještě něco dalšího.

PRODANÉ ZBOŽÍ JE NEVRATNÉ.

Kinnell prošel kolem obrazu do obývacího pokoje. Připadal si cizí ve vlastním těle a cítil, jak jedna část jeho mysli šátrá po zednické lžici, která mu posloužila už dříve. Zdálo se, že ji někam založil.

Zapnul televizi, pak i satelitní tuner Toshiba, který ležel na ní. Naladil na V-14 a po celou tu dobu

bylostně cítil přítomnost obrazu tam v předsíni. Obraz ho nějak předběhl.

"Musí znát zkratku," pronesl Kinnell a zasmál se.

Na téhle verzi obrazu nebyl skoro vůbec vidět blondatý mladík, jen za volantem si Kinnell všiml světlé kaňky, která ho patrně měla znázorňovat. Silniční virus skončil práci v Rosewoodu. Bylo na čase vyrazit dál na sever. Příští zastávka -

Přibouchl před tou myšlenkou těžké ocelové dveře, odsekl ji dřív, než ji stačil spatřit celou.

"Koneckonců, pořád ještě je možné, že se mi to všechno jenom zdá," řekl prázdnému pokoji. Místo uklidnění jej však jeho vlastní chraplavý, třaslavý hlas ještě víc vyděsil. "Tohle je možná..." Ale nedokázal to dokončit. Napadala ho jen jedna stará písnička, kterou na začátku padesátých let zpíval v pseudo-hipisáckém stylu nějaký Si-natrův klon: Tohle je možná začátek něčeho VELKÉHO...

Skladbou, jež se linula ze stereoreproduktorů televize, však nebyl Sinatra, ale Paul Simon zaranžovaný pro smyčce. Bílá, počítačově kostrbatá písmena na modré obrazovce říkala VÍTEJTE VE ZPRAVODAJSKÉ SÍTI NEW

ENGLAND NEWSWIRE. Pod tím následovaly instrukce, jak si službu objednat, ale ty Kinnell nepotřeboval číst; byl tady jako doma a znal je nazpaměť. Vytočil na telefonu požadované číslo, vyťukal kód své kreditní karty, pak 508.

"Objednal jste si zpravodajskou síť New England Newswire pro [krátká pauza] střední a severní Massachusetts," pronesl robotí hlas. "Mnohokrát vám d-"

Kinnell položil sluchátko zpátky do vidlice a za doprovodu netrpělivého luskání prsty zůstal civět na logo New England Newswire. "Tak dělej," povzbuzoval. "Dělej, dělej."

Obrazovka zamžikala a modré pozadí se proměnilo v zelené. Začala se hrnout slova, něco o požáru domu v Tauntonu. Následoval poslední skandál z psích závodů, pak předpověď počasí pro dnešní noc - jasno a teplo. Kinnell už se začínal uklidňovat, už začínal pochybovat, jestli v předsíni skutečně viděl, co si myslel, že vidí, nebo šlo jen o přelud vyvolaný únavou z cesty, když vtom televize pronikavě zapípala a objevila se slova NEJNOVĚJŠÍ ZPRÁVY. Stál a sledoval, jak se po obrazovce rozběhly verzálky.

NENTel9. SPREN/20:40 V ROSEWOODU BYLA BRUTÁLNĚ ZAVRAŽDĚNA ŽENA, KTERÁ VYPOMÁHALA NEPŘÍTOMNÉ PŘÍTELKYNĚ. OSMATŘICETILETÁ JUDITH DIMEN-TOVÁ BYLA BARBARSKY UBODÁNA K SMRTI NA TRÁVNÍKU SOUSEDNÍHO DOMU, KDE ŘÍDILA ZAHRADNÍ VÝPRODEJ. NIKDO NESLYŠEL KŘÍK A PANÍ DIMENTOVÁ BYLA NALEZENA TEPRVE V OSM HODIN, KDY SI SOUSED BYDLÍCÍ PŘES ULICI PŘÍŠEL STĚŽOVAT NA HLUK TELEVIZE. SOUSED, MATTHEW GRAVES, TVRDÍ, ŽE PANÍ DIMENTOVÁ BYLA ŠTATA. "JEJÍ HLAVA LEŽELA NA ŽEHLÍCÍM PRKNĚ," PROHLAŠUJE. "BYLA TO TA NEJPŘÍŠERNĚJŠÍ VĚC, JAKOU JSEM V ŽIVOTĚ VIDĚL." GRAVES ŘÍKÁ, ŽE NESLYŠEL NIC, CO BY NAPOVÍDALO ZÁPASU, JEN TELEVIZI A KRÁTCE PŘED OBJEVENÍM TĚLA NĚJAKÉ AUTO, PATRNĚ VYBAVENÉ TLUMIČEM, JAK SE ODNĚKUD Z OKOLÍ ROZJÍŽDÍ SMĚREM KE STÁTNÍ SILNICI JEDNA. DOMNĚNKA, ŽE BY TENTO VŮZ MOHL PATŘIT VRAHOVI -

Jenže nešlo o žádnou domněnku; to byl prostý fakt.

S prudkým oddechováním, téměř supěním, spěchal Kinnell zpátky do předsíně. Obraz tam dosud visel, ale opět se změnil. Teď ukazoval dva jasné zářící kruhy - přední reflektory - a za nimi temný obrys samotného vozu.

Znovu se vydal na cestu, pomyslel si Kinnell a teď už nemohl nemyslet

na tetu Trudy - sladkou tetičku Trudy, která vždycky ví, jak kdo zlobil a jak byl kdo hodný. Tetičku Trudy, která bydlí ve Wellsu, ani ne čtyřicet mil od Rosewoodu.

"Bože, prosím tě, Bože, pošli ho na silnici kolem pobřeží," zašeptal Kinnell a natáhl se po obrazu. Mohla za to jeho představivost, nebo byly přední reflektory skutečně dál od sebe než před chvílí, jako by se mu auto opravdu pohybovalo před očima... i když nepozorovaně, jako se pohybuje minutová ručička na kapesních hodinkách? "Prosím tě, pošli ho kolem pobřeží."

Strhl obraz ze stěny a rozběhl se s ním do obývacího pokoje. Televize stála pochopitelně před krbem; vždyť ještě dobře dva měsíce v něm nikdo nehodlal zatápnět. Kinnell ji odsunul a vhodil obraz dovnitř, až se nárazem o kovové kozlíky vysypalo sklo - které se vysypalo už jednou, na dálničním odpočívadle

firmy Gray. Pak se rozběhl do kuchyně a hlavou mu bleskla otázka, co si počne, jestli ani tohle nezabere. Musí odpovědět si. Zabere, protože musí, a dál nemá smysl se tím zabývat.

Otevřel kredenc v kuchyni a začal se jí prohrabovat, rozsypal ovesné vločky, převrhl plechovou krabici se solí, rozlil ocet. Láhev se rozbila a do nosu i do očí ho udeřil štiplavý zápach.

Ne, tady ne. To, co hledal, tu nebylo.

Rozběhl se do komory, podíval se za dveře - nic než umělohmotný kbelík a smeták -, pak ještě na poličku u sušáku. Tady to leželo, vedle briket.

Kapalina do zapalovače.

Popadl ji a hned se hnál zpátky, jen za běhu stačil zběžně mrknout na telefon na kuchyňské stěně. Chtěl se zastavit, chtěl zavolat tetě Trudy. Nedostatku důvěry se u ní nemusel bát; kdyby jí zavolał její oblíbený synovec a řekl jí, ať opustí dům, a to okamžitě, poslechla by... jenže co kdyby ji blondák pronásledoval? Honil?

A to by udělal. Kinnell věděl, že by to udělal.

Přičítal se do obývacího pokoje a zastavil se před krbem.

"Proboha," vydechl. "Proboha, to ne."

Obraz pod roztržštěným sklem už neukazoval blížící se přední reflektory. Opět na něm byl vidět celý Grand Am, jak se žene po ostře stočeném úseku silnice, který nemohl představovat nic jiného než výjezdovou

rampu. Měsíční svit halil tmavý bok vozu do tekutého saténu. V pozadí stála vodárenská věž a slova na ní byla v měsíčním světle jasně čitelná. UDRŽUJTE MAINSKOU ZELENĚ, stálo tam. A VOZTE PENÍZE.

Prvním výtryskem hořlavé kapaliny Kinnell obraz netrefil; ruce se mu třáslly a aromatická kapalina prostě jen stekla po nerozbité části skla a rozmazala Silničnímu viru zadek. Zhluboka se nadechl, zamířil a zmáčkl umělohmotnou lahvičku ještě jednou. Tentokrát se kapalina trefila do zubaté díry proražené jedním kovovým kozlíkem a rozlila se po obraze, okamžitě začala rozpouštět barvu, takže se jedna z širokých pneumatik Goodyear záhy proměnila ve špinavou slzu.

Kinnell vzal z hmečku na krbové římse dekorativní zápalku, rozškrtl ji a vhodil do otvoru ve skle. Obraz okamžitě vzplál, oheň se rozběhl po Grand Am i po vodárenské věži. Zbytky skla v rámu zčernaly, pak se ve spršce planoucích střípků rozletěly. Kinnell je zašlapal teniskou a odhrnul je stranou dřív, než od nich chytí koberec.

Odebral se k telefonu a vyťukal číslo tety Trudy. Vůbec si neuvědomoval, že u toho brečí. Po třetím zazvonění mu odpověděl záznamník. "Haló," řekl hlasem tety Trudy, "vím, že říkat podobné věci jen povzbuzuje zloděje, ale odjela jsem se do Kennebunku podívat na nový film Harrisona Forda. Jestli máte v úmyslu se ke mně vloupat, prosím vás, neberte mi ta porcelánová prasátka. Pokud chcete jen zanechat vzkaz, můžete tak učinit po zaznění signálu."

Kinnell počkal, a pak na záznamník co nejvyrovnanějším hlasem namluvil: "Ahoj teti, tady Richie. Zavolej mi, až se vrátíš, ano? Nezáleží na tom, jak bude pozdě."

Zavěsil, pohlédl na obrazovku, znovu zavolał na Newswire a tentokrát zadal kód pro oblast Maine.

Zatímco počítače na druhé straně jeho příkaz zpracovávaly, vrátil se do obývacího pokoje a pohrabáčem šťouchl do té zčernalé, pokroucené věci v krbu. Příšerně to páchlo - rozlitý ocet ve srovnání s tím voněl jako květinový záhon -, ale Kinnell zjistil, že mu to nevadí. Konečně bylo po obraze, rozpadl se v prach, a to za to stálo.

Co když se znovu vrátí?

"Nevrátí," prohlásil pevně, odložil pohrabáč a přešel k televizi. "Určitě nevrátí."

* * *

Přesto pokaždé, když se sloupeček se zprávami začal obnovovat, vstal, aby ho zkontroloval. Z obrazu zbyl jen popel v krbu... a nikde ani slovo o postarší ženě zavražděné někde v oblasti mezi Wellsem, Sacem a Kennebunkem. Kinnell však nepřestával sledovat obrazovku, skoro čekal, že každým okamžikem uvidí ROZJETÝ GRAND AM DNES VEČER NARAZIL DO KINA V KENNEBUNKU, JE NEJMÉNĚ DESET MRTVÝCH, ale nic podobného Se neobjevovalo.

Ve čtvrt na jedenáct zazvonil telefon. Kinnell se vrhnul ke sluchátku. "Haló?"

"Tady Trudy, drahoušku. Stalo se něco?"

"Ne, všechno je v pořádku."

"Moc v pořádku se mi nezdá," namítla. "Hlas se ti třese a zní nějak... divně. Co se stalo? O co jde?" A pak, až mu z toho přeběhl mráz po zádech, přestože ho to vlastně nijak nepřekvapilo: "To ten obraz, co jsi z něj měl takovou radost, vid'?" Určitě je v tom ten obraz!"

Trochu ho uklidnilo, že dokázala tolik uhodnout ...a pochopitelně se mu ulevilo, že se jí nic nestalo.

"Možná," odvětil. "Celou zpáteční cestu mi šel na nervy, tak jsem ho spálil. V krbu."

Jenže ona se dozví o Judy Dimentové, varoval ho vnitřní hlas. Nemá sice satelit s příslušenstvím za dvacet tisíc dolarů, ale předplácí si Union Leader, a tohle bude na přední straně. Dá si dvě a dvě dohromady. Není hloupá.

Ano, to byla nepochybně pravda, ale další vysvětlování mohlo počkat do rána, až se z toho všeho trochu probere... až přijde na způsob, jak o Silničním viru přemýšlet, aniž by se z toho zbláznil... a až získá jistotu, že je opravdu po všem.

"Dobře jsi udělal!" pochválila ho. "Ještě bys měl ten popel rozpráší!" Odmlčela se, a když se její hlas ozval znovu, zněl mnohem tišeji. "Měl jsi o mě strach, vid'?" Protože jsi mi ten obraz ukázal."

"Ano, trochu."

"Ale už se cítíš líp?"

Zaklonil hlavu a zavřel oči. Opravdu, cítil. "Jo. Jaký byl film?"

"Pěkný. Harrisonu Fordovi to v uniformě sekne. Jenom kdyby se ještě zbavil toho hrbolku na bradě, tak..."

"Dobrou noc, teti. Promluvíme si zítra."

"Určitě?"

"Ano," přisvědčil. "Aspoň doufám."

Zavěsil, znovu došel ke krbu a prohrábl pohrabáčem popel. Všiml si kousku nárazníku a malého ohořelého útržku silnice, ale to bylo vše. Obraz očividně od začátku potřeboval trochu toho ohně. Copak se nadpřirození vyslanci zla obvykle nezapíjejí zrovna takhle? Ano, pochopitelně, že přesně tak. Sám tenhle způsob několikrát použil v Odjezdu, svém románu o prokleté železniční stanici.

"Jo, jo," pokýval hlavou. "Hoř, lásko, plápolej."

Napadlo ho, že by si konečně mohl nalít toho slíbeného panáka, ale připomněl si rozbitou láhev octa (který už teď nepochybně prosakuje až do rozsypaných ovesných vloček- to je pomyšlení). Rozhodl se, že místo toho půjde nahoru. V knize - například některé od Richarda Kinnella -by po událostech, jež právě prožil, spánek vůbec nepřipadal v úvahu.

Ve skutečném životě možná usne, ani nebude vědět jak.

Vlastně ho dřímota na chvíli přepadla už ve sprše. Usnul opřený o zadní stěnu, vlasy plné šamponu, proud vody mu narážel do hrudi. Ocítl se znovu na zahradním výprodeji a televize postavená na papírových popelnících vysílala Judy Dimentovou. Hlavu měla zpátky na krku, ale Kinnellovi neunikly primitivní stehy soudního lékaře; vroubily jí hrdlo jako příšerný náhrdelník. "Teď nejčerstvější zprávy pro New En-gland Newswire," ohlásila a Kinnell, který se vždycky mohl chlubit velice živými sny, dokonce postřehl, jak se jí stehy na krku při řeči napínají a smršťují. "Bobby Hastings vzal všechny své obrazy a spálil je, včetně toho vašeho, pane Kinnelle... je totiž váš a vy to dobře víte. Prodané zboží je nevratné, sám jste si to mohl přečíst. Ještě byste měl být rád, že jsem od vás přijala šek."

Spálil všechny obrazy, jistě, pochopitelně, že všechny, pomyslel si Kinnell ve svém sprchovém snu.

Nedokázal vydržet, co se s nim děje, tak to stálo na jeho posledním vzkazu, a jakmile jednou klesnete takhle hluboko, už nekoukáte na to, který kousek svého díla byste spasili před hranicí. Leda že bys do Silničního viru vložil něco zvláštního, vid', Bobby? Nejspíš čirou náhodou. Měl jsi talent, to jsem poznal okamžitě, jenže s tím, co se děje na tom obraze, nemá talent nic společného.

"Některé věci dokážou přežít úplně všechno, vracejí se jako z jiného

světa," pokračovala na obrazovce Judy Dimentová. "A vracejí se pořád, ať se jich snažíte zbavit jakkoli. Vracejí se jako viry."

Kinnell natáhl ruku a přepnul na jiný kanál, jenže žádná z televizních stanic teď nepřenášela nic jiného než

Show Judy Dimentové.

"Možná byste řekl, že se mu podařilo otevřít díru do samotné podstaty vesmíru," vykládala dál.

"Bobbymu Hastingsovi, samozřejmě. A tohle z ní vyjelo ven. Pěkné, není-liž pravda?"

Pak Kinnellovi podklouzly nohy, ne úplně, aby se svalil na zem, ale dost na to, aby ho to probralo.

Otevřel oči, zamžikal pod šamponem, který ho do nich okamžitě začal štípat (zatímco dřímál, spustil se mu z vlasů v hustých bílých pramíncích po obličeji), a nastavil spojené dlaně proudu vody, aby si ho smyl. Provedl to a už natahoval dlaně podruhé, když tu něco zaslechl. Přerušované dunění.

Neblázni, přesvědčoval se v duchu. Slyšíš jenom sprchu. Zbytek je jen výplod tvojí fantazie. Tý tvojí pitomý, přetrénovaný fantazie.

Jenže nebyl.

Kinnell se natáhl a vypnul vodu.

Dunění se ozývalo dál. Tiché a mohutné. Odněkud zvenku.

Vylezl ze sprchy a celý mokrý zamířil přes ložnici v druhém patře. Ve vlasech mu zůstalo ještě dost šamponu na to, aby to vypadalo, jako by mu během toho krátkého schrupnutí zbělely -jako by zbělely následkem toho snu o Judy Dimentové.

Proč jsem se probíhal na tom zahradním výprodeji stavoval? ptal se sám sebe, ale odpověď neznal. Na podobné otázky ji nezná nikdo.

Jak se blížil k oknu nad příjezdovou cestou - příjezdovou cestou, která se v letním měsíčním svitu leskla jako něco z básní Alfreda Noye-se -, dunění sílilo.

Jakmile odhrnul závěs a vyhlédl ven, hned si vzpomněl na svou exmanželku Sally, s níž se seznámil na světovém Fantasy Conu v sedmdesátém osmém. Na Sally, která ze svého obytného přívěsu vydávala dva časopisy, jeden s názvem Jiné světy, druhý s názvem Návštěvníci. Když sklopil pohled k příjezdové cestě, spojily se mu tyhle dva tituly v mysli jako dva diapozitivy zasunuté naráz do promítačky.

Měl návštěvníka, který rozhodně musel pocházet z jiného světa.

Před domem naprázdno předl Grand Am, z dvojitého chromovaného výfuku stoupal do klidného nočního ovzduší bílý opar. Staroanglická písmena na zadku vozu se dala dokonale přečíst. Dveře na straně u řidiče byly dokořán a světlo rozlévající se po schodech verandy odhalovalo, že otevřené jsou i přední dveře Kinnellova domu.

Zapomněl jsem zamknout, blesklo mu hlavou, zatímco si rukou, v níž nadobro ztratil cit, otíral šampon s čela. A taky jsem zapomněl znovu zapojit alarm proti vloupání... i když z něj by si tenhle mládenec nejspíš moc nedělal.

Možná se mu tedy skutečně podařilo odklonit trasu vozu od tety Trudy, což byl jistě záslužný čin, nicméně zrovna teď mu moc velkou útěchu nepřinášel.

Návštěvník.

Tiché dunění silného motoru, minimálně 442 kW s čtyřnásobným karburátorem, přebroušenými ventily a přímým vstřikováním paliva.

Pomalů se otočil na zdřevěnělých nohou, nahý muž s vlasy plnými šamponu, a nad postelí spatřil ten obraz, přesně jak to čekal. Byl na něm Grand Am zaparkovaný na jeho příjezdové cestě, řidičovy dveře otevřené a z chromovaných výfuků stoupaly dva bílé chocholy. Z tohoto úhlu viděl i přední dveře vlastního domu, rozvalené dokořán, a v předsíni roztažený dlouhý stín ve tvaru lidské postavy.

Návštěvník.

Návštěvník z jiného světa.

Teď už slyšel i chodidla stoupající po schodech. Šly těžkým krokem a on předem věděl, že blondátý mladík má na nohou motorkářské boty. Lidé s nápisem RADĚJI SMRT NEŽ HANBU vytetovaným na ruce vždycky nosí motorkářské boty, stejně jako vždycky kouří camelky bez filtru. Tyhle věci jsou něco jako federální zákon.

A nůž. Bude u sebe mít dlouhý, ostrý nůž - vlastně spíš mačetu, prostě takový nůž, jakým se dá jediným švihnutím odseknout lidská hlava.

A bude se usmívat, bude cenit ty špičaté kanibalské zuby.

Tohle všechno Kinnell věděl. Byl koneckonců člověk s bohatou fantazií.

Nepotřeboval, aby mu někdo kreslil obrazy.

"Ne," zašeptal a náhle si uvědomil svou naprostou nahotu, uvědomil si, jak mu po celém těle běhá mráz. "Ne, prosím, jdi pryč." Ale kroky se stále blížily. Pochopitelně. Mládenci, jako byl tenhle, se nedá jen tak říct, ať jde pryč. Nefungovalo to; tenhle příběh měl skončit jinak. Kinnell už ho slyšel skoro na vrcholu schodiště. Venku v měsíčním světle nadále duněl Grand Am. Kroky už kráčely halou, ošlapané paty bot dopadaly na naleštěné dřevo. Kinnell ochrnul děsivou paralýzou. S námahou ji ze sebe setřásl a vrhl se ke dveřím do koupelny, aby je stihl zamknout dřív, než se ta věc dostane až sem, ale uklouzl v louži mýdlové vody a tentokrát se na zem svalil, dopadl zády na dubová prkna, a zatímco se s cvaknutím otevřely dveře a motorkářské boty zamířily k místu, kde ležel, nahý a s vlasy plnými šamponu, civěl na obraz zavěšený na zdi nad postelí, obraz Silničního viru, jak s otevřenými levými dveřmi klidně přede u jeho domu. Nízké sedadlo před volantem bylo plné krve. Myslím, že půjdu na projížďku, pomyslel si Kinnell a zavřel oči.

OBĚD V GOTHAM CAFÉ

Když jsem byl jednou v New Yorku, šel jsem po ulici kolem velice pěkné restaurace. Uvnitř vrchní právě vedl nějakou dvojici k jejímu stolu. Ti dva se hádali. Vrchní zachytil můj pohled a věnoval mi snad to nejcyntičtější mrknutí ve vesmíru. Vrátil jsem se do hotelu a napsal tuhle povídku. Po celé tři dny, co jsem na ní pracoval, jsem jí byl dočista posedlý. Jejím ústředním motivem pro mě není ten zblázněný vrchní, ale spíš prazvláštní vztah těch dvou rozvádějících se manželů. Svým způsobem jsou totiž ještě větší blázni než on. Mnohem větší.

Jednou jsem se vrátil domů z makléřské firmy, u které jsem pracoval, a našel na stole v jídelně dopis - vlastně spíš jen vzkaz - od své ženy. Sdělovala mi, že mě opouští, že hodlá požádat o rozvod a že se se mnou spojí její právník. Zhroutil jsem se na židli na té straně stolu blíž ke kuchyni a nějakou dobu si ten vzkaz četl pořád dokola, protože jsem nebyl schopný mu uvěřit. Pak jsem vstal, došel do ložnice a podíval se do šatníku. Všechno její oblečení bylo pryč, až na jedny tepláky a žertovné tričko, které dostala od bůhvíkomu a na němž stála vpředu třpytivým potiskem vyvedená slova BOHATÁ BLONDÝNKA.

Vrátil jsem se ke stolu v jídelně (kterou ve skutečnosti tvořil jeden kout obývacího; měli jsme jen čtyřpokoje byt) a přečetl si těch šest vět ještě jednou. Nic se na nich za tu chvíli nezměnilo, ale pohled do zpola

prázdného šatníku v ložnici mě vyděsil tak, že jsem jim teď už dokázal uvěřit. Ten vzkaz byl až nezvykle chladný. Na konci žádné "Tvoje drahá" nebo "Opatruj se" nebo "Dávej na sebe pozor". Jen prosté "Měj se", ani špetka přívětivosti navíc. Hned pod to naškrábala své jméno, Dianě.

Šel jsem do kuchyně a nalil si sklenici pomerančového džusu, ale když jsem ji pak chtěl vzít do ruky, převrhl jsem ji na podlahu. Džus se rozstříkl po spodních šuplících a sklenice se rozbila. Věděl jsem, že jestli se pokusím sklo sesbírat, určitě se pořežu - ruce se mi třáslly -, ale i tak jsem ho sebral, a pořežal se. Na dvou místech, naštěstí nijak hluboko. Rád bych si byl namlouval, že je to celé jen vtip, ale věděl jsem, že není. Dianě si na podobné žerty nepotrpěla. Nejhorší ale bylo, že to přišlo jako blesk z čistého nebe. Vůbec nic jsem netušil. Byl jsem snad takový blb, nebo jen tolik lhostejný? Jak mýjely dny a já se v duchu probíral posledními šesti až osmi měsíci našeho dvouletého manželství, dospěl jsem k závěru, že oboje.

Ještě toho večera jsem volal do Pound Ridge k jejím rodičům a ptal se, jestli tam Dianě není. "Je, ale nechce s tebou mluvit," sdělila méjící matka. "A už nevolej." Pak telefon ohluchl.

O dva dny později mi do práce volal Dianin právník. Představil se jako William Humboldt, a jakmile se ujistil, že skutečně hovoří se Stevenem Davisem, začal mi tykat a oslovovat mě Steve. Ano, taková drzost se zdá k neuvěření, ale bylo to, jak říkám. Právníci jsou prostě divní.

Humboldt mě připravil na to, že někdy začátkem příštího týdne obdržím "předběžné materiály", a doporučil mi, ať si připravím "účetní přehled jako podklad pro rozdělení vaší domácnosti". Dále mě

varoval, ať nepodnikám žádné "unáhlené platební kroky", a doporučil mi, abych si v průběhu tohoto "finančně složitého období" schovával paragony od všeho, co kupuji, i od těch nejmenších maličkostí. Na závěr přidal ještě dobrou radu, ať si i já najdu právníka.

"Můžu říct taky něco já vám?" zeptal jsem se. Seděl jsem u svého psacího stolu, hlavu skloněnou, čelo podepřené levou dlaní. Oči jsem držel zavřené, abych se nemusel dívat do toho šedého důlku jasně zářící obrazovky svého počítače. Dost jsem poslední dobou brečel a oči mě pálily, jako bych je měl plné písku.

"Ale jistě," přisvědčil. "S radostí tě vyslechnu, Steve."

"Mám na srdci dvě věci. Za prvé, asi jste chtěl říct jako podklad k ukončení vašeho manželství' ne jako podklad k rozdělení vaší domácnosti'... a jestli si Dianě myslí, že se ji budu snažit nějakou lstí připravit o to, co jí právem patří, tak se plete."

"Dobře," pronesl Humboldt, ovšem ne jako že se mnou souhlasí, jen jako že chápe, jak to myslím.

"Za druhé, jste její právník, ne můj. To vaše tykání pokládám za vrchol arogance a neslušnosti. Ještě jednou mi řeknete do telefonu Steve, a položím vám to. Řeknete mi tak do očí, a seznámíte se s mojí pěstí."

"Steve... pane Davisi... Nemyslel jsem -"

Zavěsil jsem mu. Od chvíle, kdy jsem na stole v jídelně našel ten vzkaz zatížený jejími třemi klíči od bytu, to byl první čin, který mi poskytl skutečné potěšení.

Ještě to odpoledne jsem se šel poradit s přítelem z právního oddělení, který mi doporučil zase svého přítele, specialistu na rozvody. Ten rozvodový specialista se jmenoval John Ring a domluvili jsme si schůzku hned na další den. Domů z práce jsem se vrátil, jak nejpozději to šlo, chvíli jsem se bezcílně coudal po bytě, pak jsem se rozhodl, že půjdu do kina, ale nenašel jsem nic, co by mě zaujalo, tak jsem se pustil zase do courání. A pak najednou stojím v ložnici, před otevřeným oknem čtrnáct pater nad ulicí, a hážu ven všechny svoje cigarety, dokonce i tu zatuchlou krabičku starých viceroyek, co jsem měl zahrabanou až úplně vzadu v horním šupletí psacího stolu, krabičku, která tam ležela možná dobrých deset let - to znamená už v dobách, kdy jsem ještě neměl nejmenší potuchy, že někde po světě chodí nějaká Dianě Coslawová.

Přestože už jsem dvacet let kouřil mezi dvaceti a čtyřiceti cigaretami denně, nevzpomínám si, proč jsem se tak náhle rozhodl s tím skončit ani že bych se tomuto rozhodnutí uvnitř jakkoli bránil - dokonce mi ani neblesklo hlavou, že dva dny po odchodu manželky asi nebude ta nejpříhodnější doba, kdy s podobným návykem přestávat. Prostě jsem jen popadl plný i zpola prázdný karton, které jsem tu měl, plus ještě dvě nebo tři otevřené krabičky a všechno to letělo z okna do tmy. Pak jsem okno zavřel (ani na okamžik mi nepřišlo na mysl, že by možná bylo účelnější vyhodit ven spotřebitele místo zboží; tak daleko to se mnou nikdy nezašlo), lehl si na postel a zavřel oči. Ještě před usnutím mě napadlo, že zítřek bude možná jedním z nejhorších dnů v mém životě. Z toho jsem vyvodil, že v poledne už budu nejspíš zase kouřit. V tom prvním jsem měl pravdu, v tom druhém ne.

Následujících deset dní - během nichž jsem procházel obdobím toho nejhoršího fyzického strádání vyvolaného absencí nikotinu - bylo obtížných a často nepříjemných, ale možná ne zas tak hrozných, jak jsem čekal. A přestože jsem prožil desítky, ne-li stovky chvil, kdy jsem měl chuť si zapálit, neudělal jsem to. Někdy už jsem si myslel, že jestli si okamžitě nedám cigaretu, zešílím, a když mě na ulici míjel nějaký kuřák, měl jsem sto chutí se na něj rozkřiknout Dej ji sem, ty zmetku, taje moje!, ale ubránil jsem se tomu.

Nejhorší to bylo pozdě večer. Mám dojem (ale jistý si tím nejsem; všechny myšlenkové pochody z doby po Dianině odchodu leží v mé paměti jako zahalené mlhou), že jsem si říkal, oč lip se mi bude bez kouření spát, ale opak byl pravdou. Kolikrát jsem nezamhouřil oka až do tří do rána, ležel jsem s rukama sepnutýma pod polštářem, zíral do stropu, naslouchal troubení a rachotu kamionů na silnici do centra. V takových chvílích jsem myslel na korejský nonstop naproti přes ulici. Myslel jsem na bílé zářivky uvnitř, které vydávaly stejně ostré světlo, jako vás prý oslepí na konci toho tunelu, do něhož se dostanete po smrti, a myslel jsem na to, jak se tohle světlo rozlévá po chodníku mezi stánky, které už za pár hodin začnou dva mladí Korejci v bílých papírových čepicích zaplňovat ovocem. Myslel jsem na staříka za pultem, taky Korejce, taky v papírové čepici, a na impozantní regál s cigaretami za ním, ohromný jako ty

kamenné desky, které Charlton Heston snesl v Desateru přikázání z hory Sinaj. Myslel jsem na to, že vstanu, obleču se, dojdu tam, koupím si krabičku cigaret (nebo třeba devět nebo deset krabiček), pak se posadím k oknu a budu kouřit jednu marlborku za druhou a dívat se, jak se na východě prosvětluje nebe a vychází slunce. Nikdy jsem to neudělal, ale častokrát jsem se k ránu uspával tím, že jsem místo oveček počítal značky cigaret: winstonky... winstonky stovky... marlborky... doralky... meritky... meritky stovky... camelky... camelky s filtrem... camelky light.

Později - mimochodem přibližně v době, kdy jsem poslední tři až čtyři měsíce našeho manželství začínal vidět v poněkud jasnějším světle -

jsem pochopil, že moje rozhodnutí skončit s kouřením právě v té době, kdy jsem to udělal, možná nebylo tak neuvážené, jak mi zprvu připadalo, a už vůbec ne hloupé. Nepočítám se mezi lidi obdařené nějak výraznou inteligencí nebo odvahou, ale v tom rozhodnutí bylo nejspíš obojí. Proč by to nebylo možné; někdy prostě překonáme sami sebe. Každopádně jsem tím po Dianině odchodu poskytl své mysli něco konkrétního, na co se mohla upnout; moje trápení dostalo jasný tvar, který by jinak nemělo.

Pochopitelně mě napadlo, jestli celá tahle záležitost s cigaretami ne-sehrála jistou roli i v tom, co se potom seběhlo v Gotham Café, a dospěl jsem k závěru, že nejspíš skutečně ano. Jenže kdo dokáže takové věci předvídat? Nikdo přece dopředu neví, co jeho činy nakonec způsobí, a málokdo z nás se to snaží předem odhadnout; většinou děláme všechno jediné pro to, abychom si prodloužili chvíli štěstí nebo zastavili bolest. A i v případech, kdy jednáme z těch nejušlechtilejších pohnutek, zbarví poslední článek řetězu až příliš často něčí krev.

Humboldt se mi znovu ozval dva týdny po tom večeru, kdy jsem cigaretami vybombardoval Západní třiaosmdesátou ulici, a tentokrát se při oslovování důsledně držel pana Davise. Poděkoval mi za nejružnější listiny, které jsem mu poslal přes pana Ringa, a sdělil mi, že nadešel čas, abychom spolu "všichni čtyři" zašli někam na oběd. Všichni čtyři znamenalo také Dianě. Neviděl jsem ji od toho rána, kdy ode mě odešla, a ani tehdy jsem ji vlastně neviděl pořádně; spala s obličejem zabořeným do polštáře. Stejně tak jsem s ní celou tu dobu nemluvil. Srdce se mi okamžitě rozbušilo a já cítil, jak mi v ruce, v níž jsem držel sluchátko, zrychluje tep.

"Je třeba vyjasnit spoustu drobností a probrat další související záležitosti a připadá mi, že teď je ta pravá chvíle, kdy se do toho pustit," prohlásil Humboldt. Povýšeně se mi uchechtl do ucha, trochu jako rezervovaný dospělý při rozhovoru s malým dítětem. "Vždycky je lepší nechat uplynout nějaký čas, než se hlavní aktéři znovu sejdou, takovou přestávku na vychladnutí, ale domnívám se, že teď už by setkání tváří v tvář mohlo usnadnit -"

"Moment," skočil jsem mu do řeči, Jestli tomu dobře rozumím, navrhuje, abychom -"

"Zašli na oběd," dopověděl za mě. "Co třeba pozítří? Můžete si udělat

čas?" Samozřejmě, že můžeš, říkal jeho hlas. Už jen proto, abys ji znovu viděl... ucítil letmý dotek její ruky. Co, Steve?

"Ve čtvrtek kolem oběda nic nemám, takže to není problém. A mám s sebou přivést svého právníka?" Znovu ten povýšený smích, který se mi v uchu chvěl jako želé právě vyklopené z formy. "Ano, mám dojem, že pan Ring by u toho docela rád byl taky."

"Už jste vybral, kam půjdeme?" Blesklo mi hlavou, kdo za tenhle oběd bude platit, ale hned jsem se musel usmát vlastní naivitě. Sáhl jsem do kapsy pro cigaretu a místo ní jsem si pod nehet na palci vrazil špičku párátka. Ucukl jsem, párátka vyprostil, prohlédl si jeho špičku, jestli není od krve, a když jsem žádnou nespátřil, strčil jsem si ho do pusy.

Humboldt mezitím něco řekl, ale já ho nevnímал. Pohled na párátka mi znovu připomněl, že vody světa teď brázdím bez cigaret.

"Promiňte?"

"Ptal jsem se, jestli znáte Gotham Café na Padesáté třetí ulici," zopakoval, nyní už trochu netrpělivě.

"Mezi Medison a Park Avenue."

"Neznám, ale určitě to najdu."

"Takže v poledne?"

"Mně to vyhovuje," souhlasil jsem a napadlo mě, že bych mu mohl říct, ať vyřídí Dianě, aby si vzala ty zelené šaty s černými puntíky a dlouhým rozparkem. "Jen se ještě dohodnu se svým právníkem." Jak

nadutá a nechutná fráze - už jsem se nemohl dočkat, kdy ji budu moci přestat používat.

"Udělejte to, a kdyby se vyskytl nějaký problém, dejte mi vědět."

Zavolal jsem Johnu Ringovi, který byl chvíli jen samé hm, hm a ehm, ehm, asi abych měl pocit, že si svůj honorář (sice nijak závratný, ale přece jen značně vysoký) opravdu zaslouží, a pak prohlásil, že "v tuhle dobu" je společná schůzka zcela na místě.

Zavěsil jsem, usadil se zpátky k počítači a přemýšlel, jak proboha budu schopný sejít se s Dianě, aniž bych si předtím dal aspoň jednu cigaretu.

Dopoledne toho dne, na který byl domluven oběd, mi zavolal John Ring a sdělil mi, že to nestihne a že mám schůzku zrušit. "Jde o mou matku," vysvětloval ztrápeně. "Spadla na schodech a roztránila si bok. Žije v Babylonu. Právě vyrážím na Penn Station. Musím jet vlakem." Pronesl to takovým tónem, jako by měl cestovat přes celou Gobi na velbloudu.

Na chvíli jsem se zamyslel, jen jsem si v prstech pohrával s čerstvým párátkem. Vedle počítače už ležela dvě použitá, s roztřepenými konci. Napomínal jsem se, že si na to musím dávat pozor; nebylo těžké si představit, jak se mi žaludek plní drobnými ostrými třískami. Mohl jsem sám na sobě pozorovat, že je téměř nemožné nenahradit jeden zlozvyk druhým.

"Steven? Jste tam?"

"Ano," ozval jsem se. "Vaší matky je mi líto, ale chci, aby se dnes ta schůzka konala."

Povzdechl si, a když promluvil, zněl jeho hlas už nejen ztrápeně, ale navíc i soucitně. "Chápu, že ji chcete vidět, ale právě proto si musíte dávat zatraceně dobrý pozor a nedopustit se žádné chyby. Nejste sice Donald Trump a ona Ivana, takže ve hře nejsou miliardy, ale na druhou stranu nejde ani o docela triviální při, jejíž verdikt dostanete doporučenou poštou a obě strany z ní můžou vyjít spokojené. Oba víme, že máte poměrně slušně vyděláno, Steven, zejména za posledních pět let."

"To ano, ale -"

"A tři z těch pěti let," přerušil mě Ring a hladce jako do kabátu vklouzl do tónu nacvičeného ze soudní síně, "s vámi Dianě Davisová nežila, nebyla vaší družkou a už vůbec ne vaší manželkou. Byla to prostě jen Dianě Coslawová z Pound Ridge a rozhodně před vámi nechodila a nezdobila vám cestu květinami."

"Ne, ale chci ji vidět." A kdyby věděl, na co zrovna myslím, nejspíš by ho kleplo: ze všeho nejvíc mě totiž zajímalo, jestli přijde v těch zelených šatech s černými puntíky, protože moc dobře věděla, že ty se mi na ní líbí nejvíc.

Znovu si povzdechl. "Nemám čas vám to rozmlouvat, protože bych nestihl vlak. Další jede až minutu po jedné."

"Tak běžte, ať ho nezmeškáte."

"Poběžím, ale nejdřív vám to zkusím ještě jednou vysvětlit. Takováhle schůzka je něco jako rytířský turnaj. A rytíři jsou tu právníci, Steven, klienti zastávají, přinejmenším dočasně, roli pouhopouhých panošů, kteří siru Advokátovi nesou kopí a drží uzdu jeho kbně." Z jeho hlasu jsem poznal, že tohle přirovnání používá často a s velkou oblibou. "A vy mi právě teď sdělujete, že v mojí nepřítomnosti hodláte na mou kobylu vyskočit sám a tryskem se vrhnout do boje bez kopí, bez brnění, bez helmice a nejspíš i bez suspensoru."

"Chci ji vidět," stál jsem si na svém. "Chci vidět, jak se má. Jak vypadá. A když tam nebudete, tak Humboldt třeba ani nebude chtít nic projednávat."

"Jistě, to by se vám líbilo, co?" krátce, cynicky se zasmál. "Asi vám to nerozmluvím, že ne?"

"Ne."

"No dobrá, tak bych aspoň chtěl, abyste se držel toho, co vám teď řeknu. Jestli zjistím, že jste to neudělal, a všechno tím pádem zbabral, taky bych mohl dospět k závěru, že pro mě bude jednodušší tenhle případ vzdát. Takže posloucháte?"

"Poslouchám."

"Dobře. Nekřičte na ni, Steven. To za prvé a s třemi vykřičníky. Je to jasné?"

"Samozřejmě." Nehodlal jsem na ni křičet. Když jsem dokázal dva dny po jejím odchodu přestat kouřit - a vydrželo mi to -, říkal jsem si, že vydržím i nějakou hodinu a půl a tři chody oběda bez toho, abych na ni začal řvát.

"Nekřičte ani na něj, to za druhé."

"No jo."

"Žádné no jo. Víím, že ho nemáte zrovna v lásce, a on zas nemá zrovna v lásce vás."

"Vždyť mě nikdy ani neviděl. Tak jak na mě může mít nějaký názor, ať takový, nebo onaký?"

"Nebud'te hlupák," zasmál se Ring. "Dostává zapláceno, aby na vás měl názor. Takže žádné no jo. Chci slyšet, že na něj nebudete křičet."

"Nebudu na něj křičet."

"To už je lepší." Moc přesvědčivě to ale neznělo; řekl to spíš jako člověk, který se právě netrpělivě dívá na hodinky.

"Nepouštějte se do žádných podstatných věcí," pokračoval. "Především se s nimi vůbec nebavte o finančním vyrovnání, neodpovídejte ani na otázky typu 'Jak byste se asi díval na to, kdybychom navrhli tohle a tohle?'. Jestli ho to vytočí a zeptá se vás, proč jste tedy na tu schůzku přišel, když nemáte zájem cokoli řešit, povězte mu prostě totéž co mně, že jste jenom chtěl vidět svou ženu."

"Dobře."

"A když se po tomhle zvednou a odejdou, dokážete se s tím smířit?"

"Ano." Nebyl jsem si tím sice stoprocentně jistý, ale domníval jsem se, že ano, a věděl jsem, že Ring by rád stihl ten vlak.

"Jako právník - váš právník - vám znovu opakuju, že se chystáte udělat příšernou pitomost a že jestli se to u soudu obrátí proti nám, nechám přerušit líčení, jen abych vás mohl vytáhnout ven na chodbu a připomenout vám, že jsem vás varoval. Takže na to buďte připravený."

"Jistě. Pozdravujte ode mě matku."

"Možná večer," opáčil Ring tónem, z něhož mi bylo jasné, že právě obrací oči v sloup. "Dřív se k ní nejspíš nedostanu. Musím běžet, Ste-vene."

"Dobře."

"Stejně doufám, že na tu schůzku nakonec nepřijde."

"To věřím."

Zavěsil a vydal se za svou matkou do Babylonu na Long Island. Když jsem se s ním sešel o pár dní později, dělilo nás cosi, na co jsme ani jeden nenašli sílu přivést řeč, přestože se domnívám, že kdybychom se znali jen o trošičku lip, asi bychom si o tom promluvili. Viděl jsem mu to na očích a hádám, že i on to viděl na mých - to vědomí, že kdyby jeho matka nespadla ze schodů a neroztříštila si bok, mohl skončit mrtvý stejně jako William Humboldt.

Do Gotham Café jsem z kancel re vyrazil v jeden t patn t a před restaurací jsem st l v jeden t  tyricet p t. S takov m předstihem jsem se tam vydal  ist  pro klid sv  duše - jinými slovy, abych se ujistil, že se ten podnik skute n  nachází tam, kam ho Humboldt ve svém popisu umístil. Jsem už prost  takov  a vždycky jsem byl. Po svatbě Dianě r k vala, že jsem v tomhle směru "posedl ", ale myslím, že časem pochopila, jak se to se mnou m  doopravdy. Prost  se nerad spoléhám na kompe-tentnost druhých, to  vše. Sám v m, že je to protivn  vlastnost a že jsem t m Dianě vyt cel, jenže j  nejsp s uniklo, že t m někdy p kn   tvu i sám sebe. Bohužel n kter  věci se daří měnit pomaleji n  jin . A n kter  nezměníte vůbec, a  se sna ite, jak chcete.

Restauraci jsem našel přesně tam, kde podle Humboldta měla být. Do d li hlásala svou přítomnost zelenou markýzou se slovy GOTHAM CAFÉ. Přes okna se zrcadlov m sklem se táhlo b l  panoráma velkoměsta. Prost  podnik v lepším newyorsk m stylu. Na druhou stranu ale ničím nevynikal, podobných drah ch restaurací se tady v centru ma kalo dobrých osm stovek.

Když jsem tedy   astn  nalezl m sto schůzky a moje du  ka měla do asn  klid (přinejmenším v tomhle; jinak jsem byl celý nerv zn  z nadcházejícího setkání s Dianě a měl jsem děsnou chuť na cigaretu), zamířil jsem na Medison Avenue a na čtvrt hodiny jsem se uklidil do obchodu s koženou galanterií. Jen tak okoun t před výlohou by nebylo nejlepší; pokud by Dianě s Humboldtem příčli směrem od centra, mohli by si m  v  mnout. Dianě by m  nejsp s podle dr en  těla a podle kabátu poznala i zezadu a o to jsem nestál. Nechtěl jsem, aby v d eli, že jsem dorazil s předstihem. Ur it  by to vypadalo, jako že už se nemůžu dočkat. Proto jsem vlezl do obchodu.

Koupil jsem si deštník, kter  jsem nepot reboval, a obchod jsem opustil přesně s úderem dvan ct .

Věděl jsem, že do dveří Gotham Café vstoupím přibližně ve dvanáct nula pět. Jak říkával můj otec: Když ty potřebuješ je, ukaž se o pět minut dřív. Když oni potřebují tebe, ukaž se o pět minut později. Byl jsem sice v situaci, kdy jsem netušil, kdo potřebuje co nebo proč nebo na jak dlouho, ale řídit se otcovou zásadou mi v tu chvíli připadalo jako to nejlepší řešení. Kdyby ovšem Dianě měla přijít sama, dorazil bych přesně na čas.

I když ne, teď asi lžu. Myslím, že kdyby Dianě měla přijít sama, asi bych dovnitř vešel hned v těch jedenáct čtyřicet pět a počkal na ni.

Na chvíli jsem se zastavil pod markýzou a zadíval se dovnitř. Restaurace byla jasně osvětlená, což jsem jí musel připsat k dobru. Nesnáším tmavé podniky, kde ani pořádně nevidíte, co jíte nebo pijete. Na bílých stěnách visely pestré impresionistické obrazy. Nedalo se poznat, co na nich je, ale o to tu ani nešlo; svými čistými barvami a rozmáchlými, nespoutanými tahy štětce vzpružily váš zrak jako vizuální kofein. Rozhlédl jsem se po Dianě a spatřil ženu, která jí byla docela podobná, usazenou u stěny asi v polovině podlouhlého lokálu. Najisto jsem ji ale nepoznal, protože ke mně byla zády a já za ztížených podmínek nemám takové rozlišovací schopnosti jako ona. Ovšem ten zavalitý, plešatící muž vedle ní rozhodně vypadal jako Humboldt. Zhluboka jsem se nadechl, otevřel dveře a vstoupil.

Když odvykáte tabáku, musíte projít dvěma fázemi a jsem přesvědčený, že většina případů recidivy se vyskytne až během té druhé. Fyzické odvykání trvá tak deset dní až dva týdny, a pak většina symptomů -pocení, bolest hlavy, cukání ve svalech, tiky v očích, nespavost, podrážděnost - zmizí. Následuje mnohem delší období odvykání psychického. Zde se mezi symptomy mohou objevit mírné až střední deprese, zasmušilé nálady, určitý stupeň anhedonie (to jest citové otupělosti), zapo-mnětlivost, dokonce i jistý druh krátkodobé dyslexie. Tohle všechno vím samozřejmě jen proto, že jsem si o tom přečetl. Po těch událostech v Gotham Café mi připadalo nesmírně důležité, abych to udělal. Možná by se dalo říct, že můj zájem o tohle téma spadá někam mezi Říši koníčků a Království obsesí.

Nejčastějším symptomem druhé fáze odvykání je mírný pocit neskutečna. Nikotin zlepšuje propojení synapsí, a tedy i soustředění - jinými slovy, rozšiřuje informační dálnici mozku. Nejde ovšem o žádné markantní zlepšení a rozhodně dokážete úspěšně myslet i bez něj (i když většina zapřísažlých milovníků cigaret zastává opačný názor), ale jakmile o ně najednou přijdete, přepadne vás pocit - v mém případě pocit nesmírně pronikavý -, že svět náhle získal nesmazatelný snový odstín. Častokrát mi připadalo, že lidé a auta a tabulky s názvy ulic, jež jsem pozoroval, kolem mě ve skutečnosti ubíhají na pohyblivém plátně ovládaném skrytými kulisáky, kteří otáčejí obřími klikami a pohánějí mon-strózní válce. Zároveň se mi zdálo, jako bych byl neustále trochu přio opilý, protože tenhle stav doprovázel i pocit bezmoci a morálního vyčerpání, pocit, že události prostě musejí plynout tak, jak plynou, ať už k dobrému, nebo zlému, protože člověk (v tomto případě samozřejmě já) je přespříliš zaneprázdněný svým nekouřením, než aby do jejich chodu jakkoli zasáhl.

Nejsem si jistý, do jaké míry mělo tohle všechno vliv na to, co se pak stalo, ale vím, že nějaký vliv to mělo, protože jakmile jsem uviděl vrchního, okamžitě jsem měl dojem, že s ním něco není v pořádku, a sotva na mě promluvil, změnil se ten dojem v jistotu.

Byl vysoký, asi pětačtyřicetiletý, štíhlý (alespoň ve smokingu tak působil; v obyčejných šatech by možná vypadal až vyzábě), s knírkem. V jedné ruce držel menu vázané v kůži. Prostě a jednoduše řečeno, vypadal jako desítky jiných vrchních v desítkách jiných lepších newyorských restaurací. Až na toho křivého motýlka a flek na košili, těsně nad zapínáním smokingu. Vypadalo to jako skvrna od omáčky nebo nějakého tmavého pudinku. Navíc mu vzadu neposlušně trčelo několik vlasů, čímž mi připomněl Alfalfa ze starého krátkometrážního filmu Malí uličníci. Málem jsem vyprskl smíchy - nezapomínejte, jak jsem byl nervózní - a musel jsem se kousnout do rtu, abych to v sobě zadusil.

"Přejete si, pane?" oslovil mě, když jsem přistoupil k pultíku. Znělo to jako Přete si, pane? Všichni vrchní v New York City mluví s přízvukem, ale u žádného s jistotou nepoznáte, o jaký přízvuk vlastně jde. Jedna dívka, se kterou jsem chodil v polovině osmdesátých let a která na rozdíl od jiných měla opravdový smysl pro humor (bohužel společně se silným návykem na drogy), mi jednou řekla, že všichni vyrůstali na jednom malém ostrůvku, a tak pochopitelně všichni mluví tímž jazykem.

"A co to je za jazyk?" zajímal jsem se.

"Nafoukanština," odpověděla a já se rozchechtal.

Tohle mi proletělo hlavou, zatímco jsem si přes pultík prohlížel tu ženu, které jsem si předtím všiml zvenku - teď už jsem si mohl být téměř jistý, že je to Dianě -, a musel jsem se znovu kousnout do rtu. Následkem toho ze mě Humboldtovo jméno vypadlo jako dušený vzlyk.

Vysoké, bledé čelo vrchního se zachmuřilo. Jeho oči se zabodly do těch mých. Když jsem k pultíku přicházel, zdály se mi hnědé, ale teď vypadaly spíš černé.

"Jak prosím, pane?" zeptal se. Znělo to jako Japrosím, pane, ale tvářil se u toho, jako by spíš říkal Co to meleš, ty vole? Dlouhými prsty, stejně bledými jako čelo - připomínaly prsty klavíristy - nervózně zabubnoval na desky jídelníčku. Střapek, který z nich visel ven jako nějaká praštěná záložka, se rozhoupal ze strany na stranu.

"Humboldt," zopakoval jsem. "Stůl pro čtyři." Zjistil jsem, že nedokážu odtrhnout zrak od motýlka, tak křivě nasazeného, že se levou stranou bezmála dotýkal brady vrchního, a té skvrny na jinak sněhobílé košili. Teď, když jsem byl blíž, už mi nepřipomínala omáčku ani pudink; připomínala mi částečně zaschlou krev.

Zahleděl se do knihy rezervací a neposlušně trčící chomáč vzadu na hlavě se rozkýval sem a tam nad zbytkem ulízaných vlasů. V brázdách po hřebenu mu prosvítala kůže a ramena smokingu měl poprášená lupy. Napadlo mě, že správný vedoucí by každého takhle lajdácky upraveného podřízeného na místě vyhodil.

"Aha, jistě, monsieur." {Aha, jistě, masér.} Našel naši rezervaci. "Váš stůl je -" Začal zvedat hlavu. Vtom se náhle zarazil, upřeně se zadíval kamsi dolů za mě a pohled se mu ještě přiostril - pokud to vůbec bylo možné. "Ten pes tady nemá co dělat," prohlásil přísně. "Kolikrát jsem ti říkal, že sem toho psa tahat nebudeš!"

Sice přímo nekřičel, ale mluvil tak nahlas, že se několik hostů v nejbližším okolí jeho kazatelského pultíku zarazilo uprostřed sousta a zvědavě se rozhlédlo.

Já se rozhlédl s nimi. Pronesl to tak důrazně, že jsem za sebou skutečně čekal někoho se psem, ale nikdo tam nestál, ani ten pes ne. V té chvíli mě napadlo, nevím proč, že mluví o mém deštníku, že na Ostrově vrchních je možná pes slangový výraz pro deštník, zejména pro deštník nesený zákazníkem za dne, kdy to ani trochu nevypadá na déšť.

Obrátil jsem se zpátky k vrchnímu a spatřil, že už vykročil od svého pultíku, s mým jídelním lístkem v ruce. Musel vycítil, že ho nenásleduji, protože se s nadzdvíženým obočím ohlédl přes rameno. Z tváře mu nyní nevyzařovalo nic než zdvořilá pobídka - Půjдете, masér? -, a já šel. Věděl jsem, že s ním něco není v pořádku, ale šel jsem. Nemohl jsem si dovolit věnovat čas ani námahu hloubání, co může být v nepořádku s vrchním restaurace, v níž jsem nikdy předtím nebyl a patrně do ní už nikdy nezavítám; čekala mě schůzka s Dianě a Humboldtem, schůzka, kterou jsem musel přestát bez jediné cigarety, takže si vrchní Gotham Café bude muset svoje problémy, včetně těch se psem, vyřešit sám.

Dianě se otočila a zprvu jsem v její tváři a očích spatřil jen chladnou zdvořilost. Pak jsem, těsně pod tou zdvořilostí, zahlédl hněv - nebo mi to tak alespoň připadalo. Poslední tři čtyři měsíce společného života jsme se poměrně dost hádali, ale nevzpomínal jsem si, že bych na ní kdy viděl podobně zastřený hněv, jaký jsem vycítil teď, hněv, jež měla zakrýt vrstva mejkapu, nové šaty (modré, bez puntíků, bez rozparku na boku) a nový účes. Onen zavalitý muž, s nímž tu seděla, právě něco říkal a ona se natáhla a dotkla se jeho ruky. Jakmile se ke mně otočil i on a začal

vstávat od stolu, spatřil jsem jí v tváři ještě něco. Kromě toho, že na mě měla zlost, se mě taky bála. A přestože dosud nepronela jediné slovo, už mě dokázala naštvat. Všechno v jejích očích i v celé tváři působilo negativně; stejně dobře mohla mít na čele cedulku s nápisem ZAVŘENO AŽ DO ODVOLÁNÍ. Říkal jsem si, že tohle si snad přece jen nezasloužím.

"Monsieur," pronesl vrchní a odsunul od stolu židli po Dianině levici. Sotva jsem mu věnoval pozornost a veškeré myšlenky na jeho výstřední chování a křivého motýlka se mi nadobro vykouřily z hlavy. Mám dojem, že na krátkou chvíli se mi z hlavy vytratila dokonce i myšlenka na tabák, poprvé od té doby, co jsem přestal kouřit. Dokázal jsem uvažovat jediné o tom vypočítavém klidu v její tváři a podívat se, jak na ni mohu mít takový vztek a zároveň po ní tolik toužit, že i pouhý pohled na ni mi přináší takové utrpení. Odloučení s sebou může, ale taky nemusí přinést obměkčení srdce, rozhodně však osvěžuje oko.

Na několik okamžiků jsem zapochyboval, zda jsem před chvílí skutečně viděl to, co jsem si myslel, že vidím. Hněv? Ano, bylo to možné, ba dokonce pravděpodobné. Pokud by se na mě aspoň do jisté míry nezlobila, neměla by přece důvod mě opouštět. Ale strach? Proč by ze mě pro boha živého měla mít Dianě strach? Nikdy jsem jí nezkřivil ani vlasek na hlavě. Jistě, nejspíš jsem během některých našich hádek trochu zvýšil hlas, ale to ona taky.

"Přeji dobrou chuť, monsieur," ozval se vrchní odkudsi z jiného světa - ze světa, v němž služební personál obvykle přebývá a odkud do toho našeho nakukuje jen tehdy, když na něj zavoláme, ať už proto, že něco potřebujeme, nebo si chceme stěžovat.

"Pane Davisi, já jsem Bili Humboldt," představil se Dianin společník. Natáhl ke mně mohutnou dlaň, zarudlou a rozpraskanou. Stroze jsem jí potřásl. Zbytek jeho těla působil stejně mohutně jako ta dlaň a v širokém obličejí bylo patrné zardění, jaké se objevuje u notorických pijáků po první skleničce dne. Hádal jsem mu tak pětáctyřicet, čili mu zbývalo asi deset let, než mu z nafouklých tváří zůstanou jen povislé laloky.

"Těší mě," odpověděl jsem, ale nepřemýšlel jsem o těch slovech o nic víc než o vrchním se skvrnou na košili, jenom už jsem chtěl mít tuhle před-stavovací část za sebou, abych se znovu mohl obrátit k té půvabné blondýnce se smetanovou pletí, světle růžovými rty a elegantní, štíhlou postavou. K ženě, která mi ještě před nedávnou dobou ráda šeptala do

ucha "Udělej mě udělej mě udělej mě" a svírala mi při tom zadek jako sedlo se dvěma hruškami.

"Kde je pan Ring?" zeptal se Humboldt a rozhlédl se kolem (na můj vkus trochu teatrálně).

"Pan Ring je na cestě na Long Island. Jeho matka spadla ze schodů a má roztržený bok."

"No báječné," usklíbl se Humboldt. Zvedl ze stolu zpola vypitou sklenku martini a nahýbal ji tak dlouho, dokud se mu oliva na párátku neza-razila o rty. Odplivl ji zpět do sklenky, tu postavil na stůl a zadíval se na mě. "Vsad'te se, že uhodnu, co vám řekl."

Slyšel jsem ho, ale nevěnoval mu pozornost. V tu chvíli pro mě Humboldt neznamenal víc než slabé statické šumění v rádiovém přenosu, který hrozně moc toužíte slyšet. Místo na něj jsem pohlédl na Dianě. Bylo skutečně úžasné, oč se mi teď zdála krásnější a taky vychytralejší než dřív. Jako by se naučila věci - ano, dokonce i za pouhé dva týdny odloučení, které strávila společně s Erniem a Dee Dee Coslawovými v Pound Ridge -, které se já nikdy nedozvím.

"Jak se máš, Steve?" zeptala se.

"Dobře," řekl jsem. Pak jsem dodal: "Vlastně zas až tak dobře ne. Chybíš mi."

Dáma na to reagovala jen ostražitým mlčením. Pouze ty modrozelené oči se na mě nadále upíraly, nic víc. Žádná laskavost na oplátku, žádné Ty mi taky chybíš.

"Přestal jsem kouřit. To mi na klidu duše taky zrovna nepřidává."

"Vážně, konečně? To ti schvaluju."

Z jejího zdvořile prezíravého tónu se ve mně vzedmula další vlna vzteku, tentokrát opravdu nepěkného. Jako by si v duchu říkala, že nejspíš lžu, ale co jí na tom sejde. Předhazovala mi ty moje cigarety den co den celé dva roky - jak z nich dostanu rakovinu, jak z nich dostane rakovinu i ona, jak absolutně nepřipadá v úvahu, že by otěhotněla, dokud nepřestanu, takže si můžu klidně šetřit všechny síly, které jsem hodlal do téhle věci investovat - a najednou jí na tom vůbec nezáleželo, protože jí vůbec nezáleželo na mně.

"Ehm, sešli jsme se tu kvůli jistému jednání," připomněl se Humboldt. "Tedy pokud vám to nebude vadit."

Na podlaze vedle něj stál jeden z těch velkých, hranatých právnických kufříků. Se zafuněním ho zvedl a položil na židli, na níž by teď seděl můj právník, kdyby si jeho matka neroztříštila bok. Humboldt začal kufřík otevírat a já mu v té chvíli přestal věnovat pozornost. Po pravdě řečeno, přechod k jednání mi vadil. Ale nešlo tu z mé strany o žádnou opatrnost; byla to otázka priorit. Najednou jsem byl nesmírně vděčný, že se Ring nemohl dostavit. Tím se všechno mnohem zjednodušilo. Zadíval jsem se na Dianě a prohlásil: "Chtěl bych to zkusit znovu. Nemůžeme se usmířit? Dáš mi ještě šanci?"

Výraz naprostého zděšení v její tváři rozmetal veškeré naděje, o nichž jsem ani nevěděl, zeje chovám. Místo odpovědi pohlédla na Humboldta.

"Říkal jste, že o tomhle se nebudeme muset bavit!" Hlas plný obvinění se jí třásl. "Říkal jste, že vůbec

nedopustíte, aby tahle otázka přišla na přetřes!"

Humboldt se zatvářil trochu zmateně. Pak pokrčil rameny, a než znovu vzhlédl k Dianě, věnoval krátký pohled prázdné sklenici od martini. Bylo na něm vidět, jakou má chuť objednat si druhou. "Netušil jsem, že se pan Davis na naše setkání dostaví bez právníka. Měl jste mi zavolat, pane Davisi. Jelikož jste tak neučinil, pokládám za nutné vás informovat, že Dianě k této schůzce svolila bez nejmenšího pomyšlení na vzájemný smír. Její rozhodnutí k rozvodu je konečné."

Letmo na ni pohlédl, patrně v očekávání souhlasu, jehož se mu také dostalo. Důrazně přikyvovala. Tváře měla o poznání rozpálenější, než když jsem usedal ke stolu, a rozhodně se nečervenala studem. "To bych řekla, zeje," potvrdila a já měl příležitost znovu spatřit ten výraz hněvu.

"Proč, Dianě?" Nenáviděl jsem se za ten nařikavý tón, který jsem ve svém hlase zaslechl, jako bečení nějaké ovce, ale už jsem s tím nemohl nic udělat. "Proč?"

"Prokrista," vydechla. "Chceš mi snad říct, že nevíš?"

"Ano -"

Tváře jí zaplály ještě víc, nach teď vystoupil skoro až ke spánkům. "Ne, jistěže nevíš. To je pro tebe typické." Zvedla sklenku s vodou a okamžitě s ní polila ubrus, jak se jí třásla ruka. Ve vzpomínkách se mi zničehonic promítl ten den, kdy odešla a já převrhl na podlahu sklenici s pomerančovým džusem, a jak jsem sám sebe varoval, ať se nesnažím sbírat střepy, dokud se mi neuklidní ruce, a jak jsem se do toho i přesto pustil a bolestivě jsem se pořezal.

"Nechtě toho, takhle bychom se nikam nedostali," vložil se mezi nás Humboldt. Tvářil se jako dohlížitel na dětském hřišti, který se snaží předejít rvačce, k níž se tu schyluje, ale očima přitom prohledával zadní část restaurace a vyhlížel našeho číšníka nebo jakéhokoli číšníka, jehož pozornost by se mu podařilo upoutat. Mnohem víc než o nás dva se teď staral o to, kdy si bude moct nalít i do druhé nohy, jak se říká.

"Jen jsem chtěl vědět -" začal jsem.

"Co vy chcete vědět, nemá absolutně nic společného s tím, proč tady jsme," přerušil mě Humboldt a připadal mi v tom okamžiku tak nabroušený a bdělý, jako by právě vyšel z právnické fakulty s čerstvým diplomem v ruce.

"Přesně tak, konečně," přidala se Dianě. Pronesla to nedůtklivě a naléhavě. "Tady totiž vůbec nejde o to, co ty chceš, ale o to, co potřebuješ."

"Nechápu, jak to myslíš, ale rád si vás poslechnu," svolil jsem. "Třeba bychom spolu mohli začít chodit do poradny, nic bych proti tomu nenamítal, pokud -"

Zvedla dlaně až do výše ramen. "Á, pán se snaží držet krok s dobou," ušklíbala se a spustila ruce zpět do klína. "Po všech těch měsících, kdy chtěl být v sedle jen on sám. A řekni, že to tak není, Joe."

"Přestaňte," zarazil ji Humboldt. Ze své klientky pak přeskočil zrakem na jejího budoucího exmanžela (nemohlo to dopadnout jinak; dokonce ani onen lehký pocit neskutečna vyvolaný nekouřením už přede mnou v tu chvíli nedokázal tuhle zřejmou pravdu skrýt). "Ještě jedno slovo od kteréhokoli z vás a prohlásím tenhle oběd za skončený." Věnoval nám nepatrný úsměv, tak evidentně nucený, že mi v tom okamžiku připadal svým způsobem až roztomilý. "A to jsme se ještě ani nepodívali, jaké tu mají speciality kuchyně."

Tahle první zmínka o jídle od chvíle, kdy jsem se k nim usadil, zazněla těsně předtím, než začal ten poprask, a já si vzpomínám, že jsem od jednoho z okolních stolů ucítil lososa. Během těch dvou týdnů bez cigaret se mi neuvěřitelně zostřil čich, což však nepokládám za příliš velké požehnání, zejména vyskytuje-li se nablízku losos. Míval jsem ho rád, ale teď jeho vůni nemůžu vystát, o chuti ani nemluvě. Losos mi vždycky připomene bolest a strach a krev a smrt.

"To on si začal," opáčila Dianě nevrle.

Ty sis začala, ty jsi přece odešla, napadlo mě, ale nechal jsem si to pro sebe. Humboldt si jistě nedělal legraci; jakmile bychom začali s tímhle dětinským nene, já nezačal, a jojo, začal, popadl by Dianě za ruku a odvedl by ji z restaurace. Neudržela by ho tu ani vyhlídka na další skleničku.

"No dobře," přikývl jsem smířlivě... a věřte mi, že jsem se k tomu musel hodně přemáhat. "Já si začal. Co dál?" Samozřejmě jsem to dobře věděl; papíry, papíry a zas papíry. Patrně jediné uspokojení, které mi

tahle politováníhodná situace mohla poskytnout, mělo přijít tehdy, až jim sdělím, že na radu svého právníka žádný z těch papírů nepodepíšu, že se na ně dokonce ani nepodívám. Znovu jsem pohlédl na Dianě, ale ona teď upírala zrak do prázdného talíře a tvář jí zakrývaly vlasy. Pocítil jsem mocnou touhu popadnout ji za rameno zatřást s ní v těch nových modrých šatech jako oblázkem ve vydlané tykvi. Myslíš si, že jsi v tom sama? rozkřikl bych se na ni. Myslíš si, že jsi v tom sama? Tak abys věděla, mám pro tebe novinu, zlatíčko -jsi tvrdohlavá, egoistická krákané Davisí?" oslovil mě zdvořile Humboldt. Rozhlédl jsem se.

"Vida, slyšíte mě," usmál se. "Už se mi zdálo, že jste usnul."

"Kdepak, to ne," ohradil jsem se.

"Výborně. Skvělé."

V ruce měl několik lejster. Pohromadě je držely různobarevné sponky - červené, modré, žluté, fialové. Skvěle pasovaly k impresionistickým obrazům na stěnách Gotham Café. Napadlo mě, že jsem na schůzku přišel trestuhodně nepřípravený, a nejen proto, že můj právník právě teď letěl na vlak ve dvanáct třicet tři do Babylonu. Dianě měla nové šaty; Humboldt kufřík zvící kamionu Brinks, plus lejstra sepnutá různobarevnými sponkami; já se mohl pochlubit jen novým deštníkem, ač byl venku slunný den. Sklopil jsem zrak vedle židle, kam jsem si deštník položil (až do té chvíle mi vůbec nepřišlo na mysl si ho blíže prohlédnout) a zjistil jsem, že na rukojeti stále ještě visí cenovka. Připadal jsem si jako komediant. Nádherně to tu vonělo, jako ve většině restaurací od té doby, co v nich zakázali kouřit - květinami a vínem, čerstvou kávou, čokoládou a pečivem -, ale ze všeho nejvýrazněji jsem cítil toho lososa. Vzpomínám si, jak mě napadlo, že voní velice lákavě a že si ho nejspíš objedná taky. Kromě toho si vzpomínám, jak jsem si říkal, že jestli do sebe dokážu dostat oběd na schůzce, jako je tahle, pak už nejspíš můžu jít kdekoli.

"Mám tu několik formulářů, které vám i paní Davisové umožní zůstat finančně nezávislí a zároveň zaručí, že ani jeden z vás nebude mít neoprávněný přístup ke jmění, jež jste společnými silami nashromáždili," pokračoval Humboldt. "Navíc tu mám předběžné vyrozumění soudu, na němž potřebujeme váš podpis, a formuláře, které nám umožní převést vaše cenné papíry a krátkodobé směnky na podmíněný účet, dokud se současná situace nevyřeší soudní cestou."

Otevřel jsem ústa, abych mu pověděl, že nic podepisovat nehodlám, a pokud by to mělo znamenat, že naše schůzka je u konce, tak prosím, ale nedostal jsem ze sebe ani první slovo. Než mi totiž mohlo splynout ze rtů, přerušil mě vrchní. Začal cosi ječet a vydávat zvláštní, těžko popsateľný zvuk, který se snad nejlépe dá vystihnout jako dlouhá řada í svázaných dohromady. Působilo to dojmem, jako by měl plný žaludek páry a v krku mu uvízla píšťala čajové konvice.

"Ten pes... íííííí... Kolikrát už jsem ti o tom psovi říkal... íííííí... Vůbec kvůli němu nemůžu spát... íííííí... Povídala, ať se jdu bodnout, svině jedna... íííííí.... Ani chvíli nemám klid!... íííííí... A teď mi toho čokla přiveď sem... íííííí!"

Místnost pochopitelně okamžitě ztichla, hosté vyplašeně zvedali tváře od oběda a sledovali, jak ta štíhlá, bledá, v černém oděná postava s nasupeně vystrčenou bradou kráčí na svých dlouhých, čapích nohou přes lokál. Motýlek vrchního už se otočil o celých devadesát stupňů oproti běžné pozici, takže teď vypadal jako rafičky hodin přesně o šesté. Ruce měl za chůze spojené za zády, a jak byl zároveň trochu předkloněný v pase, připomněl mi jeden obrázek z učebnice literatury pro šestou třídu, ilustraci Ichaboda Cranea, onoho nešťastného učitele z povídky Washingtona Irvinga.

A díval se na mě, ano, to ke mně se blížil. Zůstal jsem na něj zírat jako hypnotizovaný - cítil jsem se jako v jednom z těch klasických snů, v nichž zjistíte, že jste se nenaucili na zkoušku, která vás čeká, nebo že se v Bílém domě účastníte večere pořádané na vaši počest a jste přitom docela nazí - a možná bych tak zůstal navždycky, kdyby se vedle mě nepohnul Humboldt.

Zaslechl jsem, jak odsunuje židli, a pohlédl jsem na něj. Právě vstával, v jedné ruce zlehka sevřený ubrousek. Tvářil se překvapeně, ale zároveň vztekle. Náhle jsem si uvědomil dvě věci: že je opilý, a to docela dost,

a že si tento výstup vykládá jako poskvrnění své vlastní pohostinnosti a svých schopností. Tuhle restauraci vybral koneckonců on, a teď tumáš - vrchnímu ceremoniáři rupne v bedně.

Jíííííí... Já ti ukážu! Já ti nakonec ukážu..."

"Proboha, on se pochcal," zamumlala žena u vedlejšího stolu. Pronesla to polohlasem, ale stejně jí bylo v nastalém tichu dobře rozumět, neboť vrchní právě nabíral dech k dalšímu křiku, a já si všiml, že nelhala. Vytáhlý muž měl v rozkroku mokré kalhoty.

"Tak podívejte, vy pošuku," začal Humboldt a obrátil se k vrchnímu, který v tom okamžiku vytasil levačku, až dosud skrytou za zády. Držel v ní ten největší řeznický nůž, jaký jsem kdy viděl. Musel měřit přes půl metru a konec čepele měl drobně zahnutý, takže připomínal mačetu z nějakého starého pirátského filmu.

"Pozor!" křikl jsem na Humboldta. U jednoho ze stolů u zdi zaječel jakýsi hubený muž s brýlemi bez obrouček a na ubrus před sebou vyklopil rozžvýkané hnědé sousto.

Zdálo se, že Humboldt neslyšel ani můj výkřik, ani zaječení toho muže. Hrozivě se mračil na vrchního.

"Rozlučte se s tím, že mě tu ještě někdy uvidíte, jestli hodláte takhle -" rozjel se.

"iiiiiii iiii" zavřeštěl vrchní a švihl řeznickým nožem naplocho vzduchem. Ozval se svist jako tichounce zašeptaná věta. Tečku za ní udělala čepel pronikající do Humboldtovy pravé tváře. Z rány okamžitě v mocné spršce drobných kapek vytryskla krev. Ozdobila ubrus vytečkovaným vějířem a já zřetelně viděl (do smrti na to nezapomenu), jak jedna sytě rudá kapka dopadla do mé sklenice s vodou a cestou ke dnu za sebou zanechávala růžovou nitku jako ocásek. Připadala mi jako nějaký krvavý pulec.

Humboldtova tvář se rozevřela dokořán, odhalila zuby, a když si na rozšklebenou ránu připlácl dlaň, všiml jsem si, že na rameni jeho tmavě šedého saka leží jakýsi růžovobílý předmět. Až teprve mnohem později jsem si uvědomil, že to musel být ušní lalůček.

"Zapiš si to za uši!" rozkřikl se vrchní vztekale na Dianina krvácejícího právníka, který tam stál s dlaní připlácnutou na tvář. Nebýt té krve, která mu protékala mezi prsty, vypadal by Humboldt přesně jako Jack Benny v některé ze svých slavných rolí chlápka s dlouhým vedením. "A zavolej to i všem těm svejm hnusnejm ukecanejm kámošům... ty ubožáku... íííííííí... ČOKLOFILE!"

Ted' se rozkřičeli i další lidé, většinou při pohledu na krev. Humboldt byl kus chlapa a krev z něj crčela jak ze zapíchnutého prasete. Slyšel jsem, jak pleská na podlahu jako voda z prasklého potrubí, a stačila mu už dorada obarvit celý předek bílé košile. Kravata, která byla původně červená, ted' začínal černat.

"Steve?" ozvala se Dianě. "Stevenne?"

U stolu vlevo za jejími zády obědvali nějaký muž se ženou. Teď ten muž - něco kolem třicítky a pohledný, jako býval George Hamilton - vyskočil na nohy a rozběhl se k východu z restaurace. "Troyi, nenechávej mě tady!" volala za ním jeho spoléčnice, ale Troy se ani neohlédl. Vypadalo to, že v tu chvíli úplně zapomněl na knihu z knihovny, kterou měl od té dámy vypůjčenou, i na to, že jí slíbil naleštit auto. Jestliže až dosud seděla celá restaurace jako zkamenělá - nejsem schopný říct, zda tomu tak opravdu bylo, přestože jsem toho viděl docela dost a všechno si pamatuji -, tímhle se to zlomilo. Ozvaly se další výkřiky a další lidé se začali zvedat. Převrhli u toho několik stolů. Po podlaze se rozlétly střepy skleniček a porcelánu. Zahlédl jsem, jak za zády vrchního spěchá nějaký muž s rukou kolem pasu své partnerky; ona mu křečovitě zatínala prsty do ramene. Na okamžik se její pohled střetl s mým a já viděl, že má oči prázdné jako řecká busta. Tvář měla bledou, odporne zkrivenou strachem.

Tohle všechno se odehrálo během deseti, možná dvaceti vteřin. Vybavuji si to jako sérii fotografií nebo krátkých filmových střihů, ovšem bez časové souslednosti. Čas jako by přestal existovat v okamžiku, kdy vrchní Alfalfa vytáhl levačku zpoza zad a já spatřil ten řeznický nůž. Po celou dobu ze sebe tenhle muž ve smokingu chrlil změt' slov v onom zvláštním jazyce vrchních, který má někdejší přítelkyně nazvala nafou-kanštinou. Část z jeho proslovu byla skutečně v nějaké cizí řeči, část byla anglicky, ale naprosto postrádala smysl, a část působila hrozně zvláštně... až strašidelně. Četli jste něco z těch dlouhých a zmatených výpovědí, které učinil na smrtelné posteli gangster Dutch Schultz? Tak nějak to vypadalo. Většinu už jsem zapomněl. Ale co jsem nezapomněl, to si budu nejspíš pamatovat až do smrti.

Humboldt zavrával, dlaň dosud přitisknutou na rozpáranou tvář. Zadní stranou kolen narazil do sedadla své židle a ztěžka se na ni sesul. Vypadá jako někdo, komu rodiče právě sdělili, že ho vydělují, napadlo mě.

Začal se otáčet ke mně s Dianě, oči rozšířené šokem. Měl jsem sotva čas si povšimnout, jak se mu z nich řínou slzy, když vrchní sevřel rukojeť nože oběma rukama a zarazil ho Humboldtovi přímo do hlavy.

Ozval se zvuk, jako když švihnete rákoskou do hromady složených ručníků.

"Búúch!" vydechl Humboldt. Jsem si stoprocentně jistý, že jeho poslední slovo na tomhle světě znělo - "Bůh." Pak se mu usazené oči protočily, takže bylo vidět jen bělmo, a on se svalil do talíře, přičemž jednou nataženou rukou smetl na podlahu vlastní skleničku. Jakmile zůstal klidně ležet, vrchní - teď už mu na zátylku stály všechny vlasy, ne jen některé - vyprostil dlouhý nůž z jeho hlavy. Z rány vytryskla opona krve a potřísnila předešlé Dianiny šaty. Znovu zvedla dlaně až do výše ramen, ale tentokrát spíše hrůzou než podrážděním. Zaječela, a pak si zakrvavenýma rukama zakryla obličej, především oči. Vrchní jí nevěnoval pozornost. Místo toho se obrátil ke mně.

"Ten tvůj čokl," pronesl bezmála konverzačním tónem. Nejevil nejmenší zájem o křičící, vyděšené hosty, kteří se za jeho zády valili ke dveřím, dokonce jako by si jich ani nevšiml. Oči měl vyvalené a velice tmavé. Už mi znovu připadaly hnědé, jen kolem duhovky obroubené černými kruhy. "Ten tvůj čokl nadělá děsněj randál. Nevyrovnej se mu ani všechny rádia na Coney Islandu dohromady, ty parchante." V ruce jsem najednou držel deštník, ale jak se tam dostal, na to si nedokážu vzpomenout, ať se snažím sebevíc. Mám dojem, že jsem ho musel sebrat ve chvíli, kdy tam Humboldt stál ochromený vědomím, že má najednou ústa asi o dvacet centimetrů širší, ale najisto si nevzpomínám. Vzpomínám si, jak ten chlap, co vypadal jako George Hamilton, vyrazil ke dveřím, a vím, že se jmenoval Troy, protože tak na něj volala jeho spolence, ale kdy jsem sebral ten deštník, který jsem předtím koupil v galanterii, na to si vážně nepamatuju. Přesto jsem ho držel v ruce, cenovka mi dole vykukovala ze sevřené pěsti, a když se vrchní předklonil, jako by se ukláněl, a nůž zasvištěl vzduchem ke mně - nejspíš, aby se mi v příštím okamžiku zanořil do hrdla -, deštník jsem zvedl a praštil jím vrchního přes zápěstí, jako když učitel za starých časů přetáhl vyrušujícího žáčka rákoskou.

Vrchní vyhekl, ruka mu prudce poklesla a čepel určená mému krku se namísto toho zasekla do promáčeného, narůžovělého ubrusu. Vrchní se však nemínil vzdát a znovu se napřáhl k úderu. Kdybych se pokusil trefit ho do ruky s nožem ještě jednou, nepochybně bych minul, ale neudělal jsem to. Ohnal jsem se mu po obličejí a ušetřil mu ukázkový políček - tak ukázkový, jak to jen s deštníkem jde. A deštník se navíc hned nato otevřel, jako vizuální pointa nějakého filmového gagu.

Mně to ale moc k smíchu nepřišlo. Rozkvetlý deštník mi zaclonil výhled na vrchního. Ten zavrával a prázdnou rukou se chytil za tvář, kam jsem ho udeřil, a mně se pranic nelíbilo, že na něj nevidím. Nahánělo mi to strach. Tedy ne že bych ho do té doby neměl.

Popadl jsem Dianě za zápěstí a zvedl ji na nohy. Ani necekla, udělala krok ke mně, pak se jí na vysokých podpatcích zvrtila noha a ona se mi nemotorně skácela do náruče. Cítil jsem, jak se ke mně tisknou její řadry, i tu vlhkou, teplou lepkavost látky nad nimi.

JíííW. Ty chcípáči!" zaječel vrchní, nebo mě snad nazval "hnípáči", nedalo se to rozeznat. Víím, že na tom nejspíš nezáleží, ale přesto mám docela často dojem, že naopak ano. Pozdě v noci mě drobné otázky pronásledují stejně jako ty velké. "Ty chcípáckej parchante! V jednom kuse náký rádio! Um-ca um-ca! Už mě ten tvůj Uncle Brucie i všichni ostatní podělaný moderátoři serou! TY mě sereš!"

Zamířil kolem stolu k nám (prostor za ním už byl dokonale prázdný a připomínal saloon z filmového westernu těsně po rvačce). Můj deštník dosud ležel na stole otevřenou střechou směrem od nás a vrchní o něj zavadil bokem. Deštník mu spadl pod nohy, a zatímco se jej vrchní snažil odkopnout stranou, postavil jsem Dianě na nohy a táhl ji do zadní části restaurace. Běžet k přednímu vchodu nemělo smysl; nejspíš to bylo tak jako tak příliš daleko, a i kdyby se nám podařilo se tam dostat, vchod byl stejně pořád ještě ucpaný vyděšenými, ječícími hosty. Pokud šel vážně po mně - nebo po nás obou -, bez obtíží by nás dostihl a vykuchal jako dva krocany.

"Cvoci! Vy cvoci!... fííííí... Dostanete to za toho psa! Za toho tvýho urafanýho čokla!"

"Zastav ho!" zaječela Dianě. "Panebože, vždyť nás oba zabije, udělej něco!"

"Rozpáru vás, vy hnusáci!" O něco blíž. Deštník ho evidentně nezdržel na dlouho. "Rozpáru vás i ty vaše děvky!"

Viděl jsem před sebou troje dveře, dvoje z nich naproti sobě v malém výklenku, v němž se nacházel rovněž telefonní automat. Pánské a dámské toalety. Ty by nám moc nepomohly. I kdyby šlo o jednomístné kabinky se zámekem na dveřích, nebyly by nám k ničemu. Šílenci, jako byl ten za námi, by nedělalo problémy vyrazit dveře z pantů a my bychom neměli kam utéct.

Dovlekl jsem proto Dianě ke třetím dveřím a společně jsme pronikli do světa čistých zelených dlaždiček, ostrého světla zářivek, blyštivého chrómu a voňavých výparů z připravovaných jídel. Nejvýraznější byla vůně lososa. Humboldt sice nedostal šanci poptat se po specialitách kuchyně, mě ale v tu chvíli napadlo, že přinejmenším jednu není zas tak těžké uhodnout.

Přímo před námi stál číšník s naloženým tácem na dlani zdvižené ruky, ústa dokořán a oči vyvalené. Vypadal jako Hlupák Gimpl v té povídce Isaaka Singera. "Co -" začal, ale odstrčil jsem ho stranou. Tác odletěl, talíře a sklenice se roztrhly o stěnu.

"Hej, vy!" rozkřikl se na nás další muž. Byl obrovský, na sobě měl bílou kuchařskou zástěru a na hlavě bílou čepici jako velký oblak. Kolem krku měl ovázaný rozměrný červený šátek a v jedné ruce držel naběrač-ku, z níž kapala nějaká hnědá omáčka. "Hej, jak si to představujete, takle sem vpadnout!"

"Musíme se dostat ven," hájil jsem se. "Ten chlap zešílel! Ten chlap -"

Vtom mě napadlo, jak mu to vysvětlit bez vysvětlování, položil jsem na okamžik ruku na Dianino levé ňadro, na nasáklou látku jejích šatů. Bylo to naposledy, co jsem se jí takhle intimně dotkl, ale ani nevím, jestli to bylo příjemné nebo ne. Pak jsem natáhl ruku ke kuchaři a ukázal mu dlaň potřísněnou Humboldtovou krví.

"Panebože," vydechl. "Tudy. Dozadu."

V té chvíli se znovu rozletěly dveře, jimiž jsme vešli, a dovnitř vpadl vrchní, v očích šílenství, vlasy načepýřené všemi směry jako bodliny na ježkovi, který se sbalil do klubíčka. Rozhlédl se, spatřil číšníka, ten ho nezajímal, pak spatřil mě a pustil se za mnou.

Znovu jsem se dal na útěk, Dianě táhl za sebou a slepě jsem narazil do měkkého břicha kuchaře. Protáhli jsme se kolem něj, jen Dianiny šaty zanechaly na jeho zástěře krvavou šmouhu. Všiml jsem si, že nás nenásleduje, že se místo toho otáčí proti vrchnímu, a chtěl jsem ho varovat, chtěl jsem mu říct, že stejně nic nezmuže, zeje to ten nejhoupější nápad

na světě a pravděpodobně i poslední nápad, který kdy měl, ale nebyl na to čas.

"Hej!" vykřikl kuchař. "Hej, Guyi, co to má být?" Vyslovil jméno vrchního, jako ho vyslovují Francouzi, tak, že s rýmuje se zlý, a pak už nepromluvil. Ozvala se tupá rána, která mi připomněla, jak se nůž zanořil do Humboldtovy lebky, a kuchař zařval. Následovalo hlasité šplíchnutí, které mě dodnes pronásleduje ve snech. Nevím, co ho způsobilo, a ani to vědět nechci.

Vlekl jsem Dianě úzkou uličkou mezi dvěma sporáky, z nichž na nás dýchalo příšerné otupující horko.

Na konci byly dveře zajištěné dvěma těžkými ocelovými závory. Natáhl jsem se po té horní, když vtom jsem zaslechl, že Guy, náš Vrchní z pekel, už se s mumláním opět řítí za námi.

Chtěl jsem se pustit do zápolení se závorou, chtěl jsem věřit, že stačím otevřít dveře a dostat nás ven dřív, než se k nám přiblíží natolik, aby nás mohl ohrozit, ale část mého já - ta část odhodlaná žít - byla moudřejší. Přitiskl jsem Dianě ke dveřím, postavil se před ni v ochranném gestu, které pochází nejspíš už někdy z doby ledové, a zůstal jsem čelem k němu.

Hnal se úzkou uličkou mezi sporáky s nožem pevně sevřeným v levé ruce a zdviženým nad hlavu. Ústa měl dokořán a cenil dvě řady zkažených, zašlých zubů. Vzdal jsem se veškerých nadějí, že bych se mohl dočkat pomoci od Hlupáka Gimpla. Ten se totiž tiskl ke zdi vedle dveří do lokálu. Prsty měl vražené hluboko do pusy, takže připomínal vesnického idiota ještě věrněji než předtím.

"Neměl jsi na mě zapomenout!" rozkřikl se Guy jako Voda v Hvězdných válkách. "Ten tvůj otravný čokl!... Ta děsná disharmonická muzika!... íííí!... Jak sis mohl!"

Na přední plotýnce levého sporáku stál velký hrnec. Srazil jsem ho na Gue. Teprve někdy za hodinu jsem si uvědomil, jak ošklivě jsem si při tom popálil ruku; celou dlaň a tři prostřední prsty jsem měl poseté malými bochánky puchýřů. Hrnec sklouzl z plotýnky, ve vzduchu se převrátil a zalil 'Gue od pasu dolů dobře osmi litry vroucí vody s kukuřicí a rýží.

Vrchní zařval, zapotácel se a rukou, v níž nedržel nůž, se opřel o druhý sporák, téměř přesně v místě, kde modrozlutý plynový plamen olizoval pánev, na níž se pozvolna pálily na uhel houby, jež měly být původně

jen lehce osmažuté. Znovu zařval, tentokrát v rejstříku tak vysokém, až mi to rvalo uši, a zvedl si dlaň před oči, jako by nebyl schopný uvěřit, že skutečně patří jemu.

Ohlédl jsem se doprava a spatřil vedle dveří koutek s čistícími potřebami - na polici Glass-X, Clorox a

Mister Proper, pod ní koště s lopatkou posazenou na vrcholu násady jako klobouk a v ocelovém kyblíku na malých kolečkách mop a gumová ždímačka.

Když na mě Guy znovu vyrazil, nůž sevřený v té ruce, která nebyla celá červená a nateklá jako duše pneumatiky, popadl jsem mop, přitáhl jsem si jím před sebe kbelík na kolečkách a pak mopem šťouchl do vrchního. Guy se prohnul dozadu, ale udržel se na nohou. Rty mu pošuká-vály ve zvláštním úsměvu. Připomínal psa, který momentálně zapomněl, jak se vrčí. Nůž teď držel před obličejem a provedl s ním několik tajemných pohybů. Světlo stropních zářivek se s oslnivým leskem rozlévalo po čepeli... tedy přinejmenším v místech, kde ji nepokrývala krev. Vypadalo to, že necítí žádnou bolest ani v popálené ruce, ani v nohou, přestože mu je opařila vroucí voda a kalhoty obleku měl celé kropenaté zrnky rýže. "Ty nechutnej buziku," vyštěkl Guy za stálého doprovodu oněch tajemných pohybů. Připomínal samuraje, který se připravuje na boj. Pokud si tedy dokážete představit samuraje ve smokingu celém od rýže.

"Zabiju tě stejně jako toho uňafanýho čokla."

"Ale já nemám psa," bránil jsem se. "Ani ho mít nesmím. Mám to v nájemní smlouvě."

Mám dojem, že tohle bylo to jediné, co jsem mu během celé té noční mýry řekl, a to si ani nejsem pořádně jistý, jestli jsem to vůbec řekl nahlas. Možná jsem si to jen myslel. Vtom jsem zahlédl, jak se za jeho zády drápe na nohy kuchař. Jednou rukou se opíral o držadlo obří lednice a druhou si tiskl k zakrvácené zástěře, v níž přes nakynutý pupek zela rozšklebená purpurová rána. Dělal všechno pro to, aby udržel vnitřnosti na místě, ale marná snaha, jedna smyčka střev, lesklá a namodralá, už mu visela ven u levého boku jako nějaký odporný řetízek od hodinek.

Guy proti mně učinil falešný výpad nožem. Kontroval jsem tím, že jsem na něj mopem poslal kbelík na kolečkách, a on se stáhl. Přisunul jsem kbelík zpátky k sobě a zůstal stát s prsty sevřenými kolem dřevěné násady mopu, připravený zaútočit kbelíkem znovu, jen co se pohne. Mně samotnému pulsovala ruka bolestí a cítil jsem, jak mi po tvářích stéká pot jako horký olej. Kuchaři za Guyem se konečně podařilo vyškrábat na nohy. Pomalu, jako invalida krátce po vážné operaci, se začal sunout uličkou k Hlupáku Gimplovi. Popřál jsem mu v duchu hodně štěstí.

"Odsuň ty závory," křikl jsem na Dianě.

"Cože?"

"Ty závory na dveřích. Odsuň je."

"Nemůžu se hnout," opáčila. Vzlykala u toho tak silně, že jsem jí sotva rozuměl. "Vždyť mě tady umačkáš."

Postoupil jsem kupředu, aby měla víc místa. Guy na mě vycenil zuby. Předstíraně po mně sekl nožem, hned ho stáhl a nervózně, výhružně se zazubil, když viděl, jak jsem proti němu opět vyjel s kbelíkem na vrzajících kolečkách.

"Smrade zavšivenej," řekl. Pronesl to stejným tónem, jakým by asi mluvil o vyhlídkách svého oblíbeného baseballového týmu v nadcházející sezóně. "Uvidíme, jestli si dál budeš pouštět rádio tak nahlas, smrade. Nebo se teď nad sebou konečně zamyslíš, co? Chcípáči!"

Sekl po mně. Já vyjel s kbelíkem. Tentokrát se ale nestáhl tak daleko jako prve a já si uvědomil, že začíná ztrácet nervy. Chystal se na mě skutečně vrhnout, a to brzy. Cítil jsem, jak se o mě vzadu třou Dianina řadra - snažila se popadnout dech. Udělal jsem jí místo, ale ona se neotočila, aby odsunula závory. Prostě tam jenom stála.

"Otevři dveře," zavrčel jsem na ni napůl úst jako trestanec ve vězení. "Odsuň sakra ty závory, Dianě."

"Nemůžu," vzlykla. "Nemůžu, nemám vůbec sílu v rukou. Zastav ho, Stevene, přestaň se s ním vybavovat a zastav ho."

Doháněla mě k šílenství. Vážně. "Otoč se a odsuň ty závory, Dianě, nebo se uhnu stranou a nechám ho -" "íííííííí!" zaječel a vyrazil proti mně, máchaje nožem na všechny strany.

Vší silou jsem mu naproti poslal kbelík a podrazil mu jím nohy. Zavyl a dlouhým, zoufalým obloukem švihl nožem. Chyběl kousíček, aby mi jím usekl špičku nosu. Pak neohrabaně dopadl na doširoka roztažená kolena, obličej zarazil těsně nad ždímačkou mopu připevněnou na boku kbelíku. Bravo! Praštil jsem ho koncem mopu zezadu do krku. Jednotlivé pramínky se mu rozprostřely po ramenou černého saka jako čarodějnická

paruka. Obličejem narazil do ždímačky. Sehnul jsem se a volnou rukou přirazil víko. Guy zařval bolestí, i

když mop jeho výkřik trochu přidusil.

"ODSUŇ TY ZÁVORY!" zařval jsem na Dianě. "ODSUŇ JE, TY MRCHO NEMOŽNÁ! ODSUŇ-" Žďuch! Così tvrdého a špičatého mě udeřilo do levé půlky zadku. Zavrával jsem a vykřikl - myslím, že spíš překvapením než bolestí, i když to opravdu bolelo. Klesl jsem na jedno koleno a pustil držadlo ždímačky. Guy se vyprostil a zároveň vyklouzl zpod copatého konce mopu. Oddychoval tak hlasitě, že to znělo skoro jako štěkot. Nijak ho to však nezbrzdilo; jakmile unikl ze ždímačky, okamžitě se po mně ohnal nožem. Ucukl jsem a ucítil slabý vánek, jak čepel proťala vzduch těsně vedle mé tváře.

Teprve když jsem se znovu vyškrábal na nohy, uvědomil jsem si, co Dianě udělala. Letmo jsem se po ní ohlédl přes rameno. Vzдорovitě na mě civěla, záda přitisknutá ke dveřím. Hlavou mi bleskla šílená myšlenka: ona chce, aby mě zabil. Možná to dokonce plánovala, tohle všechno. Našla si pomateného vrchního a -

Vytřeštila oči. "Pozor!"

Obrátil jsem se právě včas, abych spatřil, jak se na mě vrhá. Tváře měl celé sytě rudé, kromě několika bílých fleků po odtokových otvorech ždímačky. Vyrázil jsem proti němu mopem - mířil jsem na krk, ale zasáhl místo toho hrudník. Odvrátil jsem tím jeho výpad a dokonce jsem ho srazil o krok dozadu. Co následovalo pak, bylo pouze dílem štěstí. Uklouzl na vodě z převrženého hnce, ztěžka se svalil na zem a hlavou se praštil o dlaždičky. Bez rozmyšlení a jen matně si vědom toho, jak u toho řvu, jsem ze sporáku popadl pánvičku s houbami a vši silou ho s ní udeřil do zakloněné tváře. Ozval se tlumený náraz, následovaný děsivým (ale milosrdně krátkým) zasyčením, jak se mu škvařila kůže na tvářích a na čele. Otočil jsem se, odstrčil Dianě stranou a odsunul závory. Otevřel jsem dveře a sluneční světlo mě udeřilo jako kladivo. A vůně čerstvého vzduchu. Nevzpomínám si, že by mi kdy voněl příjemněji, dokonce ani když jsem byl kluk a měl právě první den letních prázdnin.

Popadl jsem Dianě za ruku a vytáhl ji ven do úzké uličky lemované zamčenými popelnicemi. Na konci téhle úzké kamenné šterbiny se jako vidina nebes otevíral výhled na Třiapadesátou ulici s vozy míhajícími se

sem a tam. Ohlédl jsem se přes rameno do otevřených dveří kuchyně. Guy ležel na zádech a zuhelnatělé houby mu věnčily hlavu jako nějaký existenciální diadém. Pánvička sklouzla na stranu, čímž odhalila zčervenalý obličej plný puchýřů. Měl otevřené jedno oko, ale to jen nevidoucně zíralo do světla zářivek. Kuchyně za ním byla prázdná. Na podlaze zůstala louže krve a na bílém smaltu obří lednice krvavé otisky, ale kuchař i Hlupák Gimpl byli pryč.

Zabouchl jsem dveře a ukázal do uličky. "Jdeme."

Nepohnula se, jen na mě hleděla.

Zlehka jsem ji šťouchl do ramene. "Pojď!"

Zvedla ruku jako dopravní policista, zavrtěla hlavou a pak na mě namířila prstem. "Nesahej na mě."

"A co uděláš? Poštvej na mě svého právníka? Myslím, že ten do-právničil, lásko."

"Přestaň se ke mně chovat takhle povýšeně. Co si to vůbec dovoluješ? A nesahej na mě, Stevene, varuju tě."

Dveře kuchyně se rozletěly. Bez přemýšlení jsem je znovu přibouchl. Těsně předtím, než zapadly, jsem zaslechl tlumený výkřik - nepoznal jsem, zda to byl výkřik zlosti nebo bolesti, a ani mě to nezajímalo.

Opřel jsem se o dveře zády a napjal nohy. "Chceš tady stát a hádat se?" zeptal jsem se jí. "Vypadá to, že má ještě docela dost energie." Znovu vrazil do dveří. Otřásl se, ale podařilo se mi je opět přibouchnout. Čekal jsem, že to zkusí znovu, ale nic dalšího se nedělo.

Dianě se na mě nadlouho zadívala, upřeně a nerozhodně, načež se skloněnou hlavou vykročila do uličky. Zůstal jsem zády přitisknutý ke dveřím, dokud nedošla asi do tří čtvrtin cesty k Třiapadesáté, pak jsem se od nich odlepil a chvíli je ostražitě pozoroval. Nikdo z nich nevycházel, nicméně jsem dospěl k závěru, že pro klid duše mi to přece jen nestačí. Dotáhl jsem před ně jednu z popelnic a pak jsem se poklusem vydal za Dianě.

Když jsem se dostal na konec uličky, nebyla tam. Pohlédl jsem doprava, směrem k Madison Avenue, ale neviděl jsem ji. Pohlédl jsem doleva a spatřil ji, jak pomalým krokem šikmo přechází Třiapadesátou, hlavu dosud svěšenou a vlasy po stranách obličeje jako závěsy. Nikdo jí nevěnoval pozornost; lidé před Gotham Café civěli dovnitř s nosem přitisk-

nutým na zrcadlové sklo jako v Novoanglickém akváriu při krmení žraloků. Blížily se policejní sirény, hodně sirén.

Přešel jsem ulici, natáhl ruku, že chytím Dianě za rameno, ale v poslední chvíli jsem si to rozmyslel. Místo toho jsem ji jen oslovil.

Otočila se, pohled zastřený prožitou hrůzou a šokem. Předek šatů se jí proměnil v příšerný purpurový bryndáček. Byla z ní cítit krev a spálený adrenalin.

"Nech mě na pokoji," řekla. "Už tě nikdy nechci vidět, Stevene."

"Kopla jsi mě tam do zadku," obvinil jsem ji. "Kopla jsi mě do zadku a já kvůli tobě málem přišel o krk. Oba jsme málem přišli o krk. Nemůžu tomu uvěřit, Dianě."

"Měla jsem chuť nakopat ti prdel už dobře čtrnáct měsíců," odsekla. "A když se člověku naskytne šance splnit si takovej sen, nemůže si vybírat, jestli -"

Vlepil jsem jí facku. Vůbec jsem o tom nepřemýšlel, prostě jsem to udělal a můžu říct, že jen málo věcí mi v dospělosti přineslo takové potěšení. Stydím se za to, ale už jsem v tomhle vyprávění zašel příliš daleko, abych teď lhal nebo něco schválně vynechával.

Hlava se jí trochu zvrátila dozadu. Vytréštila oči úlekem a bolestí, čímž z nich vymizel onen zastřený, traumatizovaný pohled.

"Ty hajzle!" zaječela a přitiskla si dlaň na tvář. Teď se jí v očích zaleskly slzy. "Ty hajzle!"

"Zachránil jsem ti život," řekl jsem. "Uvědomuješ si to? Dochází ti to? Zachránil jsem ti život, sakra!"

"Ty parchante," zašeptala. "Ty panovačnej, namyšlenej, omezenej, je-šitnej, samolibej parchante. Nenávidím tě."

"Posloucháš mě vůbec? Kdyby nebylo toho ješitnýho, omezenýho parchanta, tak jsi teď mrtvá."

"Kdyby nebylo tebe, tak bych sem především dneska vůbec nešla," prohlásila právě v okamžiku, kdy se po Třiapadesáté přihnaly první tři policejní vozy a zastavily před Gotham Café. Policisti z nich vyskákali jako klauni v nějakém cirkusovém čísle. "Jestli se mě ještě jednou dotkneš, vyškrábu ti oči, Steve," řekla. "Drž se ode mě dál."

Musel jsem si založit ruce do podpaží. Měly chuť ji zamordovat, natáhnout se, sevřít sejí kolem krku a jednoduše ji zaškrtit.

Ušla asi sedm nebo osm kroků, pak se ke mně znovu otočila. Usmívala

se. Byl to odporný úsměv, mnohem děsivější než všechny výrazy, které jsem spatřil ve tváři našeho d'áblem posedlého vrchního Guye. "Měla jsem milence," řekla a nepřestávala se usmívat. Lhala. Měla to napsané na čele, ale nebolelo to tak o nic méně. Přála si, aby to pravda byla; i to sejí dalo z tváře jasně vyčíst. "Tři jen za poslední rok. Ty jsi v tom nestál za nic, tak jsem si hledala někoho lepšího."

Odvrátila se a pokračovala ulicí. Vypadala v té chvíli na pětadesát místo na sedmadvacet. Stál jsem a díval se za ní. Ještě než došla na roh, zavolaal jsem to na ni znovu. Tohle jediné jsem nedokázal spolknout; vězelo mi to v hrdle jako rybí kost. "Zachránil jsem ti život! Zachránil jsem ti život!"

Zarazila se a ještě jednou se otočila. Na rtech jí dosud pohrával ten odporný úsměv. "Ne," odvětila. "Nezachránil."

Pak zmizela za rohem. Od té doby jsem ji neviděl, i když předpokládám, že se ještě shledáme. Uvidíme se u soudu, jak se říká.

V dalším bloku jsem narazil na samoobsluhu a koupil si balíček marl-borek. Když jsem se vrátil na křižovatku Madison a Třiapadesáté, byla Třiapadesátá zahrazená takovými těmi modrými zábranami, které policie používá k ochraně místa činu nebo při slavnostních průvodech. Na restauraci jsem ale i tak viděl. Docela dobře. Usadil jsem se na obrubník, zapálil si cigaretu a sledoval, co se bude dít. Dorazilo asi šest záchranek - prostě jedna siréna za druhou. Kuchaře naložili do první, byl v bezvědomí, ale očividně stále naživu. Po jeho kratičkém vystoupení před fanoušky na Třiapadesáté následovala nosítka s velkým pytle - Hum-boldt. Pak přišel na řadu Guy. Byl pevně přikurtovaný k nosítkům, a když ho nakládali do sanitky, divoce se kolem sebe rozhlížel. Myslím, že se naše pohledy na okamžik setkaly, ale možná se mi to jen zdálo.

Jakmile sanitka s Guyem projela mezerou v zátarasech, kterou pro ni připravili dva uniformovaní policisté, odhodil jsem nedokouřenou cigaretu do kanálu. Řekl jsem si, že jsem tenhle den přece nepřežil proto, abych se znovu začal zabíjet tabákem.

Hleděl jsem za odjíždějící sanitkou a zkoušel si představit, kde asi ten muž, co je uvnitř, bydlí - v Queensu nebo Brooklynu nebo dokonce v Rye či Mamaronecku. Zkoušel jsem si představit, jak asi může vypadat jídelna u něj doma, jaké obrazy tam asi visí na zdech. Nedokázal jsem to, ale zato jsem zjistil, že si bez větších obtíží představím jeho ložnici, přestože jsem nebyl schopný odhadnout, zda ji sdílí s nějakou ženou. Viděl jsem ho, jak tam v časných ranních hodinách leží, nespí, ale vůbec se nehýbe, jen hledí do stropu a venku na černé nebeské klenbě visí měsíc jako pootevřené oko mrtvoly; dokázal jsem si představit, jak tam leží a naslouchá neutichajícímu, monotónnímu štěkání sousedovic psa, noc co noc a pořád dokola, až se mu ten štěkot začne zářvat do mozku jako stříbrný hřeb. Představoval jsem si ho, jak leží kousek od šatníku plného smokingů v igelitových obalech na chemické čištění. Viděl jsem je, jak tam visí jako řada oběšenců. Napadlo mě, jestli má manželku. A pokud ano, zavraždil ji, než odešel do práce? Vzpomněl jsem si na tu skvrnu na košili a dospěl k závěru, že je to docela dobře možné. Taký jsem chvíli přemýšlel o tom sousedovic psovi, o tom, co nechtěl ani na chvíli zmlknout. A o sousedovic rodině.

Ale ze všeho nejvíc jsem myslel na Guye, jak beze spánku proležel tytéž noci, které jsem beze spánku proležel i já, a podobně jako já naslouchal trubení a rachotu kamionů na silnici do centra, on poslouchal štěkání psa z vedlejšího bytu nebo domu. Myslel jsem na něj, jak tam leží a pozoruje stíny, které měsíc vykresluje na strop. Myslel jsem na to, jak mu hlavu postupně zaplňuje to jeho ííííí! jako plyn uzavřenou místnost.

"íííííí," udělal jsem... jen abych si to vyzkoušel. Upustil jsem balíček marlborek na mříž kanálu, a jak jsem tam tak seděl na obrubníku, začal jsem cigarety systematicky rozdupávat. "ííííí. ííííí. ííííí."

Jeden z policistů u zátarasů se na mě ohlédl. "Hej, příteli, nechtěl byste s tím dát pokoj?" zavolal na mě.

"Máme tady problémy."

Jasně, že máte problémy, pomyslel jsem si. Kdo z nás je nemá.

Ale nahlas jsem neřekl nic. Přestal jsem dupat - balíček cigaret už byl stejně nadobro rozmašovaný - a přestal jsem vydávat ten zvuk. I tak jsem ho ale dál slyšel v hlavě. A proč taky ne? Dává víc smyslu než cokoli jiného.

íííííííí.

íííííííí.

íííííííí.

TEN POCIT,
CO POPSAT SE DÁ
JEN TĚMI FRANCOUZSKÝMI SLOVY

Floyde, co je to támhle? Do prdele.

Mužský hlas, který pronesl tyto dvě věty, jí připadal odněkud známý, ale věty samy byly jen nesouvislým útržkem rozhovoru, jaké slýcháte, například když dálkovým ovladačem projíždíte televizní kanály. V jejím životě se nevyskytoval nikdo jménem Floyd. Přesto právě tohle byl úplný začátek. Tyhle dvě věty vytržené z kontextu tu byly dokonce ještě předtím, než spatřila tu holčičku v červených šatečkách.

Ale teprve ta holčička to v ní probudila naplno. "Jé, já mám takový ten pocit...", řekla Carol.

Holčička v červených šatečkách seděla na bobku před venkovským obchůdkem U Carsonů - PIVO, VÍNO, SMÍŠENÉ ZBOŽÍ, OBČERSTVENÍ, LOTERIE -, sytě červenou sukýnku sevřenou mezi nohama, a hrála si s panenkou. Panenka byla jen hadrová a vycpaná, s celým tělíčkem měkkým, měla světlé vlásy a byla celá zamazaná.

"Jaký pocit?" zeptal se Bili.

"No, víš přece. Ten, jak se dá popsat jen těmi francouzskými slovy. Tak mi přece napověz."

"Déjà vu," zkusil to.

"To je ono," přikývla Carol a otočila se, aby si holčičku ještě jednou prohlédla. Bude panenku držet za jednu nohu, blesklo jí hlavou. Bude ji držet za nohu hlavou dolů, až se jí špinavé světlé vlásy budou

courat po zemi.

Ale holčička už panenku odložila na zasedlé dřevěné schody obchodu a odešla se podívat na psa zavřeného v kleci na korbě dodávky. Potom Bili a Carol Sheltonovi zajeli za zatačku a obchod se ztratil z dohledu.

"Jak je to ještě daleko?" zeptala se Carol.

Bili na ni pohlédl s jedním nadzviženým obočím a dolíčkem v koutku úst - levé obočí, pravý dolíček, pokaždé ty samé. Tenhle výraz říkal: Ty si myslíš, že se tvářím pobaveně, jenže ve skutečnosti jsem dost naštvaný. Asi po devadesátimiliontém za dobu našeho manželství jsem dost naštvaný. Ovšem to ty nevíš, protože do mě vidíš jen tak pět centimetrů hluboko a zbytek ti zůstává skrytý.

Měla však mnohem lepší oči, než si myslel; to patřilo k tajemstvím jejich manželství. Možná i on měl několik svých vlastních. A pak tu samozřejmě byla i tajemství, která spolu sdíleli.

"Nevím," odpověděl. "Nikdy jsem tu nebyl."

"Ale jsi si jistý, že jedeme správnou cestou."

"Jakmile přejedeš po hrázi a dostaneš se na ostrov, je tu jenom jedna," přikývl. "Vede až do Captivy a tam končí. Ale ještě předtím dorazíme k vile. To ti můžu slíbit."

Oblouk obočí se začal vyrovnávat. Dolíček se začal vyplňovat. Vracel se do nálady, kterou v duchu nazývala Vyšší úroveň. Naučila se Vyšší úroveň nenávidět, ale přece jen ne tolik jako obočí s dolíčkem nebo ten sarkastický tón, jímž pronášel "Jak prosím?", když jste řekli něco, co mu připadalo jako hloupost, nebo zvyk špulit spodní ret, když chtěl vypadat zamyšleně a vážně.

"Bille?"

"Hmm?"

"Znáš nějakého Floyda?"

"Znal jsem jednoho Floyda Denninga. V posledním roce na vysoké jsme spolu provozovali ten přízemní bufet U Krista Vykupitele. Copak jsem ti o něm nevypověděl? Jednou v pátek vybral všechny peníze z kasy a vyrazil si se svým děvčetem na víkend do New Yorku. Ji vyloučili podmíněčně a jeho nadobro. Proč sis na něj vzpomněla?"

"Nevím," pokrčila rameny. Bylo to jednodušší než vysvětlovat, že Floyd, se kterým chodil Bili na vysokou, není tentýž Floyd, s nímž mluvil ten hlas v její hlavě. Aspoň si to nemyslela.

Druhé líbáčky, tak se podobné dovolené říká, pomyslela si s pohledem upřeným na palmy lemující silnici 867, na bílého ptáka, který si vykračoval podél krajnice jako rozohněný kazatel, a na ceduli, na níž stálo SEMINOLSKÝ PŘÍRODNÍ PARK, VJEZD VOZEM ZA \$ 10. Florida, Stát slunce.

Florida, stát pohostinnosti. Ani nemluvě o Floridě, státu druhých líbánek. Florida, kde Bili Shelton a Carol Sheltonová, rozená Carol O'Neillová z Lynn ve státě Massachusetts, strávili před pětadvaceti lety i ty první líbáčky. Jenže to bylo na druhé straně, na té u Atlantiku, v malé chatařské kolonii, a v šuplících nočního stolku tam ležli švábi. Neustále se mě potřeboval dotýkat. Ale to bylo v pořádku, protože tehdy jsem si přála, aby se mě někdo dotýkal. Ba co víc, přála jsem si vzplát jako Atlanta v Jihu proti Severu, a on ve mně ten oheň uměl rozdmýchat. Teď slavíme stříbrnou svatbu. Po pětadvaceti letech je to stříbrná. A já někdy dostávám ten pocit.

Blížili se k zatačce a ona si pomyslela: Tři křiže po pravé straně silnice. Velký uprostřed a vedle něj dva malé. Ty malé jsou sbité ze dřeva. Ten prostřední tvoří bílá bříza se zavěšeným obrázkem, drobnou fotografií sedmnáctiletého chlapce, který v téhle zatačce jedné prohýřené noci, jež měla být i jeho nocí poslední, ztratil kontrolu nad řízením vozu, a tady jeho děvče s kamarádkami označily místo -

Bili vybral zatačku. Od mršiny rozježděné v kaluži krve na asfaltu se zvedl párek černých vran, lesklých a dobře živých. Vypadaly tak nažrané, až měla Carol strach, aby před jejich autem vůbec stačily uhnout. Nestály tu žádné křiže, ani nalevo, ani napravo. Jen mršina uprostřed vozovky - snad svišť nebo něco takového -, která teď zmizela pod koly luxusního vozu, jenž se nikdy nepodíval severněji než k Masonově-Dixové linii.

Floyde, co je to támhle?

"Co je s tebou?"

"Eh?" Pohlédla na něj, zmatená, trochu rozčilená.

"Že pořád sedíš tak strnule. Máš snad křeče v zádech?"

"Jen trochu." Nepatrně se uvolnila. "Zase jsem měla ten pocit. To dějá vu."

"Už to přešlo?"

"Ano," přisvědčila, ale to lhala. Trochu to ustoupilo, ale nezmizelo to. Zažila ten pocit už dřív, ale nikdy ne tak dlouhodobě. Sílil a slábnul, ale nikdy se neztrácel úplně. Uvědomovala si ho nepřetržitě od chvíle, kdy jí v hlavě začal strašit ten Floyd - a když pak uviděla tu holčičku v červených šatečkách.

Ale po pravdě řečeno, necítila něco už i před těmhle dvěma okamžiky?

Nezačalo to, už když po schůdcích vystoupili z Learu 35 do ubíjejícího vedra Fort Myersu? Nebo snad ještě dřív? Cestou z Bostonu?

V dálce spatřila křižovatku. Na semaforu blikla oranžová a ona si pomyslela: Napravo je prodejna s ojetými auty a plakát amatérského divadla ostrova Sanibel.

Pak ji napadlo: Ne, bude to stejné jako s těmi kříži, které tam nakonec nebyly. Je to sice silný pocit, ale mýlí se.

A už přijížděli ke křižovatce. Napravo byla prodejna s ojetými auty -Palmdale Motors. Carol sebou při jejím spatření až trhla, jak jí projela ostrá vlna znepokojení. V duchu se přesvědčovala, ať neblázní. Po celé Floridě je spousta prodejen s ojetými auty, a když je budete předpovídat na každé křižovatce, dříve či později z vás zákon pravděpodobnosti udělá proroka. Tenhle trik využívala spiritistická média po stovky let.

Navíc tu chybí divadelní plakát.

Zato tu stál billboard. Na něm Marie, matka Boží, strašák celého jejího dětství, natahovala ruce úplně stejně jako na medailonku, který Carol dostala od babičky k desátým narozeninám. Babička jí ho vtiskla do dlaně, řetízek jí omotala kolem prstů a řekla: "Dokud nedospěješ, nikdy ho nesundávej, protože nadcházejí těžké časy." Ano, nosila ho. Nosila ho na základní škole Panny Marie Andělské, pak na střední Sv. Vincenta de Paula. Nosila ho, dokud jí kolem něj docela obyčejným zázrakem nevy-pučela ňadra, a pak ho někde, nejspíš během školního výletu na hamp-tonske pláži, ztratila. Na zpáteční cestě autobusem se tehdy poprvé líbala. Tím chlapcem byl Butch Soucy a na jazyku cítila chuť cukrové vaty, kterou před chvílí jedl.

Marie na tom dávno ztraceném medailonku a Marie na tomhle plakátu měly v očích přesně tentýž pohled - pohled, před nímž jste cítili provinilost nad svými nečistými myšlenkami, přestože jste nemysleli na nic víc než na chleba s burákovým máslem. Pod Marií stál nápis CHARITA MILOSRDNÉ MATKY POMÁHÁ FLORIDSKÝM BEZDOMOVČŮM - POMŮŽETE I VY?

Marie, Marie, ty velká svěťice -

Ted' víc hlasů než jen jediný; spousta hlasů, dívčích hlasů, zpívajících hlasů. To byly docela obyčejné zázraky; a existovaly také docela obyčejné strašáky mládí. To všechno člověk zjistí s přibývajícím věkem.

"Co to s tebou je?" Tenhle hlas znala stejně dobře jako onen výraz s nadzdvíženým obočím a dolíčkem.

Hlas, kterým Bili říká: „Já se jenom

tvářím, že jsem našťvaný,' ale který ve skutečnosti znamená, že je našťvaný doopravdy, přinejmenším trochu.

"Nic." Věnovala mu ten nejupřímnější úsměv, jaký na rtech dokázala vyloudit.

"Vypadáš jako přešlá mrazem. Možná jsi v tom letadle neměla spát." "Ne, asi neměla," přikývla, a nejen proto, aby mu dala za pravdu. Koneckonců kolik žen se při pětadvacátém výročí dočká druhých líbánek na ostrově Sanibel? Vyhlídkového letu pronajatým learjetem? Deseti dní na místech, kde nepotřebujete peníze (tedy přinejmenším do okamžiku, kdy pokladna na konci měsíce vyplivne účet), a když máte chuť na masáž, přijde do vaší šestipokojové vilky na pobřeží urostlý švédský krasavec a vezme si vás do parády?

Zpočátku vypadalo všechno úplně jinak. Bili, s nímž se seznámila na středoškolské zábavě v sousedním městě a pak se s ním znovu setkala o tři roky později na vysoké (další z obyčejných zázraků), začínal po svatbě jako vrátný, protože v počítačovém průmyslu nebyly tehdy žádné pracovní příležitosti. To se psal rok 1973, s počítači to nevypadalo nijak růžově a oni žili v mizerném bytě v Reveru, sice ne přímo na pobřeží, ale poměrně blízko, a celou noc jim po schodech dupali lidé, kteří si šli koupit drogy od těch dvou pobledlých stvoření, jež žila v patře nad nimi a bez ustání poslouchala ty připitomělé písničky ze

šedesátých let. Carol lehávala celou noc s otevřenýma očima, čekala, kdy se ozve křik, a říkala si: Odsud se nikdy nevyhrabeme, zestárneme a zemřeme za doprovodu Cream a Blue Cheer a rachotu elektrických autíček dole na pláži.

Bili, obyčejně po návratu ze směny dost vyčerpaný, i přes ten hluk bez obtíží usnul. Lehával na boku, někdy s dlaní položenou na jejím stehně. A když ji tam nepoložil sám, udělala to často za něj, zejména když se ta stvoření nahoře hádala se svými zákazníky. Neměla nic než Billa. Rodiče ji prakticky vydělili, když se za něj provdala. Byl sice katolík, ale ne ten správný katolík. Babička se jí ptala, proč chce s tím chlapcem odejít, když každý přece vidí, jaký je to nuzák, jak mu na ty jeho bláznivé řeči může skočit, proč chce svému otci zlomit srdce. Co na to mohla říct?

Z toho bytu v Revere k soukromému tryskovému letadlu vznášejícímu se ve výšce jedenačtyřiceti tisíc stop museli ujít pořádný kus cesty;

pořádný kus cesty k tomuhle vypůjčenému vozu značky Ford Crown Victoria - jemuž se v gangsterkách vždycky říkalo Crown Vic -, který je vezl na deset dní do vilky, jejíž pronájem bude nejspíš stát... no, radši na to ani nemyslet.

Floyde? ...Doprdele.

"Carol? Tak co je s tebou?"

"Nic," odpověděla. Kus dál vedle silnice stála růžová letní chatka s terasou obklopenou palmami - pohled na ty stromy s roztřepenými korunami zdviženými proti modrému nebi v ní vyvolal vzpomínku na nízko letící japonská žera, pod křídly kulometry plivající oheň (tuhle asociaci mělo bez pochyby na svědomí mládí strávené před televizí) -, a až pojedou kolem, vyjde z chatky černoška. Bude si utírat ruce do růžového ručníku a bez zájmu je pozorovat, zas nějácí boháči v Crown Victorii na cestě do Captivy, a nebude mít tušení, že Carol Sheltonová kdysi ležela s otevřenýma očima v bytě za devadesát dolarů měsíčně, poslouchala hity šedesátých let a drogové dealery z horního patra a cítila uvnitř v sobě cosi živého, cosi, co v ní probouzelo představu cigarety, zapadlé během večírku za závěsy, kde malá a neviděná dýme hned vedle látky.

"Lásko?"

"Povídám, že nic." Projeli kolem chatky. Neobjevila se žádná žena. Z houpacího křesla je pozoroval nějaký stařík - běloch, ne černoch. Na nose mu seděly brýle bez obrouček a přes klín měl přehozený otrhaný růžový ručník, stejného odstínu jako chatka. "Už je mi dobře. Jen se nemůžu dočkat, až tam budeme a já se konečně převléknu do šortek."

Položil jí ruku na stehno - kde se jí tak často dotýkal v oněch prvních dnech - a pak zamířil ještě o kousek do vnitrozemí. Napadlo ji, že mu to zatrhne (římské ruce a ruské prsty, říkávalo se), ale neudělala to. Vždyť byli koneckonců na svých druhých líbáncích. Navíc mu to třeba vyžene z tváře ten výraz.

"Možná," prohodil, "bychom mohli udělat menší přestávku. Víš, po tom, co přijdou šaty dolů, a před tím, než půjdou šortky nahoru."

"To vůbec nezní špatně," usmála se, položila dlaň na tu jeho a ještě víc ho k sobě přitiskla. V dálce se objevila značka, a až se k ní dostanou blíž, přečtou si na ní PALM HOUSE 3 MÍLE VLEVO.

Ve skutečnosti na ní bylo PALM HOUSE 2 MÍLE VLEVO. Za ní stál další billboard, opět Matka Marie s nataženýma rukama a tím drobným elek-

trickým mihotáním kolem hlavy, které mělo představovat svatozář. Na téhle verzi se psalo CHARITA MILOSRDNÉ MATKY POMÁHÁ FLORIDSKÝM NEMOCNÝM - POMŮŽETE I VY?

"Na další by mohlo být napsáno 'Burma Shave'," prohodil Bili. Nepochopila, co tím myslí, ale očividně to byl vtip, tak se zasmála. Na té další bude napsáno "Charita Milosrdné Matky pomáhá floridským hladovějícím", ale to mu nemohla říct. Milovaný Bili. Milovaný i navzdory svým občasným hloupým výrazům a občasným nesrozumitelným narážkám. S největší pravděpodobností tě opustí, ale něco ti řeknu: jestli se s tím dokážeš smířit, pak to bude to největší štěstí, jaké tě může potkat. Tolik slova jejího otce. Milovaný Bili, který prokázal, že aspoň jednou, právě v onom rozhodujícím okamžiku, měla mnohem lepší úsudek než její otec. Ještě pořád byla provdaná za muže, o němž její babička říkala, že je to "tlučhuba". Něco ji to stálo, to je pravda, ale jak zní to staré rčení? Bůh říká, vezmi si, co chceš... a pak za to zaplat'.

Svědila ji hlava. Nepřítomně se poškrábala a už vyhlížela další billboard Milosrdné Matky.

Opravdu špatné to začalo být, když přišla o dítě. K tomu došlo těsně předtím, než Bili dostal místo u Beach Computers; tehdy začala být ve vzduchu počítačového průmyslu poprvé cítit změna.

Přišla o dítě, potratila - všichni tomu věřili, všichni snad kromě Billa. Rozhodně tomu věřila její rodina: táta, máma, babička. "Potrat", to bylo něco pro ně. Co mohlo katolíkům jako oni potvrdit jejich slova víc než právě potrat? Marie, Marie, ty velká svěťice, zpívaly někdy, když skákaly přes švihadlo, a připadaly si u toho troufalé, připadaly si hříšné, jak jim sukně školních stejnokrojů vylétaly nad strupatá kolena. To bylo u Panny Marie Andělské, kde vás sestra Anunciáta šlehla pravítkem přes prsty, když vás přistihla, jak při hodině čtení z Bible koukáte ven z okna, kde vám sestra Dormatila vykládala, že milion let je jen první tiknutí nekonečných hodin věčnosti (a věčnost strávíte v Pekle, to je jasné, jako většina lidí). V Pekle se vám bude navěky škvařit kůže a péct kosti. Teď ale byla na Floridě, seděla v Crown Victorii vedle svého manžela, jehož ruka jí dosud spočívala klíně; nejspíš se jí tím zmačkají šaty, ale kdo by se zlobil, pokud mu to vymaže z tváře ten výraz, a proč proboha nechce ten pocit skončit? V duchu před sebou spatřila poštovní schránku se jménem RAGLAN po

straně a obtiskem americké vlajky vpředu, a přestože jméno nakonec znělo Reagan a z vlajky byla samolepka Greatful Dead, schránka tu skutečně byla. Představila si černého psika svižně cupitajícího podél krajnice na druhé straně vozovky, jak se skloněnou hlavičkou očichává zem, a černý psík tu byl. Znovu si představila billboard, a vida, tady ho máme: CHARITA MILOSRDNÉ MATKY POMÁHÁ FLORIDSKÝM HLADOVĚJÍCÍM - POMŮŽETE I VY?

Bili někam ukazoval. "Támhle -vidíš? Myslím, že to už je Palm House. Ne, ne jak je ten billboard, na druhé straně. Proč je vůbec nechávají tady tyhle věci vylepovat?"

"Nevím." Svědila ji hlava. Poškrábala se a před očima se jí začaly snášet černé vločky. Pohlédla si na prsty a se zděšením zjistila, že na koncích má černé šmouhy; jako by jí někdo právě vzal otisky.

"Bille?" Znovu si prohnula rukou své blondaté vlasy a tentokrát byly vločky větší. Viděla, že to nejsou lupy, ale kousky papíru. Na jednom byl nějaký obličej, vykukoval mezi ohořelými okraji jako ze zrušovaného negativu.

"Bule?"

"Co je? Co -" Pak mu hlas selhal a to ji vyděsilo ještě víc, než jak sebou trhlo auto. "Prokrista, miláčku, co to máš ve vlasech?"

Ten obličej jí připomínal Matku Terezu. Že by jen proto, že právě vzpomínala na Pannu Marii Andělskou? Carol ho sebrala z šatů, aby ho ukázala Billovi, ale než ho vůbec mohla zvednout, rozpadl se jí v prstech. Otočila se k němu a spatřila, jak mu po tvářích tečou roztavené brýle. Jedno oko vyskočilo z důlku a rozprsklo se jako bobule vína napumpo-vaná krví.

A já to věděla, pomyslela si. Ještě než jsem se otočila, tak jsem to věděla. Protože mám ten pocit. V korunách zpíval nějaký pták. Marie na billboardu natahovala ruce. Carol se snažila ječet. Snažila se ječet.

"Carol?"

Byl to Billův hlas, ozýval se odněkud z děsivé dálky. Pak jeho ruka -ne na zmačkaných šatech v jejím klíně, ale na rameni.

"Jsi v pořádku, zlato?"

Otevřela oči do jasného slunečního světla a uši zachytily vytrvalé hučení motorů learjetu. A ještě něco - tlak na ušní bubínky. Odvrátila zrak od Billovy lehce poplašené tváře k budíku pod ukazatelem teploty v kabině a spatřila, že rafička se stáhla na osmadvacet tisíc.

"Přistáváme?" zeptala se. Vlastní hlas jí připadal jaksi zastřený. "Už?"

"Jde to rychle, co?" Tvářil se spokojeně, jako by letadlo sám řídil, místo aby za ně jen platil. "Pilot říká, že na letišti ve Fort Myersu budeme za dvacet minut. Najednou jsi sebou tak divně trhla, lásko."

"Měla jsem zlý sen."

Zasmál se - tím povýšeným smíchem, kterým jako by říkal "ale jdi, ty hloupá" a který se naučila opravdu nenávidět. "Na našich druhých líbáncích se žádné zlé sny nepovolují, miláčku. O čem se ti zdálo?"

"Nevzpomínám si," odpověděla a byla to pravda. Zůstaly jí jen útržky. Bili s roztavenými brýlemi vyteklymi po obličeji a jedna ze tří nebo čtyř zakázaných rýmovaček, které někdy v páté třídě zpívaly

při skákání přes švihadlo. Tahle zněla Marie, Marie, ty velká světice... a pak něco--něco něco-něco. Na ten zbytek si nedokázala vzpomenout. Pamatovala si jen Hoplanda-doplanda hopsase-dopsase včera jsem viděla tátova bim-base, ale jak končil ten o Marii, to vážně z paměti nevydolovala.

Marie pomáhá floridským nemocným, napadlo ji, ale netušila, co by ta myšlenka mohla znamenat, když vtom se ozvalo pípnutí, jak pilot zapnul varovné světlo pro připnutí pásů. Právě zahájili konečný sestup. Tak ať ten cirkus začne, pomyslela si a připásala se.

"Vážně si nevzpomínáš?" zeptal se, zatímco si také připevňoval pás. Malý tryskový letoun prosvištěl mrakem plným turbulencí, jeden z pilotů v kokpitu něco trochu poupravil a let se opět vyrovnal. "Protože většinou, když se člověk zrovna probudí, něco si ze snů ještě pamatuje. I z těch zlých."

"Vzpomínám si na sestru Anunciátu z Panny Marie Andělské. Čtení z Bible."

"Tak tomu říkám noční můra."

O pět minut později se s kvílením a drobným zhoupnutím vysunul podvozek. Po dalších pěti minutách přistáli.

"S autem by měli přijet až přímo k letadlu," pronesl Bili a očividně už se připravoval, kdy spustí své obvyklé remcání, jak to, že všechno není naprosto dokonale připravené. To sice neměla ráda, ale aspoň se jí to nehnusilo tolik jako ten povýšený smích a repertoár namyšlených výrazů. "Doufám, že se neobjeví žádný zádrhel."

Neobjevil, pomyslela si a ten pocit jí prostoupil celým tělem. Za vteřinku dvě už ho na své straně uvidím z okénka. Náš úžasný auťák na floridskou dovolenou, ohromný bňý cadillac nebo možná lincoln - Vida, tady ho máme - čímž se dokazuje co? Inu, usoudila, tím se dokazuje, že když máte déjá vu, tak se někdy skutečně stane to, na co jste před okamžikem mysleli. Ale nakonec to nebyl ani cadillac, ani lincoln, ale Crown Victoria - kterou by gangsteři ve filmu Martina Scorsese nepochybně nazývali zkráceně Crown Vic.

"Úúúh," uklouzlo jí, když jí pomáhal po schůdcích z letadla. Na horkém slunci se jí zatočila hlava.

"Co se děje?"

"Nic, vážně. Jen jsem měla déjá vu. Asi ještě po tom snu. Pocit, že už jsem tu někdy byla, nebo něco na ten způsob."

"Spíš na tebe doléhá, že jsi v cizím prostředí, to je všechno," prohlásil a políbil ji na tvář. "Tak pojď, ať ten cirkus může začít."

Došli k autu. Bili ukázal mladé ženě, která s vozem přijela, svůj řidičský průkaz. Carol neuniklo, jak jí přešel pohledem po lemu sukně, pak jí podepsal nějaké lejtstro.

Upustí ho, pomyslela si Carol. Ten pocit byl teď tak silný, že si připadala jako v zábavním parku na kolotoči, který se roztočil příliš rychle; člověk najednou zjistí, že opustil Říši zábavy a ocitl se v Království zvednutého žaludku. Upustí ho a Bili řekne "Hopla, pozor na to" a sehne se pro něj, aby si tak mohl z větší blízkosti prohlédnout její nohy.

Ale slečna z půjčovny Hertz papír neupustila. Objevila se bílá dodávka, aby ji odvezla zpět k terminálu letiště. Věnovala Billovi poslední úsměv - Carol po celou dobu naprosto ignorovala - a otevřela dveře na pravé straně dodávky. Zvedla nohu na stupínek, ale uklouzla. "Hopla, pozor na to," přiskočil Bili a chytil ji za loket, aby neupadla. Znovu se na něj usmála, on se pohledem rozloučil s jejíma hezky tvarovanými nohama a Carol stála u zvětšující se hromady jejich zavazadel a v duchu si říkala: Marie, Marie...

"Paní Sheltonová?" To se ozval druhý pilot. Držel v ruce poslední kufřík, ten s Billovým laptopem, a vypadal poplašeně. "Není vám něco? Jste úplně bledá."

Bili to zaslechl a odvrátil se od odjíždějící bílé dodávky. Ve tváři se mu objevilo znepokojení. Kdyby její nejsilnější city k Billovi byly teď, po

pěťadvaceti letech společného života, taky jejími jedinými city k Billovi, byla by ho bez váhání opustila v okamžiku, kdy se dozvěděla o té sekretářce, blondýně odbarvené Clairole, ale příliš mladé na to, aby pamatovala dávný slogan téhle značky, který začínal: "Pokud mám žít jen život jediný." Jenže tu byly i jiné city. Například láska. Ano, stále ještě láska. Láska toho druhu, o jakém dívky ve stejnokrojích katolické školy nemají tušení, neduživá, nevzhledná odrůda, příliš odolná na to, aby odumřela.

Krom toho, lidi přece pohromadě nedrží jenom láska. Jsou tu i tajemství a cena, kterou musíte zaplatit, abyste si je udrželi.

"Carol?" oslovil ji. "Miláčku? Jsi v pořádku?"

Měla chuť říct mu, že ne, že není v pořádku, že se topí, ale pak se jí podařilo vydolovat na rtech úsměv a vypravit ze sebe: "Za to může to vedro. Trochu se mi točí hlava. Pojdme honem do auta, ať si můžeme zapnout klimatizaci. Určitě se mi uleví."

Bili ji vzal za loket (Vsadím se, že moje nohy si neprohlížíš, pomyslela si Carol. Dobře víš, kam vedou, vid?) a dovedl ji ke Crown Victorii, jako by byla bůhvíjak stará dáma. Jakmile zavřeli dveře a do obličeje jí začal tryskat chladný vzduch, skutečně se jí hned udělalo líp.

Jestli se ten pocit vrátí, povím mu to, umíňovala si. Musím. Je to nezvykle silné a to není normální.

I když dějá vu asi není nikdy normální, napadlo ji - je to zčásti sen, zčásti chemie a (byla si jistá, že to někde četla, možná v ordinaci, zatímco čekala, než se jí gynekolog začne vrtat mezi dvaapadesát let starými stehny) zčásti výsledek selhání elektrických impulsů v mozku, který potom nový prožitek identifikuje jako stará data. Přechodná díra v potrubích, takže se horká voda smíchá se studenou.

Zavřela oči a modlila se, aby to přešlo.

Panno Marie, jež jsi počala bez hříchu, oroduj za nás, kdož se k tobě o pomoc obracíme.

Prosim, jen ne zpátky do farní školy. Tohle měla být dovolená, ne -

Floyde, co je to támhle? Do prdele! Do PRDELE!

Kdo je ten Floyd? Jediný Floyd, kterého Bili znal, byl Floyd Dorning (nebo snad Darling), ten kluk, co spolu provozovali bufet, ten, co utekl se svým děvčetem do New Yorku. Carol si nevzpomínala, kdy jí o něm Bili vyprávěl, ale věděla, že o něm mluvili.

Tak a dost, děvkenko. Tohle nikam nevede. Radši na to zapomeň a pusť tyhle myšlenky z hlavy.

To zabralo. Ozvalo se poslední zašeptání - ty velká svěťice - a pak byla zas jen Carol Sheltonová na cestě na ostrov Sanibel, na cestě do vily Palm House, po boku svého manžela, renomovaného softwarového designéra, na cestě za plážemi a rumovými koktejly a bubenickou kapelou, která jim bude hrát "Margaritaville".

Minuli obchůdek Publix. Minuli starého černocho, který si u silnice otevřel stánek s ovocem - připomněl jí herce z třicátých let a filmy, které vidáte na kanálu American Movie, starý úslužný typ chlápka v montérkách s kšandami a na hlavě slamák s kulatou střechou. Bili občas něco prohodil a ona mu náležitě odpovídala. Trochu ji udivovalo, že se z té dívenky, která od deseti až do šestnácti let ani na jediný den neodložila medailonek Panny Marie, stala právě tahle žena v šatech od Donny Karanové - že z toho zoufalého páru z Revere dnes byli tito padesátiletí zbohatlíci, kteří se právě projíždějí po svěžím ostrově plném palem -, ale bylo to tak. Jednou za těch dnů v Revere přišel domů opilý a ona ho udeřila a jemu pak těsně pod okem tekla krev. Jednou byla plná strachu z Pekla, ležela napůl omámená léky v kovovém postroji a říkala si: Jsem prokletá, čeká mě věčné zatracení. Milion let, to je jen první tiknutí.

Zastavili u mýtní budky před vjezdem na hráz a Carol blesklo hlavou: Výběrčí mýta má na levé straně čela mateřské znamínko ve tvaru jahody, částečně zakryté obočím.

Neměl žádné znamínko - výběrčí byl prostě jen obyčejný chlap, něco těsně před padesátkou nebo těsně po ní, nakrátko ostříhané prošeďivé vlasy, brýle s kostěnou obroučkou, obyčejný chlap, který jim popřál: "Pěkně si to hužite" -, ale ten pocit se začal vracet a Carol si uvědomila, že věci, o kterých si dosud jen myslela, že je ví, teď ví doopravdy, zpočátku sice ne všechny, ale pak, jakmile se přiblížili k malému obchůdku po pravé straně státní silnice 41, už skoro ano.

Ten obchůdek se jmenuje U Corsonů a před ním sedí malá holčička -říkala si v duchu Carol. Má na sobě červené šatečky. Hraje si s panenkou, špinavou starou světlovlasou pannou, kterou nechá na schodech obchodu, aby se mohla dojít podívat na psa na otevřené korbě dodávky.

Ukázalo se, že se obchůdek jmenuje U Carsonů, ne U Corsonů, ale

jinak všechno souhlasilo. Když bílá Crown Victoria projížděla kolem, holčička v červených šatečkách obrátila svou vážnou tvářičku ke Carol, tvářičku obyčejné venkovské dívenky, ačkoli co děvče z venkova se svou špinavou žlutovlasou pannou pohledává tady, v kraji bohatých turistů, to Carol netušila. Ted' se Billa zeptám, jak je to ještě daleko; jenže já to neudělám. Protože tenhle koloběh, tenhle začarovaný kruh musím něčím narušit. Musím.

"Jak je to ještě daleko?" zeptala se Billa. Řekne, zeje tu jenom jedna cesta, že se nemůžeme ztratit.

Řekne, že mi může slíbit, že se do vily dostaneme bez problémů. A mimochodem, kdo je to Floyd?

Billovo obočí se prohnulo. V koutku úst se mu objevil dolíček. "Jakmile přejedeš po hrázi a dostaneš se na ostrov, je tu jenom jedna cesta," řekl. Carol ho ani neposlouchala. Rozpovídal se o cestě, její manžel, který před dvěma lety strávil víkend v posteli se svou sekretářkou, čímž dal v sázku všechno, co společně udělali a dokázali, a provedl to pod maskou svého druhého já, pod maskou toho Billa, před nímž ji matka varovala, protože jí prý zlomí srdce. A později se jí tentýž Bili snažil vysvětlit, že si prostě nedokázal pomoci, a ona měla chuť se rozkřiknout: Kdysi jsem kvůli tobě zabila dítě nebo aspoň to, co mohlo být naším dítětem. Copak taková cena není dost vysoká? A tímhle mi oplácíš? To mám v padesáti zjišťovat, že se můj manžel nedokáže držet dál od kalhotek nějaké odbarvené blondýny?

Pověz mu to! zajechla na sebe v duchu. Přinut ho zajet ke kraji a zastavit, přinut ho udělat cokoli, čím by se ten koloběh narušil - změň jednu věc, změníš všechno! Dokážeš to - když jsi dokázala zvednout nohy v tom postroji, dokážeš všechno!

Jenže nic udělat nedokázala a všechno začalo odtikávat rychleji. Dvě přecpané vrány se zvedly od svého rozválcovaného oběda. Její manžel se jí zeptal, proč sedí tak strnule, jestli nemá křeč, a ona odpověděla, že ano, křeč v zádech, ale už to přechází. Její pusa dál žvatlala o dějá vu, jako by se v něm právě vůbec netopila, a Crown Victoria ujížděla vpřed jako jedno z těch sadistických autíček dole na pláži v Revere. Tuhle se po pravé straně blížila prodejna Palmdale Motors. A po levé? Nějaký plakát místního amatérského divadla, inscenace Nezbedná Marietta.

Ne, je to Marie, ne Marietta. Marie, matka Ježíše Krista, Marie, matka Boží, má natažené ruce...

Carol upnula veškerou vůli na to, aby svému manželovi řekla, co se tu děje, protože ten pravý Bili stále ještě seděl za volantem, ten pravý Bili ji stále ještě mohl vyslechnout. Vždyť přesně v tom je podstata manželské lásky, mít někoho, kdo vás vyslechne.

Nevyšla z ní ani hláska. V mysli ji babička varovala: "Nadcházejí těžké časy." A něčí hlas se ptal Floyda, co to támhle je, pak řekl: "Do prdele," a pak vykřikl: "Do prdele!"

Pohlédla na tachometr a zjistila, že neukazuje míle za hodinu, ale tisíce stop: byli na osmadvaceti tisících a klesali. Bili jí právě povídal, že možná v tom letadle neměla spát, a ona mu dávala za pravdu.

Blížil se růžový domek, spíš jen letní chatka obklopená palmami, které vypadaly úplně přesně jako palmy z filmů o druhé světové válce, vějířo-vité listy proti modrému nebi, po němž přilétaly learjety s kulomety plivajícími oheň -

Oheň. Žhavý oheň. V jediném okamžiku se časopis, který drží, promění v pochodeň. Svatá Panno Marie, matko Boží, Marie, Marie, ty velká světice -

Projeli kolem chatky. Na verandě seděl stařík a pozoroval je. Skla jeho brýlí bez obrouček se na slunci leskla. Billova dlaň si vydobyla pozici na jejím stehně. Prohodil něco o tom, jak by si mezi svléknutím šatů a obléknutím šortek mohli udělat menší přestávku na osvěžení, a ona souhlasila, přestože se do vily Palm House neměli nikdy dostat. Pojedou po téhle silnici a pořád dál po téhle silnici, jen oni s Crown Victorií a Crown Victoria s nimi, na věky věků amen.

Na příští značce bude stát PALM HOUSE 2 MÍLE. Pak přijde billboard se sdělením, že charita Milosrdné Matky pomáhá floridským nemocným. Pomůžou i jí?

Ted', když už bylo příliš pozdě, začínala chápat. Poznání se před ní mihotalo podobně jako odlesky subtropického slunce na hladině po jejich levici. Napadlo ji, kolik špatného toho v životě napáchala, kolik hříchů, pokud dáváte přednost tomuhle slovu, a Bůh ví, že její rodiče a babička mu určitě přednost dávali, hřích je tohle a hřích je tamto a pověs si tenhle medailonek mezi ty pučící věci, po kterých kluci tolik pokukují. A o několik let později lehávala za horkých letních nocí v posteli se svým čerstvým manželem a věděla, že je třeba se rozhodnout, věděla, že hodiny odtikávají, špaček cigarety dýmá, a vzpomínala si, že tehdy to

rozhodnutí učinila, ale neřekla mu o něm, protože o některých věcech se smí mlčet.

Svědila ji hlava. Poškrábala se. Před obličejem se jí začaly snášet černé vločky. Tachometr na palubní desce Crown Victorie zamrzl na šestnácti tisících stopách a pak explodoval, ale Bili jako by si toho vůbec nevšiml.

Už se blížila schránka se samolepkou Greatful Dead nalepenou na přední stěně; a tady běžel černý psík se skloněnou hlavou, rychle cupital, ach Bože, proč ji tak svědí hlava, černé vločky se snášely vzduchem jako radioaktivní spad a z jedné z nich vykukovala tvář Matky Terezy.

CHARITA MILOSRDNÉ MATKY POMÁHÁ FLORIDSKÝM HLADOVĚJÍCÍM - POMŮŽETE I VY?

Floyde. Co je to támhle? Do prdele.

Stačila zahlédnout něco velkého. A přečíst slovo DELTA.

"Bille? Bille?"

Jeho odpověď, jakkoli zřetelná, zazněla odkudsi z okraje vesmíru: "Prokrista, miláčku, co to máš ve vlasech?"

Zvedla z klína ohořelý pozůstatek obličej Matky Terezy a chtěla mu ho ukázat, té starší verzi muže, za něhož se provdala, tomu nevěrnému zmetkovi, který si to rozdává se sekretářkami, za něhož se provdala, muži, jenž ji nicméně zachránil před lidmi, kteří žijí v přesvědčení, že stačí zapalovat dostatek svíček a nosit modrý stejnokroj a říkat při skákání přes švihadlo jen povolené rýmy, a dostanete se do ráje. Když s tímhle mužem jedné horké letní noci ležela v posteli a o patro výš měnily drogy svého majitele a Iron Butterfly asi po devítimiliontém zpíval "In-A-Gadda-Da-Vida", zeptala se ho, co si myslí, že se s člověkem stane, no, víš, potom. Když ti na tomhle světě odzvoní. Vzal ji do náruče a držel ji, dole z pláže slyšela řinčení zábavního parku a narážení autíček a Bili -

Billovi se po tváři roztékaly brýle. Jedno oko vyprsklo z důlku. Na místě úst zela krvavá díra. V korunách zpíval nějaký pták, ječel nějaký pták a Carol začala ječet s ním, v prstech svírala ohořelý kousek papíru s fotografií Matky Terezy, ječela, dívala se, jak mu tváře černají a čelo se chvěje a krk mu praská jako otrávené vole, ječela, ječela, kdesi zpíval Iron Butterfly svoje "In-A-Gadda-Da-Vida" a ona ječela.

* * *

"Carol?"

Byl to Billův hlas, odněkud z děsivé dálky. Pak se jí dotkl, ale spíš starostlivě než smyslně.

Otevřela oči a rozhlédla se po sluncem zalité kabině Learu 35, a v tom okamžiku všechno pochopila - podobně jako člověk v prvním okamžiku po procitnutí pochopí děsivý význam svého snu. Ano, vzpomínala si, jak se ho kdysi ptala, co se podle něj s člověkem stane, no, víš, potom, a on odpověděl, že se s ním nejspíš stane to, co si ten člověk sám vždycky myslel, prostě jestli byl Jerry Lee Lewis přesvědčený, že se za svoje hraní buggy-wugy dostane do pekla, tak se tam taky dostane. Ráj, peklo nebo třeba Grand Rapids, volba je čistě na tobě - nebo na těch, kdo tě učili, čemu máš věřit. Je to poslední velký varietní trik lidské mysli: představa věčnosti na místě, kde jste vždycky čekali, že ji strávíte.

"Carol? Jsi v pořádku, zlato?" V ruce držel časopis, který si četl, Newsweek s Matkou Terezou na obálce. SVATOŘEČENÍ DNES? stálo tam bílými písmeny.

Vyplašeně se rozhlížela po kabině a v duchu si říkala: Stane se to v šestnácti tisících stopách. Musím jim to říct, musím je varovat.

Ale už to sláblo, všechno, jako tyhle pocity vždycky slábnou. Mizí jako sny nebo jako cukrová vata, která se těsně nad jazykem mění ve sladké nic.

"Přistáváme? Už?" Připadala si dokonale probuzená, ale hlas měla zastřený a ospalý.

"Jde to rychle, co?" usmál se spokojeně, jako by letadlo sám řídil, místo aby za ně jen platil. "Floyd říká, že na letišti ve -"

"Kdo?" zarazila ho. V kabině nevelkého letadla bylo teplo, ale jí teď doslova zamrazilo. "Kdo?"

"Floyd. Přece náš pilot." Ukázal palcem na levé sedadlo v kokpitu. Klesali do opony mraků. Letadlo se začalo otrásat. "Říká, že na letišti ve Fort Myersu budeme za dvacet minut. Najednou jsi sebou tak divně trhla, lásko. A předtím jsi něco mumlala ze spaní."

Carol otevřela ústa, aby mu vysvětlila, že měla ten pocit, ten, co se dá popsat jen těmi francouzskými slovy, něco jako vu nebo vous, ale už to odeznívalo, tak řekla: "Měla jsem zlý sen." Ozvalo se pípnutí, jak pilot Floyd zapnul varovné světlo pro připnutí pásů. Carol otočila hlavu. Kdesi dole na ně teď a už navždy čekal bílý vůz z půjčovny Hertz, gangsterský

vůz, jakému by hlavní hrdinové ve filmu Martina Scorsese jistě říkali Crown Vic. Pohlédla na obálku časopisu, na tvář Matky Terezy, a zničehonic se jí vybavilo, jak za Pannou Marií Andělskou skákaly přes švihadlo, skákaly do rytmu zakázaných rýmovaček, z nichž jedna zněla Marie, Marie, ty velká svěťice,

dostaň nás do Ráje, uchraň nás Očistce.

Nadcházejí těžké časy, řekla jí babička. Vtiskla Carol do dlaně medai-lonek, omotala jí řetízek kolem prstů. Nadcházejí těžké časy.

Myslím, že tahle povídka je o pekle. O jedné verzi pekla, kde jste odsouzeni dělat stále totéž pořád a pořád dokola. Existen-cialismus, lidičky, to je věc; obraťte se na Alberta Camuse. Existuje názor, že peklo jsou ostatní lidé. Podle mého je peklo spíš opakování.

1408

Stejně jako téma předčasného pohřbu, které je populární asi v každé době, měl by si každý spisovatel hrůzostrašných povídek alespoň jednou vyzkoušet i téma "Strašidelného pokoje v zájezdním hostinci". Tohle je moje verze takového příběhu. Zvláštní je na ní snad jen to, že jsem původně vůbec neměl v úmyslu ji dokončit. První tři nebo čtyři stránky jsem napsal jako dodatek ke své knize O psaní, abych čtenářům ukázal, jak se povídka vyvíjí od prvního náčrtku k druhému. Mým hlavním cílem bylo předložit nějaké konkrétní příklady toho, o čem jsem žvanil v textu knihy. A přihodila se velice příjemná věc: povídka mě uchvátila a já ji nakonec napsal celou. Myslím, že každý z nás má strach z trochu jiných věcí než ti ostatní (například já nikdy nepochopil, jak může někomu naskakovat husí kůže z bojgy peruánské), ale když jsem tuhle povídku psal, samotného mě pořádně děsila. Původně se objevila jako součást audiokompilace Blood and Smoke a věřte mi, že v té namluvené podobě mě děsila ještě víc. Hotelové pokoje jsou vůbec dost nepříjemná místa, nemyslíte? Jen si vezměte, kolik lidí před vámi už v té posteli spalo. Kolik z nich bylo nemocných? Kolik z nich bylo na pokraji zbláznění? Kolik z nich přemýšlelo o tom, že si přečtou pár posledních veršů z Bible v šuplíku nočního stolku, a pak se oběsí ve skříni vedle televize? Brrr. V každém případě jdeme se zapsat na recepci, co vyňato? Tady je váš klíč... a možná byste si ve volné chvíli

měli spočítat, jaký součet ty čtyři nevinné číslice dávají. Váš pokoj je jen kousek támhle v chodbě.

I

Mike Enslin ještě ani nevystoupil z otáčecích dveří a už spatřil Olina, ředitele hotelu Delfin, jak si hoví v jednom z přehnaně polstrovaných křesílek ve vestibulu. Okamžitě klesl na duchu. Možná jsem si nakonec přece jen měl znovu přivést právníka, napadlo ho. Inu, na to už teď bylo pozdě. A i kdyby se Olin rozhodl, že mezi Mikem a pokojem 1408 vztyčí další překážku či dvě, nebude to čistě jen na škodu; existovaly jisté kompenzace.

Sotva Mike opustil otáčecí dveře, Olin už se k němu blížil s nataženou masitou rukou. Delfin stál v Šedesáté první ulici hned za rohem z Páté avenue, malý, ale luxusní. Zatímco si Mike přendával kufřík s věcmi na spaní do levé ruky, aby mohl Olinovi potrást pravicí, prošli kolem něj muž se ženou ve večerních úborech. Žena byla blondýna, oděná, pochopitelně, do černého, a lehká, květinová vůně jejího parfému jako by v sobě shrnovala celý New York. V baru v mezipatře kdosi právě hrál "Night and Day", čímž tento souhrn ještě podtrhoval.

"Dobrý večer, pane Enslin."

"Vyskytly se nějaké problémy, pane Oline?"

Olin se tvářil rozmrzele. Krátce se rozhlédl po malém, luxusním vestibulu, jako by hledal oporu. U pultíku vrátného diskutoval nějaký muž s manželkou o vstupenkách do divadla a vrátný je sledoval s drobným, trpělivým úsměvem. U recepcie jakýsi muž pomačkaného vzezření, z něhož bylo patrné, že právě absolvoval několik dlouhých hodin cesty druhou třídou, probíral svou rezervaci se ženou v luxusních černých šatech, jež by klidně mohly rovněž posloužit za večerní róbu. V hotelu Delfin bylo rušno jako obvykle. Pomoci se tu dostalo každému kromě nebohého pana Olina, který upadl do spárů spisovatele.

"Pane Oline?" zopakoval Mike.

"Pane Enslin... můžete se mnou na chvíli do mé kanceláře?"

Proč by ne, že? Kapitole o pokoji 1408 to prospěje, dodá jí to onen

zlověstný tón, po němž čtenáři jeho knih jistě baží. A to nebylo vše. Až do téhle chvíle si Mike Enslin

nebyl jistý, ani přes všechno to vytáčení a uhýbání; teď byl. Olin měl z pokoje 1408 skutečný strach, měl strach z toho, co by se v něm Mikeovi mohlo dnes v noci stát.

"Samo sebou, pane Oline."

Olin se jakožto správný hostitel natáhl pro Mikeův kufřík. "Dovolíte?"

"To je dobré," odmítl Mike. "Mám tam jen kartáček a věci na převlečení."

"Takže jste rozhodnutý?"

"Ano," přikývl Mike. "Vzal jsem si na sebe svou havajskou košili pro štěstí." Usmál se. "Má v sobě takový repelent proti duchům."

Olin jeho úsměv neopětoval. Místo toho si povzdechl, drobný, kulatoučký mužík v tmavém žaketu a elegantně zavázanou kravatou. "Nuže dobrá, pane Enslin. Pojd'te za mnou."

Ve vestibulu působil ředitel hotelu nejistě, téměř poraženecky. Ve své kanceláři obložené dubovým dřevem, s obrazy hotelu na stěnách (Delfin se otevíral v roce 1910 - Mike možná publikoval bez přejímání citací z časopisů a důležitých deníků, ale to ještě neznamená, že neprováděl žádný průzkum) však Olin jako by znovu nabyl sebejistotu. Podlahu pokrýval perský koberec. Dvě stojací lampy vrhaly mírné žluté světlo. Na stole vedle kazety na doutníky stála lampička se zeleným kosočtverečným stínidlem. A po druhém boku kazety ležely poslední tři knihy Mikea Enslina. Paperbacková vydání, pochopitelně; jeho díla v tvrdé vazbě nevycházela. Vida, i můj hostitel si provedl drobný průzkum, pomyslel si Mike.

Usadil se na židli před stůl. Očekával, že Olin se posadí za něj, ale Olin ho překvapil. Donesl si židli vedle té Mikeovy, přehodil si nohu přes nohu, pak se přes úhledné malé břicho naklonil ke kazetě na stole.

"Doutník, pane Enslin?"

"Ne, děkuji. Nekouřím."

Olinovy oči poskočily k cigaretě za Mikeovým pravým uchem - seděla tam posazená stejně furiantsky, jako by si nějaký britký reportér ze starých časů zastrčil svoje příští cigárko těsně pod cedulku s nápisem TISK zasunutou za pásku plstěného klobouku. Cigaretu se už stala natolik součástí jeho samého, že Mike v prvním okamžiku upřímně netušil,

na co se Olin dívá. Pak se usmál, cigaretu vytáhl, sám se na ni podíval a nakonec zvedl zrak zpátky k Olinovi.

"Už devět let jsem žádnou nedal do pusy," řekl. "Měl jsem staršího bratra, který zemřel na rakovinu plic. Potom jsem přestal. Tahle cigaretu za uchem..." Pokrčil rameny. "Zčásti přetvářka a zčásti možná pověra. Něco jako ta havajská košile. Nebo jako cigarety, které kolikrát vidíte u někoho na stole nebo na zdi, zasazené do malé krabičky s nápisem v PŘÍPADĚ NOUZE ROZBIJTE SKLO. Smí se v pokoji 1408 kouřit, pane Oline? Čistě pro případ, že by vypukla nukleární válka."

"Čirou náhodou smí."

"Výborně," pronesl Mike srdečně, "aspoň budu mít na své noční hlídce o starost méně."

Pan Olin si znovu povzdechl, ale tohle povzdechnutí už v sobě nene-slo tolik sklíčenosti jako to ve vestibulu. Ano, dělá to ta kancelář, usoudil Mike. Olinova kancelář, jeho útočiště. I dnes odpoledne, když sem Mike zavítal v doprovodu Robertsona, svého právníka, vypadal Olin mnohem vyrovnanější, jakmile přišli sem. A co by taky ne? Kde jinde byste se měli cítit jistí v kramflecích, když ne ve své ulitě? Olinova kancelář byla pokojem s kvalitními obrazy na stěnách, kvalitním kobercem na podlaze, kvalitními doutníky v kazetě na stole. Od roku 1910 odsud nepochybně spravovala obchodní záležitosti spousta ředitelů; svým způsobem tu byl obsažen celý New York stejně jako v té blondýně s černými šaty bez ramínek, ve vůni jejího parfému a v nevysloveném příslibu uhlazeného newyorského sexu v časných ranních hodinách.

"Asi si pořád myslíte, že vám ten váš nápad nevymluvím, vidíte?" zeptal se Olin.

"Jsem o tom přesvědčený," odvětil Mike a vrátil si cigaretu za ucho. Neulízával si vlasy tonikem značky Vitalis nebo Wildroot Cream Oil, jako to dělávali pisálci s barevnými plstěnými klobouky minulé éry, nicméně cigaretu měnil každý den stejně jako spodní prádlo. Za ušima se člověk dost potí; když si cigaretu ke konci dne prohlédl, než ji celou nevykouřenou vyhodil do záchodu, viděl slabou žlutooranžovou usazeninu toho potu na tenkém bílém papíře. Skutečně to nijak nepodporovalo chuť si zapálit. Jak mohl kouřit skoro dvacet let - třicetku denně, někdy i čtyřicetku -, to už dnes vážně nedokázal

pochopit. A ještě méně chápal, proč to vlastně dělal.

Olin zvedl ze stolu malou hromádku paperbacků. "Upřímně doufám, že se mýlíte."

Mike rozepl zip na jednom boku svého nočního kufříku. Vytáhl ven malý diktafon Sony. "Bude vám vadit, když si náš rozhovor nahraju, pane Oline?"

Olin mávl rukou. Mike stiskl tlačítko RECORD a malé červené světélko ožilo. Navíjecí válečky se roztočily.

Olin se zatím pomalu probíral hromádkou knih, četl si jejich tituly. Jako vždy, když viděl své knihy v něčíh rukou, zaplavila Mikea Enslina zvláštní směs pocitů: pýcha, neklid, pobavení, vzdor a stud. Neměl proč se za ně stydět, posledních pět let mu zajišťovaly pohodlný život a nepotřeboval se dělit o zisky s žádným propagačním agentem ("děvky knižního průmyslu" nazýval je jeho obchodní zástupce, nejspíš trochu ze závisti), protože s celým nápadem přišel sám. Ačkoli poté, co se první kniha tak dobře prodávala, by podobná věc nenapadla jen naprostého imbecila. Co jiného můžete natočit po Frankensteinovi než Frankensteinovu nevěstu?

Ale přesto, kdysi studoval v Iowě. Poznal se s Jane Smileyovou. Jednou se účastnil panelové diskuse se Stanleyem Elkinem. Dokonce se před lety ucházel o to, aby ho vydávali mezi Mladými yaleskými básníky (o tom neměl nikdo ze současného okruhu jeho přátel a známých ani nejmenší potuchy). A když ředitel hotelu začal tituly předčítat nahlas, Mike zalitoval, že ho tím diktafonem provokoval. Později bude muset jeho odměřený hlas poslouchat znovu a vybavovat si, jaké v něm slyšel opovržení. Podvědomě zvedl ruku k cigaretě za uchem.

"Deset nocí v deseti strašidelných domech," četl Olin. "Deset nocí na deseti strašidelných hřbitovech.

Deset nocí v deseti strašidelných hradech." S nepatrným úsměvem v koutcích rtů vzhledl k Mikeovi.

"Kvůli téhle jste musel až do Skotska. Ani nemluví o vídeňských lesích. A všechno si pěkně odečtete z daní, mám pravdu? Strašidla a strašáci, i ti moderní, jsou koneckonců váš obor."

"O co vám jde?"

"Jste na to trochu háklivý, vidíte?" zeptal se Olin.

"Háklivý, ano. Ale urážlivý tak snadno nejsem. Jestli doufáte, že mě kritizováním mých knih dostanete z hotelu -"

"Kdepak, to vůbec ne. Jen jsem byl zvědavý, nic víc. Poslal jsem pro ně Marcela - to je denní vrátný - už přede dvěma dny, když jste se tu se svou... prosbou objevil poprvé."

"Nebyla to prosba, ale žádost. A stále je. Slyšel jste pana Robertsona; zákony státu New York - ani nemluvě o dvou federálních občanských zákonech - vám zakazují odepřít mi určitý pokoj, pokud o něj výslovně požádám a je v dané chvíli volný. Čtrnáct set osmička volná je. V poslední době je čtrnáct set osmička volná pořád."

Ale pan Olin se ještě nechtěl nechat odlákat od tématu Mikeových posledních tří knih - všechno bestsellery v žebříčku New York Times. Potřetí se jimi začal probírat. Měkké světlo se odráželo od lesklých obálek. Bylo na nich hodně červené. Červená prodává hororové knihy líp než kterákoli jiná barva, tvrdili Mikeovi.

"Až do dnešního večera jsem neměl příležitost se do nich víc začíst," omlouval se Olin. "Měl jsem dost práce. Jako obvykle. Delfín je na newyorské standardy malý, ale fungujeme jen s devadesáti procenty personálu a obvykle s každým hostem vchází do dveří i nějaký problém."

"Jako se mnou."

Olin se pousmál. "Řekl bych, že vy jste problém dosti zvláštního charakteru, pane Enslin. Vy a váš pan Robertson a všechny ty vaše výhrůžky."

Tím Mikea znovu dopálil. Ničím přece nevyhrazoval, ledaže by Robertson sám byl brán jako výhrůžka. A k použití právníka byl donucen stejně, jako je člověk donucen použít sochor na prorezlou uzamykatelnou skříňku, do které už se nedá strčit klíč.

Jenže ta skříňka není tvoje, říkal mu vnitřní hlas, nicméně státní i federální zákony tvrdily něco jiného.

Podle zákonů byl pokoj 1408 jeho, pokud o něj stál a pokud se o něj nikdo jiný nepřihlásil dřív.

Uvědomil si, že ho Olin pozoruje, dosud s tím zdrženlivým úsměvem na rtech. Jako by slovo za slovem sledoval Mikeův vnitřní dialog. Byl to nepříjemný pocit a Mike shledal, že stejně nepříjemné je i celé tohle setkání. Pripadalo mu, jako by od okamžiku, kdy vytáhl diktafon (který většinou působil

zastrašujícím dojmem) a zapnul ho, byl po celou dobu v defenzivě.

"Jestli tímhle všim někam míříte, pane Oline, obávám se, že jsem se asi tak před dvěma zatáčkami už ztratil. Mám zas sebou dlouhý den. Pokud už je naše tahanice o pokoj 1408 skutečně u konce, rád bych šel nahoru a -"

"Přečetl jsem si jednu z vašich... ehm, jak vy jim říkáte? Eseje? Povídky?"

Platičky účtů, tak jim Mike říkal, ale nehodlal to vyslovit nahlas do zapnutého diktafonu. I když byl jeho vlastní.

"Třeba povídky," rozhodl Olin. "Přečetl jsem si jednu povídku z každé knihy. Ze Strašidelných domů tu o Rilsbyovic domě v Kansasu -"

"Á, jistě. Ten sekerník." Muž, který stál všech šest členů rodiny Eugena Rilsbyho, nebyl nikdy dopaden.

"Přesně tak. Pak tu o té noci pod stanem mezi hroby těch milenců z Aljašky, kteří spáchali sebevraždu - těch, co je lidé vídají v okolí Sitky dodnes -, a nakonec váš popis noci strávené na hradě Gartsby. Ta byla docela zábavná, což mě překvapilo."

Mike měl ucho pečlivě vyladěno k zachycení opovržlivého podtónu i v těch nejzdvořilejších komentářích na adresu jeho knih Deseti nocí, a nepochyboval, že někdy zaslechne opovržení i tam, kde není - zjistil, že jen málo tvorů na zemi je tak paranoidních jako spisovatel, který je v hloubi srdce přesvědčen, jak se pro své dílo obětuje -, zde však žádné opovržení nezaslechl, tím si byl jist.

"Děkuju," usmál se. "Aspoň myslím." Sklopil zrak k diktafonu. Obyčejně se mu zdálo, že červené očko sleduje jeho oponenta a číhá, kdy v rozhovoru udělá nějakou chybu. Dnešního večera jako by sledovalo spíše Mikea.

"Ale jistě, měl to být kompliment." Olin poklepal na knihy. "Nejspíš je přečtu celé... už kvůli vašemu stylu. Váš styl psaní se mi líbí. Překvapilo mě, že jsem se nad těmi vašimi absolutně nenadpřirozenými zážitky z hradu Gartsby vážně musel smát, a stejně tak mě překvapilo, jak dobře to dokážete podat. Jak citlivě. Čekal jsem to mnohem drsnější."

Mike se obrnil proti tomu, co mělo nepochybně přijít teď, Olinova variace na Co tak hezká holka jako ty dělá na takovémhle místě. Uhlažený hoteliér Olin, hostitel atraktivních blondýnek, které se večer oblékají do černého, najímatel neduživých staříků v důchodu, kteří nosí smoking a v hotelovém baru vybrnkávají osvědčené hity jako "Night and Day". Olin, který za volných večerů pravděpodobně louská Prousta.

"Ale kromě toho mě ty knihy i znepokojily. Kdybych se do nich nepodíval, myslím, že bych se sotva obtěžoval na vás dnes večer čekat. Jakmile jsem viděl toho právníka s kufříkem, věděl jsem, že v tom zatra-

ceném pokoji hodláte přespat stůj co stůj a že vás od toho žádné moje řeči neodradí. Ale ty knihy..."

Mike natáhl ruku a vypnul diktafon - upřený pohled drobného červeného očka už mu začínal jít na nervy.

"Chcete vědět, proč se snažím pohlédnout těmhle věcem až na dno. Nemám pravdu?"

"Předpokládám, že pro peníze," odvětil Olin nevzrušeně. "A ode dna jste pořád ještě dost daleko, alespoň podle mého odhadu... nicméně je pozoruhodné, že jste se tak čile přiklonil zrovna k tomuhle závěru."

Mike ucítil, jak mu do tváře stoupá krev. Ne, vůbec to neprobíhalo podle jeho očekávání; ještě nikdy nevypnul diktafon uprostřed rozhovoru. Jenže Olin nebyl takový, jaký se zdál. Nechal jsem se zmýlit jeho rukama, napadlo Mikea. Těma masitýma rukama ředitele malého hotýlku, s úhlednými pŕlměsíčky pěstěných nehtů.

"Nejvíc mě zaujalo - vyděsilo -, když jsem si uvědomil, že čtu dílo inteligentního, talentovaného člověka, který nevěří ani v jednu z věcí, o nichž píše."

Mikeovi blesklo hlavou, že je to naprostá pravda. Napsal asi dvacet povídek, v něž věřil, a několik z nich i uveřejnil. Během prvních osmnácti měsíců v New Yorku, kdy třel bídu s nouzí na výplatní listině magazínu The Village Voice, napsal deset rysů poezie, v kterou věřil. Ale věřil tomu, že na oné opuštěné kansaské farmě obchází za úplňku bezhlavý duch Eugena Rilsbyho? Ne. Strávil na té farmě celou noc, utábořil se na zašlém, krabatém linoleu v kuchyni a nejstrašidelnější, co viděl, byly dvě myši pobíhající podél podlahové lišty. Strávil horkou letní noc v ruinách transylvánského hradu, jemuž údajně dosud vládne Vlád Tepeš; jediní upíři, kterých se tam dočkal, bylo mračno evropských komárů. Během noci, kdy tábořil u hrobu masového vraha Jeffreya Dahmera, na něj kolem druhé hodiny ranní skutečně

vyběhla bílá, krví potřísněná postava s nožem v ruce, nicméně chichotání jejích přátel ji prozradilo a na Mikea Enslina tak jako tak neudělala nijak zvlášť velký dojem; mladíka přestrojeného za ducha a mávajícího gumovým nožem přece jen ještě poznat dokázal. Ale neměl chuť o čemkoli z toho vykládat Olinovi. Nemohl si dovolit -

I když, vlastně mohl. Diktafon (byla chyba vůbec ho vytahovat) už si teď hověl zpátky v kapse kufříku a tohle setkání mohlo tedy proběhnout v tak neformálním duchu, jak si jen lze přát. Navíc začínal Olin tak trochu obdivovat. A když někoho obdivujete, máte nutkání říkat mu pravdu.

"Ne," přisvědčil. "Nevěřím v duchy ani vlkodlaky či bůhvíjaké dlouhonohé stvůry. A je podle mě dobře, že takové věci neexistují, protože jsem přesvědčený, že neexistuje ani žádný dobrotivý Bůh, který by nás před nimi chránil. Taková je moje víra, nicméně od samého začátku si ponechávám otevřenou mysl. Nejspíš nikdy nedostanu Pulitzerovu cenu za objasnění záhady Štěkajícího ducha ze hřbitova na Hoře naděje, ale kdyby se mi ukázal, určitě bych o něm psal bez předsudků."

Olin cosi řekl, jediné slovo, jenže příliš tiše na to, aby mu Mike porozuměl.

"Co prosím?"

"Řekl jsem ne." Olin se tvářil téměř kající.

Mikeši povzdechl. Olin ho pokládal za lháře. Když se dostanete do takové situace, nezbyvá vám než dát ruce vzhůru nebo nadobro ukončit rozhovor. "Co kdybychom tohle nechali na jindy, pane Oline? Já prostě teď půjdu nahoru a vyčistím si zuby. A třeba v zrcadle v koupelně uvidím, jak se mi za zády zhmotňuje Kevin O'Malley."

Mike začal vstávat ze židle, ale Olin zvedl jednu ze svých masitých, pečlivě pěstěných rukou, aby ho zadržel. "Neříkám, že lžete," bránil se, Jenom, že nevěříte, pane Ensline. Duchové se zřídka zjevují těm, kdo v ně nevěří, a když už tak učiní, dotýcný si jich jen málokdy všimne. Takže i kdyby si Eugene Rilsby kutálel po chodbách svého domu vlastní uťatou hlavou, vy byste nejspíš vůbec nic neslyšel!"

Mike vstal, potom se sklonil, aby zvedl kufřík s věcmi. "Když je to takhle, pak se nejspíš v pokoji 1408 nebudu mít čeho bát, že?"

"Bohužel budete," odvětil Olin. "Budete. Protože v pokoji 1408 nejsou žádní duchové a nikdy tam nebyli. Něco tam je - sám jsem to cítil -, ale určitě nejde o žádnou zatracenou duši. V opuštěném domě nebo ve vězení starého hradu by vás vaše nevíra možná ochránila. V pokoji 1408 vás učiní o to zranitelnějším. Nedělejte to, pane Ensline. Proto jsem tu na vás dnes večer čekal - abych vás požádal, abych vás poprosil, ať to neděláte. Mezi všemi lidmi na zemi, kteří do toho pokoje nepatří, suverénně vede člověk, kterého živí psaní zábavných knih o strašidlech."

Mike jeho slova slyšel, ale neposlouchal. A ty jsi vypnul diktafon! zuřil na sebe v duchu. Nejdřív mě přivede do takových rozpaků, že vypnu dik-

tafon, a pak se z něj vyklube Boris Karloff, jak pořádá víkend pro nejvěhlasnější duchy světa! Do háje. Stejně ho ocituju. Když se mu to nebude líbit, ať si mě žaluje.

Najednou byl celý žhavý, kdy už se dostane nahoru, nejen aby konečně odstartoval svou dlouhou noc v rohovém hotelovém pokoji, ale hlavně proto, že si chtěl zapsat, co mu Olin právě řekl, dokud to měl čerstvě v paměti.

"Mohu vám něco nalít, pane Ensline?"

"Ne, já bych vážně -"

Pan Olin sáhl do kapsy žaketu a vytáhl klíč s podlouhlou mosaznou destičkou. Mosaz vypadala staře, byla zašlá a poškrábaná. Vyražený do ní byly číslice 1408. "Prosím," zarazil ho Olin. "Udělejte mi laskavost. Věnujte mi ještě deset minut svého času - jen tolik, než stačí vypít jednu malou sklenku skotské -, a já vám pak předám tenhle klíč. Udělal bych téměř cokoli, abych vám to rozmluvil, ale myslím, že poznám, když je někdo nezvratně rozhodnutý."

"Vy tu ještě používáte klasické klíče?" zeptal se Mike. "To se mi líbí. Takové starobylé, že?"

"Delfin přešel na magnetické karty už v sedmdesátém devátém, pane Ensline, téhož roku, kdy jsem tu přijal místo ředitele. Pokoj 1408 je v celém hotelu jediný, který se dodnes otevírá klíčem. Nebylo třeba dávat na jeho dveře zámek na magnetické karty, protože v něm nikdy nikoho neubytováváme; posledního platicího hosta jsme v něm měli roku 1978."

"To nemyslíte vážně!" Mike se znovu posadil a vytáhl diktafon. Stiskl tlačítko RECORD a řekl: "Ředitel

hotelu Olin tvrdí, že ve čtrnáct set osmičce už přes dvacet let nebytovali žádného hosta."

"Ano, proto ten pokoj nikdy nepotřeboval magnetický zámek na dveřích. Navíc jsem si poměrně jistý, že by ani nefungoval. Nefungují tam digitální hodinky. Někdy běží pozpátku, někdy se prostě vypnou, ale čas podle nich rozhodně nezjistíte. V pokoji 1408 ne. Totéž platí pro kapesní kalkulačky a mobilní telefony. Jestli u sebe máte pager, pane Enslin, doporučuji vám ho vypnout, protože jakmile vstoupíte dovnitř, začne pípat, jak se mu zachce." Odmlčel se. "A možná nepomůže, ani když ho vypnete; klidně se sám zase zapne. Jistotu budete mít jedině v případě, že vyndáte baterky." Bez prohlížení tlačítek stiskl na diktafonu STOP; Mikea napadlo, že nejspíš sám používá podobný model pro nahrávání poznámek. "Skutečnou jistotu, pane Enslin, vlastně můžete mít, jedině když se tomu pokoji obloukem vyhnete."

"To nemůžu," odmítl Mike, vzal si diktafon a opět ho uklidil, "ale myslím, že na tu skotskou si čas udělám."

Zatímco Olin naléval z dubového baru pod olejomalbou Páté avenue na přelomu století, Mike se ho zeptal, jak ví, že v pokoji nefungují moderní přístroje, jestliže je od roku 1978 trvale neobydlený. "Ale já ve vás nechtl vzbudit dojem, že tam od sedmdesátého osmého vůbec nikdo nevstoupil," odvětil Olin. "Za prvé tam jednou měsíčně chodí uklízečky, aby to tam daly trochu do pucu. To znamená -" Mike, který tou dobou už zhruba čtyři měsíce pracoval na Deseti strašidelných hotelových pokojích, ho přerušil: "Vím, co to znamená." Dát do pucu neobývaný pokoj znamenalo otevřít okna, aby se tam vyměnil vzduch, utřít prach, naházet do záchodové mísy tolik dezinfekčních tabletek, až voda pěkně zmodrá, vyměnit ručníky. Postele se patrně nepře-vlékaly. Napadlo ho, jestli si neměl přinést spacák. Olin, který už se sklenkami v rukou přicházel po perském koberci od baru, jako by Mikeovi četl myšlenky v tváři. "Povlečení jsme měnili dnes odpoledne, pane Enslin."

"Nenecháme toho vykání? Já jsem Mike."

"Ne, myslím, že by mi to nebylo příjemné," odmítl Olin a podal Mikeovi jeho skotskou. "Na vás."

"A na vás." Mike pozvedl sklenku, aby s ní ťukl o Olinovu, ale Olin tu svou odtáhl.

"Ne, na vás, pane Enslin. Na tom trvám. Dnes večer bychom se oba měli napít na vás. Budete to potřebovat."

Mike si povzdechl, cinkl okrajem sklenky o okraj té Olinovy a řekl: "Na mě. Vy byste se dobře vyjímal v nějakém hororovém filmu, pane Oline. Mohl byste hrát zasmušilého starého majordoma, který se snaží rozmluvit mladému manželskému páru výlet na Hrad zkázy."

Olin se posadil. "Tuhle roli díkybohu nemusím hrát příliš často. Pokoj 1408 není uveden na žádné internetové stránce zabývající se výskytem paranormálních nebo okultních jevů -"

To se po vydání její knihy změnil, pomyslel si Mike, zatímco usrkával skotské.

"- a ani žádná cestovní kancelář, která pořádá zájezdy po duchařských lokalitách, se v Delfinu nezastavuje, přestože navštěvují hotely Sherry-Netherland, Plaza a Park Lané. Snažíme se držet pokoj 1408 v tajnosti, jak jen je to možné... i když pro badatele, který má dostatek štěstí i vytrvalosti, je tu pořád ještě historie."

Mike si povolil drobný úsměv.

"Povlečení měnila Veronique," pokračoval Olin. "Doprovázel jsem ji. Měl byste se cítit polichocen, pane Enslin; jako by vám postel připravovala sama šlechta. Veronique a její sestra nastoupily do Delfina jako uklízečky v sedmdesátém prvním nebo druhém roce. Věra, jak jí říkáme, je služebně nejstarší zaměstnankyní hotelu, pracuje tu minimálně o šest let déle než já. Povýšila na vedoucí úklidového personálu. Řekl bych, že osobně neměnila povlečení už dobrých šest let, ale až do devadesátého druhého měla - společně se sestrou - kompletně na starost pokoj 1408. Veronique a Celeste byly dvojčata a díky poutu, které je svazovalo, byly vůči pokoji 1408... jak bych to řekl? Ne přímo imunní, ale dokázaly mu odolávat... přinejmenším na tu chvíli, než v něm obstaraly vše potřebné."

"Teď mi asi řeknete, že ta její sestra tam zemřela, vidíte?"

"Ne, vůbec ne," odvětil Olin. "Odešla ze služby v hotelu někdy kolem roku 1988, kvůli špatnému zdraví. Nicméně nevyklučuji, že pokoj 1408 mohl ve zhoršení jejího duševního i tělesného stavu sehrát nějakou roli."

"Možná se nám konečně podařilo trochu uvolnit atmosféru, pane Oline, tak doufám, že to nebudu kazit, když

řeknu, že mi to připadá směšné."

Olin se zasmál. "Na průzkumníka nehmotného světa jste dost realisticky založený."

"Dlužím to svým čtenářům," pronesl Mike umírněným tónem.

"Domnívám se, že většinu času bych pokoj 1408 mohl nechat prostě tak, jak je," uvažoval nahlas ředitel hotelu. "Dvěře zamčené, světla zhasnutá, stažené rolety, aby slunce nevyběhlo koberce, postele zakryté přehozem, na něm položené snídaňové menu... nedokážu ale snést pomyšlení, jak tam zatuchá a stárne vzduch jako někde na půdě. Nedokážu snést pomyšlení, jak se tam vrší prach, až ho všude leží tlustá, načechraná vrstva. Sám nevím, jsem snad takový puntíčkář, nebo jen tolik posedlý úklidem?"

"Jste prostě ředitel tohoto hotelu."

"Ano, asi to bude v tom. Ale abych se vrátil k tomu, o čem jsem mluvil. Věra a Celeste se o ten pokoj staraly - vždycky to bylo jen takové šup dovnitř a hned zase ven -, dokud od nás Celeste neodešla a Věra se nedočkala prvního významnějšího povýšení. Potom ho dostávaly na starost další dvojice uklízeček, vždycky takové, co spolu dobře vycházely -"

"Protože jste doufal, že vzájemné pouto je ochrání před duchy?"

"Ano, přesně v to jsem doufal. A z duchů v pokoji 1408 si můžete dělat legraci, jak chcete, pane Enslin, ale jsem přesvědčený, že jakmile tam vstoupíte, sám okamžitě ucítíte jejich přítomnost. Ať je v tom pokoji cokoli, rozhodně to není plaché."

Při spoustě příležitostí - vlastně tak často, jak jsem jen mohl - jsem chodil s uklízečkami, abych na ně dohlédl." Odmlčel se, pak zdráhavě dodal: "Nebo možná, abych je vytáhl ven, kdyby se začalo dít něco opravdu zlého. K tomu naštěstí nikdy nedošlo. Několikrát dostala některá záchvat pláče, jedna naopak záchvat smíchu - nevím, proč by ze smějícího se člověka měl jít větší strach než z člověka, který usedavě brečí, ale bylo to tak - a několik jich omdlelo. Což není nic zas tak strašného. Za ty roky jsem měl čas provést několik jednoduchých experimentů - s pagery a mobilními telefony a podobně -, ale jak říkám, nic zas tak strašného se nestalo. Díky bohu." Znovu se odmlčel, a pak zvláštním, prázdným tónem dodal:

"Jedna oslepla."

"Cože?"

"Oslepla. Rommie Van Gelderová. Utírala prach nahoře na televizi a zničehonic začala křičet. Zeptal jsem se jí, co se děje. Upustila prachovku a přikryla si rukama oči a křičela, že je slepá... ale že vidí ty nejpráhovější barvy. Zmizely téměř okamžitě poté, co jsem ji vytáhl ze dveří, a než jsem ji dovedl chodbou až k výtahům, začal se jí zrak vracet."

"Tohle všechno mi vykládáte jen proto, abyste mě vystrašil, vidíte, pane Oline? Abych z toho strachy vycouval."

"Ne, vlastně ani ne. Historii toho pokoje znáte sám, počínaje sebevraždou jeho prvního obyvatele."

Mike ji opravdu znal. Kevin O'Malley, prodejce šicích strojů, si vzal život 13. října 1910 a zanechal po sobě ženu a sedm dětí.

"Z jediného okna toho pokoje vyskočilo pět mužů a jedna žena, pane Enslin. Tři ženy a jeden muž se v tom pokoji předávkovali prášky, dvě z žen byly nalezeny v posteli, zbylí dva v koupelně, muž ve vaně, žena

zhroucená na záchodě. V sedmdesátém roce se tam jeden muž oběsil ve skříni -"

"Henry Storkin," doplnil Mike. "To byla možná nehoda... erotická asfyxie."

"Možná. Pak je tu Randolph Hyde, který si podřezal zápěstí, a než vykrvácel, ještě si návdavkem stačil uřezat genitálie. Tohle erotická asfyxie nebyla. Chci jen říct, pane Enslin, že když vás od vašeho záměru neodradí záznamy o dvanácti sebevraždách za osmašedesát let, je mi jasné, že se ho nevzdáte ani kvůli zrychlenému dýchání a fibrilaci několika uklízeček."

Zrychlené dýchání a fibrilace, moc pěkné, pomyslel si Mike a napadlo ho, že by to mohl ukrást do knihy.

"Jen několik dvojic, které se o pokoj 1408 v posledních letech staraly, se tam odvážilo vrátit víc než několikrát," pokračoval Olin a decentním loknutím dopil svou sklenku.

"Až na ta francouzská dvojčata."

"Až na Věru a Celeste, to je pravda," přikývl Olin.

Mikea ovšem nezajímaly ani uklízečky, ani jejich... jak že to Olin říkal? Zrychlený dech a fibrilace. A cítil se poněkud uražen Olinovým výčtem sebevražd... jako by byl tak natvrdlý, že docela opomenul nikoli

jejich existenci, ale jejich význam. Až na to, že tu žádný význam nebyl. Abraham Lincoln i John Kennedy měli oba viceprezidenta jménem Johnson; jména Lincoln a Kennedy mají sedm písmen; jak Lincoln, tak Kennedy byli zvoleni v roce končícím 60. Co všechny tyto shody dokazují? Absolutně nic.

"Ty sebevraždy se mi úžasně hodí do knihy," prohlásil Mike, "ale jelikož jsem vypnul diktafon, mohu vám říct, že ve skutečnosti představují pouze jev, který jeden můj statistický zdroj nazývá .skupinový efekt'."

"Charles Diskens tomu říkal .bramborový efekt'."

"Jak prosím?"

"Když duch Jacoba Marleyho poprvé promluví na Scrooge, Scrooge mu řekne, že ho možná nevyvolalo nic víc než kapka hořčice nebo nedovařená brambora."

"To mám brát jako vtip?" zeptal se Mike odměřeně.

"Mně na dnešním večeru nepřipadá vtipného nic, pane Enslin. Vůbec nic. Dobře mě prosím poslouvejte. Celeste, sestra Věry, zemřela na infarkt. V té době už trpěla středním stadiem Alzheimerovy choroby, která ji zasáhla ve značně mladém věku."

"A její sestra je přesto zdravá a vede se jí dobře, alespoň podle toho, co jste říkal dříve. Je dokonce přímo ukázkovým příkladem amerického úspěchu. Stejně jako vy sám, pane Oline, nebo tak aspoň na první pohled působíte. A kolikrát jste přitom navštívil pokoj 1408? Stokrát? Dvěstěkrát?"

"Vždycky jen na kratičkou chvíli," namítl Olin. "Možná je to podobné, jako když vcházíte do místnosti plné jedovatého plynu. Pokud zadržíte dech, nemusí se vám nic stát. Vidím, že se vám to přirovnání nezamlouvá. Nepochybně vám připadá přitažené za vlasy, možná směšné. Přesto věřím, že je docela výstižné."

Opřel si bradu o propletené prsty.

"Také je možné, že někteří lidé na onu věc, která vtom pokoji přežívá, reagují rychleji a bouřlivěji, stejně jako při potápění jsou někteří lidé náchylnější ke kesonové nemoci než jiní. Za bezmála století provozu Delfina si hotelový personál stále jasněji uvědomuje, že pokoj 1408 je otrávený. Stal se součástí hotelové historie, pane Enslin. Nikdo o něm nemluví, stejně jako se nikdo nezmiňuje o skutečnosti, že je u nás, podobně jako ve většině hotelů, čtrnácté patro ve skutečnosti třinácté... ale všichni to vědí. Kdyby byly k dispozici všechny záznamy a fakta, jež se k tomu pokoji vztahují, nejspíš by daly dohromady neuvěřitelný příběh... nejspíš mnohem děsivější, než by se vašim čtenářům líbilo."

Troufám si tvrdit, že v každém hotelu v New Yorku došlo k nějaké té sebevraždě, ale klidně bych vsadil vlastní život, že jedině v Delfinu došlo ke dvanácti v jediném pokoji. A i když necháme stranou Celeste Roman-deauovou, co přirozená úmrtí v pokoji 1408? Nebo spíš takzvaná přirozená úmrtí?"

"Kolik bylo těch?" Zabývat se takzvanými přirozenými úmrtími ho nikdy nenapadlo.

"Třicet," odpověděl Olin. "Přinejmenším třicet. Třicet, o kterých já vím."

"Lžete!" To slovo mu vyletělo z úst dřív, než ho stačil spolknout.

"Ne, pane Enslin, ujišťuji vás, že nelžu. Nebo si vážně myslíte, že ten pokoj necháváme prázdný jen kvůli vyčpělým pověrám starých bab nebo absurdním newyorským tradicím... třeba kvůli představě, že každý lepší

starý hotel by měl mít alespoň jednoho neposedného ducha, který v neviditelných okovech řinčí po chodbách?"

Mike Enslin si uvědomil, že právě tahle představa - sice nevyslovená, ale přesto přítomná - se skutečně ukrývá v podtextu jeho nové knihy Deseti nocí. Slyšet teď Olina, jak se jí vysmívá podrážděným tónem, jakým by se západní vědec vysmíval domorodci, který se ohání čarodějnicemi, jeho mrzutost nijak neutišilo.

"Máme sice v hoteliérství svoje pověry a tradice, ale rozhodně nedovolíme, aby stály v cestě našemu podnikání, pane Enslin. Na Středozápadě, kde jsem já začínal, se traduje takové rčení: 'Když do města přijedou honáci, tak do žádného pokoje netáhne.' Pokud máme volné pokoje, obsadíme je. Jediná výjimka z tohoto pravidla, kterou jsem kdy udělal - a jediný rozhovor jako tenhle náš, který jsem kdy vedl -, se týká pokoje 1408, pokoje ve třináctém patře, jehož číslce dávají po sečtení třináct."

Olin se nevzrušeně zahleděl na Mikea Enslina.

"Je to nejen pokoj sebevražd, ale také pokoj mrtvic a infarktů a epileptických záchvatů. Jeden muž, který

se tam ubytoval - to bylo v roce '73 - se podle všeho utopil v talíři s polévkou. Vy byste nejspíš řekl, že je to směšné, ale já mluvil s člověkem, který tehdy velel hotelové ochraně, a ten na vlastní oči viděl úmrtní list. Síla toho, co ten pokoj obývá, ať je to cokoli, bývá nejslabší kolem poledne, což je taky doba, kdy tam chodí uklízečky, a přesto vím o několika z nich, které dnes trpí srdečními problémy, rozednou nebo cukrovkou. Před třemi lety byly v tom patře nějaké potíže s topením a pan Neal, tehdejší vedoucí údržbář, musel dojít do několika pokojů, aby zkontroloval radiátory. Jedním z nich byl i pokoj 1408. Vypadal tehdy naprosto v pořádku - jak během návštěvy pokoje, tak později -, ale následujícího odpoledne zemřel na těžké krvácení do mozku."

"Shoda okolností," prohodil Mike. Přesto nemohl popřít, že je Olin dobrý. Kdyby dělal vedoucího na letním táboře, nejspíš by hned u prvního táboráku vyděsil devadesát procent dětiček svými duchařskými historkami tak, že by se druhý den pakovaly domů.

"Shoda okolností," opakoval Olin poklidně a nijak pohrdlivě. Zvedl obstarožní klíč s obstarožní mosaznou destičkou. "Jak jste na tom se srdcem vy, pane Enslin? Ani nemluvě o krevním tlaku a duševní kondici?"

Mike pocítil, že mu činí skutečnou, vědomou námahu zvednout levou ruku... ale jakmile se dala do pohybu, už to bylo v pořádku. Pokud viděl, natáhla se po klíči bez toho nejmenšího zachvění konečků prstů.

"Jsem zdravý jako řípa," odpověděl a sevřel mosaznou destičku. "Kromě toho jsem si přece vzal svou havajskou košili pro štěstí."

Olin trval na tom, že Mikea výtahem do čtrnáctého poschodí doprovodí, a Mike se nebránil. Těšilo ho vidět, jak se ten muž, jakmile vyšli z ředitelské kanceláře a zamířili halou k výtahům, vrátil ke svému méně sebevědomému já; znovu se stal nebohým panem Olinem, poskokem, který padl do spárů spisovatele. Zastavil je jakýsi pán ve smokingu - Mike odhadoval, že jde patrně buďto o vedoucího restaurace, nebo o vrchního -, podal Olinovi tenký svazek papírů a zamumlal mu cosi francouzsky. Olin podobným mumláním odpověděl, přikývl a hbitě na papíry načmáral podpis. Klavírista v baru teď hrál "Autumn in New York". Z téhle vzdálenosti se tóny rozléhaly ozvěnou jako hudba ze snu.

Muž ve smokingu řekl "Merci bien" a šel si svou cestou. Mike s ředitelem hoteje šli také svou. Olin se znovu nabídl, že Mikeovi vezme zavazadlo a Mike znovu odmítl. Ve výtahu okamžitě přitáhla Mikeovu pozornost vyrovnaná trojitá řada tlaatek. Všechno bylo, kde mělo být, žádné mezery... a přece, když jste se zadívali pozorněji, jednu jste objevili. Po tlačítku označeném 12 následovalo hned to se čtrnáctkou. Jako kdyby vyřazením z tlačítek ve výtahu přestalo nějaké číslo existovat, pomyslel si Mike. Pošetilost... a přesto měl Olin pravdu; dělá se to po celém světě.

Jakmile se dala kabina do pohybu, Mike prohodil: "Něco mě napadlo. Když vám pokoj 1408 nahání všem takový strach, jak říkáte, proč jste pro něj prostě nevytvořili fiktivního stálého obyvatele? Proč jste ho například, pane Oline, neprohlásil za své osobní sídlo?"

"Nejspíš jsem se bál nařčení z podvodu, pokud ne ze strany orgánů dohlížejících na dodržování státních a federálních občanských práv - pro nás v hotelích znamenají občanská práva asi totéž co pro vaše čtenáře řinčící okovy v temnotě noci -, pak ze strany mých nadřízených, kdyby se to provalilo. Jestliže nedokážu od přespání v pokoji 1408 přesvědčit vás, pochybuju, že bych měl větší štěstí při přesvědčování správní rady Stanley Corporation, že jsem stáhl z nabídky nijak nepoškozený pokoj, protože jsem se obával, že nějaké strašidlo přinutí náhodného obchodního cestujícího vyskočit z okna a rozplácnout se na Šedesáté první ulici."

Tohle Mikea zneklidnilo víc, než cokoli z toho, co Olin dosud řekl. Protože už se mě nesnaží přesvědčovat, napadlo ho. Ať už do něj v té jeho kanceláři vstupuje jakákoli podnikatelská síla - možná nějaké vibrace z toho perského koberce -, tady ji ztrácí. Kompetentnost, ta ano, ta na něm byla vidět, když podepisoval vrchnímu ty papíry, ale žádná podnikavost. Žádné osobní kouzlo. Tady venku ne. Ale věří tomu. Všetmu tomu věří.

Nade dveřmi zhasla prosvětlená dvanáctka a rozsvítila se čtrnáctka. Výtah se zastavil. Dveře se rozjely do stran a odhalily dokonale obyčejnou hotelovou chodbu se zlatočerveným kobercem (v žádném případě perským) a elektrickými osvětlovacími tělesy, jež připomínala plynové lampy z devatenáctého století.

"Tak jsme tu," pronesl Olin. "Vaše patro. Doufám, že mě omluvíte, když vás tady opustím. Pokoj 1408 je vlevo, na konci téhle chodby. Pokud nezbytně nemusím, nepřibližuji se k němu víc než takhle."

Mike Enslin vykročil z výtahu na nohách, jež se zdály o něco těžší, než by měly být. Obrátil se zpátky k Olinovi, baculatému mužíkovi v černém žaketu a s pečlivě uvázanou vínovou kravatou. Pěstěné ruce teď Olin držel sepnuté za zády a Mikeovi neuniklo, že v obličeji je bílý jako stěna. Na vysokém čele bez vrásek mu vystupovaly kapky potu.

"V pokoji máte samozřejmě telefon," řekl Olin. "Kdyby nastaly nějaké potíže, můžete ho zkusit... ale pochybuji, že bude fungovat. Určitě nebude, pokud si to pokoj nebude přát."

Mikea napadlo, že odpoví něco vtipného, něco, jak mu to alespoň ušetří poplatek za pokojské služby, ale jazyk mu zničehonic ztěžkl stejně jako nohy. Prostě zůstal ležet na spodním patře úst.

Olin vytáhl jednu ruku zpoza zad a Mike spatřil, jak se mu třese. "Pane Enslin," začal. "Mikeu. Nedělejte do. Pro boha živého -"

Než však mohl větu dokončit, dveře výtahu se zavřely a odřízly ho. Mike chvíli zůstal stát na místě, v dokonale newyorském hotelovém tichu, v patře, jemuž by personál hotelu Delfin nikdy nepřiznal číslo třináct, a přemýšlel o tom, jestli nemá natáhnout ruku a přivolat si výtah zpět.

Jenže kdyby to udělal, Olin by vyhrál. A v místě, kde mohla být nejlepší kapitola jeho nové knihy, by zůstala obrovská zející díra. Čtenáři

by to sice nevěděli, jeho vydavatel a obchodní zástupce by to nevěděli, právník Robertson by to nevěděl... ale on by to věděl.

Místo stisknutí tlačítka ruku zvedl, dotkl se cigarety za uchem - to staré, mimovolné gesto, které už dělal dočista podvědomě - a upravil si límec své košile pro štěstí. Pak zamířil chodbou k pokoji 1408 a kufříkem s věcmi na přespání si pohupoval podél boku.

II

Nejzajímavějším artefaktem, který nám zůstal po krátkém pobytu (trval kolem sedmdesáti minut) Mikea Enslina v pokoji 1408, je jedenáct minut nahrané pásky v jeho diktafonu, který skončil sice trochu ohořelý, ale zdaleka ne zničený. Vlastně nejpodivnější na celém záznamu je to, jak je krátký. A jak je ke konci záhadný.

Diktafon dostal Mike před pěti lety darem od bývalé manželky, s níž udržoval přátelské styky. Na první "expedici za poznáním" (Rilsbyho farma v Kansasu) ho přibalil skoro až na poslední chvíli, společně s pěti žlutými á-čtyřkami a koženým penálem plným ořezaných tužek. Když o tři knihy později dospěl před dveře pokoje 1408 v hotelu Delfin, měl u sebe jediné pero a zápisník, plus pět prázdných devadesátiminutových kazet do foroty k té, kterou do diktafonu vložil už před tím, než odešel z domu. Zjistil, že namluvený komentář mu poslouží líp než psaní poznámek; mohl zaznamenávat příhody, některé opravdu hodně dobré, tak, jak se děly - například tu s netopýry, kteří na něj podnikali nálety v údajně strašidelné věži hradu Gartsby. Při své první cestě strašidelným domem v jednom lunaparku pištěl jako malá holka. Když to slyšeli jeho přátele, všichni bez výjimky se náramně bavili.

Malý diktafon je navíc mnohem praktičtější než psaní poznámek, zejména když se nacházíte na mrazivém hřbitově v Novém Brunswicku a ve tři ráno vám vítr s přívalem deště zboří stan. Za podobných okolností se jen hodně těžko píše poznámky, zatímco mluvit klidně můžete... což Mike taky dělal, mluvil celou dobu, co se drápal ven z mokré, větrem zmítané plachty stanu, přičemž ani na okamžik nespouštěl z dohledu uklidňující červené očko diktafonu. Během těch let a všech "expedic za poznáním" se mu diktafon Sony stal věrným přítelem. Nikdy se mu na tenounkou stužku pásky převíjenou mezi válečky diktafonu nepodařilo zaznamenat očitě svědectví žádného nadpřirozeného jevu, nevyjímaje ani útržkovité komentáře nahrané v pokoji 1408, ale patrně příliš nepřekvapí, že si k tomu přístroji vytvořil tak silné citové pouto. Řidiči kamionů si časem zamilují svoje Kenworthy nebo Jimmy-Petey; spisovatelé si cení určitého pera nebo starého otlučeného psacího stroje; profesionální uklízečky by se za nic na světě nevzdaly starého electroluxu. Mike se sice nikdy nemusel postavit skutečnému duchovi nebo nějakému psychoki-netickému fenoménu vyzbrojen pouze diktafonem - jeho verzi kříže a trsu česnekových paliček -, nicméně přístroj mu dělal společnost za mnoha chladných, nepříjemných nocí. Možná byl až přehnaný realista, ale to ještě neznamená, že nebyl člověk.

Potíže s pokojem 1408 pro něj začaly ještě dřív, než do něj vůbec vstoupil.

Dveře byly nakřivo.

Ne moc, ale přece jen byly nakřivo, nakloněné o nepatrný kousek doleva. Okamžitě se mu vybavily filmové horory, kde se režiséři snaží vyjádřit duševní labilitu některého z hlavních hrdinů tak, že v pasážích viděných očima dané postavy trochu nakloní kameru. Po téhle asociaci následovala hned další - představa, jak vypadají dveře na lodi za poněkud nepříznivého počasí. Houpou se zepředu dozadu, houpou se zprava doleva, houpou se sem a tam, až se vám z toho začne dělat mdlo v hlavě i v žaludku.

Ne že by se právě takhle teď cítil, to vůbec ne, ale -

Ale ano, cítím. Trošičku jo.

A klidně by to i přiznal, třeba už jen proto, aby vyvrátil Olinovo nařčení, že kvůli svému osobnímu přesvědčení nedokáže být na nepochybně subjektivním poli duchařského žurnalistu tak docela upřímný. Sklonil se (vědom si toho, že jakmile odvrátil pohled od nepatrně nakloněných dveří, nepříjemný pocit v žaludku zmizel), rozepl kapsu na boku kufříku a vytáhl diktafon. Narovnal se, stiskl tlačítko RECORD, spatřil, jak červené očko ožilo, a otevřel ústa, aby řekl: "Dveře pokoje 1408 mi připravily zcela unikátní přivítání; zdá se, že jsou zasazeny nakřivo, takže se nepatrně naklánějí doleva."

Vypravil ze sebe Dveře a pak ztichl. Když si pásku pustíte, naprosto zřetelně to jediné slovo slyšíte, Dveře a pak jen cvaknutí tlačítka STOP. Protože dveře nebyly nakřivo. Stály absolutně rovně. Mike se otočil,

pohlédl přes chodbu na dveře pokoje 1409, pak zpátky na ty s číslem 1408. Oboje byly stejné, bílé se zlatou destičkou a zlatou klikou. Oboje stály absolutně rovně.

Mike se předklonil, rukou, v níž držel diktafon, zvedl kufřík s věcmi na přenocování, druhou rukou zamířil klíčem k zámku a znovu se zarazil.

Dveře byly opět nakřivo.

Tentokrát se nakláněly nepatrně doprava.

"To je nesmysl," zamumlal Mike, ale v žaludku se mu znovu probudil ten nepříjemný pocit. Nebylo to jen jako mořská nemoc; byla to mořská nemoc. Před pár lety jel do Anglie na Queen Elizabeth 2 a jedna noc byla opravdu krutá. Ze všeho nejjasněji si Mike vybavoval, jak ležel na posteli ve své soukromé kajutě a neustále se mu zvedal žaludek, ale ani jednou se mu nepodařilo se skutečně vyvracet. A jak se ten pocit houpavé závratí vždycky ještě zhoršil, když se zadíval na dveře... na stůl... na židli... na to, jak se houpou zepředu dozadu... zprava doleva... sem a tam...

Za to může Olin, pomyslel si. Přesně o tohle mu šlo. Nasadil to do tebe, kamaráde. Naočkoval to do tebe. Jak ten by se smál, kdyby tě teď viděl. Jak-

Řetěz myšlenek jako když utne, jakmile si uvědomil, že ho Olin skutečně může vidět. Mike se ohlédl chodbou zpátky k výtahům. Ani při tom nezaregistroval, že sotva přestal upírat zrak na dveře, houpavý pocit v žaludku opět zmizel. Nahoře kus vlevo od výtahů spatřil přesně to, co tam očekával: průmyslovou kameru. Zrovna v téhle chvíli ho mohl pozorovat některý z hotelových čmuchalů a Mike by se klidně vsadil, že po boku mu stojí Olin a oba se můžou smíchy potřhat. Já ho naučím lézt mi sem a ohánět se svojí důležitostí a svým právníkem, říká určitě Olin. Koukněte na něj! řehťá se člen ochranky. Sám je bílejší jak duch a to ještě ani nezasunul klíč do zámku. Vážně jste ho dostal, šéfel Sežral vám to do posledního písmenka!

Ať se propadnu, jestli sežral, pomyslel si Mike. Vydržel jsem na Rilsbyho farmě, spal jsem v pokoji, kde přišli o život přinejmenším dva z jeho rodiny - skutečně spal, ať tomu věříte nebo ne. Strávil jsem noc hned vedle hrobu Jeffreya Dahmera a o dva náhrobky vedle od H. P. Lovecrafta; čistil jsem si zuby vedle vany, v níž sir David Smythe pravděpodobně utopil obě své

manželky. Duchařské historky od táboráku už mi dávno strach nenaženou. Ať se propadnu, jestli jo!

Otočil se zpátky ke dveřím a ty stály rovně. Zamručel, zasunul klíč do zámku a otočil jím. Dveře se otevřely. Mike vešel dovnitř. Zatímco šátral na stěně po vypínači, dveře se za ním samy nezabouchly a nezanechaly ho tak v naprosté temnotě (stejně sem oknem proudil svět z činžovního domu naproti).

Nahmatal vypínač. Jakmile ho přecvakl, rozsvítil se lustr, obklopený hromadou cinkajících křišťálových ozdob. Zároveň se rozsvítila i stojací lampa u stolu na opačném konci pokoje.

Stůl stál přímo pod oknem, takže člověk, který u něj seděl a psal, mohl kdykoli přerušit práci a

vyhlédnout na Šedesátou první ulici... nebo vyskočit na Šedesátou první ulici, pokud k tomu měl nutkání. Až na to, že-

Mike postavil kufřík hned za dveře, dveře zavřel a znovu stiskl tlačítko RECORD. Červené světélko ožilo.

"Podle Olina vyskočilo z okna, na které se právě dívám, šest lidí," pronesl, "ovšem mě dnes večer žádná šipka ze čtrnáctého - omlouvám se, třináctého - patra hotelu Delfin nehrozí. Zvenčí je na okno připevněná ocelová mříž. Jistota je jistota. Pokoj 1408 je dvoulůžkový. Vidím tu dvě křesílka, pohovku, psací stůl, skříňku, v níž se patrně ukrývá televize a minibar. Koberec na podlaze není ničím zvláštní - s tím Olinovým se nedá srovnávat, to mi věřte. Tapety totéž. Jsou... počkat..."

V tomto okamžiku čeká na posluchače kazety další cvaknutí, jak Mike znovu stiskl tlačítko STOP. Celý skrovný záznam má podobný útržkovitý charakter, zcela nepodobný ostatním zhruba sto padesáti kazetám ve vlastnictví Mikeova knižního redaktora. Navíc zní jeho hlas čím dál roz-rušeněji; není to hlas člověka zabraného do práce, ale spíše hlas zmatené osoby, která si nevědomky začala mluvit sama pro sebe. Zhuštěná povaha nahrávky společně s tímto narůstajícím verbálním rozrušením vyvolávají u většiny posluchačů pocit nezvyklé stísněnosti. Spousta jich žádá, ať je kazeta vypnuta, dlouho předtím, než dohraje do konce. Pouhá slova vytištěná na papíře nemohou adekvátně zprostředkovat posluchačovo sílíci přesvědčení, že slyší člověka, který přichází, pokud ne přímo o rozum, pak dozajista o spojení s běžnou realitou, nicméně i slova samotná napovídají, že se něco dělo.

Mike si v onom okamžik všiml obrazů na zdech. Visely tu tři: dáma ve večerních šatech ve stylu dvacátých let stojící na schodišti, plachetnice zachycená na způsob Curriera & Ivese a zátiší s ovocem, poslední jmenované namalováno dráždivým žlutooranžovým odstínem použitým nejen u pomerančů a banánů, ale i u jablek. Všechny tři obrazy byly v zasklených rámech a všechny visely nakřivo. Chystal se o tom zmínit na pásku, ale co vlastně bylo na třech špatně pověšených obrazech tak zvláštního, aby to stálo za komentář? Pokud by byly nakřivo dveře... inu, to v sobě neslo určité starobylé kouzlo jako z Kabinetu doktora Caligariho. Ale dveře nakřivo nebyly; jen ho na chvíli šálil zrak, nic víc.

Dáma na schodišti se nakláněla doleva. Stejně tak i plachetnice, kolem jejíhož zábradlí postávali rozkročení britští námořníci a sledovali hejno létajících ryb. Žlutooranžové ovoce - Mikeovi připomínalo mísu s ovocem malovanou ve světle dusivého rovníkového slunce, pouštního slunce z děl Paula Bowlese - se naklánělo doprava. Přestože obvyčejně nepatřil k přehnaně pořádným lidem, obešel pokoj a obrazy narovnal. Když je viděl viset tak nakřivo, znovu se mu z toho začalo dělat trochu mdlo. To ho ale nijak zvlášť nepřekvapilo. Člověk může být na podobné věci velice citlivý; to poznal už na Queen Elizabeth 2. Bylo mu řečeno, že když překlene to období zvýšené citlivosti, obvyčejně si zvykne... "naučí se chodit po moři," říkají dodnes někteří mořští vlci. Mike se ovšem neplavil dost/dlouho na to, aby se naučil chodit po moři, ani o to neměl zájem. Stačilo mu, že umí chodit po pevné zemi, a pokud mu narovnání tří obrazů v nijak pozoruhodné obývací části pokoje 1408 mohlo uklidnit žaludek, tím lépe pro něj.

Sklo obrazů pokrývala vrstvička prachu. Přejel prsty po zátiší a na skle zůstaly dvě rovnoběžné čáry. Prach byl mastný a kluzký. Jako hedvábí těsně před shnitím blesko mu hlavou, ale ať se propadne, jestli bude tohle nahrávat na kazetu. Jak by proboha on mohl vědět, jaké je na dotek hedvábí těsně před shnitím? Byl to opilecký blábol.

Když obrazy narovnal, odstoupil ode zdi a po řadě je přehlédl: dáma ve večerní róbě vedle dveří do ložnice, loď brázdící jedno ze sedmi moří nalevo od psacího stolu, a nakonec to odporné (a nijak zvlášť umně namalované) ovoce u skříňky s televizí. Napůl čekal, že budou znovu nakřivo, nebo že se nakloní zrovna v té chvíli, kdy se na ně podívá - přesně takové věci se stávají ve filmech jako Dům hrůzy nebo ve starších epizodách Zóny soumraku -, ale obrazy zůstaly viset přesně tak, jak je vyrov-nal. Ne že by hledal jakékoli nadpřirozené nebo paranormální síly za tím, kdyby se vrátily do své původní nakloněné polohy; ze zkušenosti věděl, že návrat k původnímu stavu je přirozenou vlastností všech věcí - lidí, kteří přestali s kouřením (podvědomě se dotkl cigarety usazené za uchem), měli nutkání kouřit dál a obrazy, které visely nakřivo už dávno předtím, než se Nixon stal prezidentem, měly nutkání viset nakřivo i nadále. A že tu visí už pěknou řádku let, o tom se nedá pochybovat, pomyslel si Mike. Kdybych je sundal ze stěny, viděl bych, že na místě, kde visely, je světlejší tapeta. Nebo by se odtud začaly hemžit

brouci, jako když převrátíte nějaký kámen.

To byla šokující a odpudivá myšlenka; doprovázela ji sugestivní představa slepých bílých ploštic hrnoucích se zpod bledé a do té chvíle chráněné tapety jako živoucí hnis.

Mike zvedl diktafon, stiskl RECORD a řekl: "Olin mi zaručeně nasadil chrousta do hlavy. Nebo vlastně brouka do hlavy, tak se říká. Snažil se mi nahnat strach, a to se mu rozhodně povedlo, protože mám nervy v kýblu. Tím nechci říct..." Co tím nechtěl říct? Proč se vlastně říká mít nervy v kýblu? Protože když se něco kuchá, házou se vnitřnosti do kýblu? Ale nervy přece nejdou vykuchat. Takže ta fráze nedává smysl. Je to -

V tomto místě záznamu Mike Enslin zcela klidným, vyrovnaným hlasem pronesl: "Musím se trochu sebrat. Ted' hned." Pak následuje další cvaknutí, jak vypnul diktafon.

Zavřel oči a čtyřikrát se zhluboka, rozvážně nadechl, pokaždé zadržel vzduch v sobě, dokud nenapočítal do pěti, a teprve pak ho vypustil. Nic podobného se mu nikdy nestalo - ani v údajně strašidelných domech, na údajně strašidelných hřbitovech nebo na údajně strašidelných hradech. Ostatně mu nepřipadalo, že by ho někdo strašil, nebo si takhle strašení rozhodně nepředstavoval; spíš se cítil jako zkouřený špatnou, levnou trávou.

Za to může Olin. Olin tě zhypnotizoval, ale ty se z toho dostaneš. Přechkáš v tomhle pokoji celou blbou noc, a nejen proto, že je to to nejlepší místo, na jakém jsi zatím byl - když vynecháš Olina, máš už teď dost materiálu na duchařskou povídku desetiletí-, ale hlavně proto, že Olin nesmí vyhrát. On ani ty jeho povídačky o tom, jak tady umřelo třicet lidí, nesmějí vyhrát. O povídačky se tady starám já, takže pěkně nádech... a výdech. Nádech... a výdech. Nádech... a výdech...

Takhle pokračoval ještě asi minutu a půl, a když znovu otevřel oči, cítil se normálně. Obrazy na stěnách? Pořád rovně. Ovoce v míse? Pořád žlutooranžové a ještě hnusnější než dřív. Určitě pouštní ovoce.

Zkuste jedno sníst a utrápíte se na záchodě k smrti.

Stiskl RECORD. Červené očko ožilo. "Asi minutu nebo dvě se mi motala hlava," řekl a zamířil přes pokoj k psacímu stolu a k oknu s ochrannou venkovní mříží. "Nejspíš šlo o kocovinu z těch Olinových blábolů, nicméně jsem měl dojem, že tu cítím přítomnost něčeho nadpřirozeného." Nic takového pochopitelně necítil, ale jakmile to jednou bylo na pásce, mohl si napsat, cokoli se mu zlíbí. "Vzduch je zatuchlý. Ne přímo zkažený nebo hnilobný, Olin tvrdí, že se tu pravidelně větrá, ale uklízečky se tu vždycky zdrží jen chvíli a... prostě... je zatuchlý. A co to máme tady?"

Na psacím stole ležel popelník, jeden z těch menších z tlustého skla, jaké byly dřív k vidění snad v každém hotelu, a v něm sešitek zápalek. Na přední straně vyobrazení hotelu Delfin. Před hotelem stál usmívající se portýr v hodně starodávném stejnokroji, s nárameníky, zlatým šňůrkovým zapínáním a čapkou, která by se spíš hodila někam do gay baru, na hlavu motorkářského drsňáka, který na sobě nemá nic než pár pier-cingových kroužků. Po Páté avenue před hotelem projížděly vozy z docela jiné éry - packardy a hudsony, studebakery a okřídlené chryslery typu New Yorker.

"Sirky v popelníku můžou pocházet někdy tak z roku pětapadesát," řekl Mike a zfastrčil šije do kapsičky své havajské košile pro štěstí. "Vezmu si je jako suvenýr. Ted' je čas na trochu čerstvého vzduchu."

Ozve se klepnutí, jak diktafon odložil, patrně na psací stůl. Následuje odmlka a po ní pár neurčitých zvuků proložených hekáním námahou. Pak přijde další odmlka a nakonec zaskřípění. "Heuréka!" zvolá. Ozve se to z poměrné dálky od mikrofону, ale následující zvolání už je slyšet blíž.

"Heuréka!" zopakoval Mike a zvedl diktafon ze stolu. "Spodní půlka nechtěla povolit... drží tam jako přibitá... ale horní půlka se mi podařilo otevřít. Slyším ruch na Páté avenue a všechno to troubení klaksonů na mě má docela uklidňující účinky. Někdo hraje na saxofon, nejspíš před hotelem Plaza, který je o dva bloky dál na druhé straně ulice. Připomnělo mi to bráču."

Mike se zarazil, sklopil zrak k červenému očku. Hledělo na něj jakoby vyčítavě. Bráču? Jeho bratr byl po smrti, jeden z mnoha padlých ve válce s tabákem. Pak se uklidnil. Co z toho? Tady šlo o válku s duchy, ze které Michael Enslin vždycky vyšel jako vítěz. A co se Donalda Enslina týče...

"Mého bratra totiž jednou v zimě sežrali vlci na connecticutské dálnici," řekl, pak se zasmál a stiskl STOP. Tím sice kazeta nekončí - následuje ještě několik krátkých vstupů -, ale je to poslední věta, která dává aspoň jakýs takýs smysl... poslední větu, které se dá připsat jasně daný význam.

Mike se otočil na patě a pohlédl na obrazy. Pořád visely pěkně rovně, hodné obrázky. Ale to zátiší - to byl teda vážně hnus!

Stiskl RECORD a pronesl do diktafonu dvě slova - šumící pomeranče. Pak diktafon opět vypnul a zamířil přes pokoj ke dveřím do ložnice. Zastavil se vedle dámy ve večerních šatech a sáhl do temnoty, aby nahmatal vypínač. Měl jen kratičký okamžik na to, aby si uvědomil, že

(je na dotek jako kůže jako stará odumřelá kůže)

s tapetou pod jeho klouzající dlaní není všechno tak docela v pořádku, než prsty objevily vypínač.

Ložnici zaplavila žlutá záře z dalšího osvětlovacího tělesa pohřbeného mezi skleněnými cetkami.

Dvojpostel se ukrývala pod žlutooranžovým přehozem.

"Proč mluvit o ukrývání?" zeptal se Mike diktafonu a znovu stiskl STOP. Vzkročil dovnitř, fascinován šumící pouští přehozu, nádorovitými vyboulinami polštářů pod ním. Tady spát? Na to zapomeňte, pánové. To by bylo jako spát uvnitř toho příšerného zátiší, spát v tom příšerně dusném pokoji Paula Bowlese, kde nebylo pořádně vidět, v pokoji pro pomatené Angličany vypovězené z vlasti, které oslepila syfilida, jíž se nakazili při obcování s vlastní matkou, a které by ve filmové verzi mohli ztvárnit Laurence Harvey nebo Jeremy Irons, prostě takoví herci, jaké si zcela přirozeně spojujete s nepřirozeným chováním -

Mike zmáčkl RECORD, červené očko se rozsvítilo, on řekl do mikrofonu "Orfeus v divadlech Orpheum!" a znovu stiskl STOP. Přistoupil k posteli. Přehoz žlutooranžově žhnul. Po obou stranách postele stály malé noční stolky. Na jednom byl telefon - černý a masivní, s otáčivým volicím kotoučem. Otvory pro prsty vypadaly jako překvapené bílé oči. Na druhém stolku stál talíř se švestkou. Mike stiskl RECORD a řekl: "To není skutečná švestka. Je umělá." A opět STOP.

Na posteli leželo snídaňové menu. Mike se k ní z boku přikradl, ostražitý, aby se nedotkl ani postele, ani žádné ze stěn, a menu zvedl. Snažil se při tom nedotknout ani přehozu, ale konečky prstů o něj přece jen zavadily a Mike zasténal. Přehoz byl měkký, ale nějak divně, nesprávně měkký. Nicméně zvedl menu. Bylo ve francouzštině, a přestože od doby, kdy se tento jazyk učil, uplynulo už drahně let, v jedné z položek rozluštil vrabce pečené ve vlastních hovínkách. To skutečně zní jako francouzská kuchyně, pomyslel si a nespoutané, bláznivě se rozchechtal.

Zavřel oči a otevřel je.

Menu bylo v ruštině.

Zavřel oči a otevřel je.

Menu bylo v italštině.

Zavřel oči a otevřel je.

Menu nebylo. Držel v rukou obrázek křičícího dřevorytového chlapce, který se ohlíží přes rameno na dřevorytového vlka, jenž mu už spolkl levou nohu až po koleno. Vlk měl slechy sklopené dozadu, takže vypadal jako teriér se svou oblíbenou hračkou.

Tohle nevidím, pomyslel si Mike, a pochopitelně že to neviděl. Bez zavírání očí před sebou měl úhledné řádky v angličtině, na každé jinou lahůdku k snídani. Vejce, vafle, čerstvé lesní plody; žádní vrabci pečení ve vlastních hovínkách. A přece -

Otočil se a velice pomalu se protáhl úzkým prostorem mezi stěnou a postelí, prostorem, který mu nyní připadal těsný jako hrob. Srdce mu bušilo tak, že ho cítil nejen v hrudi, ale i v krku a v zápěstích. Oči mu pulsovaly v důlcích. S pokojem 1408 nebylo něco v pořádku, ano, skutečně tu nebylo něco v pořádku.

Olin povídal cosi o jedovatém plynu a přesně tak se Mike cítil: jako člověk otrávený plynem nebo přinucený kouřit silný hašiš okořeněný nějakým insekticidem. To udělal Olin, samozřejmě, nejspíš za aktivní usměvavé podpory lidí z ochranky. Napum-poval sem ten svůj speciální jedovatý plyn ventilátorem. Že tu žádné ventilátory nevidí, ještě neznamená, že tu ani nejsou.

Mike se vyvalenýma, vyplašenýma očima rozhlédl po ložnici. Na nočním stolku nalevo od postele neležela žádná švestka. Ani talíř. Stolek byl prázdný. Obrátil se, zamířil ke dveřím zpět do obývací části, ale hned se zarazil. Na stěně visel obraz. Nemohl si být absolutně jistý - v současném stavu si nemohl být absolutně jistý ani svým vlastním jménem -, ale byl si dost jistý, že když sem vstoupil, žádný obraz na stěně nevisel. Bylo

to zátiší. Osamělá švestka ležela na plechovém talíři uprostřed starého prkenného stolu. Světlo dopadající

na švestku a talíř mělo horečně žlu-tooranžovou barvu.

Oranžové světlo tanga, blesklo mu hlavou. Světlo, při kterém mrtví vstávají z hrobů a tančí tango. Světlo, při kterém -

"Musím odsud vypadnout," hlesl a klopýtavě vyrazil zpátky do obývacího pokoje. Povšiml si, že jeho boty začínají vydávat podivné mlaskání, jako by podlaha pod nimi měkla.

Obrazy na stěnách obývacího pokoje visely opět nakřivo a to nebyla jediná změna. Dáma na schodišti si svlékla vrchní část šatů a odhalila si ňadra. Každé svírala v jedné dlani. Na obou bradavkách visela kapka krve. Hleděla přímo do Mikeových očí a dravě se usmívala. Zuby měla vybroušené do kanibalských hrotů. U zábradlí plachetnice postával místo námořníků zástup bledých mužů a žen. Muž úplně nalevo, nejbližší k přidi, byl oděný do hnědého vlněného obleku a v jedné ruce držel buřinku. Do tváře měl vepsán šok. Mike znal jeho jméno: Kevin O'Malley, první obyvatel tohoto pokoje, prodejce šicích strojů, který tu v říjnu 1910 vyskočil z okna. Po O'Malleyho levici stáli ostatní, kdo tu zemřeli, všichni s tímž šokovaným výrazem. Ten je jaksi spojoval, činil z nich příslušníky jedné jediné rodově zatížené a kataklyzmaticky retardované rodiny.

Na obraze s ovocem už nebylo ovoce, ale useknutá lidská hlava. Žlu-tooranžové světlo se odráželo od propadlých tváří, svěšených rtů, lesklých očí obrácených v sloup, cigarety usazené za pravým uchem. Mike se potácel ke dveřím, chodidla mlaskala a teď už jako by se při každém kroku skutečně začínala lepit. Dveře samozřejmě nešly otevřít. Řetízek visel nezasunutý, zajišťovací zástrčka stála vzpřímeně jako hodinové ručičky ukazující šestou, ale dveře nešly otevřít.

Mike se od nich se zrychleným dechem odvrátil a začal se brodit -přesně tak mu to připadalo - přes pokoj k psacímu stolu. Viděl, jak se závěsy vedle okna, které se mu podařilo otevřít, nepravidelně nadouvají, ale necítil v obličeji žádný průvan. Jako by pokoj veškerý čerstvý vzduch pohlcovál. Dosud slyšel klaksony z Páté avenue, ale už jakoby z velké dálky. Byl ještě slyšet saxofon? Pokud ano, pokoj ukradl jeho sladkou melodii a ponechal jen atonální pištění, jako když vítr fouká do díry v krku mrtvolky nebo do láhve od šampaňského naplněné usekanými prsty nebo -

Dost, pokusil se říct, ale už nebyl schopný mluvit. Srdce mu bušilo v děsivém rytmu; kdyby mělo ještě zrychlit, nejspíš by explodovalo. Diktafon, svého věrného společníka na tolika "expedicích za poznáním", už v ruce nedržel. Někde ho nechal. V ložnici? Jestli v ložnici, byl už nadobro ztracený, pokoj ho pohltil; až ho stráví, vyloučí ho na některém z obrazů.

Lapaje po dechu jako běžec ke konci závodu na dlouhou trať položil si Mike ruku na prsa, jako by chtěl utišit srdce. V levé náprsní kapse své křiklavé košile nahmatál malý čtvercový tvar diktafonu. Ten důvěrně známý dotek ho trochu uklidnil - vrátil mu trochu rovnováhy. Uvědomil si, že si potichu bručí... a že pokoj mu bručení oplácí, jako by se pod jeho odporně hladkými tapetami ukrývaly tisícovky úst. Rovněž si uvědomil, že je mu tak zle, jako by se mu žaludek pohupoval ve své vlastní kluzké houpací síti. Cítil, jak se mu do uší tlačí měkké chuchvalce sraženého vzduchu, což mu v hlavě vyvolalo otázku, jakou konzistenci by asi mělo žužu, kdyby se roztáhlo do velikosti softballového míčku.

Ale vrátilo se mu trochu rovnováhy, dost na to, aby si mohl být jistý jednou věcí: musí zavolat o pomoc, dokud je čas. Představa Olina, jak se uculuje (uctivě, jak se na ředitele newyorského hotelu sluší) a říká Já vám to povídal, mu nijak nevadila a domněnka, že by tohle pokřivené vnímání a děsivý strach mohl chemickými prostředky vyvolat právě Olin, už se mu nadobro vykourila z hlavy. Mohl za to pokoj. Ten proklatýpofcoj.

Chtěl vymrštit ruku ke starobylému telefonu - dvojčeti toho z ložnice - a popadnout sluchátko. Namísto toho sledoval, jak mu ruka klesá ke stolu deliricky pomalým pohybem, natolik podobná ruce potápěče, až skoro čekal, že kolem ní uvidí stoupat bublinky.

Sevřel prsty kolem sluchátka a zvedl ho. Natáhl druhou ruku, stejně rozvážně jako tu první, a vytočil 0. Když si přiložil sluchátko k uchu, zaslechl řadu cvakání, jak se volicí kotouč vracel do původní pozice. Znělo to jako televizní Kolo štěstí, chcete si zatočit, nebo raději zkusíte vyřešit hádanku? Nezapomeňte, že když se pokusíte vyřešit hádanku a nepodaří se vám to, vysadíme vás do sněhu vedle connecticutské dálnice a sežerou vás vlci.

Neozvalo se žádné zvonění. Místo toho rovnou spustil jakýsi chraplavý hlas. "Tady devítka! Devítka! Tady desítka! Desítka! Zabily jsme tvoje přátele! Všichni přátelé jsou mrtví! Tady šestka! Šestka!"

Mike naslouchal se vzrůstajícím děsem, ne tomu, co hlas říkal, ale jeho chrčivé prázdnotě. Nebyl to počítačový hlas, ale nebyl to ani hlas lidský. Byl to hlas tohohle pokoje. Bytost prosakující zdmi a podlahou, bytost, jež k němu promlouvala z telefonu, neměla nic společného s žádným strašidelným nebo paranormálním jevem, o jakém kdy četl. Bylo tady něco dočista cizího.

Ne, ještě ne úplně tady... ale blíží se to. Má to hlad a ty jsi večere.

Sluchátko mu vypadlo z uvolněných prstů a on se otočil. Zhouplo se na konci šňůry, stejně jako se jemu v břiše sem a tam pohupoval žaludek, a pořád slyšel ten hlas, jak na něj chrčí z temnoty: "Osmnáctka! Tady Osmnáctka*. Až uslyšíš sirénu, schovej se! Tady čtyřkal Čtyřka!"

Vůbec si neuvědomoval, že zpoza ucha vytahuje cigaretu a vkládá si ji mezi rty, ani že v pravé náprsní kapse pestré košile loví sirky se starodávným portýrem ve stejnokroji se zlatým šňůrkovým zapínáním, neuvědomoval si, že se poprvé po devíti letech chystá si zapálit.

Pokoj před ním se začal roztékat.

Kroutil se z pravých úhlů a rovných linek, ovšem ne do křivek, ale do prapodivných maurských oblouků, z nichž bolely oči. Skleněný lustr uprostřed stropu se začal prověšovat jako hustá kapka slin. Obrazy se ohýbaly do tvarů podobných přednímu sklu starých automobilů. Na obraze vedle dveří do ložnice se dáma z dvacátých let s krvácejícími bradavkami a kanibalskými zuby otočila na patě a vyběhla nahoru po schodech, přičemž trhaně zvedala kolena do bláznivé výšky jako démonická vamp z němeého filmu.

Telefon nepřestával chrčít a prskat, hlas, jenž z něj teď vycházel, byl hlasem elektrického střihacího strojeku, který se naučil mluvit: „J>ětka! Tady pětka! Sirény si nevíšmej! I když tenhle pokoj opustíš, tenhle pokoj opustit nedokážeš! Osmička! Tady osmička!"

Dveře do ložnice a dveře do chodby se začaly hroutit k zemi, uprostřed se rozšiřovaly a proměňovaly se tak v průchod pro osoby silně bezbožných tvarů. Světlo nabíralo na jasnosti i na teplotě a zaplňovalo pokoj žlutooranžovou září. Všiml si trhlin v tapetách, černých pórů, z nichž se záhy vytvořila ústa.

Podlaha se prohnula do konkávního oblouku a Mike teď už slyšel, jak se to blíží, obyvatel pokoje za pokojem, věc ve stěnách, majitel chraplavého hlasu. "Šestka!" zaječelo telefonní sluchátko. "Šestka, tady šestka, tady šestka, kurva fix!"

Sklopil zrak k sešitku zápalek ve své dlani, tomu, co našel v popelníku

na stole. Směšný starý portýr, směšná stará auta s velkými chromovanými maskami chladiče... a ve spodní části slova, která už dávno neviděl, protože dnes se proužek škrtátka dává výhradně dozadu.

PŘED ŠKRTNUTÍM NEZAPOMĚNTE ZAVŘÍT.

Bez přemýšlení - teď už přemýšlet ani nedokázal - vytrhl Mike Enslin jednu zápalku a zároveň nechal ze rtů vypadnout cigaretu. Zápalku škrtl a bez prodlení ji přiložil k ostatním v sešitku. Ozvalo seffffft!, následoval ostrý pach hořící síry, který mu stoupl do hlavy stejně, jako mu do ní stoupala vůně čichacích solí a jasná záře planoucích hlaviček. A opět bez chvilky rozmýšlení si Mike přidržel kytici ohně u předního cípu košile. Bylo to levné oblečení vyrobené někde v Koreji nebo Kambodži či snad na Borneu, navíc už staré; okamžitě se vzňalo. Než mu plameny stačily vyšlehnout před oči a znovu mu tak rozostřit pohled na pokoj, viděl ho Mike na okamžik čistě, jako člověk, který se probudil z noční můry, jen aby zjistil, že noční můra je všude kolem něj.

V hlavě měl jasno - alespoň to se ostrému zápachu síry a náhlému horku sálajícímu z košile podařilo -, přesto si pokoj zachovával svůj šílený maurský vzhled. Slovo maurský nesesedlo, zdaleka se neblížilo skutečnosti, byl to však jediný výraz, který se alespoň trochu vystihoval, co se tu stalo... co se pořád dělo. Nacházel se v rozteklé, hroutící se sluji plné záhybů a nesmyslných úhlů. Z dveří do ložnice se staly dveře jakési sarkofágní komnaty. A nalevo, kde visel obraz s ovocem, se stěna vydouvala proti němu, pukala v podlouhlých trhlinách, které zely jako tlamy, a otevírala se do světa, z něhož se něco blížilo. Mike Enslin slyšel slintavý, nenasytný dech a cítil přítomnost čehosi živého a nebezpečného. Pachem to připomínalo pavilon šelem v -

Pak mu plameny zespoda sežehly bradu a rozptýlily proud myšlenek. Žár, který stoupal z hořící košile, vrátil světu jeho rozmazanost, a Mike, jemuž právě začal do nosu stoupat zápach škvářících se chlupů na hrudníku, znovu vyrazil přes prohnutý koberec ke dveřím do chodby. Ze stěn začalo prosakovat hmyzí bzučení. Žlutooranžové světlo neustále nabíralo na jasu, jako by čísi ruka otáčela neviditelným reostatem. Když se tentokrát dostal ke dveřím a otočil knoflíkem, otevřely se. Skoro jako by té věci za vydulou zdí

nebyl hořící člověk k ničemu; možná jí nechutnalo pečené maso.

III

V jedné populární písničce z padesátých let se zpívá, že chod světa řídí láska, ovšem lepší by možná bylo připsat tuto funkci shodě náhod. Rufus Dearborn, který se ten večer ubytoval v pokoji 1414, hned vedle výtahů, byl prodejce společnosti Singerovy šicí stroje a do města přijel z Texasu, aby projednal své povýšení do výkonné sféry. A tak se stalo, že přibližně devadesát let poté, co se první nájemník pokoje 1408 zabil skokem z okna, jiný prodejce šicích strojů zachránil život muži, který přišel o údajně strašidelném pokoji psát. Ačkoli to je možná zveličování; třeba by Mike Enslin přežil, i kdyby v té chvíli nebyl v chodbě nikdo - obzvláště ne člověk, který se právě vrací z návštěvy místního automatu na led. Nicméně když vám hoří košile, není to žádná legrace, a nebyt Dearborna, který rychle myslel a ještě rychleji jednal, byly by utrpené popáleniny určitě mnohem větší a vážnější.

Ne že by si Dearborn vzpomínal, jak se to přesně seběhlo. Pro noviny a televizní kamery dal dohromady jakž takž souvislý příběh (líbilo se mu dělat ze sebe hrdinu, to rozhodně nemohlo ublížit jeho aspiracím na služební postup), ale ve skutečnosti si jasně vybavoval jen to, jak se do chodby vřít člověk v plamenech, pak už měl všechny události zamlžené. Vzpomínat na ně bylo totéž, jako byste se snažili rozpomenout na věci, které jste prováděli během té nejhorší opice svého života.

Jednou věcí si byl jistý, ale nezmínil se o ní žádnému reportérovi, protože nedávala smysl: křik hořícího muže postupně sílil, jako by někdo otáčel kolečkem hlasitosti. Stál přímo před Dearbornem a výšfca jeho křiku se neměnila, zatímco hlasitost zcela jistě ano. Působilo to dojmem, jako když se nějaký nesmírně hlasitý předmět přibližuje z dálky.

Dearborn se rozběhl chodbou, v ruce plný kelímek s ledem. Hořící muž - "Vlastně mu hořela jen košile, toho jsem si všimnul hned," vypověděl reportérům - narazil do dveří protějšího pokoje, odrazil se od nich, zavrával a klesl na kolena. V té chvíli k němu dorazil Dearborn. Položil křičícímu muži nohu na rameno a přimáčkl ho ke koberci v chodbě. Pak na něj vyklopil obsah kelímku.

Tyhle věci měl v paměti rozmazané, ale dokázal si je vybavit. Neuniklo mu, že planoucí košile vrhá nepřirozeně silné světlo - žhavé žluto-oranžové světlo, které mu připomnělo výlet do Austrálie, kam se přede

dvěma lety vypravili s bratrem. Najali si auto s pohonem na všechna čtyři kola a pustili se napříč Velkou australskou pouští (jak bratři Dearbornovi zjistili, zbylí domorodci ji nazývají Velké australské prd), fantastický výlet, úžasný, ale dost zvláštní. Zejména ta skála uprostřed, Ayersova skála. Dorazili k ní akorát při západu slunce a světlo na jejím členitém průčelí vypadalo přesně takhle... žhavé a cizí... docela jiné, než jak si představujete světlo pozemské...

Sklonil se vedle muže, který teď už byl jen kouřícím mužem, kostka-mi-ledu-pokrytým mužem, a převrátil ho, aby udusil plameny, které se natahovaly ze zad košile. Když ho obracel, všiml si, že kůže na levé straně mužova krku je celá rudá, začazená a puchýřovitá a že se mu trochu roztavil ušní lalůček, ale jinak... jinak...

Dearborn vzhledl a zdálo se mu - je to nesmysl, ale zdálo se mu, že dveře pokoje, z něhož muž vyběhl, jsou plné planoucí záře australského západu slunce, žhavého světla z prázdných míst, kde by mohly žít věci, jaké žádný člověk nikdy nespátřil. Šel z něj strach, z toho světla (a tichého bzučení, jako když se elektrický střihačí strojek zoufale snaží promluvit), ale zároveň ho fascinovalo. Chtěl do něj vejít. Chtěl vidět, co za ním je.

Možná i Mike naopak zachránil život Dearbornovi. Rozhodně si uvědomoval, že Dearborn vstává -jako by ho Mike nadobro přestal zajímat - a že se mu v obličeji odráží žhnoucí, pulsující světlo z pokoje 1408. Později si to vybavoval lépe než Dearborn sám, ovšem Rufe Dearborn taky nepoznal stav, kdy člověk musí sám sebe zapálit, aby přežil.

Mike chytil Dearborna za záložku kalhot. "Nechod'te tam," vypravil ze sebe chraplavým, vyprahlým hlasem. "Nikdy už byste nevyšel ven." Dearborn se zastavil, sklopil zrak k zarudlé, opuchýřované tváři muže na koberci.

^Straší tam," řekl Mike, a jako by vyslovil nějakou zaříkávači formuli, dveře pokoje 1408 se s prásknutím zabouchly, ut'aly světlo, ut'aly děsivé bzučení, které se formovalo ve slova.

Rufus Dearborn, jeden z nejlepších prodejců Singerových šicích strojů, se rozběhl k výtahům, aby stiskl

tlačítko požárního alarmu.

IV

V šestnáctém vydání bulletinu Ošetřování popálenin: Diagnostický přístup, které se objevilo asi šestnáct měsíců po Mikeově krátkém pobytu v pokoji 1408 hotelu Delfin, lze najít velice zajímavou fotografii. Je na ní zachycen jen trup, ale přesto lze uhodnout, že jde o Mikea Enslina. Poznáte to podle bílého obdélníčku na levé straně hrudníku. Kůže všude kolem je hrozivě rudá, na některých místech dokonce posetá puchýři typickými pro popáleniny druhého stupně. Bílý obdélníček označuje levou náprsní kapsu košile, kterou měl toho večera na sobě, jeho košile pro štěstí s diktafonem v kapse.

Diktafon sám se na rozích trochu roztavil, ale dosud funguje a kazeta uvnitř zůstala v pořádku. Věci na ní zaznamenané už tak v pořádku nejsou. Když ji Sam Farrell, Mikeův redaktor, přeposlouchal třikrát nebo čtyřikrát, uklidil ji do trezoru ve stěně a snažil se nevěnovat pozornost husí kůži, která mu naskočila na opálených, svalnatých pažích. V tom trezoru kazeta od té doby zůstala. Farrell neměl chuť ji vytahovat a pouštět ji znovu, ani sobě, ani svým zvědavým přátelům, z nichž někteří žertem prohlašovali, že by byli schopní pro její poslechnutí vraždit; komunita newyorských nakladatelství není velká a zvěsti se šíří rychle.

Nelíbil se mu Mikeův hlas na záznamu, nelíbily se mu věci, které ten hlas říkal {Mého bratra totiž jednou v zimě sežrali vlci na connecticutské dálnici... co mělo tohle proboha znamenat?}, a ze všeho nejméně se mu líbily zvuky v pozadí, jakési vlhké šustění, které znělo, jako když se převaluje prádlo v přemydlinkované pračce, jindy chrčivý bzukot jako z těch starých elektrických stříhačích strojků... a chvílemi skoro jako nějaký prapodivný hlas.

Zatímco Mike ležel v nemocnici, přišel do redakce jakýsi Olin - ředitel toho prokletého hotelu, pokud byste nevěděli - a požádal Sama Farrella, zda by si tu kazetu nemohl poslechnout. Farrell řekl, že ne, že nemohl; ale místo toho by se mohl hodně rychle odporoučet z redakce a celou cestu do toho blešince, kde pracuje, děkovat bohu, že se Mike Enslin nerozhodl podat na něj nebo na hotel žalobu za nedbalost. "Snažil jsem se ho přesvědčit, ať tam nechodí," řekl Olin tiše. Jakožto člověk uvyklý po většinu pracovního dne poslouchat unavené turisty a nedůtklivé hosty, jak si stěžují na všechno od svých pokojů až po

nabídku časopisů v novinovém stánku, nenechal se Farrellovou jedova-tostí vyvést z klidu. "Zkusil jsem všechno, co bylo v mých silách. Jestli byl toho večera někdo nedbalý, pane Farrelli, pak jediné váš spolupracovník. Až příliš ničemu nevěřil. Velmi nemoudré chování. Velmi riskantní chování. Doufám, že se v tomhle ohledu poučil."

Navzdory svému vlastnímu odporu ke kazetě chtěl Farrell, aby si ji Mike poslechl, potvrdil její pravost a třeba ji i použil jako podklad pro novou knihu. V tom, co Mike prožil, je kapitál na knihu, Farrell to ví - nejen kapitolu, čtyřicetistránkovou historku, ale na celou knihu. Takovou, že by v prodeji překonala všechny tři knihy Deseti nocí dohromady. A pochopitelně nevěří Mikeovu tvrzení, že skončil nejen s duchařskými povídkami, ale se psaním vůbec. To prostě spisovatelé někdy říkají. Kdyby se čas od času nechovali jako primadony, nebyli by to pořádní spisovatelé.

Co se Mikea Enslina týče, když zvážíme všechny okolnosti, vyvázl vlastně docela šťastně. A ví to. Mohl utrpět mnohem horší popáleniny, než ve skutečnosti utrpěl; nebýt pana Dearborna a jeho kelímku s ledem, mohl místo čtyř transplantací pokožky podstoupit třeba i dvacet nebo třicet takových operací. Krk má na levé straně i po transplantaci zjizvený, ale lékaři z Bostonského institutu pro léčbu popálenin ho ujišťují, že ty se časem ztratí samy. Zároveň ovšem ví, že ty popáleniny, ať ho v týdnech a měsících po onom osudném večeru bolely jakkoli, byly nezbytné. Nebýt zápalek s nápisem PŘED ŠKRTNUTÍM NEZAPOMENĚTE ZAVŘÍT na přední straně, byl by v pokoji 1408 zemřel, a to v nepopsatelných mukách. Koronerovi by to možná připadalo jako mrtvice nebo infarkt, ale skutečná příčina smrti by byla mnohem horší.

Mnohem horší.

Navíc měl štěstí, že stačil napsat tři populární knihy o přízracích a strašidlech, než se dostal do konfliktu s místem, kde skutečně strašilo - to ví také. Sam Farrell možná nevěří, že Mikeova spisovatelská kariéra je u konce, ale to ani není třeba; Mike to ví za ně za oba. Nedokáže napsat ani Korespondenční lístek, aby ho po celém těle nepolíhl chlad a nezačal se mu houpat žaludek. Někdy i pouhý pohled na pero (nebo

kazeták) vyvolá v jeho hlavě myšlenku: Obrazy visely nakřivo. Pokusil jsem se narovnat obrazy. Neví, co to znamená. Nepamatuje si z pokoje 1408 ani obrazy ani nic dalšího a je tomu rád. Bere to jako milosrdenství. Nemá

dnes už tak dobrý krevní tlak (jeho doktor mu řekl, že oběti popálenin často mívají potíže s tlakem, a předepsal mu léky), zlobí ho oči (na očním mu poradili, ať začne brát ocuvites), má neustále problémy se zády, zvětšila se mu prostata... ale s tím vším se dokáže vypořádat. Ví, že není první člověk, kterému se z pokoje 1408 podařilo uniknout, aniž mu unikl doopravdy - to mu pověděl Olin -, ale není to úplně zlé. Aspoň že si na nic nevzpomíná. Někdy ho pronásledují zlé sny, vlastně docela často (vlastně každou noc), ale zřídka kdy šije po probuzení pamatuje. Nejčas-těji v nich má pocit, že se věci zaoblují v rozích - že se rohy roztavují, jako se roztavily ty na diktafonu. Žije dnes na Long Islandu, a když je venku hezky, podniká dlouhé procházky po pláži. Nejdál ve vyslovení vzpomínek na to, co se mu během těch sedmdesáti podivných (hodně podivných) minut v pokoji 1408 přihodilo, se dostal právě při jedné takové procházce. "Nemělo to v sobě nic lidského," řekl zajímavým, dušeným hlasem šplouchajícím vlnám. "Duchové... duchové aspoň dřív byli lidmi. Ale ta věc ve zdech... ta věc..."

Může doufat, že se to časemlepší, a taky v to doufá. Čas to zahladí, stejně jako zahladí jizvy na jeho krku. Zatím ovšem spí při rozsvícených světlech, aby vždycky okamžitě věděl, kde je, když se probudí ze zlého snu. Nechal si z domu odstranit všechny telefony; těsně pod prahem, k němuž se ještě odváží proniknout jeho vědomá mysl, jako by měl neustále strach, že až zvedne sluchátko, uslyší v něm chrčivý, nelidský hlas vykřikovat: "Tady devítka! Devítka! Zabily jsme tvoje přátele! Všichni přátelé jsou mrtví!" A když za bezmračných večerů zapadá slunce, zatahuje všechny rolety, závěsy a žaluzie v domě. Pak sedí jako v temné komoře a čeká, dokud mu hodinky nenapoví, že světlo - i ta poslední matná záře nad obzorem - musí být pryč.

Nesnese pohled na západ slunce.

To žluté světlo přecházející do oranžova jako světlo na australské poušti.

JÍZDA NA STŘELE

Mám dojem, že skoro všechno, co je o téhle povídce třeba říct, jsem řekl už v úvodu. V podstatě se jedná o mou vlastní verzi příběhu, který uslyšíte vyprávět bezmála v každém menším městě. A stejně jako už v jedné ze svých dřívějších povídek ("Žena v pokoji", v Noční Směně) pokusil jsem se tu popsat, co jsem cítil, když mi umírala matka. V životě každého z nás přijdou chvíle, kdy se musíme smířit s tím, že smrt našich blízkých je nevyhnutelná skutečnost... a že stejně nevyhnutelná je i smrt nás samých. Je to možná jediné velké téma hororové literatury vůbec: naše potřeba vypořádat se s tajemným, jemuž lze porozumět jedině s pomocí bujné fantazie.

Tenhle příběh jsem nikdy nikomu nevyprávěl a ani bych nemyslel, že to někdy udělám - ne, že bych se bál, že mi nikdo neuvěří, to ne, spíš jsem se styděl... a navíc, ten příběh je můj. Vždycky jsem měl pocit, že když se s ním někomu svěřím, poškodím tím nejen sebe, ale i příběh samotný, že bude najednou vypadat mnohem nicotnější a malichernější, že z něj najednou bude obyčejná strašidelná historka, jaké se vyprávějí před usnutím na letních táborech. A snad jsem měl strach i z toho, že jakmile o těch Věcech začnu mluvit a uslyším je na vlastní uši, začnu o nich sám pochybovat. Jenže od té doby, co máma zemřela, nemám klidné spaní. Daří se mi usnout, ale hned se zase budím a celý se jen klepu. Trochu pomáhá, když nechám rozsvícenou lampičku u postele, ale ne zas tolik, jak byste možná čekali. A všimli jste si někdy, o kolik je v noci víc stínů? I když máte rozsvíceno, jsou úplně všude! A ty dlouhé, říkáte si, kdo ví, čemu všemu by ty dlouhé stíny mohly patřit. Kdo ví.

Když mi paní McCurdyová tehdy volala kvůli mámě, byl jsem v předposledním ročníku na Mainské univerzitě. Táta mi umřel, když jsem byl ještě malý, takže si na něj ani nevzpomínám, a jelikož jsem jedináček, museli jsme se máma a já, tedy Jean a Alan Parkerovi, postavit zbytku světa sami. Paní McCurdyová bydlela kousek nad námi v ulici a volala mi tehdy přímo do bytu, který jsem sdílel se třemi spolužáky. Číslo našla přichycené magnetkou na lednici, mezi ostatními máminými lístečky s poznámkami.

"Měla mrtvičku," oznámila mi svým ospalým, utahaným novoanglickým přízvukem. "Trefilo ji to v restauraci. Ale není potřeba, aby ses sem kvůli tomu hnedka hnál. Doktor povídá, že to není tak zlý. Je při vědomí a může mluvit."

"Hlavně jestli to, co říká, taky dává smysl," zeptal jsem se. Snažil jsem se aby to znělo klidně, dokonce pobaveně, ale srdce mi bilo jako o závod a v obýváku se najednou udělalo děsné horko. Byl jsem v celém bytě sám; byla totiž středa a moji spolubydlíci měli až do odpoledne školu.

"Samozřejmě, že dává. Jako první se ptala po mně a chtěla, ať ti zavolám, ale zbytečně tě neděším. To je docela smysluplné, nemyslíš?"

"To jo." Pochopitelně jsem i přesto vyděšený byl. Když vám někdo zavolá, že vám mámu odváželi z práce sanitkou, těžko se můžete cítit jinak.

"Mám ti vzkázat, ať nikam nejezdíš a zůstaneš až do pátku ve škole. Když nebudeš mít moc učení, tak prý můžeš přijet na víkend."

To určitě, pomyslel jsem si. Budu třet v tomhle páchnoucím, kryсами prolezlém baráku, zatímco máma leží o sto mil jižněji v nemocnici a možná právě umírá.

"Je to ještě mladá ženská, tvoje máma," prohlásila paní McCurdyová. "To je jen z toho, jak za posledních pár let přibrala, a taky že má vysoký krevní tlak. Navíc ty cigarety. S kouřením teď bude mít útrum."

O tom jsem tedy pochyboval, a taky jsem měl pravdu - mrtvice ne-

mrtvice, moje máma by se bez cigaret neobešla. Poděkoval jsem paní McCurdyové za zavolání.

"Hned jak jsem dorazila domů, běžela jsem k telefonu," sdělovala mi. "Takže kdy přijedeš, Alane? V sobotu?" Z uličnického tónu, jímž to pronesla, bylo zřejmé, že moc dobře ví, jak to dopadne.

Vykoukl jsem z okna do dokonalého říjnového odpoledne: jasně modré novoanglické nebe nad korunami stromů, jejichž žluté listy se zvolna snášelo na Milí Street. Pak jsem mrkl na hodinky. Čtvrt na čtyři a pět minut. Než zazvonil telefon, pomalu jsem se chystal na filozofický seminář, který začínal ve čtyři.

"Děláte si legraci?" opáčil jsem. "Budu tam ještě dneska večer."

Její smích zněl suše a trochu nakřáplé - paní McCurdyová byla akorát ta pravá na poučné řeči o škodlivosti kouření, zrovna ona se svými win-stonkami. "To jsi hodnej kluk! Asi pojedíš rovnou do nemocnice a teprve pak domů, vid'?"

"Ano, nejspíš ano," přisvědčil jsem. Neviděl jsem důvod, proč jí vysvětlovat, že můj starý aut'ák má něco s převodovkou a že v dohledné době se podívá nejdál tak před garáž. Hodlal jsem jet až do Lewistonu stopem, a pokud nebude moc pozdě, tak stejným způsobem i dál, až do našeho malého domku v Harlow. V nejhorším případě bych přespál někde v čekárně v nemocnici. Nebylo by to poprvé, co bych jel ze školy domů stopem. A ostatně ani poprvé, co bych spal vsedě s hlavou opřenou o automat na coca-colu.

"Klíč ti nechám pod tím červeným trakařem," ujistila mě. "Víš, kde myslím, ne?"

"Jistě." Máma mívala vedle dveří do kůlny starý červený trakař; v létě doslova přetékal květinami. Nevím proč, ale teprve když jsem si vybavil ten trakař, došlo mi, že to všechno je pravda: máma leží v nemocnici, náš domek v Harlow, kde jsem vyrůstal, zůstane dnes večer setmělý -nebude v něm nikdo, kdo by po západu slunce rozsvítil. Paní McCurdyová si klidně mohla říkat, zeje máma ještě mladice, ale když je vám čerstvě jedenadvacet, připadá vám osmačtyřicetiletá ženská už skoro nad hrobem.

"Dávej na sebe pozor, Alane. Nejezdí zbytečně rychle."

Jak rychle jedu, záviselo samozřejmě na tom, kdo mi zastaví, a já upřímně doufal, že dotyčný, ať to bude kdokoli, pojedje jako sám ďábel.

Co se mě týče, chtěl jsem být ve zdravotním středisku pro střední Maine nejpozději okamžitě. Ale jak říkám, paní McCurdyovou nebyl důvod znepokojovat.

"Nepojedu. A díky."

"Nemáš za co," odpověděla. "Máma bude v pořádku, neboj. A určitě jí udělá radost, až tě uvidí."

Zavěsil jsem, pak naškrábal vzkaz, co se stalo a kam jedu. Zároveň jsem poprosil Hectora Passmorea, nejzodpovědnějšího ze svých spolubydlících, zda by nezavolal do školy na sekretariát a neomluvil mě z přednášek, abych neměl problémy kvůli absenci - dva nebo tři z mých učitelů byli na tyhle věci dost

hákliví. Nacpal jsem si do krosny nějaké čisté prádlo, přidal svou ohmatanou kopii Úvodu do filozofie a vyrazil na cestu. Následující týden jsem se pak z filozofie odhlásil, přestože se mi v ní docela dařilo. Té noci se měl totiž dost podstatným způsobem změnit můj pohled na svět a připadalo mi, že ve skriptech nenacházím nic, do čeho by ty změny zapadaly. Pochopil jsem, že existují i jisté věci pod povrchem, ano, pod povrchem, a žádná kniha nedokáže vysvětlit, co jsou zač. Myslím, že někdy je nejlepší prostě zapomenout, že tu tyhle věci jsou. Pokud to ovšem dokážete.

Z Mainské univerzity v Oronu je to do Lewistonu v androscogginském okrese sto dvacet mil a nejrychleji tu vzdálenost překonáte po mezistátní dálnici 1-95. Hodláte-li však cestovat stopem, není dálnice právě nejideál-nější volba; státní policie vykopne každého stopaře, kterého tu nachytá - dokonce i když stojí jen na nájezdu -, a když vás ten samý policajt přistihne dvakrát, je více než pravděpodobné, že to skončí pokutou. Šel jsem proto radši na státní silnici 68, která se vine jihozápadně od Ban-goru. Bývá na ní docela provoz, a pokud nevypadáte jako úplný psychopat, obvykle vám někdo brzy zastaví. A policajti vás taky nechají na pokoji, aspoň většinou.

Jako první mě nabral nějaký nevrlý pojišť-ovák a vzal mě až do New-portu. Asi dvacet minut jsem stál na křižovatce osmašedesátky a dvojky, než se nade mnou slitoval jakýsi postarší džentlmen, který mířil do Bowdoinhamu. Při řízení se neustále škrábal v rozkroku. Skoro jako by se snažil polapit něco, co mu tam v jednom kuse pobíhá.

"Žena mně dycky říkala, že jesli budu brát stopaře, skončím jednou v pangejtu s kudlou v zádech," svěřoval se mi, "ale já jak vidim chasníka přešlapovat u krajnice, dycky si vzpomenu na svý vlastní mládí. Já se taky něco namával palcem. I prázdnějma vagonama sem jezdil. No a vidíš, vona už je čtyry roky v pánu a já se v tomhle starým dodgi vozim furt. Ale zatraceně se mně po ní stejská." Chňapnul se za rozkrok. "A kampak máš namířeno, mladej?"

Řekl jsem mu, že jedu do Lewistonu a proč.

"To je hrůza," začal bédovat. "Máma, říkáš? To je mně vážně líto!"

Jeho soucit byl tak přesvědčivý a spontánní, až mě z toho začalo svědit v koutcích očí. Musel jsem slzy zahnat mrkáním. Za nic na světě jsem netoužil rozbrečet se tady tomu staříkovi v autě, které pomalu hrkalo kupředu a poměrně silně páchlo močí.

"Paní McCurdyová - ta sousedka, co mi volala - povídala, že to není vážné. Moje máma je ještě mladá, je jí teprve osmačtyřicet."

"Ale stejně! Mrtvice!" Bylo vidět, že ho to upřímně děsí. Znovu si svou stařeckou, pařátu podobnou rukou zajel do pytlovitého rozkroku zelených kalhot. "Mrtvice je dycky vážná! Svez bych tě až do tý nemocnice, synku - vysadil bych tě rovnou před hlavní bránou -, jenže sem slíbil bráchovi Ralphovi, že ho hodim do pečovateláku v Gates. Má tam ženu, víš, vona dostala takovou tu sklerotickou nemoc, já si teď zaboha nevzpomenu, jak sejí říká, Andersonova, nebo Alvarezova, nebo tak ňák-"

"Alzheimerova" napověděl jsem mu.

"Jo, to je vono, možná už to na mě leze taky. Saprlote, já mam sto chutí vážně tě vodvízt až tam!"

"To není třeba," namítl jsem. "V Gates mě určitě někdo naloží."

"Ale stejně," opakoval on. "Vlastní máma a mrtvice! A teprve vosuma-štyrycet!" Popadl se za pytlovitý rozkrok kalhot. "Podělanej kýlní pás!" zařval vztekle, ale hned se zasmál - zčásti pobaveně, ale zároveň zoufale. "Pitomá kýla! Holt, jak seš na tomhle světě delší dobu, synku, začne se to v tobě všechno rozpadat. Pámbu ti nakonec leda tak nakope prdel, to mně věř. Ale ty seš správnej kluk, žes takle všechno nechal bejt a jedeš za ní."

"Je to hodná máma," řekl jsem a ucítil, jak mě znovu svědí slzy. Když jsem odešel na školu, nikdy se mi nestýskalo - možná trochu první týden, ale to hned přešlo -, teď se mi však zastesklo. Byli jsme spolu sami dva, žádné další blízké příbuzné jsme neměli. Život bez ní jsem si nedokázal představit. Paní McCurdyová říkala, že to není tak zlé; sice mrtvice, ale není to tak zlé. Doufal jsem, že mi ta ženská nelhala, v jejím vlastním zájmu.

Chvilí jsme jeli mlčky. Rozhodně to nebyla ta rychlá jízda, v jakou jsem doufal - stařík udržoval svých pětáctýřicet mil v hodině a občas se zatoulal přes dělicí čáru, aby si vyzkoušel opačný pruh -, ale vzal mě pořádný kus cesty, tak jsem si neměl nač stěžovat. Před námi ubíhala silnice 68, proplétala se lesy a protínala menší městečka, která se kolem nás míhala jako zpomalené mrknutí oka, každé se svým

vlastním barem a samoobslužnou čerpací stanicí: New Sharon, Ophelia, West Ophelia, Ganistan (který se kdysi jmenoval A/ghanistan, ač se to třeba může zdát divné), Mechanic Falls, Castle View, Castle Rock. Jasná modř oblohy pozvolna šedla, jak se z ní pomalu vytrácel den; stařík zapnul nejprve obrysovky, pak i hlavní světlomety. Nechal klidně puštěná dálková světla a nepřepnul je, ani když na něj auta jedoucí v protisměru blikala.

"Moje švagrová už si ani nepamatuje, jak se menuje," ozval se. "Nerozumí ani ň z toho, co se jí povídá. Todle s tebou provede ta Anderso-nova nemoc, synku. Má v očích takovej pohled... jako dyby říkala: „Pusťte mě vocad' ven'... a třeba by to i řekla, jen dyby si vzpomněla na slova. Chápeš, jak to myslím?"

"Ano," přikývl jsem. Zhluboka jsem se nadechl a napadlo mě, jestli ten kyselý zápach moči, který jsem tu cítil, pochází od staříka, nebo jestli třeba nemá nějakého psa, kterého s sebou občas vozí. Taký mě napadlo, jestli by se neurazil, kdybych si trochu stáhnul okénko. Nakonec jsem to udělal. Zdálo se, že si toho nevšiml o nic víc než blikání aut v protisměru.

Kolem sedmé jsme vystoupali na vršek kopce ve West Gates a můj šofér zvolal: "Koukni na to, synku! Měsíc! No není to fantazie?"

Měsíc vypadal vážně úžasně - obrovská oranžová koule zavěšená nad obzorem. Přesto mi přišlo, že je na něm i něco děsivého. Vypadal jako těhotný a zároveň čímisi nakažený. Při pohledu na něj mi náhle bleskla hlavou příšerná myšlenka: co když přijdu do nemocnice a máma mě nepozná? Co když bude mít vygumovanou paměť, úplně vygumovanou a nebude rozumět ani ň z toho, co se jí povídá? Co když mi doktor řekne, že máma bude potřebovat někoho, kdo se o ni do konce života postará? A ten někdo budu muset být pochopitelně já; nikoho jiného jsme neměli. Sbohem, univerzito. No, co mi povíte na tohle, přátelé a kamarádi?

"Přej si něco, mladej!" zahulákal stařík. Hlas mu při tom vzrušení zněl skřípavě a nepříjemně -jako byste měli v uchu nacpané skleněné střepy. Mocně si zaškubal rozkrokem. Zaslechl jsem, jak se v těch místech něco trhá. Nechápal jsem, jak si někdo může takhle cloumat rozkrokem a neurvat si přitom varlata, ať už má kýlní pás nebo ne. "Co si přeješ při úplňku, tak se to ti dycky vyplní. Aspoň to říkával můj táta!"

A tak jsem si přál, ať mě máma pozná, až vejdu do jejího pokoje, ať se jí oči okamžitě rozzáří a zavolá na mě jménem. Tohle jsem si přál, ale hned nato jsem v duchu prosil, abych to mohl vzít zpátky; napadlo mě totiž, že z žádného přání učiněného v tom horečnatém oranžovém světle nemůže vzejít nic dobrého.

"Synku, synku!" skuhral stařík. "Já bych si tak přál, aby tady byla moje žena! Jak já bych jí chtěl vodprosit za každý sprostý a nehezký slovo, co sem jí kdy řek!"

O dvacet minut později jsme v posledních paprscích dne a s nafouklým měsícem dosud nízko nad obzorem dorazili do Gates Falls. Na křižovatce osmašedesátky a Pleasant Street blikala žlutá. Těsně před ní stařík stočil vůz ke straně silnice, a to tak prudce, že pravým předním kolem dodge vyjel na obrubník a hned zas dolů. Jen mi cvakly zuby. Stařík se ke mně obrátil s divokým, až vyzývavým vzrušením - všechno na něm vypadalo divoce, přestože zpočátku jsem si toho vůbec nevšiml; všechno na něm vyvolávalo ten dojem rozbitého skla. A všechno, co mu vyšlo z úst, znělo jako výkřik nebo zvolání.

"A já tě tam stejně vodvezu! Jasně, vodvezu tě tam! Na Alpha kašlu! Může se vycpat! Stačí jenom říct!"

Chtěl jsem se dostat za mámou, ale představa dalších dvaceti mil se zápachem moči ve vzduchu a neustálým blikáním protijedoucích aut mi nebyla zrovna příjemná. A příjemně na mě nepůsobila ani vidina, jak můj stařík křížuje přes všechny čtyři pruhy na Lisbon Street. Ze všeho nejvíc mi však vadil on sám. Nevydržel bych prostě dalších dvacet mil toho škrábání v rozkroku a toho vzrušeného hlasu skřípavého jako rozbité sklo.

"Kdepak, to ne," odvětil jsem, "to je v pořádku. Jen jed'te dál a postarejte se o svého bratra." Otevřel jsem dveře a stalo se přesně to, čeho jsem se bál - natáhnul se ke mně a sevřel mě tou svou pokroucenou stařeckou pařátou. Tou samou, kterou se bez ustání škrábal mezi nohama.

"Stačí jenom říct!" opakoval. Hlas měl chraplavý, vemlouvavý. Prsty

mi zarýval hluboko do masa kus nad loktem. "Vysadím tě přímo před nemocnicí! Spolehni se! Co na tom sejde, že sem tě nikdy dřív neviděl nebo ty mě! Ani ň na tom nesejde! Hodim tě prostě až... tam!"

"To je v pořádku," trval jsem na svém a najednou jsem musel bojovat s mocným nutkáním vyrazit z auta ven, i kdybych mu měl v ruce nechat kus košile, pokud bych se nemohl osvobodit jinak. Držel se mě,

jako by se topil. Napadlo mě, že jakmile se pohnu, jeho sevření ještě zesílí, že se mi možná dokonce začne sápat po krku, ale neudělal to. Jeho prsty naopak povolily, a když jsem vystrčil nohu ven z vozu, pustily mě docela. A mě blesklo hlavou, jak už to v takových okamžicích po odeznění návalu iracionální paniky chodí, co že mi to tady vlastně nahnalo takový strach. Tahle obstarožní forma života na bázi uhlíku zasazená do obstarožního, močí zapáchajícího ekosystému svého dodge, zklamaná tím, že jsem odmítl její nabídku? Obyčejný stařík s děsivě nepohodlným kýlním pásem? Čeho jsem se tu proboha tak bál? "Díky za svezení a ještě víc za vaši ochotu," řekl jsem. "Ale tudy se za chvíli dostanu z města -" ukázal jsem na Pleasant Street, "a někdo mi určitě brzo zastaví."

Pár vteřin byl tiše, pak si povzdechl a přikývl. "Jo jo, asi to tak bude nejlepší. Běž radši až kus za město, ve městě ti nikdo nezastaví, protože se tu nikomu nechce zpomalovat a nechat na sebe troubit."

V tom měl pravdu; stopovat ve městě, dokonce i v tak malém jako Gates Falls, je marné. Nejspíš svého času vážně taky mával palcem u krajnice.

"Seš si jistý, synku? Víš, co se říká o tom vrabci v hrsti."

Znovu jsem zaváhal. I s tím vrabcem v hrsti měl pravdu. Pleasant Street přecházela asi tak míli západně od křižovatky v Ridge Road a Rid-ge Road běžela asi patnáct mil lesem, než se na okraji Lewistonu napojovala na státní silnici 196. Už byla skoro tma a v noci je vždycky těžší někoho stopnout - ve světle reflektorů jedoucího vozu vypadáte u kraje silnice jako utečenec z Wyndhamské chlapecké polepšovny, ať máte vlasy jak chcete načesané a košili pečlivě zastrkanou do kalhot. Ale s tímhle staříkem už jsem dál jet nechtěl. Dokonce i teď, když už jsem byl bezpečně venku z auta, mi připadalo, že na něm něco zvláštního, děsivého - možná za to mohl jenom ten hlas, který působil dojmem, že je plný vykřičníků. A navíc, při stopování jsem měl vždycky štěstí.

"Jsem si jistý," odpověděl jsem. "A ještě jednou díky. Opravdu."

"Neni zač, synku. Neni zač. Moje žena..." Zarazil se a mně neuniklo, že mu v koutcích očí prosakují slzy. Znovu jsem mu poděkoval a přibouchl dveře dřív, než stačil říct něco dalšího.

Spěšně jsem zamířil přes ulici. Předě mnou se ve světle semaforu vynořoval a zase mizel můj stín. Na druhé straně jsem se otočil a zadíval se zpátky. Dodge tam pořád ještě stál, zaparkovaný před obchodem s občerstvením a ovocem a zeleninou. Ve světle semaforu a pouliční lampy vzdálené asi sedm metrů za vozem jsem viděl, jak v něm sklesle sedí za volantem. Napadlo mě, že je mrtvý, že to, jak jsem odmítl jeho pomoc, ho zabilo.

Pak kolem rohu zabočilo auto a řidič blikl dálkovými světly. Tentokrát stařík svá vlastní světla ztlumil a já z toho poznal, že je dosud naživu. O chvíli později se zařadil zpátky na silnici a zvolna navedl dodge kolem rohu. Sledoval jsem ho, dokud se mi neztratil z očí, pak jsem vzhlédl k měsíci. Pomalu přicházel o svůj oranžový otok, ale stále na něm bylo cosi zlověstného. Napadlo mě, že jsem nikdy dřív neslyšel o tom, že by si lidé něco přáli při měsíci - při padající hvězdě, to ano, ale ne při měsíci. Znovu jsem zatoužil, abych mohl vzít své přání zpět; jak se stmívalo a já tam tak stál u křižovatky, sama od sebe se mi vybavila ta povídka o opičí pracce.

Šel jsem po Pleasant Street a mával na auta, která mě však lhostejně míjela. Nejprve lemovaly silnici po obou stranách obchody a domy, pak chodník končil a nade mnou se poznenáhlu opět uzavřely koruny stromů. Pokaždé, když vozovku zaplavilo světlo a přede mnou se natáhl můj stín, obrátil jsem se, zvedl palec a vykousel na tváři co nejvyrovnanější úsměv. Všechny vozy se však prohnaly kolem bez zastavení. Jednou na mě někdo křikl: "Najdi si práci, samtusáku!", načež se ozval smích.

Nemám strach ze tmy - aspoň tehdy jsem ještě neměl -, ale začínaly na mě doléhat obavy, že jsem udělal pěknou hloupost, že jsem nabídku toho staříka neměl odmítnout a měl se nechat dovézt až před nemocnici. Možná jsem si mohl zkusit hned na začátku připravit ceduli s nápisem MÁM NEMOCNOU MATKU, POTŘEBUJU SVÉZT, ale pochyboval jsem, že by to pomohlo. Takovou ceduli si koneckonců dokáže napsat i psychopat.

Pokračoval jsem v chůzi, teniskami rozhrnoval štěrk na nezpevněné krajnici a naslouchal zvukům houstnoucí noci: pes, kdesi v dálce; sova, o něco blíž; šelest zvedajícího se větru. Nebe zářilo měsíčním světlem, ale měsíc samotný jsem právě teď neviděl - stromy tu byly vysoké a na čas ho mému pohledu skryly.

Když jsem vyšel z Gates Falls, míjelo mě už méně aut. Moje rozhodnutí nepřijmout staříkovu nabídku mi

s každou uplynulou minutou připadalo jako větší a větší hloupost. Začal jsem si představovat mámu, jak leží na nemocničním lůžku, koutky úst stažené v nehybné grimase, jak cítí, že z ní pomalu uniká život, ale přesto se ho kvůli mně drží zuby nehty a netuší, že já to nakonec nestihnu jen proto, že se mi nelíbil nakráplý hlas nějakého dědka a zápach moči v jeho autě.

Vyšplhal jsem do strmého kopce a na vrcholu se znovu ocitl v měsíčním jasu. Stromy se na pravé straně vytratily a nahradil je nevelký venkovský hřbitůvek. Náhrobní kameny se v bledém světle matně leskly. Vedle jednoho se krčilo cosi drobného a černého a sledovalo mě to. Zvědavě jsem postoupil o krok blíž. To černé cosi se pohnulo a hled' me, byl z toho svišť. Káravě po mně blýskl červenýma očkama a ztratil se ve vysoké trávě. Zničením jsem si uvědomil, jak hrozně jsem unavený, skoro na pokraji vyčerpám. Od té chvíle, kdy mi před pěti hodinami volala paní McCurdyová, mě hnal kupředu čistě jen adrenalin, a ten teď začal docházet. To bylo zlé. Naopak dobré bylo, že mě zároveň, aspoň na chvíli, opustil i onen nesmyslný pocit horečného spěchu. Sám jsem si vybral, namísto šedesát osmičky jsem se rozhodl pro Ridge Road a nemělo smysl si to teď vyčítat - co stalo se, nedá se odestát, jak někdy říkala máma. Podobných průpovědek znala spoustu, kratičkových zen-buddhistic-kých aforismů, v nichž jste kolikrát objevili i nějaký ten skrytý smysl. Ale ať už v nich smysl byl, nebo nebyl, tenhle mě právě teď docela uklidnil. Když ji po příchodu do nemocnice najdu už mrtvou, inu, nic s tím nenadělám. Ale podle všeho nenajdu. Doktor přece paní McCurdyové tvrdil, že to není tak zlé; a navíc sama paní McCurdyová povídala, že máma je stále ještě mladá. Sice s jistou nadváhou, to ano, a k tomu silná kuřáček, ale stále ještě mladá.

Zatím jsem ale trčel tady na tomhle vidrholci a najednou na mě padala únava - nohy jsem měl jako zalité do betonu.

Hřbitov dělila od silnice kamenná zídka s bránou, kterou procházely vyježděné koleje. Usadil jsem se na zídku a chodidly se zapřel o jednu

z těch kolejí. Měl jsem odtud slušný rozhled v obou směrech Ridge Road. Jakmile bych od východu, tedy směrem na Lewiston, spatřil blížící se reflektory, stačilo mi dojít zpátky ke krajnici a zvednout palec. Ale do té doby jsem mohl v klidu sedět tady a s krosnou na klíně čekat, až se mi do nohou vrátí trochu síly.

Z trávy se začala zvedat přízemní mlha, řídká a jasně prosvětlená. Stromy, které obklopovaly hřbitov ze zbylých tří stran, šelestily v silicím vánku. Odkudsi zpoza hřbitova bylo slyšet tekoucí vodu a co chvíli žbluňknutí nějaké žáby. Bylo to překrásné a nezvykle uklidňující místo, docela jako obrázek ze sbírky romantických básní.

Rozhlížel jsem se v obou směrech silnice. Nic nejelo, nanejvýš se tu a tam něco zalesklo na obzoru.

Postavil jsem krosnu do jedné z vyjetých kolejí, vstal jsem a zamířil na hřbitov. Do čela mi před chvílí padl pramen vlasů; teď ho odvál vítr. Kolem bot se mi líně převalovala mlha. Náhrobní kameny v zadní části hřbitova byly nejstarší a poměrně dost jich bylo vyvrácených. Ty vpředu byly mnohem novější. Sehnul jsem se a dlaněmi se zapřel o kolena, abych si lépe prohlédl jeden, kolem něhož ležely skoro čerstvé květiny. Jméno bylo v měsíčním svitu dobře čitelné: GEOR-GE STAUB. Pod ním stála data, jež vymezovala krátké období jeho života: 19. ledna 1977 na jedné straně, 12. října 1998 na druhé. Proto ty květiny, které teprve začínaly uvadat; 12. října bylo přede dvěma dny a rok 1998 předloni. Georgeovi přátelé a příbuzní se tu asi zastavili, aby vzpomněli na mrtvého. Pod jménem a daty jsem si všiml ještě něčeho, jakéhosi stručného nápisu. Sklonil jsem se ještě trochu níž, abych si ho přečetl - a hned jsem zděšeně ucouvl. Teprve teď jsem si plně uvědomil, že jsem při úplňku na hřbitově, a navíc docela sám.

Co stalo se, nedá se odestát

říkal nápis na náhrobku.

Má matka byla mrtvá, možná zemřela právě v té minutě a něco mě na to chtělo upozornit. Něco s hodně nechutným smyslem pro humor.

Začal jsem pomalu couvat zpátky k silnici, poslouchal vítr v korunách, poslouchal potok, poslouchal žáby a najednou jsem dostal strach, že zaslechnu ještě něco dalšího, že zaslechnu, jak praskají kořeny a puká země, jak se cosi ne tak docela mrtvého drápe ven a natahuje se to po jedné z mých tenisek -

Pak se mi zapletly nohy a já upadl, narazil jsem si loket o jeden náhrobní kámen a hlavou jen o kousek

minul druhý. S tlumeným žuch-nutím jsem přistál v trávě, oči obrácené vzhůru k měsíci, který akorát vyplul mezi stromy. Byl teď bílý místo oranžový a lesklý jako naleštěná kost.

Pád nejenže neposílil mou paniku, ale naopak mi poměrně pročistil hlavu. Netušil jsem, co jsem to viděl, ale rozhodně to nemohlo být to, co jsem si myslel, že vidím; podobným věcem by se dalo uvěřit možná ve filmu Johna Carpentera nebo Wese Cravena, ale ve skutečném světě se nestávají.

No jistě, jasně, zašeptal hlas v mé hlavě. A když odsud teď honem zmizíš, budeš tomu moct věřit napořád. Budeš tomu moct věřit po celý zbytek života.

"Ale prdlajs," odsekl jsem nahlas a zvedl se. Zadek džínů jsem měl celý mokrý a musel jsem ho odlepit od těla. Nebylo právě snadné znovu přistoupit k náhrobnímu kameni, který vyznačoval místo posledního odpočinku George Stauba, ale nebylo to zas až tak těžké, jak jsem se obával. Vítr ševalil v korunách a stále nabíral na síle, čímž signalizoval změnu počasí. Všude kolem vrávoravě tančily stíny. Z lesů se ozývalo vrzání, jak se větve odíraly jedna o druhou. Sklonil jsem se nad náhrobkem a četl:

GEORGE STAUB

19. LEDNA 1977 - 12. ŘÍJNA 1998 Proč stalo se, že odešels tak mlád

Stál jsem tam, dlaně zapřené těsně nad koleny, a teprve když se mi začalo trochu zklidňovat srdce, uvědomil jsem si, jak splašeně až do té chvíle bilo. Jen drobná, zákeřná shoda okolností, nic víc; a byl ostatně až takový div, že jsem tu řádku pod jménem a daty přečetl špatně? I kdybych se necítil tak unavený a napjatý, mohl jsem se splést - měsíční světlo často klame. Tot' vše.

Jenomže já věděl, co jsem tam četl: Co stalo se, nedá se odestát.

Máma byla mrtvá.

"Ale prdlajs," zopakoval jsem a odvrátil se. Jakmile jsem to udělal, všiml jsem si, že mlha, která se proplétala trávou u mých kotníků, se začíná rozjasňovat. Zaslechl jsem vrčení motoru. Přijíždělo nějaké auto.

Proběhl jsem zpátky branou v kamenné zídce, jen jsem cestou vyzvedl krosnu. Světla blížícího se vozu už byla v polovině kopce. Palec jsem zdvihl právě v okamžiku, kdy se do mě opřela a na chvíli mě oslepila. Že mi ten chlápek zastaví, jsem věděl ještě dřív, než vůbec začal zpomalovat. Zvláštní, jak to člověk někdy dokáže odhadnout, ale stává se to, to vám potvrdí každý, kdo aspoň nějakou dobu jezdil stopem. Auto mě minulo s rozzářenými brzdovými světly a zastavilo na ne-zpevněné krajnici nedaleko konce kamenné zidky, která oddělovala hřbitov od Ridge Road. Rozběhl jsem se za ním, jen mi při tom krosna narážela ze strany do kolene. Byl to mustang, jeden z těch fantastických modelů z konce šedesátých nebo začátku sedmdesátých let. Motor hlasitě burácel, tak hlasitě, až jsem si říkal, že tlumič asi těžko projde technickou kontrolou, až příště přijde její čas... ale to nebyl můj problém.

Otevřel jsem dveře a vklouzl dovnitř. Sotva jsem si uložil krosnu mezi nohy, zasáhl mě ten pach - cosi důvěrně známého a poněkud nepříjemného. "Díky," řekl jsem místo pozdravu. "Díky mockrát."

Mládenec za volantem na sobě měl vyšisované džíny a černé triko s ušitými rukávy. Byl opálený, měl mohutné svaly a kolem pravého bicepsu se mu obtáčelo modré tetování v podobě ostnatého drátu. Na hlavě mu seděla obrácená zelená kšiltovka od Johna Deera. Kousek pod kruhovým výstřihem trička měl přišpendlenou nějakou placku, ale ze svého místa jsem nedokázal přečíst, co na ní stojí. "Nemáš za co," odvětil. "Jedeš do města?"

"Ano," přikývl jsem. V téhle části světa "do města" znamenalo do Le-wistonu, neboť právě ten je jediným větším městem severně od Portlan-du. Když jsem zavíral dveře, povšiml jsem si takového toho stromečko-vého osvěžovače vzduchu zavěšeného na zpětném zrcátku. Tak tohle jsem prve cítil. Co se vůni týče, neměl jsem zrovna šťastný večer; nejdřív chcanky, teď zas umělý lesní smrádek. Ale hlavně že mě chtěl svézt. Mohl jsem být rád. A když mládenec sešlápl plyn, aby najel zpátky na Ridge Road, a silný motor jeho postaršího mustangu se rozvrčel, já zkoušel sám se sebe přesvědčit, že skutečně rád jsem.

"Co tě táhne do města?" zajímal se šofér. Hádal jsem, že asi tak stejně starý jako já, kluk z města, co třeba chodí na odbornou technickou školu v Auburnu nebo možná pracuje v jedné z těch několika zbylých textilek v téhle oblasti. Tohohle mustanga si nejspíš dal dohromady sám ve svém volném čase, protože právě tak se městská mládež většinou baví: popíjí pivo, pokuřuje trávu a vrtá se v autech. Nebo motorkách.

"Žení se mi brácha. Jdu mu za svědka." Pronesl jsem tu lež docela bez rozmyslu. Jen jsem nechtěl, aby věděl o mámě, i když jsem sám nechápal proč. Něco tu nehrálo. Netušil jsem co, ani proč mě vůbec takové věci napadají, ale věděl jsem to. Byl jsem si jistý. "Zítra zkusíme nanečisto obřad. A večer pak pánská jízda."

"Jo? Vážně?" Obrátil se ke mně. Měl daleko od sebe posazené oči, docela pohledný obličej, plné rty stažené v drobném úsměvu a bylo na něm vidět, že mi nevěří.

"Jo," potvrdil jsem

Měl jsem strach. Už zase jsem měl strach. Něco tu nehrálo, možná až tady, ale taky možná už od té chvíle, kdy mě ten starý otrapa vyzval, ať si místo při padající hvězdě přeju něco při svitu toho nakaženého měsíce. Nebo možná ještě dřív, od toho okamžiku, kdy jsem zvedl telefon a uslyšel paní McCurdyovou, jak mi říká, že pro mě má špatné zprávy, ale ne zas tak špatné, jak by mohly být.

"Tak to je skvělý," prohodil ten mladík v obrácené kšiltovce. "Když se člověku žení brácha, to je fakt skvělý. Jak se jmenuješ?"

Už jsem měl nejen strach, byl jsem přímo vyděšený. Všechno bylo špatně, všechno, a já nechápal proč, ani jak se to mohlo seběhnout tak rychle. Jednou věcí jsem si však byl jistý: nepřál jsem si, aby se řidič mustangu dozvěděl moje jméno, stejně jako jsem si prve nepřál, aby věděl, kvůli čemu jedu do Lewistonu. Tedy, ne že bych se měl do Lewistonu někdy dostat. Najednou jsem si byl bůhvíproč jistý, že Lewiston už nikdy neuvidím. Byl to tentýž pocit, jako když jsem věděl, že mi to auto zastaví. A pak ten zápach, taky o něm jsem něco věděl. Nevadil mi jen ten osvě-žovač vzduchu; vadil mi i pach, který se skrýval za ním.

"Hector," představil jsem se jménem svého spolubydliče. "Hector Passmore." Z mých vyschlých úst to vyšlo zcela klidně a nevzrušeně, a to bylo dobře. Così uvnitř mě přesvědčovalo, že nesmím dát řidiči mustangu nijak najevo, že jsem vycítil nějakou špatnost. To byla moje jediná šance.

Nepatrně se ke mně natočil, takže jsem si mohl přechíst tu jeho placku:

JEL JSEM NA STŘELE V ZÁBAVNÍM PARKU V LACONII. Věděl jsem, OČ jde; sám jsem tam byl, i když před drahnou dobou.

Taky mi neunikla tlustá černá linka, která se mu ovíjela kolem krku stejně, jako se mu vytetovaný ostnatý drát ovíjel kolem nadloktí, jenže tahle linka kolem krku vytetovaná nebyla. Svisle ji přetínaly desítky černých čárek. To byly stehy, jimiž kdosi, ať to byl kdokoli, přišil hlavu zpátky na tělo.

"Těší mě, Hectore," řekl. "Já jsem George Staub."

Ruku jsem k němu natáhl jako ve snu. A taky jsem si přál, aby to byl jen sen, jenže nebyl; mělo to všechny ostré příchuti reality. Ten pach navrchu byla lesní vůně. Ten, co se skrýval pod ním, byla nějaká chemikálie, nejspíš formaldehyd. Vezl jsem se s mrtvolou.

Mustang se hnál po Ridge Road rychlostí šedesáti mil za hodinu, dálkovými světly protínal noc pod září naleštěného kulatého měsíce. Stromy natěsnané po obou stranách silnice tančily a zmítaly se ve větru.

George Staub se na mě bezvýrazně usmál, pak pustil mou ruku a obrátil pozornost zpět k řízení. Na střední škole jsem četl Draculu a teď se mi z té knihy vybavila jedna věta a rozezněla se mi v hlavě jako naprasklý zvon: Mrtví jezdí rychle.

Nesmím mu dát najevo, že to vím. To mi také znělo v hlavě. Nebylo to mnoho, ale víc jsem neměl.

Nesmím mu to dát najevo, nesmím dát najevo, nesmím. Napadlo mě, kde je teď asi tak ten stařík. V bezpečí u svého bratra? Nebo je do tohohle taky namočený? Třeba jede přímo za námi, řídí svého starého dodge, hrbí se za volantem a škrábe se v rozkroku? Byí taky mrtvý? Nejspíš ne. Podle Brama Stokera jezdí mrtví rychle a ten stařík to nikdy nevytáhl nad pětáctýřícítku. Ucítil jsem, jak mi vzadu v hrdle bublá hysterický smích, a zadusil jsem ho. Kdybych se rozesmál, všechno by poznal. A on to nesměl poznat, protože v tom spočívala má jediná naděje.

"Svatbě se nic nevyrovná," prohodil.

"To jo," přisvědčil jsem, "každý by si to měl zkusit aspoň dvakrát."

Semknul jsem dlaně a pevně je tiskl. Cítil jsem, jak se mi nehty těsně nad kotníky zarývají do kůže, ale ten pocit jako by přicházel odkudsi z daleka. Nesměl jsem dát nic najevo, na ničem jiném nezáleželo. Ze všech stran nás obklopoval les, jediným světlem zůstala bezcitná naleš-

těná záře měsíce a já mu nesměl dát najevo, že vím, že je mrtvý. Tohle totiž nebyl duch, ne, nic tak

neškodného. Ducha sice můžete vidět, ale nezastaví vám, aby vás svezl kus cesty. Tak co to bylo za tvora? Zombie? Ghúl? Upír? Ještě něco jiného?

George Staub se zasmál. "Dvakrát! Jasně, kámo, tak přesně tím se řídí celá moje rodina!"

"Moje taky," přidal jsem se. Hlas jsem měl klidný, prostě hlas stopaře, který si chce ukrátit den - v tomto případě noc - přátelskou konverzací a zároveň jejím prostřednictvím trochu splatit to, že ho někdo sveze. "Pohřbu se vážně nic nevyrovná."

"Svatbě," opravil mě nevzrušeně. Ve světle přístrojové desky vypadala jeho tvář jako z vosku, jako tvář mrtvolky před naličením. Zejména ta otočená kšiltovka působila děsivě. Nutila vás k zamyšlení, kolik toho pod ní ještě zůstalo. Někde jsem četl, že v pohřebních ústavech odřezávají vršek lebky, aby mohli vyndat mozek a na jeho místo vložit bavlnu napuštěnou nějakou chemikálií. Asi aby se obličej nepropadl dovnitř.

"Svatbě," opakoval jsem strnulými rty, a dokonce jsem se trochu zasmál - spíš jen dušené uchechtl.

"Jasně že jsem chtěl říct svatbě."

"Já myslím, že člověk vždycky řekne jen to, co říct chce," namítl řidič. Pořád se usmíval.

Jistě, tomu věřil i Freud, četl jsem o tom ve skriptech na psychologii 101. Pochyboval jsem, že tenhle mládenec o Freudovi vůbec někdy slyšel, protože freudovští učenci většinou nenosí tričko bez rukávů a baseballovou čapku kšiltem dozadu, ale i tak věděl dost. Řekl jsem pohřbu. Kristepane, já řekl pohřbu. Napadlo mě, že si se mnou pohrává. Já nechtěl dát najevo, že vím, že je mrtvý. On nechtěl dát najevo, že ví, že já vím, že je mrtvý. Takže teď jsem já nesměl dát najevo, že vím, že on ví, že...

Svět se přede mnou rozhoupal. Za chvíli se začne točit, pak vířit, až ho nakonec ztratím docela. Zavřel jsem na pár vteřin oči. V temnotě přede mnou visel přetrvávající obraz měsíce, jenom byl teď zelený.

"Není ti nic, kámo?" zeptal se George Staub. Z jeho starostlivého hlasu mi přeběhl mráz po zádech.

"Ne," odpověděl jsem a otevřel oči. Svět už se ustálil. Bolest na hřbetu dlaní, kde jsem si nehty rozdíral kůži, byla palčivá a skutečná. A ty pachy. Nejen osvěžovač s lesní vůní, nejen chemikálie. Teď jsem tu cítil i hlínu.

"Vážně ne?" naléhal.

"Jsem jen trochu unavený. Stopuju už celkem dlouho. A v autě se mi někdy dělá špatně." Vtom mi hlavou bleskl nápad. "Víte co, možná mě radši vysaďte. Když se dostanu na čerstvý vzduch, žaludek se mi uklidní. Určitě kolem pojede někdo další a -"

"To po mně nemůžeš chtít," namítl. "Nechat tě tady? V žádném případě. Tady bys mohl čekat třeba taky hodinu, než někdo pojede kolem, a navíc nikde není psáno, že tě musí nabrat. Já se o tebe postarám. Jak je to v té písničce z toho muzikálu? Něco jako: do kostela mě musíš dovézt včas, nebo tak nějak, ne? Takže tě v žádném případě nenechám vystoupit. Stáhni si trochu okýnko, to tě probere. Já vím, že to tady zrovna nevoní. Proto tu mám ten osvěžovač, ale tyhle krámy stejně houby zabírají. I když některý pachy se samozřejmě přebíjejí hůř než jiný."

Chtěl jsem se natáhnout ke klíčce okénka a vpustit dovnitř trochu čerstvého vzduchu, ale měl jsem nějak ztuhlé svaly v ruce. Mohl jsem jen sedět se sevřenými dlaněmi a dál si zarývat nehty do kůže. Jedny svaly nechtěly zabrat; druhé zase nechtěly povolit. Vážně k popukání.

"Je to jak v tý historce o tom klukovi, co koupil skoro novejši cadillac za sedm set padesát dolarů. Slyšel jsi o tom, ne?"

"Jo," protlačil jsem mezi ztuhlými rty. Neznal jsem tu historku, ale bezpečně jsem věděl, že ji nechci slyšet, že nechci slyšet nic, co mi tenhle člověk může říct. "Je to docela známý." Silnice před námi ubíhala jako v nějakém starém černobílém filmu. "Jasně, taky aby to nebylo známý. Takže ten kluk shání auto a na trávníku toho chlapa uvidí skoro novejši cadillac."

"Říkal jsem, že -"

"Jasně, a v okně visí cedule K PRODEJI U MAJITELE."

Za uchem měl zastrčenou cigaretu. Když po ní teď sáhl, trochu se mu poodhrnulo tričko na břicho. Spatřil jsem tam další svraštělou černou linku, další stehy. Pak se předklonil, aby zamáčkł zapalovač na palubní desce, a tričko sklouzlo zpátky.

"Ten kluk sice ví, že cadillac si nemůže dovolit, že o cadillacu si může nechat leda tak zdát, ale je zvědavěj, rozumíš? Tak jde za tím chlapem a povídá: „Na kolik takováhle sranda asi tak přijde?“ A ten chlap vypne hadici, co drží v ruce - zrovna totiž to auto umejšval, chápeš -, a říká: „Chlapče, dneska je

tvůj šťastnej den. Sedm set padesát babek a můžeš v něm rovnou odjet."

Zapalovač vyskočil. Staub ho vytáhl a přitiskl rozžhavenou spirálu na konec cigarety. Zhluboka potáhl a já zpozoroval, jak drobné úponky kouře pronikají mezi stehy, které držely pohromadě ránu na krku.

"Kluk nakoukne k volantů a vidí, že na počítadle je jen sedmnáct tisíc. Tak se obrátí zpátky k tomu chlapovi: „Jasně, to je vtipný asi jako síťovaný okna v ponorce." Chlap ale povídá: „Já to myslím vážně, přáteli, vysázej prachy, a auto je tvoje. A co, vezmu i šek, čert to vem, vypadáš docela poctivě." A kluk na to..."

Vyhlédl jsem z okna. Tu historku už jsem vážně slyšel, kdysi před lety, nejspíš ještě na střední. Jenom v té mojí verzi to nebyl cadillac, ale thunderbird, jinak bylo všechno stejné. Ten kluk na to: Možná je mi jen sedmnáct, ale nejsem blb, auto jako tohle, navíc když má najeto jen sedmnáct tisíc, to přece nikdo neprodá za sedm set padesát babek. A ten chlap mu řekne, že ho prodává proto, protože to auto smrdí a nijak se toho nedá zbavit, zkoušel to vším možným a nic nezabralo. Byl totiž na služební cestě, víme, někde hodně daleko, takže se vrátil teprve za...

"... dva tejdny," vyprávěl řidič. Usmíval se, jako kdyby mi právě povídal svůj nejoblíbenější vtip. "A když se vrátí, najde auto v garáži a v autě manželku. Seděla tam mrtvá skoro celou tu dobu, co byl pryč.

Nevím, jestli to byla sebevražda, nebo infarkt, nebo co vlastně, ale byla celá nafouklá a auto plný toho smradu, takže ho teď prostě jen chce prodat." Zasmál se. "Dobrá historka, co?"

"To nevolal domů?" To promluvila moje pusa, sama od sebe. Mozek jsem měl ochromený. "Je dva týdny na služební cestě a ani jednou nezavolá domů, aby se zeptal manželky, jak se jí vede?"

"No jo," utrousil řidič, "ale to je trochu mimo pointu, nemyslíš? Pointa je v tom, jaké to byl kšeft. Koho by to nelákalo, co? Přinejhorším přece můžeš vždycky jezdit se staženými okýnkama, ne? Navíc je to celý stejně jen výmysl. Fikce. Připomněl mi to smrad v tomhle autě. To ovšem žádná fikce není."

Ticho. A mě napadlo: Čeká, že něco řeknu, čeká, že to nějak skončím. A taky jsem to chtěl udělat.

Vážně. Jenže... co pak? Co udělá pak?

Bříškem palce si pohlídl placku na tričku, tu s nápisem JEL JSEM NA STŘELE v ZÁBAVNÍM PARKU v LACONII. Povšiml jsem si, že má za nehty hlinu. "Tam jsem dneska byl," řekl. "V tom zábavním parku. Pomáhal jsem jednomu chlápku, co tam dělá, a ten mi dal vstupenku na celý den. Měla se mnou jet moje holka, ale volala, že je jí blbě, ona jak má periodu, tak s ní nikdy nic není, kolikrát u toho, chudák, zkouší jak pes. Jo, je to zlý, ale já si vždycky říkám, co člověk nadělá, že jo? Když si nebudu užívat ani já, tak se budu otravovat taky a bude nám blbě oběma." Krátce, bez známky pobavení se uchechtl. "Tak jsem jel sám. Nemá smysl promrhat celodenní vstupenku. Byls někdy v tom zábavním parku?"

"Jo," přisvědčil jsem. Jednou. Když mi bylo dvanáct.

"S kým jsi tam byl?" zeptal se. "Sám jsi přece nejel, ne? Když ti bylo teprve dvanáct."

Ale tohle jsem přece nahlas neřekl, nebo ano? Ne. Pohrával si se mnou, nic víc, bezdůvodně mě honil z kouta do kouta. Napadlo mě, že otevřu dveře a prostě se vykulím ven do noci, hlavu schovanou mezi ruce, abych si ji chránil před nárazem, jenže jsem věděl, že by se natáhl a strhl mě zpátky dřív, než se dostanu ven. A stejně jsem nebyl schopný zvednout ruce. Dokázal jsem nanejvýš tisknout dlaně k sobě.

"Ne," řekl jsem. "Byl jsem tam s tátou. To on mě tam vzal."

"A jel jsi taky na Střele? Já na to vlez čtyřikrát, kámo. Fakt nářez! Obrátí tě to úplně vzhůru nohama!" Podíval se na mě a znovu se tak krátce, prázdně uchechtl. V očích se mu odráželo měsíční světlo, takže vypadaly jako dvě bílá kola, vypadaly jako oči sochy. Pochopil jsem, že je víc než jen mrtvý; byl šílený.

"Jel jsi na ní taky, Alane?"

Hlavou mi blesklo, že bych mu měl říct, že si spletl jméno, že se jmenuju Hector, ale k čemu by to bylo? Blížili jsme se ke konci.

"Ano," šeptl jsem. Venku nezářilo jediné světlo kromě měsíce. Kolem nás se míhaly stromy, zmítaly se jako spontánní tanečníci na nějaké obří diskotéce pod širým nebem. Pod námi ubíhala silnice. Mrkl jsem na tachometr a zjistil, že letíme skoro osmdesátkou. Právě teď jsme se hnali jako střela, on a já; mrtví jezdí rychle. "Ano, jel. Jel jsem se na Střele."

"Houby," odsekl. Potáhl z cigarety a já znovu sledoval, jak mu seste-hovanou ránou na krku unikají ty

drobné proužky kouře. "Nejel jsi. A už vůbec ne s tátou. Do fronty ses postavil, to jo, ale byl jsi tam s mámou. Byla to dlouhá fronta, na Střelu je vždycky dlouhá, a jí se tam na tom slunci nechtělo stát. Už tehdy byla tlustá a vedro jí nedělalo dobře. Ale ty jsi celej den škemral a škemral a škemral, a nakonec, to se ti vážně povedlo, kámo - když na vás nakonec přišla řada, tak jsi dostal bobky. Není to tak?"
Mlčel jsem. Jazyk jsem měl přilepený na patro.

Natáhl ruku, kůži ve světle přístrojové desky mustanga nažloutlou, nehty špinavé, a sevřel moje sepjaté dlaně. Jakmile se jich dotkl, vyprchala z nich veškerá síla a dlaně se rozdělily jako uzel, který se po dotyku kouzelné hůlky sám čarovně rozváže. Kůži měl chladnou a takovou plazí.

"Není to tak?"

"Je," vypravil jsem ze sebe. Nedokázal jsem zvednout hlas výš než na pouhé zašeptání. "Když jsme přišli blíž a já viděl, jak vysoko to lítá... jak se to nahoře obrací a jak lidi uvnitř ječí... dostal jsem strach. Dala mi pohlavek a celou cestu domů se se mnou nebavila. Nikdy jsem na Střele nejel." Leda snad až teď.

"Tos o dost přišel, kámo. Střela je nejlepší. Na ničem si tak neužiješ. Nic se jí nevyrovná, aspoň tam ne. Cestou domů jsem se zastavil v tom krámku na hranici a koupil si tam pár piv. Pak jsem chtěl ještě zajet ke svý holce a dát jí jako fůr tuhle placku." Poklepal na placku na své hrudi, potom stáhnul okénko a odhodil do větrné noci cigaretu. "Asi už víš, co se pak stalo."

Samozřejmě jsem to věděl. Totéž, jako v každé strašidelné historce, co jste kdy slyšeli, to je jasné. Vyboural se s mustangem, a když se k němu dostala policie, seděl mrtvý za volantem v rozmačkaném vraku, hlava ležela na zadním sedadle, čepice obrácená kšiltem dozadu, mrtvé oči se upíraly na strop a od té doby bývá za úplňku a za silného větru k vidění na Ridge Road, ding-dong, vrátíme se po krátké reklamě. Dnes už vím něco, co jsem tehdy nevěděl - nejhorší historky jsou ty, které slýcháte celý život. To jsou skutečné noční můry.

"Pohřbu se vážně nic nevyrovná," prohodil a zasmál se. "Tak jsi to říkal, vid'? Tam ses prořeknul, Ale. Přesně v tu chvíli. Prořeknul ses a spadnul jsi do toho až po uši."

"Nech mě jít," zašeptal jsem. "Prosím."

"Nejdřív si musíme trochu promluvit, nemyslíš?" odvětil a obrátil se ke mně. "Viš, kdo jsem, Alane?"

"Jsi duch."

Netrpělivě si odfrkl a ve světle tachometru bylo vidět, jak svěsil koutky úst. "No tak, kámo, přece přijdeš na něco lepšího, ne? Duch je třeba ten pitoměj Casper. Lítám já vzduchem? Vidiš skrz mě?" Zvedl ruku, sevřel ji přede mnou v pěst a zas ji rozevřel. Slyšel jsem suché, neproma-zané vrzání jeho šlach.

Pokusil jsem se něco říct. Nevím co a ani na tom nesejde, protože ze mě stejně nevyšla jediná hláška. "Jsem něco jako posel," pokračoval Staub. "Takovej kurýr ze záhrobí, dobrý, ne? My vlastně vylezáme poměrně často - kdykoli nastanou příhodný okolnosti. Víš, co si myslím? Myslím si, že ten, kdo to tady všechno řídí - Bůh, nebo jak mu chceš říkat -, se musí docela rád bavit. Vždycky se chce přesvědčit, jestli se budeš držet toho, co máš, nebo jestli tě dokáže umluvit, aby ses toho vzdal, když ti nabídne něco za oponou. Ale musejí být příhodný okolnosti. Dneska večer byly. Docela sám venku... matka v nemocnici... potřeboval jsi svézt..."

"Kdybych zůstal s tím staříkem, nic z tohohle by se nestalo," uvažoval jsem nahlas. "Nebo stalo?" Ted jsem Stauba cítil úplně zřetelně, pronikavý pach chemikálií a o něco matnější, nevýraznější smrad hnijícího masa, a napadlo mě, jak mi tohle proboha mohlo uniknout nebo jak jsem to mohl pokládat za něco jiného.

"Těžko říct," odpověděl Staub. "Možná ten stařík, co o něm mluvíš, byl taky po smrti."

Vybavil jsem si staříkův skřípavý hlas, který zněl jako hrst skleněných střepů, na jeho škrábání se v rozkroku. Ne, ten mrtvý nebyl a já vyměnil zápach moči v jeho starém dodgi za něco mnohem horšího.

"No nic, kámo, nemáme čas tohle všechno rozebírat. Ještě pět mil a už v dálce uvidíme domy. Po dalších sedmi jsme na státní silnici kousek od Lewistonu. Což znamená, že musíš rozhodnout teď."

"Rozhodnout o čem?" I když jsem měl dojem, že už to vím.

"Kdo se sveze na Střele a kdo zůstane na zemi. Ty, nebo tvoje matka." Otočil hlavu a zadíval se na mě očima zalitýma měsíčním světlem. Roztáhl rty do trochu širšího úsměvu a já si všiml, že má pryč většinu

zubů, vyražených při té bouračce. Poklepal na volant. "Jednoho z vás vezmu s sebou, kámo. A protože jsi tady, můžeš si vybrat. Co mi na to řekneš?"

To nemůžeš myslet vážně, dralo se mi na rty, ale k čemu by to bylo, něco takového říkat? Samozřejmě, že to myslel vážně. Smrtelně vážně.

Připomněl jsem si všechny ty roky, které jsme spolu, ona a já, prožili, Jean a Alan Parkerovi sami proti zbytku světa. Spousta hezkých chvil a víc než jen pár opravdu nehezkých. Záplaty na kalhotách a večere přímo z rendlíku. Většina ostatních dětí dostávala týdně čtvrták na teplé obědy; já dostal vždycky sendvič s burákovým máslem nebo boloňský

salám s krajícem včerejšího chleba jako nějaký kluk z těch přihlouplých pohádek o tom, jak se žebrák stal bohatcem. Ví bůh, v kolika různých restauracích a denních barech pracovala, aby nás uživila. A tehdy, jak si musela vzít den volna kvůli návštěvě toho chlapa z ÚPD, jak se oblékla do svého nejlepššího kalhotového kostýmu a on přišel v obleku, o němž i devítileté děcko jako já mohlo říct, že je o mnoho lepší než ten její, jak se usadil do houpacího křesla v naší kuchyni, v klíně položený zápisník a v prstech tlusté, lesklé pero. Jak odpovídala na urážlivé otázky, jimiž se ji snažil přivést do rozpaků, pořád s úsměvem na rtech, dokonce mu každou chvíli nabízela další kávu, protože pokud by o nás podal náležitou zprávu, mohli bychom dostávat padesát dolarů měsíčně navíc, mizerných padesát dolarů. Jak se po jeho odchodu svalila s pláčem na postel, a když jsem se přišel posadit vedle ní, pokusila se o úsměv a prohlásila, že ÚPD není zkratka pro Úřad péče o děti, ale spíš pro Úžasnou partičku debilů. Rozesmál jsem se a ona se pak rozesmála taky, protože jsme zjistili, že někdy člověku nic než ten smích ani nezbyvá. Když se máte postavit celému světu sami jen se svou obézní matkou, navíc silnou kuřačkou, bývá smích poměrně často jedinou cestou, jak se z toho dostat se zdravým rozumem a nezačít jednoho dne bušit pěstmi do zdi. Ale bylo v tom samozřejmě ještě mnohem víc. Pro lidi jako my, pro malé lidičky, kteří cupitají světem jako myšky v kreslených groteskách, představuje smích často jediný způsob, jak se pomstít všem těm pitomcům okolo. To její střídání zaměstnání a všechny ty přesčasy, napuchlé kotníky prstů, které si musela zalepovat, ukládání spropitného do sklenice nadepsané ALANOVI NA STUDIA - jo, jo, přesně jako v těch přihlouplých pohádkách o tom, jak se žebrák stal bohatcem -, a neustálé přednášky, jak musím tvrdě pracovat, že ostatní děti si možná můžou dovolit dělat ve škole jenom voloviny, ale já ne, protože i kdyby pro mě schovávala všechno svoje spropitné až do soudného dne, pořád to nebude dost; nakonec si stejně budeme muset vypomocet stipendii a půjčkami, pokud půjdu na vysokou školu, a já musím jít na vysokou školu, protože je to pro mě jediná cesta, jak z toho ven... pro mě i pro ni. A tak jsem na sobě tvrdě pracoval, věřte mi, že jo, protože jsem nebyl slepý - viděl jsem, jak tloustne, viděl jsem, kolik toho vykouří (byla to její jediná radost... nebo zlozvyk, pokud jste z těch, kdo se na to nutně musejí dívat z téhle stránky), a já věděl, že jednoho dne se naše pozice obrátí a já se budu muset starat o ni. S vysokoškolským vzděláním a dobrým místem bych to snad mohl dokázat. Chtěl jsem to dokázat. Měl jsem ji rád. Snadno se rozčilila a nikdy si nebrala servítky - ten den, co jsme čekali ve frontě na Střelu, a já pak dostal strach, to nebylo jedinkrát, co na mě tak ječela a uhodila mě -, ale já ji měl i přesto rád. Zčásti možná právě proto. Měl jsem ji rád úplně stejně, když mě bila, jako když mě líbala. Chápete to? Ani já ne. A je to tak v pořádku. Myslím si, že život prostě nejde shrnout do jedné věty, zrovna tak jako nevysvětlíte, co je to vlastně rodina, a my jsme byli rodina, ona a já, ta nejmenší rodina, jaká vůbec může být, jediné sdílené tajemství. Kdybyste se mě zeptali, jestli pro ni udělám cokoli, řekl bych, že ano. A přesně to se po mně teď chtělo. Měl jsem pro ni zemřít, zemřít místo ní, přestože už měla půlku života za sebou, ne-li dokonce víc, a ten můj sotva začal.

"Tak co, Ale?" zeptal se George Staub. "Čas letí."

"Nic takového nemůžu já rozhodnout," odvětil jsem chraplavě. Nad silnicí se zlehka, zářivě vznášel měsíc. "To po mně nemůže nikdo chtít."

"Já vím, a věř mi, že to takhle říkají všichni." Potom ztlumil hlas. "Ale musím ti povědět ještě něco - jestli se nerozhodneš, než dojedeme k prvním osvětleným domům, budu vás muset vzít oba." Zamračil se, ale hned se mu tvář opět rozjasnila, jako by si uvědomil, že na všem zlém se dá najít i něco dobrého. "Když vás vezmu oba, můžete si spolu sednout dozadu a vyprávět si o starých časech."

"A kam nás to vezmeš?"

Neodpověděl. Možná to ani nevěděl.

Stromy se spíjely do jediné inkoustové skvrny. Přední světlomety se hnaly před vozem a silnice ubíhala. Bylo mi jedenadvacet. Sice už jsem nebyl panic, ale s dívkou jsem byl jen jednou, a to jsem byl opilý, takže jsem si moc nepamatoval, jaké to bylo. Napadaly mě tisíce míst, kam bych se rád podíval - do Los Angeles, na Tahiti, možná do Luckenbachu v Texasu - a tisíce věcí, které bych rád udělal. Mámě bylo osmačtyřicet, byla prostě stará. Paní McCurdyová by to možná neřekla, jenže paní McCurdyová byla stará taky. Máma pro mě udělala hodně, pracovala každý den bůhvídkdy a starala se o mě, ale copak jsem jí takový život vybral já? Prosil jsem sejí, aby mě porodila, a dožadoval jsem se, aby se kvůli mě tak obětovala? Bylo jí osmačtyřicet. Mně jedenadvacet. Měl jsem, jak se říká, celý život před sebou.

Ale dá se to posuzovat jen z téhle

stránky? Jak takovou věc rozhodnout? Jak je vůbec možné takovou věc rozhodnout?

Les kolem nás ubíhal dozadu. Měsíc shlížel z nebes jako jiskřivé vražedné oko.

"Radši si pospěš, kamaráde," nabádal mě George Staub. "Už vyjíždíme z divočiny."

Otevřel jsem ústa a pokusil se promluvit. Podářilo se mi však jen naprázdno vydechnout.

"Tumáš, nabidni si," řekl a natáhl se za sebe. Tričko se mu znovu vyhnulo a já měl příležitost (klidně bych ji oželel) znovu si prohlédnout tu sestehovanou černou linku na jeho břiše. Skrývaly se za ní pořád ještě vnitřnosti, nebo jen nějaké vycpávky nasáklé chemikáliemi? Když se ruka vrátila dopředu, držel v ní plechovku piva - patrně jednu z těch, co při své poslední jízdě nakoupil v krámku na státní hranici.

"Vím, jaký to je," prohodil. "Z toho stresu člověku vždycky vyschne v krku. Dej si."

Podal mi plechovku. Vzal jsem šiji, odtrhl uzávěr a zhluboka se napil. Pivo, které mi proudilo do žaludku, bylo studené a hořké. Od té doby už jsem pivo nepil. Prostě bych ho nepozřel. Dělá se mi z něj zle i v televizních reklamách.

V temnotě před námi se zamihotalo žluté světélko.

"Pospěš si, Ale - musíš přidat. Táhle je první dům, přímo tam na vršku toho kopce. Jestli mi máš co říct, radši to vyklop hned."

Světélko zmizelo, pak se objevilo znovu, jenže teď už nebylo samo. Byla tam okna. Za nimi obyčejní lidé dělali obyčejné věci - dívali se na televizi, krmili kočku, možná onanovali v koupelně.

Vybavil jsem si, jak jsme spolu stáli ve frontě v zábavním parku, Jean a Alan Parkerovi, mohutná žena s tmavými skvrnami od potu v podpaždí svých letních šatů a její malý synek. Nechtělo se jí v té frontě čekat, v tom měl Staub pravdu... ale já škemral a škemral a škemral. V tom měl pravdu taky. Uhodila mě, ale předtím se mnou tu frontu přece jen vystála. Vystála se mnou spoustu front, a já to klidně mohl začít celé procházet odznovu, všechna pro a proti, ale na to nebyl čas.

"Vezmi si jí," prohlásil jsem, zatímco se světla prvního domu hnala k mustangu. Promluvil jsem chraplavě, hrubě a zbytečně nahlas. "Vezmi si ji, vezmi si mámu a mě nech být."

Plechovku piva jsem mrštil na podlahu a zabořil tvář do dlaní. Dotkl se mě, dotkl se vpředu mé košile, šátral tam prsty a mě napadlo - s náhlou jasnoživou jistotou -, že to celé byla jen zkouška. Neprošel jsem a on mi teď vyrvе bušící srdce rovnou z hrudi, jako zlý džin z nějaké hrůzostrašné arabské pohádky. Vyčkrl jsem. Pak se jeho prsty odtáhly-jako by si to v poslední vteřině rozmyslel - a místo toho se naklonil prese mě. Na okamžik jsem měl nos i plíce tak plné jeho mrtvolného smradu, až mi připadalo, že musím být sám po smrti. Pak se ozvalo cvaknutí dveřního zámku a dovnitř se vehnal chladný čerstvý vzduch, který ten mrtvolný puch zapudil.

"Hezký sny, Ale," zachrochtal mi do ucha, a pak do mě strčil. Vykutálek jsem se do větrné říjnové noci, oči zavřené, ruce natažené před sebe a celé tělo ztuhlé v očekávání nárazu, který mi zpřeráží všechny kosti. Možná jsem vykřikl, ale na to si s určitostí nevzpomínám.

Žádný náraz však nepřišel a já si po nekonečné chvíli uvědomil, že už jsem dopadl - pod sebou jsem cítil zem. Otevřel jsem oči, ale téměř okamžitě jsem je zase pevně zavřel. Záře měsíce mě málem oslepila. Hlavou mi projel zášleh bolesti, která se mi usadila ne za očima, kde vás obyčejně zabolí, když pohlédnete do nečekaně ostrého světla, ale až vzadu v týlu, kousek nad krkem. Pozvolna mi docházelo, že nohy a zadek mám celé prostydlé a mokré. Bylo mi to jedno. Ležel jsem na zemi a nic víc mě v tu chvíli nezajímalo.

Zvedl jsem se na lokty a znovu otevřel oči, tentokrát opatrněji. Mám dojem, že už jsem věděl, kde jsem, a jediné rozhlédnutí mi stačilo, abych si to potvrdil: ležel jsem na zádech na tom malém hřbitůvku na vršku

kopce u Ridge Road. Měsíc mi teď visel téměř přímo nad hlavou, nelítostně ostrý, ale mnohem menší, než byl sotva před pár okamžiky. Taky mlha se zvedla o něco výš a pokrývala celý hřbitov jako deka. Vykukovalo z ní jen několik náhrobků podobných kamenným ostrůvkům. Pokusil jsem se zvednout na nohy a vzadu hlavou mi projela další bolest. Sáhl jsem si tam a nahmatal bouli. A taky lepkavé vlhko. Prohlédl jsem si ruku. Krev rozlitá po dlani vypadala v měsíčním světle černá.

Na druhý pokus se mi podařilo vstát a chvíli jsem se na místě kolíbal mezi náhrobky, po kolena v mlze. Otočil jsem se a spatřil bránu v kamenné zídce a za ní Ridge Road. Svou krosnu jsem neviděl, protože ji zakrývala mlha, ale věděl jsem, že tam někde je. Když půjdu k silnici v té levé vyježděné koleji, nemohu ji minout. Ba co víc, nejspíš o ni přímo zakopnu.

Teď už jsem chápal, co se stalo, poslední zážitky jsem měl před sebou pěkně v jednom balíčku, ještě úhledně ovázané mašlí: zastavil jsem se na vršku kopce, že si chvíli odpočinu, vydal jsem se na malý průzkum po hřbitově, a když jsem couval od hrobu jistého George Stauba, zamotaly se mi ty moje velké, pitomé nohy. Upadl jsem a udeřil se hlavou o náhrobek. Jak dlouho jsem byl v bezvědomí? Nedokázal jsem sice podle měnící se polohy měsíce určovat čas s přesností na minuty, ale musela to být přinejmenším hodina. Dost dlouhá doba na to, aby se mi stihl zdát sen, jak jsem se nechal svézt mrtvolou. A jakou že mrtvolou? Georgem Staubem, pochopitelně, jehož jméno jsem si přečetl na náhrobku těsně předtím, než jsem se odporoučel do jiného světa. Jak klasický konec, co říkáte? Stačilo mávnout nad tím rukou a říct: "Panečku, to byl ale odporný sen." A kdybych přijel do Lewistonu a zjistil, že máma zemřela? Prostě drobná noční předtucha, nic víc. Mohla z toho být taková ta historka, co člověk vypráví po letech na závěr nějakého večírku, a lidi pak zamyšleně pokyvují hlavou a tváří se nesmírně vážně a nějaký chyt-rolín s koženými záplatami na loktech tvídového saka prohodí, že mezi nebem a zemí je víc věcí, než se všem našim filozofům kdy zdálo, a pak -

"Pak prd," zaskřehotal jsem. Horní patro mlhy se pozvolna pohybovalo, jako na nějakém zakaleném zrcadle. "O tomhle nikdy neřeknu ani slovo. Nikdy v životě, dokonce ani na smrtelné posteli."

Ale stalo se to všechno přesně tak, jak jsem si pamatoval, tím jsem si byl jistý. George Staub přifřčel a naložil mě do svého mustangu, starý dobrý známý Ichaboda Cranea, s hlavou našitou na krku, místo aby ji držel v podpaží, a chtěl po mně, abych si vybral. A já si vybral - tváří v tvář blížícím se světům prvního domu jsem skoro bez zaváhání zaprodal život své matky. Možná se to dalo pochopit, ale tím se má vina nijak nezmenšovala. Naštěstí se o tom nikdo nemusel dozvědět; to na tom bylo pozitivní. Její smrt bude vypadat přirozeně - a co, ona vlastně bude přirozená -, a tak jsem to taky hodlal nechat.

Po levé z vyježděných kolejí jsem vyšel ze hřbitova, a když jsem nohou narazil do krosny, zvedl jsem ji a hodil si ji zpátky na záda. Při úpatí kopce se právě objevila světla, jako by tam jen čekala na můj příchod. Vztyčil jsem palec a byl si bůhvíproč jistý, že je to ten stařík v dodgi - vrátil se až sem a hledá mě, samozřejmě, že se vrátil, tím se tohle moje dobrodružství docela hezky uzavře.

Jenomže to nebyl ten stařík. Byl to nějaký farmář v pickupu značky Ford, pusu plnou žvýkacího tabáku a vzadu ve voze koše s jablky, prostě dokonale obyčejný člověk: ani starý, ani mrtvý.

"Kam máš namířeno, synku?" zeptal se, a když jsem mu to pověděl, jen konstatoval: "Tak to máme společnou cestu." Ani ne o čtyřicet minut později, přesně v devět dvacet, zastavil před zdravotním střediskem pro střední Maine. "Hodně štěstí. Přeju ti, ať se máma uzdraví."

"Děkuju," odpověděl jsem a otevřel dveře.

"Vidím, že seš z toho dost vynervovanej, ale neboj se, určitě bude v pořádku. A na tohle by sis měl dát nějakou dezinfekci." Ukázal na moje ruce.

Pohlédl jsem na ně a spatřil na hřbetě hluboké, zafialovělé pŕlměsíčky. Vzpomněl jsem si, jak jsem svíral dlaně, zarýval si nehty do kůže a jak jsem měl dojem, že s tím nedokážu přestat. A taky jsem si vybavil Stau-bovy oči, měsíční svit se od nich odrážel jako od vodní hladiny. A jel jsi taky na Střele? ptal se mě. Já na to vlez čtyřikrát, kámo.

"Synku?" oslovil mě ten muž v pickupu. "Není ti nic?"

"Eh?"

"Najednou ses celej rozklepal."

"Ne, nic mi není," ujistil jsem ho. "Ještě jednou díky." Zabouchnul jsem dveře pickupu a zamířil po

širokém chodníku podél řady vyrovnaných kolečkových křesel, blyštících se v měsíčním světle. Došel jsem k přepážce informací a v duchu jsem si opakoval, že se musím zatvářít překvapeně, až mi řeknou, že je máma mrtvá, musím se zatvářít překvapeně, určitě by jim přišlo divné, kdybych se tak nezatvářil... i když možná by si jen řekli, že jsem prostě v šoku... nebo že jsme spolu moc nevycházeli... nebo...

Byl jsem natolik ponořený do těchto myšlenek, že jsem napoprvé nepochytil, co mi ta žena za přepážkou říká. Musel jsem ji požádat, ať mi to zopakuje.

"Povídala jsem, že je na pokoji 487, ale teď tam nahoru nemůžete. Návštěvní hodiny skončily v devět."

"Ale..." Najednou se mi zatočila hlava. Chytil jsem se okraje přepážky. Vestibul osvětlovaly zářivky a v jejich jasném, poklidném světle vystupovaly rány na hřbetu mých rukou velice zřetelně - osm malých nachových pŕlměsíčků jako úsměvy,

kousek za klouby. Ten muž v pickupu měl pravdu. Měl bych si na to dát nějakou dezinfekci.

Žena za přepážkou si mě trpělivě prohlížela. Umělohmotná jmenovka postavená před ní mi prozradila, že mluvím s YVONNE EDERLEOVOU.

"Ale vede se jí dobře?"

Zadívala se do monitoru počítače. "Mám tady účko. To znamená uspokojivě. A ve čtvrtém patře jsou jen běžné případy. Kdyby se stav vaší matky zhoršil, ležela by na intenzivce. Taje ve třetím. Když přijdete zítra, najdete ji určitě v pořádku. Návštěvní hodiny začínají v -"

, Je to moje máma," skočil jsem jí do řeči. "Jedu stopem až z Mainské univerzity, abych ji viděl. Myslíte, že vážně nemůžu jít nahoru, aspoň na pár minut?"

"U blízkých příbuzných občas děláme výjimku," usmála se na mě. "Jenom chvilku vydržte. Zjistím, co se dá podniknout." Zvedla telefon a vytřukala nějaké číslo, nepochybně na sesternu ve čtvrtém patře, a já v duchu spatřil, co se bude dít v následujících dvou minutách, jako bych byl skutečně jasnozřivý. Slečna z informací Yvonne požádá, jestli syn Jean Parkerové ze čtyři sta osmdesát sedmičky smí na minutku na dvě nahoru - jen aby se pozdravil s mámou a řekl jí pár povzbudivých slov -, a sestra odpoví prokristapána, paní Parkerová ani ne před patnácti minutami zemřela, zrovna jsme ji poslali dolů do márnice, jen jsme ještě neměli čas zanést to do počítače, to je ale hrozné.

Žena za přepážkou řekla: "Muriel? Tady Yvonne. Mám tu dole jednoho mladého muže, jmenuje se -" obrátila se ke mně se zdviženým obočím a já jí řekl své jméno - "Alan Parker. Jeho matka je Jean Parkerová, je to ta ze čtyři sta osmdesát sedmičky? Chtěl by vědět, jestli by směl na chvíli..."

Zarazila se. Poslouchala. Na druhém konci jí sestra ve čtvrtém patře nepochybně právě sdělovala, že Jean Parkerová je mrtvá.

"Dobře," pronesla Yvonne. "Ano, rozumím." Chvilí seděla mlčky a hleděla do prázdna, pak si přitiskla mikrofon sluchátka k rameni a oznámila mi: "Poslala Anně Corriganovou, aby se na ni podívala. Ještě chvilku vydržte."

"Ono to snad nikdy neskončí," hlesl jsem.

Yvonne se zamračila. "Co prosím?"

"Nic," odvětil jsem. "Mám za sebou dlouhý večer a -"

"- a navíc strach o matku. Chápu. Myslím, že jste moc hodný syn, že jste takhle všeho nechal a letíte sem."

Měl jsem obavy, že by Yvonne Ederleová velice drasticky změnila názor, kdyby vyslechla můj rozhovor s oním mladíkem za volantem mustangu, jenže to pochopitelně nemohla. Bylo to takové naše malé tajemství, jen mezi Georgem a mnou.

To čekání pod jasnými zářivkami, než se sestra ve čtvrtém patře vrátí k telefonu, trvalo snad celé hodiny. Yvonne před sebou měla nějaká ležstra. Přejížděla po jednom z nich perem a dělala malá úhledná znaménka vedle některých jmen a mě napadlo, že jestli skutečně existuje anděl smrti, nejspíš vypadá zrovna jako tahle žena, nepatrně přepracovaný úředník za přepážkou, s počítačem a spoustou papírování. Yvonne stále držela sluchátko zaklíněné mezi uchem a zdviženým ramenem. Z amplionu se ozvalo, že doktor Farquhar se má dostavit na radiologii, opakují, doktor Farquhar. Ve čtvrtém patře právě teď sestra jménem Anně Corriganová hleděla na mou mrtvou matku na nemocničním lůžku, na ty otevřené oči, na škleb způsobený mrtvicí, který konečně začínal povolovat.

Jakmile se na druhém konci linky opět ozval hlas, Yvonne se napřímila. Chvilí poslouchala a pak řekla: "Jistě, ano, rozumím. Ano. Samozřejmě, povím mu to. Díky, Muriel." Zavěsila a vážně se na mě podívala. "Muriel vzkazuje, že nahoru jít smíte, ale jen tak na pět minut. Vaše matka už dostala léky na noc a bude velice ospalá."

Zůstal jsem stát s otevřenou pusou.

Její úsměv trochu povadl. "Určitě vám nic není, pane Parkere?"

"Ne," odvětil jsem. "Jen jsem si myslel -"

Úsměv se jí vrátil. Tentokrát byl trochu soucitný. "To si myslí spousta lidí," prohlásila. "Je to pochopitelné. Najednou, zničehonic vám zavolají, vy se sem ženete... chápu, že jste myslel na nejhorší. Ale věřte mi, že kdyby vaše matka nebyla v nejlepším pořádku, Muriel by vás k ní nahoru nepustila." "Děkuju," vypravil jsem ze sebe. "Hrozně moc vám děkuju."

Už jsem se otáčel, ale ještě mě zarazila: "Pane Parkere? Jestli jste přijel ze severu z Mainské univerzity, smím se vás zeptat, proč máte tu placku? Laconia je přece v Novém Hampshiru, nebo ne?"

Sklopil jsem zrak na předek košile a na náprsní kapse jsem spatřil přišpendlenou placku: JEL JSEM NA STŘELE V ZÁBAVNÍM PARKU V LACONII. Vzpomněl jsem si, jak jsem si myslel, že mi chce vyrvat srdce. Teď jsem to pochopil: než mě vystřelil do noci, připíchl mi na košili svou placku. Tím si mě označil, tím se pojistil, že našemu setkání nebudu moct neuvěřit. Potvrzovaly ho rány na hřbetu mých rukou, potvrzovala ho i ta placka. Vyzval mě, ať si vyberu, a já si vybral.

Tak jak to, že je máma pořád naživu?

"Tohle?" dotkl jsem se placky bříškem palce a dokonce ji trochu pohladil. "To je můj talisman pro štěstí." Byla to lež tak děsivá, až v sobě měla i jistou vznešenost. "Byl jsem tam kdysi s mámou, ale to už je dávno. Vzala mě na Střelu."

Slečna z informací se usmála, jako by to bylo to nejsladší, co kdy slyšela. "Nezapomeňte jí dát pořádnou pusou," nabádala mě. "Po vaší návštěvě se jí určitě bude usínat mnohem lip než po všech práscích, co pro ni mají doktoři." Ukázala mi cestu. "Výtahy jsou támhle, hned za rohem."

Protože návštěvní hodiny už skončily, byl jsem tu jediný, kdo čekal na výtah. Nalevo stál odpadkový koš, vedle dveří novinového stánku, nyní zavřeného a setmělého. Strhl jsem placku z košile a hodil ji do koše. Pak jsem si otřel ruku o kalhoty. Když se jedny z výtahových dveří otevřely, ještě jsem si ji otíral. Nastoupil jsem a zmáčkl čtyřku. Výtah začal stoupat. Nad tlačítky visel plakát, který lákal na příští týden dárce krve. Jak jsem si ho četl, něco mě napadlo... i když to vlastně nebyl ani tak nápad jako spíš jistota. Máma umírala právě teď, zrovna v tomhle okamžiku, zatímco se plazím do jejího patra v tomhle pomalém průmyslovém výtahu. To já jsem přece vybíral; takže bylo na mně, abych ji našel. Dokonale to do sebe zapadalo.

Dveře výtahu se otevřely naproti dalšímu plakátu. Na tomhle byl nakreslený velký prst přitisknutý na velké červené rty. Pod nimi stálo: NAŠI PACIENTI OCENÍ TICHŮ! Od předsíně s výtahy se vpravo i vlevo táhla chodba. Pokoje s lichými čísly byly vlevo. Vydal jsem se tím směrem, ale už po pár metrech se mi zdálo, že mi každým krokem těžknou tenisky. U čtyři sta sedmdesátek jsem zpomalil a mezi čísly 481 a 483 jsem se zastavil docela. Měl jsem pocit, že to nedokážu. Z vlasů mi v malých čůrcích stékal pot, studený a lepkavý jako napůl zmrzlý sirup. Žaludek jsem měl sevřený jako pěst v kluzké rukavici. Ne, nedokážu to. Nejlip se otočit a vzít do zaječích jako zbabělá sketa, stejně jako tehdy u Střely. Dojedu stopem do Harlow a ráno zavolám paní McCurdyové. Ráno bude snazší se tomu postavit.

Už jsem se otáčel, když ze dveří o dvě čísla dál - ze dveří pokoje mé matky - vykoukla sestra. "Pan Parker?" zavolala na mě tiše.

Na kratičký bláznivý okamžik už jsem se chtěl zapřít. Pak jsem přikývl.

"Pojďte dovnitř. Honem. Nebo už ji nestihnete."

Přesně takhle slova jsem čekal, ale přesto mnou projela křeč hrůzy a podklesla pode mnou kolena. Sestra to spatřila a celá vyplašená se ke mně rozběhla, jen jí sukně šustila. Na prsou měla přišpendlenou malou zlatou jmenovku, na níž stálo: ANNE CORRIGANOVÁ. "Ale ne, ne, mluvila jsem jen o sedativech... nestihnete ji, protože usíná. Božínku, já jsem přece střevo. Je v pořádku, pane Parkere, dala jsem jí ambien a ona pomalu usíná, nic víc se neděje. Neomdlíte mi tu, že ne?" Chytila mě za ruku.

"Ne," odpověděl jsem, přestože jsem si tím vůbec nebyl jistý. Svět se kolem mě točil a v uších mi hučelo. Připomněl jsem si, jak před námi ubíhala silnice a v tom stříbrném měsíčním světle vypadala jako z nějakého černobílého filmu. A jel jsi taky na Střela? Já na to vlez čtyřikrát, kámo.

Anne Corriganová mě dovedla do pokoje a já uviděl mámu. Vždycky patřila ke statným ženám, ale na tom nemocničním lůžku, přestože bylo malé a úzké, se skoro ztrácela. Vlasy, nyní už spíš šedivé než černé, měla rozprostřené po polštáři. Ruce, položené na dece, připomínaly ruce dítěte, ne-li dokonce panenky. Obličej jí nehyzdil žádný mrtvičný škleb, jak jsem si představoval, ale plet' měla nažloutlou. Oči držela zavřené, když však sestra vedle mě pronesla její jméno, otevřely se. Byly hluboké a duhově modré, představovaly tu nejmladší část jejího já, dokonale živou. Chvilí se upíraly do prázdna, pak si mě povšimly. Usmála se a pokusila se natáhnout ke mně ruce. Zvedla se jen jedna. Druhá se zatřásla, kousek se nadzdvihla a spadla nazpátek. "Alane," zašeptala.

Přistoupil jsem k ní, slzy na krajíčku. U zdi tu stála židle, ale ani jsem se s ní neobtěžoval. Klekl jsem si na zem a mámu objal. Byla cítit teplem a čistotou. Políbil jsem ji na spánek, na tvář, na koutek úst. Zvedla zdravou ruku a přejela mi prsty pod okem.

"Nebreč," šeptla. "Není proč."

"Jedu, hned jak jsem se to dozvěděl," řekl jsem. "Volala mi Betsy McCurdyová."

"Povídala jsem jí... až o víkendu," hlesla. "Že o víkendu to bude stačit."

"Jasně, ale k čertu s tím," vzlykl jsem a znovu ji objal.

"Auto... opravené?"

"Ne," zavrtěl jsem hlavou. "Jel jsem stopem."

"Božíčku," vypravila ze sebe. Každé slovo ji očividně stálo úsilí, ale přesto jí bylo dobře rozumět a nevycítil jsem žádný zmatek nebo dez-orientaci. Věděla, kdo je, kdo jsem já, kde jsme, proč tu jsme. Jedinou známkou, že něco není v pořádku, byla její nemohoucí levá ruka. Zalila mne obrovská úleva. Všechno to byl od Stauba jen takový krutý kanadský žertík... nebo možná ani žádný Staub neexistoval, možná se mi to všechno opravdu jen zdálo, měl jsem prostě takový otřepaný sen. Když jsem teď byl tady, klečel u její postele, objímal ji a číchal nevýrazný pozůstatek jejího parfému značky Lanvil, připadalo mi tohle vysvětlení mnohem uvěřitelnější.

"Alane? Na límci máš krev." Oči se jí zavřely, potom pomalu znovu otevřely. Pochopil jsem, že ji víčka musejí tížit stejně, jako mě venku na chodbě tížily tenisky.

"Bouchnul jsem se do hlavy, mami, to nic není."

"No dobře. Musíš ne sebe... dávat pozor." Víčka znovu klesla; zvedala se ještě pomaleji než prve.

"Pane Parkere, myslím, že bychom ji radši už měli nechat spát," ozvala se za mnou sestra. "Byl to pro ni hodně namáhavý den."

"Já vím." Vtiskl jsem jí ještě jednu pusu do koutku úst. "Musím jít, mami, ale zítra se vrátím."

"Nejezdí... stopem... nebezpečné."

"Nepojedu. Svezu se s paní McCurdyovou. Teď se trochu vyspi."

"Spím... celou dobu," opáčila. "Byla jsem v práci, vyndávala nádobí z myčky. Najednou mě hrozně rozbolela hlava. Upadla jsem. Probudila se... tady." Vzhledla ke mně. "Byla to mrtvice. Doktor povídal... že to není tak zlé."

"Jsi v pořádku," uklidnil jsem ji. Vstal jsem a vzal ji za ruku. Plet' měla jemnou, hladkou jako moarové hedvábí. Ruka starého člověka.

"Zdalo se mi, jak jsme byli v tom zábavním parku v Novém Hampshi-ru," pronesla.

Pohlédl jsem na ni a celého mě polil chlad. "Vážně?"

"Jo. Stáli jsme ve frontě na ten kolotoč... co lítal tak vysoko. Vzpomínáš si na něj?"

"Střela," řekl jsem. "Vzpomínám, mami."

"Dostal jsi strach a já začala ječet. Ječela jsem na tebe."

"Ne, mami, vždyť -"

Její ruka stiskla tu mou, koutky úst se jí stáhly a na tvářích naskočily drobné dolíčky. Byl to však jen stín výrazu, kterým dřív dávala najevo netrpělivost.

"Ale ano," stála si na svém. "Ječela jsem na tebe a uhodila tě. Zezadu... do krku, vid'?"

"Nejspíš jo," připustil jsem. "Tam jsem to schytával nejčastěji."

"To jsem neměla," řekla. "Bylo horko a já byla utahaná, ale stejně... to jsem neměla. Chtěla jsem ti říct, že mě to mrzí."

Znovu mi začaly vlhnout oči. "S tím si nedělej hlavu, mami. To už je dávno."

"Nikdy ses nesvezl," zašeptala.

"Ale svezl," odvětil jsem. "Nakonec jsem se svezl."

Usmála se na mě. Připadala mi drobná a zesláblá, na míle vzdálená té rozhněvané, upoceně statné ženě, která na mě začala ječet, když jsme ve frontě konečně přišli na řadu, začala ječet a pak mi vlepila pohlavek. Asi se jí musel dotknout výraz v tváři někoho z dalších lidí ve frontě na Střelu, protože si vzpomínám, že když mě za ruku odváděla pryč, rozkřikla se na někoho: Na co vejráš, mladej? Já v tu chvíli v letním žaru jen popotahoval a mnul si vzadu krk... i když zas tolik to nebolelo, neudeřila mě zas tak silně; především si vzpomínám, jak jsem byl vděčný, že se dostanu pryč od té vysoké konstrukce s rotujícími rameny a kabinkami na obou koncích, pryč od toho stroje na lidský křik.

"Pane Parkere, vážně budete muset jít," připomenula se sestra.

Zvedl jsem máminu ruku a políbil jí na kotníky prstů. "Uvidíme se zítra," slíbil jsem. "Mám tě rád, mami."

"Já tě mám taky ráda. Alane... omlouvám se ti za všechny ty pohlavky. Neměla jsem se tak chovat."

Ale chovala se tak; byla prostě taková. Nevěděl jsem, jak jí mám říct,

zeji chápu, zeji беру takovou, jaká je. Byla to součást našeho rodinného tajemství, sdělení zašeptané konečky nervů.

"Uvidíme se zítra, mami. Ano?"

Neodpověděla. Oči se znovu zavřely a tentokrát se víčka už nezvedla. Hrudník se jí pomalu a pravidelně zdvíhal a zase klesal. Couval jsem od její postele, ani na okamžik z ní nespouštěl zrak.

"Bude v pořádku?" zeptal jsem se na chodbě sestry. "Opravdu bude v pořádku?"

"To neví nikdo jistě, pane Parkere. Je pacientkou doktora Nunnallyho. To je velice schopný lékař. Bude tu na patře zítra odpoledne, takže se můžete zeptat přímo jeho -"

"Povězte mi, co si myslíte vy."

"Já myslím, že se uzdraví," prohlásila sestra a společně jsme zamířili chodbou zpátky k výtahům. "Životní funkce má neoslabena a všechny následky ukazují na velice lehkou mrtvici." Nepatrně se zamračila.

"Pochopitelně bude muset pár věcí změnit. Ve svém jídelníčku... v životním stylu..."

"Máte na mysli kouření."

"Ano, ano. S tím bude muset skončit." Řekla to, jako by skoncování s celoživotními návyky nemělo být pro mámu o nic těžší než přenést vázu ze stolu v obýváku na stolek v hale. Stiskl jsem tlačítko pro přivolání výtahu a tytéž dveře, z nichž jsem tu před chvílí vystoupil, se okamžitě otevřely. Po návštěvních hodinách se tu v nemocnici všechno znatelně zklidnilo.

"Děkuju za všechno," řekl jsem.

"Nemáte zač. Mrzí mě, že jsem vás prve tak vylekala. Plácla jsem pěknou pitomost."

"Ale vůbec ne," namítl jsem, přestože jsem s ní v duchu souhlasil. "Pusťte to z hlavy."

Nastoupil jsem do výtahu a stiskl tlačítko do přízemí. Sestra zvedla ruku a zamávala mi. Já jí zamávání oplatil a pak nás rozdělily dveře. Výtah se rozjel dolů. Zadíval jsem se na otisky nehtů na hřbetu rukou a pomyslel si, co jsem to za odporné stvoření, to nejhanebnější ze všech. I kdyby to skutečně byl jen sen, stejně jsem byl to nejhanebnější stvoření na světě. Vezmisiji, rozhodl jsem. Byla to moje matka, a já přesto rozhodl takhle: Vezmi si mámu a mě nech být. Vychovala mě, dělala kvůli mně v práci přesčasy, čekala se mnou ve frontě na tom žhavém letním slunci v nevelkém prašném zábavním parku v Novém Hampshiru, a já nakonec sotva zaváhal. Vezmi šiji, mě nech být. Ty sketo, sketo, zbabělá sketo.

Když se dveře výtahu otevřely, vystoupil jsem, zvedl víko odpadkového koše, a tady ležela, na dně téměř prázdného papírového pohárku na kávu: JEL JSEM NA STŘELE V ZÁBAVNÍM PARKU V LACONII.

Sehnul jsem se, vytáhl placku z loužičky studeného kafe, otřel ji o džíny a strčil do kapsy. Zahodit ji nebyl nejlepší nápad. Teď patřila mně - ať už mi měla přinést štěstí, nebo smůlu, patřila mně. Zamířil jsem ven z nemocnice, jen jsem cestou letmo zamával Yvonne. Venku si po stropě oblohy plul měsíc a zaplavoval svět svým zvláštním, dokonale snovým světlem. Za celý život jsem se nikdy necítil tak unavený a

deprimovaný. Přál jsem si, abych před tou volbou stál znovu. Vybral bych jinak. Přitom kdybych ji byl našel mrtvou, jak jsem očekával, myslím, že bych s tím dokázal žít. Vzato kolem a kolem, přesně tak by přece podobné historky měly končit, ne?

Ve městě ti nikdo nezastaví, tvrdil ten stařík s kýlním pásem a měl naprostou pravdu. Přešel jsem celý Lewiston - tři desítky bloků na Lisbon Street a devět bloků na Canal Street, kolem všech těch nočních barů, v nichž jukeboxy vyhrávají staré hity od Foreigner a Led Zeppelin a AC/DC ve francouzštině -, aniž bych jedinkrát zvednul palec. K ničemu by to nebylo. Než jsem došel k DeMuthovu mostu, bylo už hodně poježděné. Jakmile jsem se dostal na harlowskou stranu, zastavilo mi první auto, na které jsem mávnul. O čtyřicet minut později už jsem lovil klíč zpod čprveného trakaře vedle dveří do kůlny a dalších deset minut poté jsem ležel v posteli. Když jsem usínal, napadlo mě, že je to vlastně poprvé, co tady budu spát úplně sám.

Čtvrt hodiny po poledni mě probudil telefon. Pomyslel jsem si, že mi volají z nemocnice, že mi volají, aby mi sdělili, že matčin stav se nečekaně zhoršil a že sotva před pár minutami zesnula, upřímnou soustrast. Ale byla to jen paní McCurdyová, která se chtěla ujistit, že jsem se dostal domů v pořádku, a vyptat se na všechny podrobnosti mé včerejší návštěvy (musel jsem jí to převyprávět třikrát a ke konci třetího přednesu už jsem si připadal jako kriminálník vyslýchaný kvůli podezření z vraždy)

a taky se zeptat, jestli odpoledne pojedu do nemocnice s ní. Řekl jsem, že ano, že to bude skvělé.

Když jsem zavěsil, přešel jsem přes pokoj ke dveřím do ložnice. Viselo tu velké nástěnné zrcadlo. Z něj se na mě díval vysoký, neoholený mladík s počínajícím pivním mozolem, oblečený jen v pytlovitých spodkách. "Je na čase, aby ses z toho sebral, příteli," pravil jsem svému obrazu. "Nemůžeš se celý zbytek života při každém zazvonění rozklepat, že ti někdo volá, aby ti oznámil, že ti umřela máma."

Ale tak by to stejně nebylo. Časem by ta vzpomínka vybledla, jako se to stane vždycky... stejně mě ale překvapovalo, jak bezprostřední a skutečný mi předešlý večer pořád ještě připadá. Každá hrana, každý roh byl ostrý a jasný. Dosud jsem viděl Staubovu mladou pohlednou tvář pod obrácenou kšiltovkou, cigaretu za uchem i to, jak mu ránou, na krku unikál kouř, kdykoli potáhl. Dosud jsem ho slyšel, jak vypráví příběh o cadillacu, který byl tak levně na prodej. Čas by otupil hrany a zaoblil rohy, ale až za nějakou dobu. Koneckonců, pořád jsem měl tu placku, ležela na prádelníku vedle dveří do koupelny. Ta placka byla můj suvenýr. Copak se snad hrdina každé duchařské historky nevytasí s nějakým suvenýrem, s něčím, čím by dokázal, že se to všechno skutečně stalo?

V rohu pokoje jsme měli předpotopní stereosoustavu a já se pustil do prohrabování starých kazet, abych si našel něco, co si poslechnu při holení. Objevil jsem jednu nadepsanou FOLK MIX a zastrčil ji do přehrávače. Nahrával jsem ji někdy na střední škole a sotva jsem si vybavoval, co na ní je. Bob Dylan zazpíval o osamělé smrti Hattie Carrollové, po něm Tom Paxton o svém příteli tulákovi, pak spustil Dave Van Ronk kokainové blues. V půlce třetí sloky jsem se zarazil s břitvou u tváře. Hlavu mám plnou whisky a břicho plný džinu, zpíval Dave chraplavým hlasem. Doktor povídá, že jednou já na to bídně zhynu. No jistě, jednou! To bylo ono. Provinilé svědomí mě vedlo k domněnce, že máma zemře okamžitě, a Staub tuhle domněnku nijak nevyvrátil -jak by taky mohl, když jsem se ho nezeptal? -, ale očividně to tak nebylo.

Doktor povídá, že jednou já na to bídně zhynu.

Co jsem si prokrista pořád vyčítal? Copak se moje volba nějak protivila přirozenému běhu věcí? Copak děti obvykle nepřežívají svoje rodiče? Ten parchant se mě snažil vyděsit - vyvolat ve mně pocit viny -, já

mu ale přece nemusel na všechno skočit, ne? Nesvezeme se snad na konci na Střele všichni?

Jenom se snažíš z toho sám sebe vysekat. Hledáš způsob, jak se ospravedlnit. Možná máš v tomhle všem pravdu... ale když ti dal vybrat, vybral jsi ji. Z toho se nijak nevykroutíš, příteli - vybral jsi ji.

Otevřel jsem oči a zahleděl se na svůj obličej v zrcadle. "Udělal jsem, co jsem musel," řekl jsem. Tak docela jsem tomu nevěřil, ale byl jsem přesvědčený, že za čas budu.

Když jsme s paní McCurdyovou dorazili za mámou, bylo jí už o něco líp. Zeptal jsem se jí, jestli si ještě vzpomíná na ten sen o zábavním parku v Laconii. Zavrtěla hlavou. "Jen matně si vybavuju, že jsi se tu včera večer stavil," odpověděla. "Byla jsem příšerně ospalá. Záleží na tom?"

"Ne, vůbec ne," prohlásil jsem a vtiskl jí pusou. "Ani trochu."

Z nemocnice ji pustili o pět dní později. Nějakou dobu ještě kulhala, ale to přešlo a za měsíc se vrátila do práce - nejdřív jenom na poloviční směny, ale pak zas na plný úvazek, jako by se vůbec nic nestalo. Já se vrátil do školy a sehnal si práci v Patově pizzerii v centru Orona. Peníze nebyly nic moc, ale na opravu auta přece jen stačily. Díky bohu za to; chuť k cestování stopem mě nadobro opustila.

Máma zkusila přestat s kouřením a chvíli se jí to dařilo. Pak jsem se na jarní prázdniny vrátil domů o den dřív a kuchyně byla plná kouře jako obvykle. Pohlédla na mě očima plnými studu, ale zároveň i vzdoru. "Nejde to," prohlásila. "Je mi líto, Ale - vím, že bys rád, abych toho nechala, a taky vím, že bych vážně měla, ale bez cigaret je ten můj život najednou takový prázdný. A tu prázdnotu nic nezaplňuje. Můžu si nanejvýš vyčítat, že jsem s tím vůbec kdy začala."

Dva týdny po mé promoci měla máma další mrtvici - zase jen malou. Když jí doktor vynadal, opět zkoušela přestat s kouřením, přibrala následkem toho pětadvacet kilo a nakonec se k tabáku stejně vrátila. "Jakož pes navracuje se k vývratku svému," praví se v bibli; je to jeden z mých oblíbených citátů. Hned na první pokus jsem dostal skvělé místo v Portlandu - asi štěstí - a začal ji přesvědčovat, ať sama v práci skončí. Zprvu to šlo ztuha. Mohl jsem to se znechucením vzdát, ale jistá vzpomínka mě nutila dál a dál se snažit o proražení její yankeeské obrany.

"Měl by sis šetřit pro svůj vlastní život a ne se starat o mě," tvrdila. "Jednou se budeš chtít oženit, Ale, a to, co utratíš na mě, ti pak bude chybět. Pro tvůj vlastní život."

"Ty jsi můj život," namítl jsem a políbil ji. "Jestli se ti to nelíbí, tak si na to holt budeš muset zvyknout, protože je to fakt."

A tak konečně hodila ručník do ringu.

Několik let jsme se pak měli skvěle - celkem sedm jich bylo. Nežili jsme společně, ale navštěvoval jsem ji skoro každý den. Hrávali jsme žolíky a koukali na filmy na videu, co jsem jí koupil. Kolikrát jsme se smáli do strhání, jak ráda říkala. Netuším, jestli za tyhle roky vděčím Georgi Staubovi nebo ne, ale byly to dobré roky. A moje vzpomínka, na onu noc, kdy jsem se se Staubem setkal, nikdy nevybledla ani mi nezačala připadat jako pouhý sen, jak jsem očekával; každá událost od toho okamžiku, kdy mě ten stařík vybízel, ať si něco přeju při úplňku, až po ty šmátrající prsty na mé košili, jak mi Staub připínal placku, zůstávala dokonale jasná. A pak přišel den, kdy jsem tu placku nemohl najít. Věděl jsem, že když jsem se stěhoval do svého malého bytu ve Falmouthu, ještě jsem ji měl - ležela v horním šuplíku nočního stolku, společně s několika hřebeny, dvěma sadami manžetových knoflíčků a starou politickou plackou, na níž stálo BILL CLINTON, PREZIDENT ZNÁMÝ SVÝM BEZPEČNÝM SAXEM -, ale pak se někam ztratila. A když o den nebo dva později zvonil telefon, hned jsem věděl, proč paní McCurdyová pláče. Byla to ta špatná zpráva, na kterou jsem nikdy tak docela nepřestal čekat; co stalo se, nedá se odestát.

Když bylo po pohřbu i pohřební hostině a na první pohled nekonečný zástup truchlících konečně dospěl ke svému konci, vrátil jsem se do toho malého domku v Harlow, kde máma strávila poslední roky svého života kouřením cigaret a požíváním pocukrovaných koblih. Dřív jsme my dva, Jean a Alan Parkerovi, stáli proti zbytku světa spolu; teď jsem zůstal sám.

Pustil jsem se do probírání jejích osobních věcí, narazil jsem na pár lejster, která bylo třeba později vyřídit, krabice s věcmi, co jsem si hodlal nechat, jsem dával na jednu stranu pokoje, a ty, co jsem chtěl přenechat Červenému kříži, na druhou. Když už jsem měl skoro hotovo, klekl jsem si na podlahu a podíval se pod postel a tam jsem spatřil to, co jsem tu vlastně celou dobu hledal, i když jsem si to sám třeba nepřiznal: JEL JSEM NA STŘELE v ZÁBAVNÍM PARKU v LACONii. Pevně jsem ji sevřel v hrsti. Špendlík se mi zabodl do masa, ale já stisk ještě zesílil, trpce jsem si tu bolest vychutnával. Když jsem opět rozevřel dlaň, měl jsem oči plné slz a slova na placce jsem viděl dvojitě, rozmazaně a jedno přes druhé. Bylo to jako sledovat trojrozměrný film bez brýlí.

"Už jsi spokojený?" zeptal jsem se ztichlé místnosti. "Stačí ti to?" Žádná odpověď se pochopitelně neozvala. "Proč ses vůbec obtěžoval? O co ti sakra jde?"

Stále žádná odpověď, a proč taky ano, že? Prostě jen čekáte ve frontě, to je všechno. Čekáte ve frontě, nad hlavou vám svítí měsíc a vy si v jeho nakaženém světle něco přejete. Čekáte ve frontě a posloucháte, jak lidi křičí - platí za to, aby si pořádně užili strachu, a na Střele to nikdy nejsou nadarmo vyhozené peníze. Když na vás přijde řada, možná se svezete; možná utečete. Mám ale dojem, že to V obou

případech vyjde nastejno. Člověk by čekal, že v tom bude něco víc, ale není. Ať jdete nebo nejdete, pořád platí, že co se stalo, nedá se odestát. Tak si vezměte svou placku a vypadněte.

ČTVRTÁK PRO ŠTĚSTÍ

Na podzim roku 1996 jsem na svém Harley-Davidsonovi přejel Spojené státy z Maine až do Kalifornie a cestou jsem se zastavoval v nezávislých knihkupectvích, abych podpořil prodej svého románu Nespavost. Byl to pro mě úžasný výlet. Za zlatý hřeb bych nejspíš označil večerní posezení na verandě opuštěného obchodu se smíšeným zbožím v Kansasu, kde jsem pozoroval, jak na západě zapadá slunce a zároveň na východě vychází měsíc. Vybavila se mi jedna scéna z Pána přílivu od Pata Conroye, kde se děje přesně totéž a jedno okouzlené děcko vykřikne: "Mami, mami, udělej to ještě jednou!" O něco později, v Nevadě, jsem se ubytoval v jednom sešlém hotelu, kde uklízečky, které převlékaly postele, nechávaly hostům na polštáři dvoudolarový žeton do hracího automatu. U žetonu vždycky ležel lístek, na němž stálo něco jako: "Dobrý den, jmenuji se Marie a přeji Vám hodně štěstí!" Tehdy mě napadla tahle povídka. Napsal jsem ji na hotelový dopisní papír.

"Ty jeden škrte mizerná!" rozkřikla se v prázdném hotelovém pokoji, i když spíš překvapením než zlostí. Pak - nemohla si pomoci - se Darlene Pullenová rozesmála. Posadila se na židli vedle prázdné rozestlané postele, se čtvrtákem v jedné dlani a s obálkou, z níž vypadl, v druhé. Přeskakovala zrakem mezi nimi a smála

se, až jí do očí vhrkly slzy a rozkutálely se jí po tvářích. Patsy, její dcerka, potřebovala rovnátka. Darlene neměla nejmenší tušení, z čeho za ně proboha zaplatí, celý týden si s tím dělala hlavu, a jestli právě tohle nebyla ta poslední naděje, k níž se upínala, pak tedy co? Kdyby se už nedokázala ani zasmát, co ještě by mohla dělat? Najít si pistoli a odstřelit se?

Každá z holek měla svoje místo, kde nechávala onu veledůležitou obálku, to svoje "prasátko", jak říkaly. Gerda, Švédka, která v centru města šlapala chodník, než minulého léta na jednom duchovním shromáždění v Tahoe našla cestu k Ježíšovi, zastrkávala tu svou k jednomu ze zrcadel v koupelně; Mellisa dávala svoji pod ovladač televize. Darlene ji vždycky nechávala opřenou o telefon, a když dnes ráno přišla a zjistila, že 322 ji položil na polštář, hned věděla, že jí tu něco nechal.

Ano, to tedy nechal. Čtvrt dolaru, ubohý měďák s nápisem In God We Trust.

Smích, který mezitím zeslábl do pouhého chichotu, se znovu rozezněl naplno.

Na přední straně prasátka stálo vytištěné krátké sdělení a hotelové logo: silueta koně s jezdcem na vrcholku útesu, to celé ohraničené kosočtvercovou linkou.

Vítejte v CarsonCity, nejprívětivějším městě v Nevadě! [říkala slova pod logem] A vítejte v hotelu Rančer, nejprívětivějším ubytovacím zařízení v Carson City! Pokoj pro vás připravila Darlene. Budete-li s čímkoli > nespokojeni, vytočte prosím nulu, a my vše "pronto" napravíme. Tato I obálka slouží pro případ, že shledáte všechno v pořádku a budete tak laskaví, že Darlene zanecháte něco "na přilepšenou". Ještě jednou vítejte v Carson City a v hotelu Rančer.

William Avery "Hlavní honák"

Většinou bylo prasátko prázdné - našla už obálky roztrhané v koši na odpadky, zmačkané a hozené do kouta (jako by představa, že by měli dát spropitné uklízečce, některé hosty doslova pobuřovala), plovoucí v záchodové míse -, ale někdy se dočkala i příjemného překvapení, zejména když hostu přálo štěstí na hracích automatech a u karetních stolů.

Ani 322 na obálku nezapomněl; nechal jí celý čtvrták, panečku! Za to určitě koupí Patsy rovnátka a ještě zbude na Segu, kterou si z celého srdce přál Paul. Dokonce na ni nebude muset čekat ani na Vánoce, může ji dostat jako... jako...

"Dárek na Děkuvzdání," řekla nahlas. "No jistě, co by ne? A taky budu moci zaplatit, co dlužíme za kabelovku, takže nám ji nakonec přece jen neodpojej, naopak si ještě necháme přidat Disney Channel a já konečně budu moci zajít k doktorce s těma zádama... no vážně, jsem boháč. Kdybych vás jenom

potkala, pane, padnu před váma na kolena a zlíbám vám nohy."

To už se těžko mohlo stát; 322 dávno odcestoval. Rančer možná skutečně byl nejlepší ubytovací zařízení v Carson City, ale propastnou většinu klientely stále ještě tvořili hosté na jednu noc. Když Darlene v sedm ráno vcházela zadními dveřmi dovnitř, právě vstávali, holili se, sprchovali nebo si v některých případech léčili kocovinu; zatímco seděla v kanceláři pro úklidový personál, kde si společně s Gerdou, Melissou a Jane (jejich vedoucí, dámou s impozantními melouny i příslušenstvím a rudě zmalovanými rty) nejprve vypila kávu, pak si připravovala věci na vozík a chystala se za denními povinnostmi, všichni řidiči, kovbojové a obchodníci se postupně odhlašovali, ať už přispěli do prasátka nebo ne.

322, ten úžasný džentlmen, jí do obálky hodil čtvrták. A pravděpodobně jí něco na památku nechal ještě na prostěradle, ani nemluvě o jednom či dvou suvenýrech v nespláchnuté míse. Protože někteří lidé by se nejradši rozdali. Jsou prostě takoví.

Darlene si povzdechla, otfela si vlhké tváře lemem zástěry a zmáčkla obálku, aby se rozevřela - 322 si dokonce dal tu práci, zeji zalepil, a ona v rozdychtěné netrpělivosti, co najde uvnitř, odtrhla proužek papíru po jedné straně. Chtěla teď hodit čtvrták zpátky, ale všimla si, že uvnitř je ještě něco: nějaký vzkaz naškrábaný na lístku papíru vytrženém z hotelového zápisníku. Vylovila ho ven.

Pod logem koně s jezdcem a hlavičkou PRO POZNÁMKY z RANČE napsal 322 tupou tužkou sedm slov:

"No paráda!" prohlásila Darlene. "Mám dvě děti a manžela už pět let marně čekám z práce, trocha štěstí se mi šikne. Namouduši, že jo." Pak se znovu zasmála - jen krátké uchichtnutí - a hodila čtvrták zpátky do obálky. Zašla do koupelny a nakoukla do záchodu. Nic než čistá voda, no to už je co říct.

Pustila se do úklidu pokoje a ani jí to netrvalo nijak dlouho. S tím čtvrtákem to byl sice trapný vtípek, ale jinak se 322 projevil jako slušný host. Žádné fleky na prostěradle, žádná nepříjemná překvapení (minimálně čtyřikrát za těch pět let, co pracovala jako uklízečka, pět let od chvíle, kdy ji opustil Deke, našla zasychající cákance hmoty, která nemohla být ničím jiným než spermatem, na televizní obrazovce a jednou páchnoucí louží moči v šuplíku nočního stolku), nic ukradeného. Skutečně stačilo ustlat postel, vydrhnout umyvadlo a sprchu a vyměnit ručníky. Zatímco se těmito věcmi zabývala, přemýšlela o tom, jak asi 322 vypadal a co to musí být za chlapa, když ženské, která sama vychovává dvě děti, nechá jako tuzér pětadvacet centů. Nejspíš takový, co se dokáže zároveň smát a chovat se přitom jako ničema; nejspíš takový, co má na ruku tetování a vypadá jako ten chlap, co ho hrál Woody Harrelson v Takových normálních zabijácích.

Vždyť o mně vůbec nic nevěděl, napadlo ji, když vyšla na chodbu a zavřela za sebou dveře. Nejspíš byl na mol a přišlo mu to vtipný, to je všechno. A vlastně to svým způsobem vtipný je; proč by ses jinak smála?

Pravda. Proč by se jinak smála?

. Když s vozíkem zamířila k číslu 323, napadlo ji, že ten čtvrták dá Paulovi. Z obou jejich dětí právě Paul vycházel většinou zkrátka. Bylo mu sedm, byl zamlklý a neustále mu teklo z nosu. Darlene připadalo, že v tomhle vysoko položeném pouštním městečku s nádherně čistým vzduchem musí být jediný, u koho se už v sedmi letech začíná projevat astma.

Povzdechla si a univerzálním klíčem si odemkla dveře do pokoje 323. Pomyslela si, že tady by v prasátku mohla najít padesátku - nebo dokonce stovku. To jí blesklo hlavou téměř pokaždé, když vstupovala do některého z pokojů. Obálka však byla přesně tam, kde ji nechala, to jest opřená o telefon, a přestože do ní jen tak pro jistotu nahlédla, věděla už předem, že bude prázdná, a taky byla.

Zato jí 323 nechal dáreček v záchodové míse.

"Vida, vida, štěstí už se ke mně hrne," komentovala to Darlene, a když se natahovala po splachovadle, neubránila se smíchu - nemohla si prostě pomoci.

Ve vestibulu hotelu Rančer stál jednoruký bandita - jen tenhle jediný -, a přestože během těch pěti let, co tu pracovala, se o něj Darlene nikdy nezajímala, dnes cestou na oběd strčila ruku do kapsy, nahmatala obálku s odtrženým koncem a zamířila k té chromované pasti na hlupáky. Ne že by zapoměla na svůj záměr věnovat čtvrták Paulovi, ale čtvrták pro dnešní děti nic neznamená. Proč by taky měl? Za čtvrták si ani tu láhev coly nekoupíte. A ona se té proklaté mince najednou chtěla za každou cenu zbavit. Bolela

ji záda, po tom šálku kafe o desáté ji trápilo nějaké špatné trávení, a navíc měla hroznou depresi. Ze světa se náhle ztratil veškerý jas a na svědomí jako by to měl právě ten pitomý čtvrták... jako by tam zevnitř z její kapsy vysílal do okolí dávky škodlivých vibrací.

Gerda vystoupila z výtahu akorát včas, aby viděla, jak se Darlene usadila před hracím automatem a vyklepla si čtvrták z obálky do dlaně.

"Ty?" podivila se. "Ty? Ne, to ne - tomu nevěřím."

"Jen se dívej," opáčila Darlene a strčila čtvrták do štěrby, u níž stálo

VHOĎTE 1 2 NEBO 3 MINCE. "A UŽ je tam."

Zvedla se k odchodu a pak, skoro jako by na to do té chvíle ani nepomyslela, se natáhla zpátky a trhla banditovou pákou. Znovu se odvrátila, vůbec se neobtěžovala sledovat otáčení válců, a tak nemohla vidět, jak v okýnkách zapadají na místo obrázky zvonečků - první, druhý, a třetí. Zastavila se teprve, když zaslechla, jak na miskou ve spodní části automatu začínají pršet drobáky. Vyvalila oči, pak je přimhouřila, jako by to pokládala jen za další vtíp... nebo pointu toho prvního.

"Tys vychrála!" zvolala Gerda a v tom rozrušení ještě o něco víc vynikl její švédský přízvuk. "Darlene, tys vychrála!"

Proběhla kolem Darlene, která jen stála na místě a poslouchala, jak se mince hrnou do misky. Jako by to nemělo nikdy skončit. Usmálo se na mě štěstí, pomyslela si. Vážně se na mě usmálo štěstí.

Konečně přestaly drobáky padat.

"Božíčku!" jásala Gerda. "Božíčku! No jen si vezmi, že mě tachle pitomá mašina nikdy nedala ani pětník, a co jsem toho do ní nacházela.

Tady je úplný jmění! Dobře patnáct dolarů, Darlo! Představ si, kdybys tam chodila ty čtvrtáky tříl"

"Tolik štěstí bych snad ani neustála," odvětila Darlene. Bylo jí do pláče. Netušila proč, ale přesto bylo; cítila, jak ji na povrchu očí pálí slzy jako nějaká slabá kyselina. Gerda jí pomohla vysbírat drobáky z misky, a když je všechny nasypaly do kapsy Darlenina stejnokroje, visel komicky prověšený k jedné straně. V myšlenkách se zabývala jedinou věcí, totiž že by měla koupit něco hezkého Paulovi, nějakou hračku. Patnáct dolarů sice nestačilo na Segu, kterou si tolik přál, ani zdaleka ne, ale dala se za to pořídit třeba některá z těch elektronických blbůstek, co je vždycky okukoval ve výloze nákupního střediska. Neškemral o ně, věděl, že by to nemělo smysl, možná byl nemocný, ale to ještě neznamená, že byl taky hloupý, takže šije vždycky jen prohlížel očima, které neustále vypadaly plné buďto vzrušení, nebo slz. Prdlajs mu koupíš, obořila se sama na sebe. Přidáš si to k penězům na nové boty, taková ty jsi... nebo na ty pitomý Patsiny rovnátka. Paulovi to vadit nebude a ty to dobře víš.

Ne, Paulovi to vadit nebude, to je na tom právě to nejhorší, pomyslela si, zatímco se prsty probírala kapsou plnou drobáků a poslouchala, jak chraští. Tobě to bude vadit místo něj. Paul ví, že auta a letadla a lodě na vysílačku vystavené ve výloze jsou pro něj stejně nedosažitelné jako ta Sega a všechny hry, které se na ní dají hrát; pro něj tyhle věci existují, aby se z nich těšil jen ve své fantazii, podobně jako obrazy v galerii nebo sochy v muzeu. Ovšem pro ni...

No, třeba mu nakonec z té výhry přece jen nějakou pitominku koupí. Npco hezkého. Překvapí ho. ' Překvapí sama sebe.

A taky že se překvapila, to tedy ano.

A jak.

Toho večera se rozhodla, že půjde domů pěšky, místo aby jela autobusem. V polovině cesty po North Street zabočila do kasina Silver City, kde předtím nikdy v životě nebyla. Drobačky už v recepci hotelu vyměnila za bankovky - dalo to dohromady celých osmnáct dolarů - a teď, s pocitem návštěvníka ve vlastním těle, zamířila ke stolu s ruletou a nadobro zmrtevělou rukou podala bankovky krupiérovi. Vlastně se to netýkalo jen

ruky; úplně všechny nervy pod povrchovou vrstvou kůže jí připadaly mrtvé; jako by je tohle nečekané, abnormální chování odpálilo jako předimenzované rozbušky.

O nic nejde, přesvědčovala se v duchu, když pokládala všech osmnáct neoznačených růžových dolarových žetonů na políčko označené LICHÁ. Je to jen čtvrták, nic víc, ať na tom plstěným koberci vypadá jakkoli, pořád je to jen čtvrták, jen trapnej vtípek někoho, kdo si chtěl vystřelit z chudáka uklízečky, který se nikdy nebude muset podívat do očí. Je to jen čtvrták a ty se ho pořád ještě snažíš

zbavit, protože se sice rozmnožil a proměnil, ale pořád ještě kolem sebe vysílá ty škodlivé vibrace.

"Konec sázek, konec sázek," začal provolávat muž u kola rulety, roztočil ho a proti směru otáčení do něj vhodil kuličku. Kulička dopadla, chvíli poskakovala, pak zůstala stát a Darlene na moment zavřela oči.

Když je otevřela, spatřila, jak se kulička točí dokola v jamce s číslem patnáct.

Krupiér přidal nových osmnáct růžových žetonů - Darlene připomínaly rozplácené mentolky. Sebrala je a všechny je položila na červenou. Krupiér na ni pohlédl s nadzdvíženým obočím, jako by se jí beze slov ptal, jestli si je jistá. Přikývla, že je, a on roztočil ruletu. Když padla červená, přesunula svou rozrůstající se hromádku žetonů na černou.

Pak na lichou.

Pak na sudou.

Po téhle poslední vyhrané sázce už měla pět set sedmdesát šest dolarů a připadala si jako na nějaké cizí planetě. Neviděla před sebou černé a zelené a růžové žetony, ne; viděla rovnátka a ponorku na vysílačku.

Usmálo se na mě štěstí, pomyslela si Darlene Pullenová. Vážně se na mě usmálo štěstí.

Znovu vsadila žetony, všechny, a dav, který se za zády nečekaných klikařů vždycky utvoří, v podobných hráčských městečkách dokonce i v pět odpoledne, zahučel vzrušením.

"Madam, bez souhlasu správce banku vám takovou sázku nemohu povolit," namítl muž u kola rulety.

Vypadal teď o poznání čilejší, než když Darlene ve svém modrobílém rajónovém stejnokroji prve vešla dovnitř. Vložila své peníze na řadu čísel od 13 do 24, kde by se v případě výhry její částka ztrojnásobila.

"No tak ho sem přiveď, brouku," prohlásila Darlene, a zatímco se krupiér radil se správcem banku a dav kolem hučel, sama v naprostém klidu čekala, nohama spočínajíc na matičce Zemi tady v Carson City ve státě Nevada, sedm mil od místa, kde v roce 1878 otevřeli první velký důl na stříbro, hlavou kdesi hluboko v deziluziniových dolech planety Ošulindy. Nakonec k ní správce banku přistoupil a požádal ji, ať mu na lístek růžového papíru z poznámkového bločku napíše své jméno, adresu a telefonní číslo.

Darlene to udělala a s podivem zjistila, že rukopis vůbec nevypadá jako její vlastní. Cítila se klidná, tak klidná jako ten nejkldnější deziluziniový horník, který kdy žil, ale ruce se jí přesto trásly.

Správce banku se obrátil na pana Ruletu a zakroutil prsty ve vzduchu - roztoč to, hochu.

Tentokrát bylo rachocení bílé kuličky jasně slyšet v celém okolí stolu s ruletou; dav dokonale ztichl a jedinou sázkou na plsti zůstala ta Dar-lenina. Tohle bylo Carson City, žádné Monte Carlo, a na Carson City to byla sázka nevídaná. Kulička rachotila, zapadla do jamky, vyskočila, zapadla do jiné, znovu vyskočila. Darlene zavřela oči.

Šťěstí, pomyslela si, modlila se. Maminko, ať se na mě usměje ještě jednou.

Dav zahučel, buďto zděšením, nebo nadšením. Z toho poznala, že kolo rulety už zpomalilo natolik, že se dají přečíst čísla. Darlene otevřela oči, přesvědčená, že se čtvrtáku konečně zbavila.

Jenže nezbavila. I Bílá kulička ležela v jamce označené černou třináctkou.

"Božínku, zlatíčko," zvolala jakási žena za jejími zády. "Podejte mi ruku, chtěla bych se dotknout vaší ruky." Darlene jí ruku podala a cítila, že jí někdo jemně vzal i za druhou - vzal ji a hladí ji. Z dálky, z ohromné dálky deziluziniových dolů, odkud snila tenhle sen, cítila, jak se první dva, čtyři lidé, pak šest, osm dalších, zlehka dotýká jejich rukou ve snaze chytit od ní štěstí jako bacil rýmy.

Pan Ruleta před ni posouval hromady a hromady žetonů.

"Kolik?" zeptala se jako omámená. "Kolik to je?"

"Sedmnáct set dvacet osm dolarů," odpověděl. "Gratuluji, madam. Být vámi -"

"Jenže nejste," přerušila ho Darlene. "Chci to všechno vsadit najedno

číslo. Na tohle." Ukázala. "25." Za jejími zády kdosi tiše vykřikl, jako v sexuální extázi. "Do posledního centu."

"Ne," odmítl správce banku.

„Ale-“

"Ne," opakoval, a jelikož pro muže pracovala po většinu svého života, poznala, kdy to, co říkají, myslí opravdu vážně. "Je to proti zásadám našeho kasina, paní Pullenová."

"No dobře," odfrkla. "No dobře, vy srabi." Přitáhla si žetony zpátky k sobě a rozsypala při tom některé vyrovnané komínky. "Kolik mi teda dovolíte vsadit?"

"Omluvte mě na chvíli," řekl správce banku.

Byl pryč skoro pět minut. Po celou tu dobu se kolo rulety nepohnulo. Nikdo na Darlene nepromluvil, ale na rukou cítila další doteky, chvílemi jí je třeli tak energicky, jako by se snad chystala omdlít. Když se správce banku vrátil, vedl s sebou vysokého plešatého muže. Vysoký plešatý muž měl smoking a brýle se zlatými obroučkami. Nedíval se ani tak na Darlene, jako spíš skrz ni.

"Osm set dolarů," řekl, "ale neradil bych vám to." Oči mu sklouzly dolů po jejím stejnokroji, pak se vrátily k tváři. "Doporučuji vám, abyste si vybrala výhru, madam."

"Vy mi nemáte do čeho kecat, náfuco," odsekla Darlene a rty vysokého plešatého muže se sevřely znechucením. Obrátila zrak k panu Ruletovi. "Vsaďte je," přikázala mu.

Pan Ruleta položil na plst destičku s nápisem \$ 800, a to s úzkostlivou přesností tak, aby akorát zakrývala číslo 25. Pak roztočil kolo rulety a vhodil kuličku. Celé kasino ztichlo, dokonce i neodbytné rachotání a cinkot hracích automatů. Darlene vzhlédla přes prostor herny a nijak ji nepřekvapilo, že řada televizních obrazovek, na nichž ještě před chvílí běžely koňské dostihy a turnaje v boxu, teď ukazují točící se kolo rulety... a ji samotnou.

Dokonce je ze mě televizní hvězda. Takové štěstí. Božíčku, takové štěstí.

Kulička se točila. Kulička poskakovala. Už skoro zůstala lapena v jedné jamce, pak se znovu rozběhla, malý bílý tančící derviš pádící kolem naleštěného dřevěného obvodu kola rulety.

"Jaká je pravděpodobnost na výhru?" zeptala se náhle.

"Tricet ku jedné," odpověděl vysoký plešatý muž. "Můžete vyhrát dvacet čtyři tisíce dolarů, madam."

Darlene zavřela oči...

...a otevřela je v pokoji 322. Dosud seděla na židli, obálku v jedné dlani a čtvrták, který z ní vypadl, v druhé. Po tvářích jí dosud stékaly slzy radosti.

"Takové štěstí," řekla a zmáčkla obálku, aby se do ní mohla podívat.

Žádný lístek. Jen další část jejího snu.

S povzdechnutím zasunula Darlene čtvrták do kapsy svého stejnokroje a dala se do úklidu pokoje.

Místo aby vzala Paula domů, jak to po škole běžně dělávala, přivedla ho Patsy do hotelu. "Všechno je po něm zamazaný od nudli," vysvětlovala matce hlasem, z něhož číselo opovržení natolik, jak je to možné snad jen u třináctiletých. "Úplně jako kdyby se jima dusil. Myslela jsem, jestli s ním nezajdeš k doktorce."

Paul na ni mlčky hleděl svýma usazenými, útrpnými očima. Nos měl sytě červený jako klaun. Stáli ve vestibulu; právě se nezapisovali žádní hosté a pan Avery (pro uklízečky, které toho prasáka jednomyslně nenáviděly, Tex) byl někde mimo recepci. Možná si vzadu v kanceláři mastí ptáčka. Jestli ho vůbec dokáže najít.

Darlene položila dlaň Paulovi na čelo a okamžitě ucítila, jak žhne. "Asi máš pravdu," povzdechla si. "Jak je ti, Paule?" "Bobře," odpověděl Paul dutým, troubivým hlasem.

Dokonce i Patsy se zatvářila zkormouceně. "Do šestnácti bude nejspíš po něm," prohodila. "První případ spontánního AIDS v historii světa."

"Zavřeš tu hubu nevymáchanou!" obořila se na ni Darlene, mnohem ostřeji, než zamýšlela, ale i tak vypadal v té chvíli mnohem ublíženěji Paul - zamžikal a odvrátil se od ní.

"Navíc je to urvánek," prohlásila Patsy zoufale. "No jen na něj koukni."

"Ne, není. Má jen takovou citlivou povahu. A neumí se bránit." Zalovila v kapse stejnokroje. "Paule? Chceš tohle?"

Pohlédl na ni, spatřil čtvrták a nepatrně se usmál.

"Co s tím budeš dělat, Paule?" zeptala se ho Patsy, když si drobák vzal. "Vytáhneš Deirdre McCauslandovou na rande?" Zahihňala se.

"Da děco břidu," odvětil.

"Nech ho na pokoji," okřikla ji Darlene. "Zkus do něj aspoň chvíli ne-rejpat, dokážeš to?"

"No jo, ale co dostanu já?" opáčila Patsy. "Dovedla jsem ho sem v pořádku, vždycky ho dovedu v pořádku, tak bych taky měla něco dostat, ne?"

Rovnáťka, pomyslela si Darlene, jestli na ně budu mít. A náhle ji celou zaplavil pocit neštěstí, pocit, že život není nic než jedna obrovská hromada bordelu - deziluziniové strusky, chcete-li -, která se nad vámi

neustále naklání a neustále hrozí spadnout, a ještě než z vás vymačká život, rozsekat vás na kousky.

Štěstí je jen vtip. Ano, i štěstí je v podstatě jen trochu přičesaná smůla.

"Mami? Mamko?" Patsy se náhle do hlasu vetřela starost. "Já nic nechci, já si jen tak dělala legraci, víš."

"Mám pro tebe nějaký časopis, jestli chceš, myslím, že Sassy," řekla Darlene. "Našla jsem ho v jednom pokoji a mám ho ve skříňce."

"Poslední číslo?" Patsy se tvářila nedůvěřivě.

"Čirou náhodou poslední číslo. Pojd' si pro něj."

Už byly na půl cesty přes vestibul, když zaslechly cinknutí mince, nezaměnitelné zarachocení páky a roztočení válců hracího automatu vedle recepce, před nímž právě stál Paul.

"Ty pitomečku, teď to schytáš!" křikla na něj Patsy. Nezdálo se, že by z toho byla bůhvíjak nešťastná.

"Kolikrát ti máma říkala, abys nevyhazoval peníze za podobný voloviny? Automaty jsou pro turisty!"

Ale Darlene se ani neotočila. Jen stála s pohledem upřeným na dveře vedoucí do země uklízeček, kde visí levné plátěné kabáty od Amese nebo z Wal-Martu, vyrovnané v řadě jako sny, které už se ohřály a byly vyřazeny z provozu, kde se neustále ozývá tikot hodin, kde jsou ve vzduchu vždycky cítit Melissin parfém a Janin Ben-Gay. Stála a poslouchala, jak se válce točí, stála a čekala, kdy zaslechne rachotit mince do misky, a když se skutečně začaly sypat, už přemýšlela o tom, jak požádá Melis-su, aby jí pohlídlala děti, zatímco se sama vypraví do kasina. Nebude to trvat dlouho.

Tak mě to štěstí přece potkalo, pomyslela si a zavřela oči. V temnotě za víčky jí rachot sypajících se drobků připadal nesmírně hlasitý. Zněl jako rachot kovové strusky dopadající na víko rakve.

Všechno se to mělo stát přesně tak, jak si to vysnila, byla si tím bůhvíproč jistá, a přesto v ní i teď přetrvávala ta vidina života jako ohromné hory strusky, hromady neznámého kovu. Byla stejně nesmazatelná jako skvrna, o níž víte, zeji nikdy nedostanete ze svého oblíbeného oblečení.

Jenže Patsy potřebovala rovnátka, Paul potřeboval k doktorce kvůli tomu permanentně ucpanému nosu a těm neustále slzícím očím, potřeboval Segu na hraní, podobně jako Patsy potřebovala nějaké barevné spodní prádlo, aby si připadala zajímavě a sexy, a ona potřebovala... co? Co potřebovala ona? Aby se vrátil Deke?

Jistě, aby se vrátil Deke, pomyslela si a málem ji to rozesmálo. Aby se vrátil, potřebuju asi tak stejně, jako potřebuju, aby se vrátila puberta nebo porodní bolesti. Potřebuju... no...

(nic)

Ano, přesně tak. Absolutní nic, nulu, prázdno, adiós. Černé dni, prázdné noci a brát všechno s úsměvem. Nepotřebuju nic, protože jsem šťastná, napadlo ji za dosud zavřenýma očima. Zpod víček se začaly drát slzy a kdesi za jejími zády Patsy právě z plných plic ječela: "No doprčic! Do prkvančic, tys vyhrál jackpot Pau-líčku! Tys vyhrál jackpot!"

Šťastná, pomyslela si Darlene. Šťastná.

Stephen King
VŠECHNO JE DEFINITIVNÍ

Z amerického originálu Everything's Eventual,
vydaného nakladatelstvím Scribnet, New York v roce 2002
přeložili David Petřů
a Linda Bartošková (Sestřičky z Elurie)
Grafická úprava obálky Martin Šusta
Vydalo nakladatelství
Pavel Dobrovský - BETA
(Praha 4, Květnového vítězství 332)
PRAHA 2003
www.dobrovsky.cz
e-mail: nakladatelstvi@dobrovsky.cz
Tisk UEBERREUTER PRINT, spol. s r. o., Pohořelice

Vydání první

Provedl jsem to tak, že jsem z balíčku karet vyndal všechny piky a jednoho žolíka. Od esa po krále = 1-13. Žolík = 14. Pak jsem je rozmíchal a rozdal. Jejich pořadí předurčilo pořadí povídek, a to na základě jejich místa v seznamu, který mi zaslal můj vydavatel. Vznikla tak velice příjemná rovnováha mezi těmi literárnějšími kousky a vyloženými drast'áky. Navíc jsem před každou povídku, nebo za ni (podle toho, co se mi zdálo vhodnější), připojil vysvětlující komentář. Příští sbírka: vybráno podle tarotu.